

Giới thiệu Chậm Rãi Tiên Đồ

Thể loại: Tu tiên

Editor: Tang Ca

Giới thiệu 1:

Khi tất cả phồn hoa tan mất, người tu tiên chỉ chứng đạo được khi đã đến bờ bên kia.

Vốn là người ngu dốt, phải trải qua trăm ngàn gian khổ nàng mới nhận ra điều đó.

Con đường tu tiên gian nan, dài lâu, chỉ là tài năng nhưng không thể chứng đạo thì tính là gì, không bằng tự do tự tại phiêu du nơi sơn dã.

Giới thiệu 2:

Một cô nương ngốc, không ngờ gặp được cái vận may lớn, đập cho toàn thân choáng váng, thiếu chút nữa mạng cũng mất, tu vi năm trăm năm cứ thế mà bị hủy, linh tư bị sửa.

Trùng tu thôi! Trùng tu thôi! Đây là câu chuyện về trọng sinh tái tu. Từ đó nàng ngộ ra, bắt đầu khoác lên mình tấm da dê, cấp thêm đuôi sói sờ soạng một lần nữa bỏ lên con đường tu tiên thênh thang chơi lợi.

Bạn đang đọc truyện *Chậm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Tiêu dao

Tiêu gia thôn nằm trên một ngọn đồi dốc vàng, bên ngoài được bao quanh bởi một mảnh rừng rậm rạp cây cối, giống như một con kênh đào bảo vệ thành, ngăn cách ngọn đồi với thế giới bên ngoài qua đường chân trời đỏ rực.

Hoàng hôn ngày đó, ráng chiều buông xuống, chiếu rọi lên cánh rừng rậm rạp tạo nên một khung cảnh mê hoặc lòng người.

Mỗi ngày vào lúc khung cảnh trên đồi dốc vàng đẹp nhất, Tiêu Dao đều theo lão nô bộc trong phủ Tiêu gia ra giếng gánh nước. Miệng giếng cũ nằm trên một gò đất lớn, cũng chính là nơi cao nhất trong Tiêu gia thôn nên tầm nhìn không hề bị ngăn cản.

Ngày ngày khung cảnh xinh đẹp mê hoặc lòng người bên ngoài ngọn đồi đều khắc sâu trong mắt cô bé Tiêu Dao mười tuổi. Những lúc đó, nàng sẽ mở miệng theo thói quen, hỏi A ma* bên cạnh.

* A ma: cách gọi các bà lão

“A ma, A ma, bên kia đường màu đỏ có cái gì?”

A Ma đứng bên cạnh tóc đã trắng xóa, vẻ mặt đầy nếp nhăn, thắt lưng cũng không còn thẳng. Bà không đứng dậy, cũng không nhìn về phía Tiêu Dao, chỉ tiếp tục dùng đôi tay già nua gân guốc nhặt củi, thuận thực buộc chặt lại nói:

“A nữ*, nhanh nhanh múc đầy nước rồi theo bà đưa đến phòng bếp, ngộ nhờ đưa muộn, thế nào cũng bị đại quân sự trách phạt.”

* A nữ: cách gọi cách bé gái

“A ma...”

Tiêu Dao đã múc xong nước từ lâu, hai mắt lấp lánh bình tĩnh nhìn bà, trên mặt lộ ra vẻ tò mò rõ rệt.

A ma nhanh tay bó nốt đồng củi, đặt lên tấm lưng đã không thể duỗi thẳng từ lâu, thở dài nói:

“A nữ, sao cứ lâu lâu con lại hỏi một lần vậy? Cả đời A ma đều sống ở Tiêu gia thôn, chưa bao giờ ra ngoài, làm sao biết những chuyện đó được? Nghe thế hệ trước nói, bên kia vạch đỏ không hề có gì cả. Chúng ta mau đi thôi.”

Nghe được câu trả lời vĩnh viễn chẳng chút thú vị này, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Dao ảm đạm xuống, nàng một bên nhìn chăm chăm ráng chiều đỏ rực gần ngay trước mắt nhưng kỳ thật xa xôi vô cùng, một bên nhấc thùng nước lên, chạy chậm đến bên cạnh A ma cùng đi với bà.

“A ma, để con cùi giúp bà.”

Nói xong, nàng lấy bó cùi trên lưng A ma đặt lên lưng mình, trên mặt toát ra vẻ thần nhiên, tiến về phía trước.

“Nhưng mà mẹ con có nói, bên kia đường màu đỏ là một nơi đẹp vô cùng tên là cực lạc, bảo con khi lớn lên nếu có cơ hội nhất định phải đi xem...”

“Nói vậy!”

Không đợi Tiêu Dao nói xong, a ma đã sốt ruột ngắt lời nàng:

“Đừng nghe mẹ con nói lung tung, cả đời này nó cũng chỉ ở trong Tiêu gia thôn, chưa từng đi ra ngoài, làm sao biết được bên kia đường màu đỏ có gì?”

A ma tức giận trừng mắt nhìn Tiêu Dao, lại nói:

“Đều tại ông ngoại con, tự nhiên lại dạy mẹ con học chữ, đọc sách gì đó, kết quả là suốt ngày chỉ biết đọc đọc, cuối cùng bị chồng vứt bỏ. Con nói xem, một nữ nhân một thân một mình nuôi con sống qua ngày, cuối cùng bệnh cũ tái phát, lúc chết xém chút nữa ngay cả quan tài cũng không mua nổi, thế thì đọc nhiều sách cũng có tác dụng gì? Bà thấy, nữ nhân ấy à, vẫn nên ở nhà giúp chồng dạy con cho tốt mới đúng. Chính vì mẹ con đọc sách nhiều quá nên cha con mới vứt bỏ mẹ con, giờ mẹ con còn muốn dạy con mấy thứ linh tinh này, chẳng lẽ nó muốn con cũng giống nó sao? Bà bảo này, a nữ, về sau đừng nghĩ đến mấy chuyện vớ vẩn này nữa, làm việc cho tốt, sau này A ma tìm cho con một nhà trong sạch, để con thanh thân ở lại Tiêu gia thôn sống đến hết đời.”

Thấy A ma bắt đầu oán thán người mẹ đã chết của mình, Tiêu Dao vội vàng trấn an bà:

“A ma, A ma, bà đừng tức giận được không. Chúng ta không nói chuyện của mẹ nữa. Kỳ thật đọc sách cũng đâu phải không tốt, A ma xem không phải Tam tiểu thư cũng đọc sách biết chữ đó sao?”

“Tam tiểu thư?”

A ma tròn mắt nhìn Tiêu Dao

“Đương nhiên tiểu thư có thể biết chữ, bởi vì người ta là tiểu thư mà! Nhưng mà A nữ, con có biết không, không phải ai cũng có mệnh làm tiểu thư đâu! Giờ con còn không đi nhanh lên, sắp không kịp tới nơi rồi.”

Lần này Tiêu Dao ngoan ngoãn im miệng, vừa công cùi vừa xách nước chậm rãi đi về phía trước. Ráng chiều phủ xuống người nàng, vẽ lên một cái bóng thật dài trên mặt đất, vừa nhỏ bé vừa bất lực.

Tiêu Dao cũng họ Tiêu, phải nói là mọi người trong Tiêu gia thôn đều mang họ Tiêu, nhưng chỉ có Tiêu lão gia Tiêu Kiếm, chủ nhân của Tiêu gia trang mới là người giàu có nhất trong thôn, cũng chỉ có con trai, con gái của ông mới được người trong thôn gọi là thiếu gia, tiểu thư.

Mà mẹ của Tiêu Dao chẳng qua chỉ là con gái của một vị tiên sinh dạy học trong thôn, có chút quan hệ họ hàng xa với Tiêu lão gia. Từ lúc nàng tám tuổi, mẫu thân qua đời, Tiêu Dao liền sống cùng với A ma cách vách. A ma làm tạp vụ ở Tiêu gia trang, cho nên cũng để cử Tiêu Dao vào làm một chân tạp dịch nho nhỏ trong đó.

A ma vẫn luôn coi thường mẹ của Tiêu Dao, luôn nói mẹ của nàng không tốt thế này không tốt thế nọ. Tiêu Dao biết thực ra bà ấy vốn không có ác ý gì, hơn nữa bản thân luôn cảm kích A ma đã thu lưu mình sau khi mẹ mất, thế nhưng trong lòng Tiêu Dao, mẹ vẫn là người tốt nhất, có học vấn nhất, mẹ luôn có rất nhiều chuyện xưa thú vị để kể cho nàng nghe, dạy nàng biết chữ, cũng đem rất nhiều sách nói về kỳ nhân dị sự trên thế gian này cho nàng xem.

Bởi vì từ nhỏ đã tai nghe mắt thấy nhiều trong sách nên Tiêu Dao vô cùng tò mò về thế giới bên ngoài, nàng muốn đi xác nhận một chút xem liệu những kỳ nhân dị sự đó có thật sự tồn tại hay không, nàng cũng muốn nhìn xem thế giới bên ngoài to lớn kỳ quái đến nhường nào.

Nhưng mà nàng thật sự còn quá nhỏ, không có năng lực đi ra ngoài. Hơn nữa, nàng đã ký khế ước bán mình cho Tiêu gia, nếu không có gì đặc biệt thì nàng sẽ giống như A ma, cả đời sinh lão bệnh tử tại Tiêu gia thôn. Mỗi khi nghĩ đến cuộc sống buồn tẻ ấy, trái tim nhỏ nhỏ của Tiêu Dao đều thất lại, không nhìn được bắt đầu sợ hãi.

Chỉ cần nàng nhanh chóng lớn lên thôi, đợi đến khi nàng đủ năng lực chuộc thân cho mình, nhất định nàng sẽ rời khỏi nơi này, đi xem thế giới bên ngoài ra sao!

Trong lòng chất chứa một nguyện vọng nho nhỏ, tâm trạng háo hức mong chờ đối với thế giới bên ngoài khiến Tiêu Dao cảm thấy bó cùi trên lưng cũng không còn nặng như trước.

Tiêu Dao đi vào phòng bếp, nhanh chóng đem nước đổ vào lu, thuận thực nhóm củi, sau đó ngoan ngoãn đứng một bên phụ giúp A ma. Đúng lúc này, bên ngoài có người kêu to:

“Tiêu Dao, Tam tiểu thư sắp đến rồi, mau đi thu dọn hậu hoa viên đi.”

A ma gật đầu với Tiêu Dao. Nàng giúp A ma mang củi để vào nhà bếp rồi mới đi ra ngoài.

Tiêu Vũ Hà, Tam tiểu thư Tiêu gia có một thói quen, đó là chỉ cần trời không mưa thì bất luận là đọc sách hay chơi đùa đều chỉ thích làm trong hậu hoa viên Tiêu gia. Tiêu lão gia vô cùng yêu chiều con gái, cho nên phải vài người trông coi hậu hoa viên, mà Tiêu Dao chủ yếu phụ trách việc dọn dẹp hoa viên.

Sau khi đi vào hậu hoa viên, Tiêu Dao lấy chổi bắt đầu chăm chỉ quét dọn. Đương nhiên không chỉ có mình nàng mà còn có hai tiểu nha hoàn mười năm mười sáu tuổi khác cùng nhau dọn dẹp.

Nhân lúc quản sự rời đi, hai tiểu nha hoàn liền ghé người buôn chuyện với Tiêu Dao.

“Tiêu Dao, cô đã nghe tin gì chưa? Có tiên sư đến thôn nhận Tam tiểu thư làm đồ đệ, về sau Tam tiểu thư nhà chúng ta chính là đệ tử tiên nhân rồi đó!”

“Tiên sư?!”

Mắt Tiêu Dao sáng rực lên, theo sách mẹ nàng để lại cũng như lời tán gẫu của người trong thôn thì thời thái cổ đại lục này quả thật có rất nhiều tiên sư, nghe đồn bọn họ có thể đạp gió rẽ sóng, mở núi rồi đất, dâng vãn giá vũ tự do tự tại không gì không làm được.

Nhưng Tiêu Dao chưa bao giờ gặp qua, giờ nghe tin này không khỏi hưng phấn, nếu có thể tận mắt nhìn thấy tiên nhân trong truyền thuyết một lần thì tốt biết bao!

“Là thật sao? Chúng ta có thể nhìn thấy tiên nhân sao?” Tiêu Dao hưng phấn hỏi.

Tuy rằng hai tiểu nha hoàn cũng vô cùng kỳ vọng có thể thấy phong thái tiên nhân một lần nhưng cũng không biết phải làm sao.

“Hạ nhân như chúng ta sao có thể đến gần tiên sư được? Bọn họ đều là những người cao không thể với, nếu may mắn thì hẳn là chúng ta có thể liếc mắt từ xa một cái, không phải nói các tiên nhân đều ngự kiếm phi hành sao, chỉ cần chúng ta dậy sớm nhìn lên trời chắc là vẫn thấy được nhỉ?”

“Ôi, Tam tiểu thư đúng là tốt số, nghe nói tiểu thư mang tư chất tu tiên hiếm thấy, đã được tiên sư chọn trước rồi. Không biết chúng ta có may mắn được tiên sư nhìn trúng không, cho dù không được làm đệ tử mà làm tỳ nữ hầu hạ tiên sư cũng vô cùng vẻ vang rồi.”

Tiêu Dao nghe hai người nói, không khỏi nhủ mảy. Mẹ nàng có nói phàm là làm gia nô tỳ nữ thì cho chủ tử là ai cũng không tránh khỏi số mệnh bị nắm giữ trên tay người khác, làm sao có chuyện an hưởng ngày lành?

Mẹ đã nói, chỉ khi mình làm chủ bản thân thì mới có thể sống tốt được. Tuy rằng nàng không có ý định làm tỳ nữ của tiên sư, nhưng vẫn vô cùng hiếu kỳ về các tiên nhân thần thông quảng đại này, nàng quả thực rất muốn xem xem liệu những gì trong sách viết có phải là thật không.

Bận rộn từ sáng tới tối, Tiêu Dao nghe tất cả mọi người trong Tiêu gia trang đều đang thảo luận chuyện ngày mai tiên sư tới đây, nàng cũng bắt đầu chuẩn bị một chút.

Buổi tối sau khi trở lại căn phòng nhỏ của mình, Tiêu Dao tắm rửa một cái, vừa gội đầu lại vừa hưng phấn nằm xuống bên cạnh A ma, trong lòng thầm nghĩ ngày mai nhất định phải dậy sớm nhìn xem dáng vẻ tiên nhân thế nào.

Bỗng nhiên nàng nhớ đến Tam tiểu thư Tiêu gia Tiêu Vũ Hà cũng xấp xỉ tuổi mình, trong lòng không khỏi có chút hâm mộ, thậm chí nảy sinh một suy nghĩ hão huyền: nếu mình cũng được tiên sư nhận làm đệ tử thì tốt biết bao!

Bạn đang đọc truyện *Chạm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Tiên nhân

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, A ma vẫn còn ngủ nhưng Tiêu Dao đã bò dậy.

Sau khi chải đầu rửa mặt qua loa, nàng đi đến bên con giếng mà thường ngày vẫn lấy nước, nâng cầm, ngẩng đầu nhìn không chớp mắt lên khoảng trời đêm tối đen.

Nàng không muốn bỏ qua cơ hội nhìn thấy tiên nhân lần này. Phải biết rằng một khi các tiên sư đi vào Tiêu gia trang, thì nàng tuyệt đối không có cơ hội nhìn thấy phong thái các tiên sư. Trong sách có viết, bình thường các tiên sư đều dậy sớm hấp thu linh khí, tĩnh tọa một vòng, cho nên hẳn là bọn họ sẽ tới rất sớm. Giờ đây nàng chỉ có thể cầu nguyện trong lòng rằng những gì viết trong sách đều là thật, như vậy nàng mới có cơ hội nhìn thấy bọn họ.

Đợi đến khi mặt trời mọc, Tiêu Dao vẫn không thấy nửa bóng dáng các tiên sư đâu, nhưng đã đến thời gian làm việc, nàng đành phải trở lại đưa nước và củi đến phòng bếp như thường lệ. Chỉ là, nàng vừa không yên lòng đứng một bên hỗ trợ A ma vừa mong ngóng khi nào các tiên sư tới.

A ma đứng bên cạnh đã nhìn ra tâm tư của Tiêu Dao từ lâu, bà bất đắc dĩ lắc đầu. A nữ điểm nào cũng tốt, chỉ là đọc nhiều sách linh tinh quá, lúc nào

cũng hiếu kỳ quá mức. Thôi thôi, để cho nó đi nhìn một chút cũng tốt, như vậy nó sẽ hiểu rằng, bất luận là nhóm quý nhân hay tiên sư đều không ở cùng một thế giới với đám hạ nhân như bọn họ, để nó sớm biết thế giới này tàn khốc thế nào, hẳn là A nữ sẽ hết hy vọng. Nghĩ vậy, A ma liền nói với Tiêu Dao:

“A nữ, con đi xem đi, chỗ này một mình A ma lo cũng được.”

Tiêu Dao đã muốn chạy ra ngoài xem từ lâu, nhưng vẫn còn chút do dự, dù sao tuổi A ma đã cao, có một số việc không đủ sức làm

“A ma”

“Đừng có nhùng nhằng nữa. Cho con đi thì con cứ đi, đi nhanh về nhanh. Xem cho biết những người đó vốn không cùng một thế giới với chúng ta, cho con sớm hết hi vọng.”

Nhìn thấy nàng do dự, A ma không kiên nhẫn phát phát tay ý bảo nàng mau đi đi.

Nghe A ma nói vậy, Tiêu Dao cũng không đắn đo nữa, vui vẻ nói với A ma:

“Cám ơn A ma. Vậy con đi trước đây. Con sẽ nhanh trở lại giúp A ma làm việc. Mấy việc nặng A ma đừng làm, chờ con trở lại con làm nhé.”

Tiếng vẫn còn mà người đã sớm không thấy bóng dáng, A ma nhìn cánh cửa trống rỗng, nhẹ nhàng thở dài:

“A nữ à.”

Tiêu Dao lại đến bên miệng giếng cũ, tiếp tục ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xanh thẳm, nàng luôn có một dự cảm rằng nhóm tiên sư sắp xuất hiện rồi.

Lần này nàng không phải thất vọng thêm nữa. Qua khoảng nửa canh giờ, bên trái bầu trời dường như có vài điểm lóe sáng giữa không trung. Tiêu Dao tận mắt thấy những điểm sáng này bắt đầu biến thành từng vệt ánh sáng, mà đứng đầu mỗi vệt là một hai vị tiên nhân mặc trường bào, đầu đội thúc quan giống y trong như trong sách vẽ.

Tiêu Dao nhìn đến mê mẩn, các tiên nhân này còn tiêu sái, phiêu dật hơn trong sách viết nhiều.

Bay lượn không chút gò bó trên bầu trời xanh thẳm, tiêu điều tự tại như vậy khiến cho nàng nghĩ đến lời nói của mẹ, tự do như cánh chim không phải chính là thế này sao?

Bởi vì các tiên sư không ngừng bay lại gần, cho nên các vệt sáng đầy màu sắc dưới ánh mặt trời càng thêm rực rỡ, làm nổi bật các tiên sư trên đó. Bỗng nhiên, Tiêu Dao run run, trong đầu nảy ra một ý nghĩ vô cùng kích động: Nếu như mình cũng có thể bay thì việc vượt qua đường màu đỏ rực chẳng phải dễ như trở bàn tay sao? Như vậy, có thể bay ra khỏi Tiêu gia thôn tù túng, không bao giờ làm nô dịch nữa, có thể tự do bay lượn trong thiên địa, không chịu bất cứ trói buộc gì, đi xem thế giới này to lớn kì diệu ra sao.

Tiêu Dao chưa bao giờ khát vọng bất cứ chuyện gì như vậy. Giờ khắc này, trong đầu nàng chỉ có một ý muốn vô cùng kiên định, một ý muốn sẽ thay đổi cuộc đời nàng.

Nàng muốn tu tiên!

Vài vệt ánh sáng chọt lóe giữa không trung, tiếp đó dừng tại phía trên chính viện Tiêu gia trang, từ trên cao nhìn xuống Tiêu lão gia và các vị phu nhân, thiếu gia, tiểu thư Tiêu gia đã cung kính đứng đợi từ sớm. Nhìn thấy mấy người dừng giữa không trung, Tiêu lão gia vội vàng đi qua, cung kính hành lễ:

“Tiêu Kiếm cung nghênh các vị tiên sư.”

Thấy Tiêu Kiếm hành lễ, vị lão giả cầm đầu mặc đạo bào màu nâu, râu tóc hơi bạc nhưng sắc mặt hồng hào, tinh thần quắc thước gật gật đầu, thán nhiên mở miệng:

“Ừ, người là gia chủ Tiêu gia sao? Tiêu Vũ Hà đâu?”

Về mặt lẫn cử chỉ của lão giả đều vô cùng cao ngạo, từ đầu đến cuối luôn mang vẻ cao cao tại thượng, tỏ rõ vẻ khinh thị đối với đám người phàm bên dưới.

Nhưng Tiêu Kiếm không hề cảm thấy tiên sư này quá đáng, trái lại vừa kinh sợ vừa vui mừng không thôi, không ngừng cúi người, kéo một cô gái tuổi chừng mười một mười hai đưa đến trước mặt lão giả, cung kính trả lời:

“Tiểu nhân quả thật là gia chủ nơi này. Thượng tiên, đây là tiểu nữ, Vũ Hà.”

Lão giả vuốt vuốt râu, vung tay áo nói:

“Con bé dung mạo xinh đẹp, hai mắt có linh khí. Không tệ. Để ta xem xem.”

Lời còn chưa dứt, Tiêu Vũ Hà đã bị một đám mây trắng nâng lên, đưa đến trước mặt lão giả.

Dù gì thì Tiêu Vũ Hà cũng chỉ là một tiểu cô nương mới mười một tuổi, bỗng nhiên bị nâng lên giữa không trung, đương nhiên là vô cùng hoảng sợ, vẻ mặt căng thẳng hốc mắt đỏ lên. Mà Tiêu lão gia và những người liên quan bên dưới lại vô cùng sùng kính trọng to mắt. Bọn họ chưa bao giờ thấy tiên nhân thi pháp, hôm nay là lần đầu tiên, trong nỗi kinh ngạc cảm thán còn mang theo niềm kính sợ vô cùng.

Lão giả thấy cô gái căng thẳng liền mỉm cười giải thích:

“Không cần sợ, ta chỉ xem linh căn tu tiên của con thôi.”

Chỉ thấy trên người Tiêu Vũ Hà bỗng lóe lên một tia sáng trắng, tiếp theo cả người liền bị tia sáng bao quanh. Trong chớp mắt, tia sáng trắng liền biến mất không thấy.

Chờ sau khi tia sáng trắng biến mất, lão giả lộ ra vẻ mặt vô cùng vui mừng, cười ha ha:

“Tốt! Tốt! Quả nhiên không mất công đến đây! Nó quả thật là đơn linh căn hệ thủy. Tuy rằng khá nhiều tạp chất so ra kém ái đồ của của Lã sư đệ, nhưng dù sao thì trong trăm vạn người mới có một người có linh căn, còn loại tư chất nghịch thiên như vậy trong tí người chưa chắc có một, lão phu cũng không cưỡng cầu, như vậy cũng đủ rồi. Lã sư đệ...”

Nói xong, lão giả quay mặt nhìn về phía một vị nam tử trung niên, dung mạo tuấn mỹ, tóc đen bóng, râu hơi dài, nói:

“Đệ và Lý sư đệ đều đã có một đồ đệ đơn linh căn. Mà ái đồ của đệ lại còn là Phong linh căn biến dị nghịch thiên hiếm thấy, vậy đứa bé này sẽ do ta thu làm đồ đệ, hai vị không có ý kiến gì chứ?”

Nam tử trung niên và một lão giả khác đều cười nói:

“Đương nhiên rồi, cứ để con bé quy về môn hạ của sư huynh đi.”

Lúc này lão giả mới hoàn toàn vừa lòng, gật gật đầu, cười đưa Tiêu Vũ Hà đặt lên phi kiếm của mình, ông cũng không thèm để ý tới Tiêu Kiếm, nói thẳng:

“Ta thu con bé làm đồ đệ. Nay người đã thu, chúng ta cũng nên quay về thu xếp cho đám đệ tử thôi.”

Tiêu Kiếm vốn định an bài để các tiên sư tiến vào nhà ngồi một chút, để tòa phủ đệ được dính chút tiên khí, không ngờ các tiên sư định mang theo con gái mình đi ngay, ngay cả thời gian cáo biệt với con cũng không có, sắc mặt có chút khó xử nhưng ông cũng không dám ra mặt nói gì. Dù sao người ta cũng là tiên nhân hàng thật giá thật. Người ta thường nói tiên nhân hi nộ vô thường, ngộ nhỡ khiến các tiên nhân không vui, tùy tiện một ngón tay cũng có thể lấy mạng ông. Đến lúc đó, diệt Tiêu gia còn dễ hơn diệt một đám kiến, hơn nữa, tuyệt đối không ai đến quản.

Tiêu Kiếm đang do dự không biết mở miệng thế nào thì nam tử trung niên kia đã nói:

“Sư huynh đừng đi vội, vừa rồi ở trên trời ta thấy trong thôn còn không ít trẻ con. Nếu như đã đến thì cũng không ngại tốn thêm chút thời gian nhìn thử xem trong thôn còn đứa bé nào có linh căn nữa không, ngộ nhỡ bỏ qua mầm tu tiên tốt thì đáng tiếc.”

Lão giả vốn định rời đi liền dừng lại, tiếp đó cười ha ha:

“Ha ha, xem ta này, thu được đồ đệ tư chất tốt liền hí hửng muốn trở lại sư môn ngay. Vẫn là sư đệ nghĩ chu đáo, vậy chúng ta xem một lát đi.”

Tiếp theo ông ta nói với Tiêu Kiếm:

“Gọi toàn bộ trẻ con dưới mười năm tuổi trong thôn đến đây cho chúng ta nhìn chút. Nếu có đứa nào có linh căn, dù căn chất không tốt cũng có thể theo chúng ta trở lại sư môn làm tạp dịch hoặc đệ tử ngoại môn.”

“Xin nghe thượng tiên phân phó!”

Tiêu Kiếm vừa nghe liền gật đầu giao cho thủ hạ đi làm. Nếu như có thêm vài đứa bé có thể đi cùng tiên sư thì đó chính là vinh quang của Tiêu gia thôn, ông sao có thể không tích cực.

Trong phòng bếp hậu viện Tiêu gia, Tiêu Dao có chút mất hồn mất vía, đứng bên cạnh phụ giúp A ma làm việc. Nàng còn chưa hồi phục tinh thần khỏi cảm giác rung động khi nhìn thấy tiên sư. Nàng vốn cảm thấy làm nô tỳ cho tiên sư cũng không khác làm hạ nhân là mấy, nhưng từ khi ý nghĩ long trời lở đất kia xuất hiện thì nàng thấy cho dù không thể trở thành đệ tử tiên sư, mà làm phó dịch cũng tốt, ít nhất có thể tiếp cận các tiên sư, nói không chừng còn có thể học được tiên pháp. Nhưng mình phải làm thế nào mới nhìn thấy các tiên sư đây?

Tiêu Dao đang phiền não thì nghe bên ngoài phòng bếp có người kích động hô to:

“A ma Trần gia, nhanh mang Tiêu Dao nhà bà đến đại viện đi! Có tiên sư muốn thu đồ đệ, bảo trẻ con dưới mười năm tuổi trong thôn đều qua đó.”

Bạn đang đọc truyện *Chạm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 3: Linh căn

Người nọ kêu một lát, rồi cũng không dừng lại mà tiếp tục chạy tới nơi khác đưa tin. A ma không hiểu đầu cua tai nheo gì, hỏi vọng ra từ trong bếp:

“Tiểu tử kia! Sao không nói rõ ràng gì hết, tiên sư thu đồ đệ gì cơ?”

“A ma cứ mang theo Tiêu Dao đến đại viện khác biết!”

Không ngờ tai người nọ vô cùng thính, chạy xa mấy trượng rồi vẫn còn nghe thấy.

A ma quay đầu lại, không ngờ trong vòng hai câu nói mà Tiêu Dao đã sớm giúp bà đẩy lại nắp nồi trên bếp, tắt lửa, về mặt kích động giục bà:

“A ma, chúng ta mau đi thôi, để các tiên sư chờ lâu không tốt đâu.”

Giờ phút này Tiêu Dao cảm thấy vận đồ của mình đến rồi. Vừa rồi nàng còn đang nghĩ phải làm thế nào mới có thể khiến các tiên sư thu nhận mình, giờ cơ hội đã đến, tiên sư muốn chọn đệ tử, đây chính là vận may ngàn năm có một, cho dù cuối cùng không được chọn làm đệ tử, không chừng có thể cầu xin các tiên sư cho nàng đi theo làm phó dịch.

Tiêu Dao xiết chặt nắm tay nho nhỏ, thầm nghĩ bất luận thế nào cũng phải thử một lần, bằng không cơ duyên như vậy sẽ không bao giờ đến lần nữa.

Khi Tiêu Dao đỡ A ma tuổi đã cao tới đại viện, trong viện đã đứng đầy người. Phần lớn là cha mẹ dẫn con mình tới, trong đám nhỏ, đứa lớn nhất không quá mười năm tuổi, đứa nhỏ nhất còn đang gào khóc đòi ăn.

Có gia phó nhìn thấy Tiêu Dao và A ma tiến vào, liền tiến lên chỉ vào một hàng dài đầy người đang chờ nói:

“Đi qua bên kia xếp hàng.”

A ma dẫn Tiêu Dao đứng vào trong đội ngũ. Lúc này Tiêu Dao liếc một vòng mới nhận ra đứng giữa không trung ngay trước hàng người là nhóm tiên nhân mà nàng nhìn thấy bên giếng hồi nãy. Bọn họ thân thẳng như tùng, tà áo tung bay, vẻ mặt kiêu ngạo. Tất cả thôn dân đều vô cùng sùng kính ngẩng đầu nhìn bọn họ, vẻ mặt kích động, hận không thể lập tức đưa con nhà mình cho các tiên sư, từ nay về sau để chúng đi lên con đường đại đạo thành tiên, làm rạng rỡ tổ tông.

Mà Tiêu Dao cũng trần trề mong đợi và hâm mộ như họ. Lúc trước cách xa quá, nàng không nhìn rõ nhưng giờ đứng gần nàng mới phát hiện không ngờ trong đám tiên sư có một thiếu niên ước chừng mười một mười hai tuổi.

Đương nhiên, trong nhóm tiên sư vẫn còn vài đứa bé tầm hơn mười tuổi khác, bao gồm cả Tiêu gia Tam tiểu thư Tiêu Vũ Hà. Nhưng phần lớn những đứa bé này đều đứng phân tán trên tiên khí của các tiên sư trưởng thành, có vẻ là đệ tử vừa được tuyển. Duy chỉ có thiếu niên kia là tự mình điều khiển một phi kiếm, cực kì nổi bật.

Thiếu niên có búi tóc vắn cao, một thân quần áo trắng như tuyết, khoanh tay đứng thẳng trên phi kiếm. Tuy rằng chỉ mới mười một mười hai tuổi, nhưng dung mạo tuấn tú phi phàm, khí chất hơn người, dáng người cao gầy. Cho dù cậu không tự ngự kiếm thì với dáng vẻ đó vẫn có thể thu hút sự chú ý của mọi người, trở thành tiêu điểm của đoàn người như thường.

Tiêu Dao chưa bao giờ gặp thiếu niên nào đẹp như vậy, cho dù là mỹ nam tử vẽ trong sách cũng không đẹp bằng cậu. Huống hồ cậu còn có thể tự mình ngự kiếm phi hành. Nàng không nhìn được mà nhìn chăm chăm thiếu niên đó, trong lòng hâm mộ không nói lên lời.

Bỗng nhiên thiếu niên dường như cảm giác được có người đang nhìn mình, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng hướng về phía Tiêu Dao, rơi xuống trên mặt nàng.

Tuy chỉ là một cái liếc nhẹ, nhưng Tiêu Dao cũng không dám đối diện với ánh mắt đó, nhìn lại một thân quần áo đơn sơ loạn bấn trên người, nàng xấu hổ cúi đầu không dám nhìn tiếp.

Chờ đến khi nàng ngẩng đầu lên, thiếu niên kia đã thu lại ánh nhìn từ lâu, mà Tiêu Vũ Hà cách cậu không xa đang nói gì đó với cậu, sắc mặt đỏ bừng, thiếu niên thình thoảng gạt đầu, hoặc đáp lại một hai câu.

Tiêu Dao chợt thấy hơi mất mát, nhưng chỉ trong nháy mắt, nàng đã tập trung sự chú ý vào ba vị tiên sư đứng đầu.

Chỉ thấy lão giả thu nhận Tiêu Vũ Hà ban nãy, nhìn về phía đứa trẻ đang được ánh sáng trắng bao phủ bên dưới, lắc đầu nói:

“Không có linh căn, nguoi về đi.”

Mẹ của đứa trẻ nghe vậy thì vô cùng thất vọng, dẫn con đi xuống. Đám người còn lại biểu cảm không giống nhau, có người thở dài, có người cảm thấy may mắn, có người cảm thấy lo sợ, cũng có người vui sướng khi kẻ khác gặp họa.

Đã hơn mười đứa bé được kiểm tra, cơ bản đều không có linh căn. Đừng nói là đơn linh căn giống Tiêu Vũ Hà mà ngay cả song linh căn hay tam linh căn

cũng không có.

“Ồ? Đứa bé này là tam linh căn, kim thủy mộc kết hợp, tạp chất rất nhiều, sư huynh, huynh thấy thế nào?”

Tiên sư họ Lý đáng người nhỏ nhắn bỗng chỉ vào một đứa trẻ, hỏi lão già.

Lão già nhìn đứa trẻ rồi nhìn ánh mắt mong đợi của cha nó một chút, buồn bã nói:

“Nói thế nào thì cũng là người có linh căn, tuy rằng không thể làm đệ tử nội môn, nhưng nhận làm đệ tử ngoại môn, trông coi linh thú cũng không tệ. Ngộ nhờ có cơ duyên, chưa chắc đã không thể vào nội môn tu luyện tiên pháp, không biết người có bằng lòng không?”

Cha đứa bé vừa nghe thế đã kích động kéo con quý xuống trước mặt lão già không ngừng dập đầu nói:

“Đa tạ tiên sư, con nhà tôi đương nhiên là bằng lòng!”

Lão già vừa lòng gật gật đầu:

“Người mang đứa bé đứng sang một bên đi, chờ kết thúc rồi ta sẽ có an bài.”

Trong ánh mắt hâm mộ và ghen tị của mọi người, nam tử mang theo đứa bé nhà mình đứng sang một bên.

Tiêu Dao nhìn khung cảnh trước mắt, trong lòng thầm nói: Xem ra muốn trở thành đệ tử hoặc phó dịch của tiên sư phải có linh căn, mà tư chất linh căn phải đủ tốt mới có được nhận làm đệ tử chính thức, ngay cả tam linh căn cũng chỉ có thể làm đệ tử ngoại môn. Rốt cuộc linh căn là thứ gì, nàng không biết chút nào, trong lòng thấp thỏm không yên, không rõ mình có thứ gọi là linh căn gì đó không.

Đang ngẫm nghĩ thì vị tiên sư trung niên đứng bên trái bỗng nhiên mở miệng nói:

“Tiểu cô nương, con lại đây.”

Tiếng nói khiến mọi người đều ghé mắt nhìn, tất cả mọi người đều nhìn theo ánh nhìn của vị tiên sư, Tiêu Dao cũng lấy lại tinh thần, phát hiện hình như người tiên sư nhìn là mình.

Nàng không tin nổi, chỉ chỉ chính mình:

“Con?”

Tiên sư tuấn mĩ mỉm cười gật đầu với nàng, trong lòng Tiêu Dao căng thẳng vừa bất an vừa chờ mong đi đến trước mặt vị tiên sư kia, ngẩng đầu hỏi:

“Xin hỏi, thượng tiên gọi con sao?”

Tiên sư ôn hòa cười nói:

“Ừ, tiểu cô nương, con tên là gì? Có muốn làm đồ đệ của Thanh Phong đạo nhân Lữ Bất Quần ta không?”

Tiêu Dao còn chưa kịp trả lời, thì lão già đứng bên cạnh đã kinh ngạc nói:

“Hả? Sao sư đệ đã vội vàng chọn đồ đệ vậy? Không phải tự nhiên nổi hứng đó chứ? Phải biết rằng Tiên Vũ Môn chúng ta không thu đồ đệ chơi đâu, để sư huynh ta nhìn trước đã.”

Tiên sư tuấn tú kia cười mà không nói, vuốt vuốt bộ râu lui qua một bên, nhìn sư huynh nhà mình dùng một tia sáng bao lấy Tiêu Dao.

Tia sáng chiếu rọi, lúc đầu lão già lơ đãng, nhưng tiếp đó bỗng nhíu mày, vẻ mặt trở nên nghiêm trọng, cuối cùng giật mình trợn mắt, sắc mặt mừng như điên kinh ngạc nói:

“Đây là đơn linh căn tinh thuần!!!! Hơn nữa còn là biến dị thuộc tính Lôi?!! Sư đệ, đệ..”

Biểu cảm mừng như điên xuất hiện trên mặt lão già, nhưng chớp mắt đã biến thành ảo não buồn bực. Phải biết rằng linh căn chia ra làm tam linh căn, song linh căn và đơn linh căn, chỉ có người có linh căn mới có thể tụ khí tu đạo, mà độ tinh thuần của linh căn lại quyết định tốc độ tu luyện. Trong đó tam linh căn là hỗn tạp nhất, mặc dù có thể tu đạo, nhưng hơn nửa thành tựu không cao, tiếp theo là song linh căn, nhưng phần lớn đều dừng ở Kim Đan Kỳ, duy chỉ có đơn linh căn mới có tiềm năng phát triển cao hơn, mà đơn linh căn cũng chia cao thấp về độ tinh thuần, càng ít tạp chất thì càng lợi hại. Bên cạnh linh căn còn có ngũ hành, gọi là Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, ngoài ra còn có ngũ hành biến dị bao gồm thuộc tính Lôi, thuộc tính Băng và thuộc tính Phong.

Nếu tính về độ tinh thuần thì đơn linh căn trong ngũ hành bình thường đã được coi là nghịch thiên, còn linh căn biến dị có độ tinh thuần cao gần như không tồn tại. Không chỉ vì xác suất xảy ra linh căn biến dị vô cùng thấp mà quan trọng nhất là linh căn biến dị hầu hết đều vô cùng tinh thuần, tư chất như vậy, đủ để khiến các môn phái tranh nhau vơ đầu. Không ngờ cơ duyên bậc này lại rơi vào tay sư đệ mình tới hai lần. Mặc dù trong lòng lão già có ý muốn đoạt, nhưng dù sao cũng là đồng môn, nói thế nào thì cũng đều nhập vào môn phái mình cả, cho nên cũng không muốn trở mặt, chỉ đành dẫn lại nỗi ghen tị, giọng điệu chua loét nói:

“Xem ra Vọng khí thuật của đệ lại tinh tiến hơn rồi. Sư huynh vô cùng bội phục!”

“Không dám, chỉ là chút thuật bàng môn, bình thường cũng không có tác dụng gì lớn, chỉ có thể chiếm chút tiện nghi ở mặt này thôi, làm sao so được với “Hoa địa vi lao” của sư huynh, đó mới là tiên pháp đích thực.”

Lữ Bất Quần khiêm tốn nói, cũng không quên tăng thêm thể diện cho sư huynh nhà mình. Dù sao, lần này ông cũng xem như kiếm hời.

Sắc mặt lão giả tuy rằng khó coi, hời hợt xanh cả ruột, nhưng ngại mặt mũi nên đành thôi, chỉ đành giả vờ giả vịt gật đầu, nhanh chóng đi xem mấy đứa trẻ khác, chỉ sợ sư đệ ông lại được lợi lần nữa.

“Tiểu cô nương, đã nghĩ xong chưa? Có muốn bái ta làm thầy không?”

Giải quyết sư huynh mình xong, Lữ Bất Quần tiếp tục nhìn về phía Tiêu Dao.

Tiêu Dao vẫn còn trong trạng thái sững sờ, không ngờ tâm nguyện lại hoàn thành đơn giản như vậy. Nàng còn tưởng mình vẫn đang nằm mơ, đợi đến khi vị thượng tiên hỏi lại lần nữa, nàng mới lấy lại tinh thần, kích động quỳ xuống dập đầu ba cái trước ông:

“Tiêu Dao bằng lòng nhận tiên sư làm thầy! Xin sư phụ nhận bái đầu của Tiêu Dao.”

Lữ Bất Quần nghe vậy, thoải mái cười to nói:

“Ha ha ha, tốt, tốt lắm Tiêu Dao. Tư chất của con nghịch thiên ngang ngửa sư huynh Phương Yển, nhưng tuộc tính còn cao hơn một bậc. Xem ra hôm nay vận số của ta không tệ, con mau đứng lên đi.”

Nói xong ngón tay chỉ một cái, trong chớp mắt Tiêu Dao đã đứng trên pháp bảo phi hành của Lữ Bất Quần, cạnh sát bên ông. Đồng thời, cũng cách thiếu niên trong tròng nhưng lạnh lùng tuấn tú kia gần hơn.

Lữ Bất Quần chỉ vào thiếu niên, nói với Tiêu Dao:

“Đây là Ngũ sư huynh của con, Phương Yển, cũng là đệ tử vì sư mới thu không lâu. Trước khi nhập môn nó đã từng tự tu luyện, tư chất Phương Yển tuy ngang ngửa với con nhưng ngộ tính hơn người, nay đã có tu vi Luyện Khí kì tầng năm, có thể tự ngự khí phi hành, về sau con phải học tập sư huynh nhiều hơn nhé.”

Thiếu niên nhìn Tiêu Dao, gật đầu ra hiệu, mà Tiêu Dao vẫn đỏ mặt cúi đầu không dám nhìn cậu, chỉ nhỏ giọng nói:

“Tiêu Dao bái kiến Phương sư huynh.”

Lữ Bất Quần nhìn dáng vẻ cúi đầu rụt rè của Tiêu Dao, lắc lắc đầu:

“Tiêu Dao, ngẩng đầu lên đi.”

Lúc này Tiêu Dao mới ngẩng đầu nghi hoặc nhìn sư phụ mình.

Chỉ thấy sư phụ vẻ mặt ngạo nghễ, thâm thúy nói:

“Phàm là đệ tử Yêu Nguyệt Phong ta, không ai không thiên tư hơn người, trí tuệ phi phàm, là nhân tài hiếm có trong giới tu tiên. Cho nên chúng ta bề nghề thiên hạ, ngạo thị quần hùng có gì là lạ? Nay con cũng đã là đệ tử Yêu Nguyệt Phong ta, con phải luôn ưỡn ngực ngẩng đầu, chớ để người khác coi thường!”

Mình cũng có thể giống như Phương sư huynh và sư phụ sao? Tiêu Dao ngay cả nghĩ cũng không dám. Nhìn lại đóa kim sen dưới chân, bản thân đang lơ lửng giữa không trung, bên dưới mọi người ngẩng đầu nhìn nàng, trong mắt tràn ngập hâm mộ và ghen tị. Mà Tiêu lão gia lại trừng lớn đôi mắt, có chút không cam lòng nhưng cũng không thể không cúi người trước nàng.

Giờ phút này trong lòng Tiêu Dao xuất hiện cảm giác tự hào cùng ưu việt mà nàng chưa bao giờ có. Dường như nàng có thể cảm nhận được vì sao sư phụ và sư huynh lại kiêu ngạo như vậy. Hóa ra trong mắt tiên nhân, người phàm nhỏ bé như con kiến hời, mà giờ phút này đây, nàng cũng đã vượt qua long môn hóa rồng.

Nhìn sư huynh bên cạnh, Tiêu Dao bất giác nâng cằm. Lữ Bất Quần thấy nàng đã hiểu, mới lộ ra nụ cười vừa lòng.

Đột nhiên Tiêu Dao nhớ ra A ma vẫn còn ở bên dưới, liền kiêu ngạo ngẩng đầu, vui vẻ phát tay với A ma, biểu đạt niềm vui sướng của mình. Nàng thấy A ma dường như nhẹ nhàng thở ra một hơi, trên mặt lại mang theo chút lo lắng.

Lúc này Tiêu Dao tuổi còn nhỏ, lại mới một bước lên mây hóa rồng, không nhận ra nỗi lo của A Ma. Tuổi nhỏ như nàng sao có thể hiểu được, con đường tu tiên này chậm rãi, dài lâu, tàn khốc dữ dội, cho dù đã từng kinh tài tuyệt đỉnh, tỏa sáng chói lọi nhưng nếu không thể đến bên kia bờ trường sinh thì chẳng bằng thanh thanh thân thân làm một gã mềnh phu tiêu điều tự tại nơi sơn dã.

Nhiều năm sau, thời gian trôi qua rất rất lâu, lúc nàng giật mình quay đầu, mới phát hiện ra tiếng thở dài của A ma đã sớm nói cho nàng con đường tu tiên

này có bao gian nan vất vả.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Phi thăng

Vạn Hoa Sơn nằm ở phía Đông đại lục Thái Cổ, sơn mạch kéo dài trăm dặm, trải ngang trải dọc khắp nơi. Nơi này khí hậu hợp lòng người, phong cảnh tú lệ, dị thảo vô cùng phong phú, cả núi toàn là chim muông thú vật quý hiếm, hơn nữa trong núi linh khí nồng đậm là nơi vô cùng tốt để tu đạo.

Tuy nhiên, đây cũng không phải nguyên nhân chính khiến Vạn Hoa Sơn nổi danh. Điều khiến Vạn Hoa Sơn danh dương cả hồng trần thế tục lẫn giới tu tiên chính là đại phái tu tiên chiếm cư linh mạch Vạn Hoa Sơn này Tiên Vũ Môn.

Thân là một trong số ít đại phái tu tiên cỡ lớn của Thái Cổ, Tiên Vũ Môn đã có lịch sử hơn trăm vạn năm, lại vững vàng chiếm lấy vị trí đứng đầu tứ đại môn phái tu tiên trên đại lục Thái cổ, có thể nói là thanh danh hiển hách trong giới tu tiên.

Mấy ngày nay, phụ cận Vạn Hoa Sơn liên tục có vết sáng vụt qua. Trên ngọn núi cao nhất – Liên Hoa Phong thường thường tỏa ra ánh hào quang lấp lánh, tiên thú tề tụ, cho dù là người phàm đi ngang qua cũng có thể dùng mắt thường nhìn thấy, dùng tai tiếng tiên đề.

Người phàm chỉ biết nơi đây có thần tiên ở, tuy rằng rất hiếm khi gặp, nhưng hôm nay lại tỏa ra hào quang chói lóa, hẳn là các thượng tiên tụ lại cử hành nghi lễ gì đó, cho nên cũng cố gắng không tới gần khu vực này, chỉ đứng từ xa xa đập đầu một cái rồi rời đi.

Chỉ có người tu tiên mới biết, hôm nay là một ngày có thể nói là chấn động toàn bộ đại lục Thái Cổ, thậm chí toàn bộ phạm vi Thái Cực – bởi có bậc đại năng sắp phi thăng.

Trong tí ti vạn vạn người mới có một hai người tu tiên, mà trong đám tu sĩ thì người có thể thành đại năng cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Hơn nữa, hiện nay linh khí không nồng đậm như thời thượng cổ, vài vạn năm thậm chí cũng không có lấy một người phi thăng.

Lần này Tiên Vũ Môn thanh thế lớn, khí độ phi phàm mời các vị cường giả* cùng thanh niên tài俊 tới xem lễ. Nghe nói ngay cả một số lão quái vật từ ba đại lục khác là Thái Thanh, Thái Nhất và Thái Hư cũng chạy tới xem lễ.

*vị cường giả: tu sĩ mạnh

Hôm nay Tiên Vũ Môn hiển nhiên dẫn đầu ngọn kinh phong, làm người khác không thể không chú ý. Chỉ thấy trên Liên Hoa Phong đã chật ních, nhìn đâu cũng thấy đầu người, duy chỉ có đoạn sân trước đài phi thăng là để trống. Nơi đó rộng lớn vô cùng, có thể chứa đến vạn người nhưng lại chỉ bày mười cái bàn, ngồi không đến ba mươi người, nhưng những người này không ai là không nổi danh, mỗi vị đều là người có thể hô mưa gọi gió trong giới tu tiên, vô cùng có uy phong và sức ảnh hưởng.

Ngồi chính giữa bàn chủ trì là một lão giả đầu bạc, râu bạc, ánh mắt ôn hòa, mặt mày hồng nhuận, chính là trưởng môn của Tiên Vũ Môn Huyền Không đạo nhân. Giờ phút này, ông đang vô cùng vui vẻ tiếp đón các nhân vật lớn này, có thể dễ dàng nhận ra tâm trạng ông cực kì tốt.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì sau nghi lễ lần này, địa vị Tiên Vũ Môn trong giới tu tiên sẽ càng được củng cố. Đồng thời cũng có tác động kinh sợ các môn phái khác, phải biết rằng lần này Phương Yên tu luyện chưa đến ngàn năm đã trở thành bậc đại năng phi thăng lên thượng giới. Điều này chưa từng xảy ra tại đại lục Thái Cổ thậm chí toàn bộ Thái Cực cũng chưa bao giờ có. Có thể bồi dưỡng ra một Phương Yên, ai dám cam đoan sẽ không có người thứ hai. Mà các môn phái khác có người phi thăng chỉ dám che che giấu giấu, sợ có người biết cường giả phi thăng, thực lực môn phái đại giảm, duy chỉ có Tiên Vũ Môn bậc này thực lực mới dám khoe khoang, không sợ có người cổ tình chèn ép.

Buổi lễ đang diễn ra linh đình, tiếng chúc mừng vang vọng khắp nơi thì một tiếng sét bất ngờ vang lên giữa bầu trời. Trong phạm vi trăm dặm kim quang chói lóa, phát sinh dị tượng. Tất cả mọi người đều ngừng nói chuyện, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Tuy rằng nhiều người chưa từng tận mắt thấy qua nhưng so với miêu tả trong sách cũng không khác là bao, đây chính là điềm báo sắp phi thăng: Kim quang bùng xuống, Thiên môn mở ra!

Chỉ thấy một cột ánh sáng phủ xuống Liên Hoa Phong, một nam tử trẻ tuổi đắm mình trong cột sáng màu vàng, chậm rãi bay lên không trung.

Nam tử có gương mặt cực kì trẻ tuổi, dung mạo tuấn mỹ phi phàm, thân hình thon dài được ánh hào quang kim sắc bao quanh, thoát nhìn giống như thần tiên, toàn thân tỏa ra uy áp nhân nhật, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn xuống toàn bộ đoàn người trên núi, bề ngê thiên hạ. Ngay cả một vài lão quái vật, chạm phải ánh mắt của hắn cũng không dám nhìn thẳng, uy lực cùng phong thái của tu sĩ giả Hóa Thần không phải thứ mà đám tu sĩ Đại Thành kỳ như họ có thể so sánh được.

Tiên đạo rốt cuộc gian nan cỡ nào? Người tu tiên thông qua công pháp tiên gia dẫn đường, hấp thu linh khí thiên địa, trải qua bước đầu của Luyện Khí nhập thể, Trúc Cơ, luyện tinh thành Đan, hóa Đan thành Anh, một khi Nguyên Anh đại thành, đột phá đại viên mãn, đạt tới cảnh giới giả Hóa Thần thì mới đủ để nguyên khí trên thượng giới dẫn dắt, từ đó phi thăng tới Linh Giới. Mà sau Hóa Thần là Luyện Thần và Hoàn Hư, tuy nhiên linh khí tại Nhân Giới quá loãng, không đủ để đạt được, một khi đột phá cảnh giới Hoàn Hư thì mới chân chính trở thành tiên nhân, trường thọ với thiên địa nhật nguyệt. Nhưng hai cảnh giới sau vô cùng huyền diệu, căn bản không phải thứ mà tu sĩ như bọn họ có thể hiểu được. Cũng chỉ có người phi thăng chạm tới thiên

đạo mới có cơ hội linh ngộ. Chỉ tiếc người có thể phi thăng quá ít. Kỳ thực, người phi thăng ở Thái Cực không nhiều lắm, nhưng cũng không tính là ít, nhưng từ trăm ngàn năm trước, sau đại chiến Chân Tiên, linh khí ở Thái Cực bị hủy hoại nghiêm trọng, khiến cho vạn năm cũng không có lấy một tu sĩ phi thăng.

Phương Yên đứng giữa không trung, ngừng lại tốc độ bay lên, truyền âm giữa không trung, nói:

“Úc Dao, con lại đây”

Tiếng nói đồng đặc truyền ra, toàn bộ Vạn Hoa Sơn đều có thể nghe thấy, nếu không phải hộ sơn đại trận đã mở, chỉ sợ còn truyền khắp đại lục Thái Cổ.

Một vị đại năng sắp phi thăng, ngay cả đối với mấy lão quái vật còn coi thường, nay lại gọi tên một cô gái. Điều này khiến cho phần lớn người ở đây đều bắt đầu nhìn bóng dáng thướt tha đang chậm rãi đi ra kia với ánh mắt hâm mộ hoặc ghen tị.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, khi mọi người thấy rõ dáng vẻ của cô gái này, nhóm nam tu đứng xem bên ngoài không tự chủ mà ngừng thở, ánh mắt nóng rực còn về mặt nhóm nữ tu thì đầy âm u phức tạp.

Thật sự là vì cô gái trước mắt quá đẹp, đẹp đến mức khiến người ta kinh sợ. Cô gái mang dáng vẻ thần nhiên an tĩnh, tóc vân búi cao, răng trắng mắt sáng, da thịt trắng trẻo nõn nà tựa dương chi bạch ngọc, dung mạo diễm lệ, bước chân nhẹ nhàng, dáng vẻ lay động khiến người ta ghen tị. Trong giới tu tiên, người có dung mạo như vậy cũng chỉ ít ỏi vài người, nữ tu tư thái tuyệt đỉnh, thể gian hiếm thấy như vậy đều là bạn hữu song tu mà các nam tu tha thiết ước mong.

Kỳ thật các nam tu cũng không hẳn là lúc nào cũng coi trọng diện mạo của nữ tu. Nữ tu khác với nam tu, phàm là người có linh căn, lại tài trí, ngoại trừ một vài trường hợp đặc biệt thì phần nửa đều có dung mạo tú lệ, đặt ở thế gian, cho dù không phải tuyệt thế mỹ nhân thì cũng có danh hào châu ngọc; mà tư chất linh căn càng tốt, càng tinh thuần thì phần nửa dung mạo sẽ càng xinh đẹp. Tuy rằng không phải tuyệt đối, nhưng mười người cũng phải đến bảy tám người như vậy. Điều này cũng là nguyên nhân khiến cho việc mua bán lô đỉnh lưu truyền rộng khắp giới tu tiên.

Nay trước mắt các nam tu xuất hiện một mỹ nhân tuyệt sắc như vậy, ai cũng nhìn chằm chằm, nhưng không một ai dám có ý nghĩ không an phận với nàng. Chưa nói đến chuyện cô gái này có quan hệ thân thiết với Phương Yên, mà riêng bộ phục sức đệ tử trung tâm của Tiên Vũ Môn khoác trên người nàng cũng đủ để người ta tắt đi ý niệm trong đầu, trước hết phải suy nghĩ lại xem bản thân có bao nhiêu phân lượng đã.

Nhìn cô gái tuyệt sắc đứng phía dưới, Phương Yên nhẹ nhàng gật đầu, vẻ mặt vẫn trong trẻo nhưng lạnh lùng như trước:

“Nếu con thực sự quyết tâm, dù nghị lực thì đuổi theo đi, vì sư chò con ở thượng giới.”

Nói xong hắn cũng không nhìn thế gian này thêm nữa, khoanh tay mà đứng, nhanh chóng biến mất trong cột sáng. Sau đó, thiên địa lại khôi phục như cũ.

Chuyện tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, đảo mắt mọi thứ đã trở lại như thường. Tu sĩ bọn họ khổ tu vạn năm, thậm chí mấy chục vạn năm, chẳng qua chỉ mong đổi lấy đoạn thời gian như chớp mắt đó. Nhìn thì đơn giản, nhưng gian khổ cùng đau đớn bên trong, chỉ có bản thân bọn họ mới hiểu được.

Lời của Editor:

“Kỳ thật các nam tu cũng không hẳn là lúc nào cũng coi trọng diện mạo của nữ tu. Nữ tu khác với nam tu, phàm là người có linh căn, lại tài trí, ngoại trừ một vài trường hợp đặc biệt thì phần nửa đều có dung mạo tú lệ, đặt ở thế gian, cho dù không phải tuyệt thế mỹ nhân thì cũng có danh hào châu ngọc; mà tư chất linh căn càng tốt, càng tinh thuần thì phần nửa dung mạo sẽ càng xinh đẹp. Tuy rằng không phải tuyệt đối, nhưng mười người cũng phải đến bảy tám người như vậy. Điều này cũng là nguyên nhân khiến cho việc mua bán lô đỉnh lưu truyền rộng khắp giới tu tiên.”

Đoạn này Tiểu Bạch hay dùng các cụm như “ngoại trừ một vài trường hợp đặc biệt”, “phần nửa”, “mười người thì cũng phải đến bảy tám người như vậy”. Điều này đều có nguyên nhân cả

Bạn đang đọc truyện *Chạm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Vỡ kịch nhỏ

n[lớn hơn ngàn] năm trước, hần phi thăng Linh giới, nàng đứng bên dưới oán hận nhìn lên.

n[lớn hơn vạn] năm sau, nàng phi thăng Linh giới, hần phi thăng Tiên giới, vì thế nàng lại tiếp tục oán hận nhìn lên.

Lại nnn[lớn hơn mười vạn]... năm sau, nàng phi thăng Tiên giới, hần đứng trên đỉnh Tiên giới, nàng vẫn chỉ có thể oán hận nhìn lên..

...

Nữ trụ==!

Tác giả: 丷 (ノ ▽ ヽ) 〇 cô nương đang nhớ tiên nhân ca ca phòng?

Nữ trụ túm lấy tác giả lắc điên cuồng: Nhìn lên cái lông! Nhớ cái em gái cô! Tôi đây đang ghen tị! Hiểu chưa? Tôi muốn mạnh lên! Tôi muốn siêu việt! Cho tôi sức mạnh! Tôi muốn làm Ultraman!

Tác giả học máu: Được rồi, thỉnh thoảng sai sót chút đấy mà. Đây đâu phải vở diễn về tình yêu, thỉnh thoảng sẽ cho cô làm sói xám, thỉnh thoảng cho cô biến thân, trở thành đệ nhất vũ trụ được chưa.

Buổi lễ kết thúc, cô gái tên Phương Úc Dao được Phương Yên gọi đến kia trấn định rồi đi trong ánh nhìn nóng rực của vạn người, dáng hình nàng mảnh khảnh phiêu dật, xinh đẹp thanh cao tựa như đoá sen trắng.

Đại năng đã phi thăng, mỹ nhân cũng rời đi, rốt cuộc không còn gì để xem nữa, đám người lục đục tản ra, dưới sự dẫn đường của các đệ tử ngoại môn tiến vào động phủ nơi Tiêu Vũ Môn thiết yến, chiêu đãi các tu sĩ sau khi buổi lễ kết thúc.

Đám người gần như tan hết, nhưng xa xa một cô gái trẻ tuổi vẫn đứng yên như cũ, nhìn về nơi Phương Yên vừa biến mất, không biết đang suy nghĩ chuyện gì mà ngây người hồi lâu.

Mọi người đã tản đi hết mà cô gái vẫn còn xuất thần nhìn về phía xa, một nữ tu đứng gần đó thấy vậy cười nói:

“Phương tiên bối không hổ là đệ nhất mỹ nam giới tu tiên Thái Cổ ta, người ái mộ ngài quả nhiên vô số, giống như vị đạo hữu si tình này vậy.”

Nữ đệ tử Tiên Vũ Môn dẫn đường nghe vậy liền nhìn theo ánh mắt nữ tu, nhưng lập tức lộ ra vẻ mặt khinh thường không hề che giấu:

“Vị tiên bối này không biết đó thôi, cô ta chính là nổi nhục của Tiên Vũ Môn chúng tôi. Cô ta không chỉ ái mộ Phương trưởng lão, mà phạm là tiên bối đại năng thì cô ta đều bày ra dáng vẻ si tình này cả.”

Thấy dáng vẻ khinh bỉ của nữ đệ tử, nữ tu kia tò mò hỏi:

“Vì sao lại nói vậy?”

“Bởi vì..”

“Bởi vì cô là thứ lô đỉnh vô liêm sỉ.”

Nữ đệ tử kia vừa mở lời, một giọng nữ mềm mại đã thay cô ta nói nốt.

Nghe được hai chữ “lô đỉnh”, nữ tu kia liền chấn động, hiển nhiên là kinh ngạc vô cùng. Phải biết rằng lô đỉnh không phải từ gì tốt lành. Trong giới tu tiên, nam nữ có thể thông qua chuyện phòng the để tu luyện nâng cao tu vi. Bình thường hai người kết làm đạo侣 sử dụng thuật phòng the tu luyện đôi bên cùng có lợi thì được gọi là song tu. Phương pháp này đề cao tu vi của cả nam lẫn nữ, cũng được các tu sĩ cao giai chấp nhận là một phương pháp tu luyện. Mà còn một phương pháp khác đó là thông qua thuật phòng the ác ý cướp lấy tinh khí trong cơ thể người khác để tu luyện, cái này được gọi là thái bổ. Khác với song tu, cách này giống như mẹo thuốc dân gian để tăng lên tu vi, mà người bị thái bổ sẽ vì thiếu âm khí hoặc dương khí mà thân thể càng ngày càng kém. Người bị thái bổ trong thời gian dài đừng nói là tu tiên mà ngay cả tính mạng cũng chưa chắc giữ được. Người bị thái bổ thường được gọi là lô đỉnh.

Nữ đệ tử thấy người tới là ai thì lập tức cung kính nói: “Đệ tử bái kiến Tiêu sư thúc.”

Nữ tu kia gật đầu với nàng, sau đó nhìn về phía nữ tu, tiếp tục nói: “Tiêu Vũ Hà gặp qua đạo hữu. Chúng ta tiếp tục đến động phủ gặp gỡ các vị đạo hữu khác thôi, chớ ở chỗ này với cô ta, tránh nhiễm thêm xui xẻo.”

Nữ tu lơ đãng cười, “Vị có gì Tiêu đạo hữu lại nói lời này. Nếu đệ tử quý môn bị người ta bắt đi làm lô đỉnh, môn phái nên ra mặt lấy lại công bằng mới đúng. Vì sao lại bỏ đá xuống giếng, ghét bỏ cô ấy như vậy?”

Tiêu Vũ Hà chán ghét liếc mắt nhìn thân ảnh cách đó không xa, lúc này mới giải thích: “Đạo hữu không ở trong này nên không biết. Nếu như cô ta bị người ta bắt ép, môn phái đương nhiên sẽ thay cô ta lấy lại công bằng, cho dù có trù hờn luyện phách kẻ đó cũng không tiếc. Nhưng cô ta vốn vô liêm sỉ, tự nguyện đi làm lô đỉnh. Cô ta vốn tự thành Kim đan từ lúc hơn bốn mươi tuổi, lại là sư muội của Phương sư thúc, năm đó cũng là hạng người phong thái tuyệt đại, nhưng người này về sau không có chí tiến thủ, không chịu khổ tâm tu luyện mà vọng tưởng một bước lên trời, nghĩ dựa vào tu sĩ đại năng là có thể thăng tiên. Nhưng trên đời làm gì có chuyện tốt lành như vậy, kết quả là Kim đan bị người ta phá nát không nói, mà ngay cả linh căn cũng hủy, từ từ chất nghịch thiên biến thành thứ tư chất ngay cả tam linh căn cũng không bằng. Có thể nói là tự làm tự chịu.”

Có người tự nguyện làm lô đỉnh sao? Nữ tu nhìn Tiêu Vũ Hà, lại nhìn cô gái kia, cho dù thật giả thế nào thì rõ ràng là vị đạo hữu tên Tiêu Vũ Hà này cùng cô gái kia có hiềm khích không nhỏ. Nhưng mà cũng liên quan gì đến mình đâu, một người Trúc Cơ kỳ, một người Kim Đan kỳ, nàng đương nhiên lựa theo lời đối phương, mỉm cười nói:

“Tiêu đạo hữu nói rất đúng. Người tu tiên chúng ta chỉ có trải qua trăm gian ngàn khổ, khổ tu trong tịch mịch vô tận mới có thể đại thành. Không ngờ còn có kẻ thích đầu cơ trục lợi, vọng tưởng dựa vào người khác như vậy. May mà quý môn vẫn còn đệ tử trung tâm tư chất thượng thừa, nhẫn nại tu hành như Tiêu đạo hữu. Dù sao người như cô ta cũng chỉ là số ít, nếu không quý môn cũng sẽ không có đại năng phi thăng mấy vạn năm không có một như

Phương tiên bối. Mà đám tu sĩ chúng tôi cũng không có phúc nhìn thấy khung cảnh nghịch thiên hôm nay.”

“Đương nhiên rồi, vị tiên bối này, Tiêu sư thúc chúng tôi chính là đệ tử đắc ý của Lệ trưởng lão Thái Vân Phong, chưa nói đến chuyện tốc độ tu hành cực nhanh, lại mang tư chất thủy linh căn thượng hạng mà còn luôn giữ mình trong sạch, vẫn là xử nữ. Qua một thời gian nữa, sư thúc sẽ kết thành đạo lữ với Lí Đan sư thúc, đệ tử của chương môn Liên Hoa Phong nữa đó.”

Nữ đệ tử bên cạnh thấy nữ tu khen Tiêu Vũ Hà, cũng vội vàng bắt đầu nói sư thúc nhà mình tốt bao nhiêu.

Nữ tu hơi giật mình, “Bạn lữ tương lai của Tiêu đạo hữu là Lí Đan, người được bên ngoài xưng là thiên hạ đệ nhất chùy đó sao?”

Tiêu Vũ Hà oán trách liếc mắt nhìn nữ đệ tử một cái, mặt mang vẻ thẹn thùng, “Nha đầu này đúng là lắm miệng. Đúng vậy, nhưng huynh ấy chỉ là một người thô thiển nào có thần thông như bên ngoài đồn, đều là nói quá lên thôi.”

Nữ tu hâm mộ nói: “Tiêu đạo hữu khiêm tốn rồi, trên bảng xếp hạng trăm người đứng đầu Kim Đan kỳ, Lí Đan có thể vào nhóm năm mươi người dẫn đầu đó. Tiêu đạo hữu quả là phượng trong biển người, nếu không cũng không lọt vào mắt xanh của Lí đạo hữu.”

Nghe nữ tu nói vậy, trong lòng Tiêu Vũ Hà vô cùng đắc ý kiêu ngạo. Lại thấy nữ tu này vẫn là Kim Đan sơ kỳ, tuy rằng trên mặt tươi cười nhưng vẫn tiếp tục giả vờ khiêm tốn nói:

“Đâu có, đâu có. Ta chẳng qua cũng chỉ Kim Đan sơ kỳ thôi, cách Nguyên Anh kỳ còn xa, huống hồ chuyện phi thăng cũng không dễ như đạo hữu nói. Mà nói ra cũng thật xấu hổ, trước kia ta cùng cô ta có chút quan hệ họ hàng xa. Cô ta họ Tiêu, tên Dao, trước kia nhà ta thấy cô ta đáng thương nên thu nhận cho chén cơm ăn, không ngờ lại là người như vậy. Phải biết rằng nữ tu chúng ta không giống nam tu, nếu đã mất thân xử nữ, tốc độ tu luyện liền kém đi vài phần, thậm chí có thể nói không còn hy vọng đại thành. Người không biết tự trọng như vậy, thân là đồng môn ta cũng rất đau lòng khi cô ta bôi nhọ sư môn, bôi nhọ Tiêu gia.”

Nghe vậy, ánh mắt nữ tu nhìn cô gái tên Tiêu Dao kia không khỏi mang thêm tia khinh thường: “Đúng vậy. Con đường tu đạo của nữ tu chúng ta so với nam tu còn khó khăn hơn gấp bội. Chỉ là không ngờ tên của cô ta cũng có chữ “Dao”, tương tự với đạo hữu Phương Úc Dao vừa rồi được Phương tiên bối gọi. Cùng có một chữ “Dao” mà khác nhau một trời một vực. Tiêu đạo hữu, chúng ta đi thôi. Ta có chút vấn đề tu đạo đang muốn tìm người lãnh giáo một phen, không biết Tiêu đạo hữu có bằng lòng chỉ giáo một hai không?”

“Cầu còn không được, mời đạo hữu đi theo ta.”

Ba người cũng không liếc mắt nhìn Tiêu Dao phía xa một cái, xoay người đi về phía động phủ Liên Hoa Phong.

Lúc này, trên đỉnh Liên Hoa Phong vốn vô cùng náo nhiệt đã vắng ngắt không một bóng người, ngoại trừ cô gái vẫn còn ngơ ngác đứng đó.

“Hừ! Một đám nữ nhân ngu ngốc, gương mặt đáng vẻ thì không đến nỗi nào mà tính nết không ra làm sao.”

Bỗng nhiên một tiếng nói truyền ra từ trong lòng Tiêu Dao, tiếp đó một con báo lông xù nhỏ nhò chui ra từ ngực nàng.

“Cái gì mà xử nữ mới tu luyện tốt, toàn là ngụy biện. Ông đây chỉ nghe qua người bị thái bổ mới khó tăng tu vi thôi chứ. Còn cô nữa!.” Chú báo quay lại nhìn nàng “Cứ để đám nữ nhân này nói xằng nói xiên như vậy sao? May mà cô không có ma chướng, tâm thần vững vàng, nếu là ông đây lúc trước thì đã sớm tiến lên trừu hồn luyện pháp bọn họ rồi, phạm là kẻ là nhục ta, cười nhạo ta, coi rẻ ta đều phải chết!”

Lúc này Tiêu Dao mới thu hồi ánh mắt xa xăm, bình tĩnh nhìn con báo chui ra từ ngực mình, dùng hai giây mới đưa tay nắm gáy lôi nó ra ngoài. Chỉ thấy một con báo đen đóm vàng, hai răng nanh dài bị nàng giữ chặt trong tay.

Nàng quơ quơ tay nhíu mày nói:

“Về sau ở bên ngoài thì đừng nói chuyện, có chuyện gì thì dùng thần thức truyền âm. Đừng để người ta thấy một con Báo Nanh Kiếm đề giai nhị cấp mà lại biết nói tiếng người.”

Báo Nanh Kiếm bị lắc đến choáng váng, đành phải liều mạng vặn vẹo tứ chi muốn giãy khỏi tay cô gái, mất cả nửa ngày nhưng vì tứ chi vừa nhỏ vừa ngắn nên đành bất lực, chỉ có thể dùng thần thức truyền âm tức giận nói:

“Biết rồi, mà cô có thể đừng có nắm cổ ông đây như vậy được không? Phải biết rằng ông đây là chân tiên đấy! Cần thận hầu hạ chút coi.”

Tiêu Dao lơ đãng, không chút để ý tiếp tục quơ quơ, “À vừa rồi người nói cái gì cơ, ta lẳng tai không nghe thấy.”

Thiếu chút nữa Báo Nanh Kiếm cắn đứt lưỡi mình luôn cho rồi, nó sống đến hàng tỉ năm, thậm chí còn lâu hơn, nhưng cũng chỉ có nữ nhân trước mặt mới dám đối xử với nó như vậy. Nó hận đến nghiến răng nghiến lợi nhưng mà tính mạng hai người gắn chặt với nhau nên không có cách nào khác.

“Không có gì. Buông ông đây ra! Nhanh trở về tu luyện! Đừng có mà đứng đây lãng phí thời gian!” Báo Nanh Kiếm giãy dụa tròn mắt nhìn nàng một cái.

Tiêu Dao chỉ cười cười, đem nó thả lại trong vạt áo mình nhưng vẫn lưu luyến nhìn về phía Phương Yển phi thăng lúc trước.

Báo Nanh Kiếm trưng ra bộ mặt “ngươi là cái đồ nhà quê”, khinh bỉ nói thầm: “Chỉ là phi thăng thôi mà? Tên tiểu bối này ngay cả Hoàn Hư còn chưa đến, có gì hay mà xem?”

“Chỉ là phi thăng thôi mà? Ngươi cũng biết đám tu sĩ chúng ta không ai không mong một ngày kia có thể phi thăng thượng giới? Khẩu khí này, thật là...”

Tiêu Dao tà mắt nhìn nó, rồi lại ngửa đầu nhìn chân trời nơi Phương Yển biến mất, sâu trong nội tâm lại sôi trào, khi nào mình mới có thể bay ra khỏi khoảng trời này, tới một thế giới còn rộng lớn hơn?

“Hừ, thì chẳng thế? Năm đó ông đây đạt tới cảnh giới Hóa Thần cũng chỉ tồn chưa tới vạn năm” Thấy nàng vẫn không chịu nhìn mình, Báo Nanh Kiểm nhất thời khó chịu, tiếp tục tiện miệng nói: “Ừ đây, ông đây quên mất, giờ cô mới có tu vi Trúc Cơ kì thất tầng, chuyện phi thăng này quả thực đáng để hâm mộ. Nhưng mà ông đây vẫn khuyên cô nên nghỉ xem trước mắt phải tu luyện thế nào để đột phá Kim Đan kỳ thì thực tế hơn. Cô cách đại nạn chưa tới trăm năm đâu đây, cẩn thận chưa tới Kim Đan đã toi mạng.”

Nghe vậy, Tiêu Dao lại xách tên kia ra, nâng tới trước mặt, nheo mắt lại nói, “Nếu không phải lúc trước có người đánh nát Kim đan của ta thì giờ đây sợ là ta cũng không kém Phương sư huynh là mấy đâu nhì.”

Lời này lọt vào tai Báo Nanh Kiểm, khiến nó xấu hổ vụn vụn đầu nhỏ, ngoác ngoác hai cái răng nanh, nói:

“Sao lại lời chuyện cũ ra nói? Cho dù lấy tư chất cùng trình độ của cô năm đó, thì muốn phi thăng trong vòng ngàn năm cũng là vọng tưởng. Tu tiên phải nói đến cơ duyên, không phải ai cũng có cơ duyên và vận khí như tên tiểu tử Phương Yển kia đâu. Đương nhiên, hiện tại giờ cô đã khác xưa, phải biết rằng gặp được ông đây, mấy cái cơ duyên của tên Phương Yển kia so ra đều kém.” Nói xong nó kiêu ngạo ngẩng đầu.

“Phải rồi, phải rồi. Đoát xá, vỡ Kim đan. Đây là cơ duyên lớn cỡ nào chứ, đều nhờ ta may mắn gặp được vị Chân-Tiên-đại-nhân đây.” Tiêu Dao cũng lười phân bua với nó, chỉ dùng sức nhét nó trở lại vạt áo.

“Tiêu Dao”. Báo Nanh Kiểm buồn bực trong vạt áo lại mở miệng nói: “Chỉ có thể nói là lúc ấy ông đây sai lầm.”

Tiêu Dao mỉm cười, nhìn núi non trùng điệp, nàng thần nhiên bước từng bước về động phủ của mình, không chút để ý trả lời:

“Sai lầm? Ta đây còn phải cảm ơn sai lầm của ngươi, bằng không chỉ sợ trên đời này không còn người nào tên Tiêu Dao nữa.”

Giờ phút này lòng nàng đầy tĩnh lặng, sau lưng có gió thổi qua, câu nói cuối cùng của Phương Yển giống như vẫn còn quanh quẩn bên tai.

Thật ra thì nói mấy lời này cũng chỉ là thói quen của huynh ấy mà thôi. Cho dù trí vô cùng mơ hồ, nhưng nàng vẫn nhớ mang máng, năm đó huynh ấy còn trẻ trung non nớt, hơi hơi nhếch khóe môi, cười kiêu ngạo như thế.

“Tiêu Dao, nếu muội thực sự quyết tâm, đủ nghị lực thì đuổi theo đi, nhưng mà ta vĩnh viễn sẽ không đứng một chỗ chờ muội.”

Chỉ tiếc ngọn núi này vẫn là ngọn núi lúc trước nhưng mà thiếu nam thiếu nữ trong năm tháng đó đã sớm trở nên mơ hồ, thay đổi từ lâu.

Tiên đạo hiểm trở nhấp nhô khiến người ta cảm thán, nhân sinh tương phùng ai dám nói mình hiểu thế nào là “đạo”? Trải qua đủ loại “nhân” hôm qua mới nhận được “quả” hôm nay, nàng trải qua nhân quả luân hồi gần mấy trăm năm mới giật mình bừng tỉnh, may mắn không quá muộn.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Linh khí [trùng tu]

Tiêu Dao ngự kiếm phi hành mất nửa canh giờ đi tới ngọn núi phía Bắc. Nơi đây là nơi linh khí loãng nhất Vạn Hoa Sơn, phần lớn đều là động phủ của đệ tử ngoại môn, mà đệ tử nội môn chỉ có những kẻ năng lực tầm thường không có hy vọng thành đại đạo mới bị phân đến đây mở động phủ.

Điều tốt duy nhất của chỗ này chính là diện tích khá lớn, hai động phủ cách nhau rất xa cho nên không bị bên ngoài quấy nhiễu.

Mà động phủ của Tiêu Dao nằm ngay trên ngọn núi phía Bắc này. Nàng quen thuộc đi tới cửa vào động phủ mình. Nơi này chỉ là một động đá đơn giản, ngoài cửa cũng không lập cấm chế gì.

Vừa vào bên trong đã thấy, ngoại trừ giường đá, bàn đá và mấy cái ghế đá thì nổi bật nhất là một giá sách để đầy ngọc giản, ngoài ra trong động phủ không còn đồ vật nào khác.

Tiêu Dao ngồi trên giường đá, lôi Báo Nanh Kiểm từ trong ngực ra, đầu tiên là nheo nheo cái mũi của nó, sau đó tùy tiện ném lên giường, nói:

“Chúng ta bắt đầu thôi, thừa chân-tiên-đại-nhân-trộm-gà-không-được-còn-mất-nắm-thóc.”

Thân hình Báo Nanh Kiểm chỉ lớn như một con mèo, bị nàng ném như vậy liên lộn mấy vòng trên giường, mà trước đó lại còn bị nàng nheo mũi đối đãi như sủng vật, đây tuyệt đối là sỉ nhục! Nó không khỏi nổi giận lôi đình, vô cùng phẫn hận. Tối xấu gì thì mình cũng là Hồng Mông thú, sinh ra cùng thời

với thiên địa, ở Tiên giới có địa vị độc nhất vô nhị, thế mà nữ nhân chết tiết này lại đắp nặn cho mình một cái thân thể như vậy, lúc đặt tên vẫn gọi là Báo Nanh Kiếm! Đúng là không thể tha thứ được!

“Lại chen ép ông đây hả? Ngươi không thấy giờ ông đây cũng chả hay ho gì sao? Từ giờ khác đó hai người chúng ta đã trở thành nhất thể đồng mệnh*, là người một nhà! Đám người ngoài nói khó nghe như thế mà cũng có thấy ngươi nổi giận gì đâu. Hừ, đúng là cái đồ khùy tay hướng ra ngoài*!”

* ý nói: có cùng sinh mạng

* ý nói: giúp đỡ người ngoài hơn là người nhà

Tiêu Dao không thèm để ý tới con giận của Báo Nanh Kiếm, xoay đầu nhìn nói:

“Mấy tin vịt này cũng đâu phải ngày một ngày hai, ta nghe đến tai mọc kén từ lâu rồi. Nhưng mà chuyện chân tiên đại nhân ngài đã từng đoạt xá ta thì chân chân thực thực mười phần chính xác, hại ta suyt chút mà mạng. Ai ác hơn ai vừa nhìn là biết, với lại”

Nàng lấy tay búng trán nó một cái.

“Có một điểm ta phải sửa lại. Chúng ta không phải nhất thể đồng mệnh. Chính xác mà nói điều này chỉ ảnh hưởng tới ngươi thôi. Ta chết ngươi không sống được, nhưng ngươi chết thì đối với ta mà nói cũng chẳng có nửa phần ảnh hưởng.”

Báo Nanh Kiếm bị nàng búng trán còn muốn phản bác lại nhưng vừa nghe nửa câu sau liền hoàn toàn ừ rừ. Quả thật là nó phải trông cậy vào nàng mới có thể sống lâu chút. Đợi một ngày nào đó nó trở lại Tiên giới, nhất định sẽ trọng tổ chân thân, báo thù rửa hận, nay chỉ đành dưng thẳng hai tai uất ức quất:

“Cầm miệng! Đi tu luyện!”

Báo Nanh Kiếm dùng móng vuốt vẽ một đường trong không trung. Không gian liền rách ra, một khe hở xuất hiện trước mắt hai người. Nó dẫn đầu đi vào cái khe, Tiêu Dao theo sau, đợi hai người đều tiến vào cái khe lại tự động khép lại, đến khi hoàn toàn không nhìn ra dấu vết.

Ánh sáng trong động đá vẫn như trước, giống như hai người vừa rồi còn đứng đây tựa như ảo giác, chưa bao giờ tồn tại.

Trong Hư không là bóng tối vô tận giống như bầu trời đêm, giữa tám màn đen điểm xuyến đầy ánh sao cùng với tinh vân thay đổi liên tục, trong nơi quỷ dị này chỉ có duy nhất hai người bọn họ lơ lửng. Đây chính là Hư không!

Bất luận tiến vào bao nhiêu lần Tiêu Dao vẫn vô cùng hiếu kỳ trước cảnh sắc nơi này. Nếu không phải vì phạm vi di chuyển của mình chỉ không đến mấy thước, chắc chắn nàng đã dạo quanh Hư không một vòng, nơi chưa từng có bậc đại năng nào bước vào này rồi.

“Đây! Cầm lấy”

Báo Nanh Kiếm dùng móng vuốt biến ra một quyển sách, trực tiếp ném đến trước mặt nàng.

Trên bìa quyển sách chỉ viết hai chữ thật to:

[Công pháp]

Công pháp là gì? Cái tên đã nói lên tất cả. Đó là một cách gọi chung chung cho phương pháp hấp thu linh khí của người tu đạo thành tiên như bọn họ. Công pháp tốt có thể giúp tu sĩ trong thời gian ngắn hấp thu hội tụ càng nhiều linh khí, khiến cho linh khí chất chứa trong đan điền càng ngày càng nhiều, giúp tu sĩ đi xa hơn trên con đường tu tiên. Mà công pháp kém không chỉ tốn thời gian, hiệu quả hấp thu linh khí kém mà cảnh giới còn tăng lên vô cùng chậm.

Cho nên một quyển công pháp tốt là điều mà tất cả người tu tiên đều tha thiết. Thường thường chỉ đại môn phái hoặc gia tộc tu tiên lớn mới có, mà thường không truyền ra ngoài, chỉ truyền cho đệ tử trung tâm.

Mỗi công pháp đều có tên của riêng mình, là đúc kết tâm huyết của các bậc đại năng thượng cổ. Tiếp tục sử dụng cái tên đó cũng đồng nghĩa với việc tỏ lòng tôn trọng các bậc tiền bối. Ví dụ như công pháp cao nhất của Tiên Vũ Môn là “Hóa Vũ Kinh”, của Tú Sơn Phái là “Luân Hồi Kinh” vậy.

Nhưng chưa bao giờ thấy ai dùng cách gọi công pháp chung để đặt tên cả. Nói cách khác, bản công pháp này không có tên.

Loại công pháp lai lịch không rõ như vậy, nàng vốn phải lo lắng mới đúng. Nhưng từ khi linh hồn mình dung hợp với Báo Nanh Kiếm, thân thể nàng sinh ra một loạt biến dị, mà bất đắc dĩ nhất là nàng không thể hấp thu linh khí!

Bình thường không thể hấp thu linh khí nghĩa là không thể tu tiên. Tu sĩ có thể hấp thu linh khí là nhờ có linh căn, người phạm vi không có linh căn nên mới không thể thu nạp linh khí. Nàng có linh căn, chỉ là không biết vì sao vốn là linh căn thuộc tính Lôi nay lại có thêm thuộc tính Thủy, khiến nó nhìn giống như song linh căn. Đương nhiên, linh căn biến dị không có nghĩa là không thể hấp thu linh khí, nhiều nhất chỉ là vấn đề hấp thu được bao nhiêu, nhưng mà cố tình nàng lại không thể hấp thu linh khí, vận hành chu thiên, chỉ có thể hấp thu loại khí theo lời Báo Nanh Kiếm nói – tiên khí.

Tiêu Dao không có chút khái niệm nào về tiên khí. Nàng mới chỉ nghe tới linh khí cùng với nguyên khí dẫn độ tu sĩ đại năng phi thăng tới thượng giới.

Trong nhận thức của tu sĩ, toàn bộ thể giới chia ra làm ba giới vị, có thấp có cao. Giới vị cao nhất chính là Tiên Giới, nơi tu sĩ tu thành đại đạo đạt tới trường sinh, trở thành chân tiên. Bình thường tu sĩ Nhân giới đạt tới cảnh giới giả Hóa Thần thì giới vị sẽ không còn đủ tài nguyên cung cấp cho bọn họ tiếp tục tu luyện nữa, nhưng lại không có tư cách phi thăng đến Tiên giới trở thành chân tiên, nên chỉ có thể phi thăng tới Linh giới, giới vị trung tầng. Tuy rằng nơi này tài nguyên không phong phú bằng Tiên giới nhưng so với Nhân giới vẫn tốt hơn nhiều, chỉ có tu luyện ở Linh giới mới đủ khả năng để phi thăng lên Tiên giới, tu thành đại đạo trường sinh.

Bởi vì phân chia giới vị nên nhu cầu hấp thu khí của tu sĩ cũng không giống nhau. Khí mà tu sĩ hạ giới như họ tinh tọa hấp thu chỉ có thể gọi là linh khí, mà tới thượng giới Linh giới, thì linh khí nồng đậm tới mức biến chất, gọi là nguyên khí. Các tu sĩ ở Linh giới đều hấp thu nguyên khí, còn chuyện sau khi tới Tiên giới thì Tiêu Dao không nghe nói tới. Dù sao thì đối với Nhân giới mà nói, nó cách quá xa. Mà Báo Nanh Kiểm lại nói: Tiên giới cũng có khí của riêng mình. Từ Linh giới phi thăng tới Tiên giới, nguyên khí nồng đậm tới cực điểm, biến thành chất gọi là tiên khí, cũng chính là căn bản tu luyện của các chân tiên Tiên giới.

Đây là dưới tình huống Báo Nanh Kiểm nói không sai, Tiêu Dao vẫn ôm thái độ nửa tin nửa ngờ đối với lời Báo Nanh Kiểm nói. Cho dù nó không hại mình thì cũng không nghĩa là nó không được phép nói phét.

Nhưng có một điều không thể nghi ngờ là: Nàng đã thử dùng vô số công pháp, nhưng vẫn không thể hấp thu một tia linh khí nào. Chỉ có thể luyện công pháp kỳ quái do chân tiên đại nhân cho, hơn nữa còn phải nhờ nó xé ra Hư không, mới có thể dẫn tiên khí vào để nàng hấp thu. Dù sao thì Nhân giới cũng không thể chịu được loại khí quá mức nồng đậm như tiên khí, chỉ cần một chút tiên khí chảy vào cũng đủ để hạ giới này sụp đổ.

Tiên khí có thể dẫn vào Hư không để hấp thu rất ít. Ít đến mức Tiêu Dao không biết phải dùng bao nhiêu ngày đêm mới có thể tinh tọa vận hành xong một thiên. Phải biết rằng trước kia thời gian vận hành chu thiên của nàng cùng lắm cũng chỉ hai canh giờ. Nhưng nàng cũng đã quen với tốc độ chậm rãi hiện nay, ít nhất điều này nghĩa là nàng vẫn có thể hấp thu tiên khí, vẫn có thể tu tiên.

Tiêu Dao thấy ưu điểm dễ thấy nhất của tiên khí so với linh khí đó là tác dụng rèn luyện thân thể. Bình thường người tu tiên chỉ chú trọng nội đan mà không chú trọng tu luyện thể hình. Nếu tu sĩ không có linh khí hộ thể thì ngay cả vũ khí bình thường cũng có thể dễ dàng thương bọn họ. Mà nay thân thể Tiêu Dao mạnh mẽ tới mức cho dù có dùng đạo khí hay thậm chí pháp bảo cũng chưa hẳn có thể tổn thương nàng.

Gặp được Báo Nanh Kiểm có thể nói là cơ duyên lớn của Tiêu Dao. Tu sĩ hạ giới như nàng vốn không có khả năng thừa nhận nguyên khí hoặc tiên khí nồng nặc của thượng giới, nhưng nhờ cùng chung một linh hồn và dung hợp một phần thân thể với chân tiên như nó nên mới có thể có chuyện tốt như vậy. Trong thời gian ngắn chưa nhìn ra có gì khác với hấp thu linh khí, nhưng đợi đến Chân Tiên giới thì nàng sẽ phát hiện ra đây là lực lượng khủng bố cỡ nào.

Mỗi khi nghe nó kiêu ngạo nhắc tới Chân Tiên giới, Tiêu Dao luôn cười tỏ ra không để ý nhưng trong lòng lại sôi trào.

Tiên giới thật sự tồn tại sao? Cho dù thật sự tồn tại, thì tiên khí loãng như vậy đủ để cung cấp cho mình tu tới Chân Tiên giới sao? Chỉ sợ mình đã sớm hóa thành đồng xương trắng?

Giờ phút này nãy thứ đó cách nàng quá xa, nay nàng chỉ hi vọng trước khi đại nạn ập xuống có thể một lần nữa luyện thành Kim Đan. Cho nên nàng vẫn gian khổ ngày ngày tu luyện, không dám lười biếng, cho dù chuyện Kết Đan chỉ có một tia hi vọng mong manh, nàng cũng phải chặt chẽ bắt lấy!

Bởi vì nàng vẫn còn chấp niệm, vẫn còn tâm nguyện chưa hoàn thành.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Sự phụ

Cái tên Báo Nanh Kiểm này là do Tiêu Dao đặt. Lúc trước khi Tiêu Dao thành công Trúc Cơ một lần nữa, tâm trạng không tốt, cho nên khi chia lìa nguyên thần và linh hồn, đắp nặn thân thể cho nó cũng không quá coi trọng chuyện này, trong lòng nghĩ đến cái gì thì liên theo đó mà biến ra. Sau đó, cũng không thêm từ tế nghĩ cho nó một cái tên mới mà trực tiếp gọi luôn là Báo Nanh Kiểm.

Nó từng mãnh liệt kháng nghị, hy vọng Tiêu Dao có thể gọi nó bằng cái tên “Hong Mông” vốn có, nhưng bị Tiêu Dao kiên quyết bác bỏ.

Báo Nanh Kiểm không muốn thỏa hiệp, từng kiên trì một hồi, nhưng thời gian qua đi, nó cũng đành kệ nàng. Thử nghĩ xem, cả thiên hạ cũng chỉ có một người nói chuyện với người, thế thì gọi người là gì còn không phải do người ta quyết định sao?

Trong mắt Tiêu Dao, Báo Nanh Kiểm tràn đầy sắc thái thần bí. Ngoại trừ chuyện tu luyện, thì cơ bản bọn họ toàn cãi nhau, vốn không có cách nào khai thông, bao gồm cả chuyện Tiêu Dao hỏi nó về Tiên giới, nó đều lảng tránh nói:

“Giờ cô biết quá sớm cũng không tốt cho việc tu luyện là bao. Chờ đến cảnh giới đó, tự nhiên cô khác biệt.”

Nàng chỉ có thể hỏi được một số tin tức tắt yếu, ví dụ như mình không thể tu luyện ở Nhân giới, nếu không tiên khí đưa tới sẽ làm sụp đổ giới vị.

Trong Hư không vô tận, thời gian dần trôi qua, một năm, hai năm, đến đến năm thứ mười, Báo Nanh Kiếm mở mắt ra trước, Tiêu Dao cảm nhận được động tĩnh bên cạnh cũng ngừng tu luyện.

“Đã qua mười năm rồi sao?”

“Ừ, lại đến thời điểm Tiên Vũ Môn tuyển đệ tử, cô có việc rồi đó.” Về mặt Báo Nanh Kiếm phiền chán, gật đầu nói: “Môn phái chó má chính là phiền phức như vậy. Thôi, lần bế quan này chấm dứt. Chúng ta cũng nên chuẩn bị để tham gia lịch lãm Khê Giản Cốc ba mươi năm sau đi.”

Nó lại giờ giờ móng vuốt. Trong Hư không xuất hiện một cái khe nhỏ. Hai người tiến vào rồi trở lại trong động phủ của Tiêu Dao.

Trước tiên Tiêu Dao quan sát bốn phía một hồi, xác định không có dấu vết người đến mới yên tâm gật đầu, lại lấy ra một cái ngọc giản trông từ trong túi trữ vật tùy thân, ghi lại những tâm đắc lần tu luyện này.

Sau khi ghi xong, nàng liền nói với Báo Nanh Kiếm: “Chúng ta đến chỗ sư phụ thông báo một tiếng rằng ta muốn tham gia lịch lãm Khê Giản Cốc, tiện đường đi ra thị trường mua vài thứ. Chờ việc chọn đệ tử xong xuôi ta sẽ bế quan đến tận khi Khê Giản Cốc mở ra mới thôi.”

Báo Nanh Kiếm ngay cả mí mắt cũng không thèm nâng lên nhấp vào trong thân thể nàng.

“Tùy cô, dù sao cũng là thời gian của cô. Chỉ là cô đừng quên so với người khác, thời gian của chúng ta ít hơn nhiều lắm.”

Ra khỏi động phủ, Tiêu Dao trực tiếp bay đến Yêu Nguyệt Phong của sư phụ, lúc rơi xuống tiền môn đứng lúc thấy Đại sư huynh Quách Kính Thiên nhà mình. Nàng mỉm cười tiến lên hành lễ, “Tiêu Dao bái kiến Đại sư huynh. Sư huynh vừa từ chỗ sư phụ về sao? Không biết sư phụ có bên trong không?”

Quả thật Quách Kính Thiên vừa đi ra từ chỗ sư phụ. Hắn nhìn thấy Tiêu Dao thì khẽ cau mày, nhưng lập tức bình tĩnh lại.

“Sư phụ đang dạy quy củ cho vài vị đệ tử mới vào.”

Tiêu Dao nghe thấy sư phụ còn ở trong thì yên lòng lại, chuyện Khê Giản Cốc đối với nàng mà nói là chuyện lớn, vẫn nên tự mình thông báo thì tốt hơn. Nghĩ vậy, nàng lại cười nói với Quách Kính Thiên.

“Đa tạ sư huynh đã báo. Không biết năm nay sư phụ thu bao nhiêu đồ đệ mới?”

“Không nhiều lắm, chỉ có ba người. Người cũng biết sư phụ xưa nay thà thiếu không ầu, nếu không có tư chất tốt nhất, tuyệt đối không thu.” Dứt lời hắn còn ý vị thâm trường* liếc nàng một cái.

* ý chỉ hàm súc thâm sâu

Tiêu Dao vẫn mỉm cười không thèm để ý, tiếp tục nói: “Không có sư phụ nghiêm khắc dạy bảo, Yêu Nguyệt Phong chúng ta sao có thể vang danh nội môn nhiều năm như vậy. Chỉ là không biết ba vị đệ tử mới có linh căn thuộc tính gì?”

Thấy Tiêu Dao giống như đang thảo luận việc nhà với hắn, Quách Kính Thiên có chút không kiên nhẫn, khoát tay áo nói.

“Lát nữa sư muội gặp sư phụ thì tự hỏi người đi. Sư huynh còn chút việc, đi trước đây.”

Tiêu Dao tỏ vẻ hơi áy náy, nghiêng người nhường đường cho hắn.

“Là sư muội nhiều lời rồi. Sư huynh đi thông thả.”

“Lục sư muội?”

Tuy rằng Quách Kính Thiên không muốn nhiều lời, nhưng vẫn không nhịn được thuyết giáo: “Ta vốn không muốn nhiều lời, nhưng bây giờ vẫn muốn lấy thân phận sư huynh báo cho sư muội một câu, sư phụ ghét nhất là bị môn hạ đệ tử bôi nhọ, làm Yêu Nguyệt Phong ta mất mặt, khiến chúng ta bị các Phong khác chê cười. Thứ hai đó chính là đệ tử không kiên ngo, chuyên đi nịnh nọt làm mấy việc hèn mọn. Hai điểm này sư muội cần phải nhớ cho kỹ.”

Từ đầu tới cuối, nụ cười của Tiêu Dao chưa từng thay đổi.

“Sư muội cần tuân sư huynh dạy bảo, tuyệt đối sẽ không bôi nhọ sư môn và sư phụ.”

Quách Kính Thiên càng nhíu mày, chẳng lẽ còn chưa bôi nhọ? Gần như đám đồng lứa đều biết chuyện của nàng ta, đây cũng chính là vết ô của Yêu Nguyệt Phong bọn họ. Nay nàng lại mang dáng vẻ không sao cả, thái độ giống như có chết cũng không hối cả. Rõ ràng đã không còn tư chất nghịch thiên, đúng là không hiểu nổi tại sao sư phụ không xóa tên nàng ta ra khỏi sư môn.

“Cung tiễn sư huynh.”

Thấy Quách Kính Thiên nhìn mình coi thường không chút che giấu, Tiêu Dao lại cười cười.

Quách Kính Thiên khinh miệt thu hồi ánh mắt, xoay người gọi ra pháp bảo phi hành của mình, hóa thành một đạo hồng quang dài bay đi.

Tiêu Dao híp mắt, tươi cười vẫn hiện trên mặt. Đệ tử sư phụ dạy dỗ vĩnh viễn đều mang dáng vẻ ngông nghênh như vậy. Nàng đã từng là một trong số đó, mà nay lại.

Đi vào khu tiếp khách của sư phụ, nàng liền phát hiện nơi này đặt một đạo cấm chế, chỉ có thể dùng phù truyền âm.

Bùa truyền xong, đợi một lát liền thấy cấm chế biến mất, có người dùng thần thức truyền âm vào.

“Vào đi.”

Trong động phủ ngoại trừ sư phụ còn có ba gương mặt trẻ tuổi chưa từng gặp qua. Hai nam một nữ, hẳn là đệ tử sư phụ vừa nhận.

“Đệ tử Tiêu Dao bái kiến sư phụ.” Tiêu Dao hành lễ

“Ừ” Lữ Bất Quần cũng không nhìn nàng, chỉ là gật gật đầu “Tìm vì sư có chuyện gì?”

“Đệ tử tới là vì muốn báo danh lịch lãm Khê Giản Cốc, xin sư phụ chấp thuận.”

“Lịch lãm Khê Giản Cốc?”

Nghe thấy Khê Giản Cốc, rốt cục Lữ Bất Quần cũng liếc mắt nhìn nàng, trầm tư một hồi, vuốt râu hỏi: “Từ đây tới lịch lãm Khê Giản Cốc còn những ba mươi năm, sao lại báo danh sớm vậy?”

Tiêu Dao đứng mực trả lời: “Qua một thời gian nữa đệ tử sẽ bế quan đến tận khi Khê Giản Cốc mở ra. Con sợ lúc đó không kịp báo danh cho nên đặc biệt tới đây báo cho sư phụ trước.”

Ánh mắt Lữ Bất Quần yên lặng đặt trên người nàng, cuối cùng mới gật đầu xem như đồng ý, sau đó vẫy vẫy tay ra hiệu.

“Vị sư nhớ là con còn chút việc ở chỗ Ngô chương sự. Xử lý cho tốt rồi hãy bế quan. Vì sư còn vài lời muốn nói với sư đệ sư muội của con, con cứ lui xuống trước đi.”

“Đệ tử cáo từ”

Trong ánh mắt tò mò của ba vị sư đệ sư muội, Tiêu Dao rời khỏi động phủ. Sau khi nàng rời đi, cấm chế lại tự động khôi phục như cũ.

Từ sau khi nàng vỡ Kim đan, hai trăm năm qua quan hệ giữa nàng và sư phụ càng ngày càng lạnh nhạt, thậm chí mười năm, hai mươi năm cũng không gặp mặt một lần. Ngẫm lại, lúc còn trẻ mỗi khi gặp vấn đề trong lúc tu luyện, nàng đều đi tìm sư phụ ngay, nhưng giờ đã không thể như xưa.

Có những lúc nàng cảm thấy vô cùng thẹn với ân sư. Sư phụ nàng luôn dạy bảo tận tâm tận lực, chưa bao giờ bỏ bê nàng. Hiện nay nàng đã biến thành như vậy nhưng sư phụ cũng không nghe lời người ngoài, xóa tên nàng khỏi sư môn. Nàng chẳng hề bận tâm đến lời của đám người kia, nhưng lại rất khó tâm khi không thể giải thích rõ ràng với sư phụ.

Trước đây sư phụ kỳ vọng vào mình không kém Phương Yên sư huynh, nhưng sau khi nàng thành công Trúc Cơ lần thứ hai, trở lại Tiên Vũ Môn, ánh mắt sư phụ nhìn nàng đầy tức giận và lạnh lùng. Mà sự tồn tại của Báo Nanh Kiếm là một bí mật lớn, nàng vĩnh viễn không thể nói ra tất cả với sư phụ.

Nhớ lại chuyện cũ, Tiêu Dao thầm thở dài một tiếng, lúc này mới rời khỏi Yêu Nguyệt Phong.

Lúc này Báo Nanh Kiếm đã ngủ được một giấc, mơ màng vươn đầu hỏi: “Giờ chúng ta đi đâu? Phân phối nhiệm vụ cho đám đệ tử mới hả?”

Tiêu Dao lắc đầu, nhét nó trở lại vạt áo.

“Chúng ta đi thị phường trước.”

Bạn đang đọc truyện *Chạm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Thị phường

Ra khỏi Tiên Vũ Môn, Tiêu Dao tìm một nơi vắng vẻ thu hồi lệnh bài đệ tử nội môn bên hông lại biến ra một thân quần áo khác rồi mới ngự kiếm bay về phía Tây Nam.

Nàng không tới thị phường do bản môn mở gần đó mà chọn một thị phường nhỏ nơi ngoại ô Vĩnh Châu, cách Vạn Hoa Sơn mấy ngàn lý. Thị phường nơi này tuy không lớn nhưng cần cái gì cũng có. Thứ Tiêu Dao cảm thấy hứng thú là một vài bộ sách ghi lại tâm đắc của các bậc đại năng thượng cổ hoặc sách tu tiên căn bản của các môn phái tu tiên để lại từ thời thượng cổ.

Trong thị phường của tu sĩ, vàng bạc của người phạm không thể lưu thông. Trong giới tu tiên, chỉ có linh thạch ẩn chứa linh khí mới được coi là tiền. Bình thường đều là hạ phẩm linh thạch hoặc trung phẩm linh thạch, còn thượng phẩm linh thạch thì chỉ có tu sĩ đại năng đã tu tới Nguyên Anh kỳ mới hay sử dụng. Về phân cực phẩm linh thạch thì đại khái là toàn bộ Thái Cực cũng chưa ai thấy qua.

Trong phần lớn các môn phái, phân phối linh thạch đều dựa trên công hiến của đệ tử đối với môn phái. Bình thường sẽ ưu tiên phân cho đệ tử có tư chất tốt, tiềm lực lớn, tiếp đến là đệ tử nội môn bình thường, cuối cùng mới là đệ tử ngoại môn. Theo quy định của Tiên Vũ Môn, chia theo bài danh về tiềm lực thì một tháng đệ tử Trúc Cơ kỳ xuất sắc có thể nhận được năm khối trung phẩm linh thạch, đệ tử bình thường ba khối còn đệ tử ngoại môn chỉ được chia sáu khối hạ phẩm linh thạch.

Nếu chỉ tu luyện trong môn phái thì tạm coi là đủ, vì địa điểm là do môn pháp cung cấp, công pháp và pháp thuật có thể dựa vào điểm cống hiến để mượn đọc. Nhưng nếu ra bên ngoài thì số linh thạch được phân này còn lâu mới đủ. Đan dược, pháp bảo, công pháp đều cần linh thạch. Phẩm chất càng cao thì giá càng trên trời. Cho nên ngoại trừ một vài đệ tử trung tâm thì phần lớn đồng môn đều tìm cách kiếm linh thạch từ môn phái hoặc ra bên ngoài.

Kẻ mạnh có thể cướp của kẻ yếu để kiếm tài nguyên, hoặc là có những người tinh thông ngón nghề nào đó như luyện đan, luyện khí thì dựa vào đó mà kiếm cơm. Ngoại trừ hai cách này ra thì các phương pháp khác đều vô cùng khó khăn. Nguyên nhân cơ bản chính là linh khí không đủ khiến cho lượng linh thạch giảm mạnh. Thế giới tu tiên hiện nay đã không còn nội liễm ôn hòa chú trọng thanh tu như thời thượng cổ mà càng ngày càng thêm tảo bạo, tàn nhẫn, cá lớn nuốt cá bé.

Có thể nói hiện nay là kỷ nguyên của kẻ mạnh. Vật phẩm tu luyện khan hiếm khiến chuyện cướp đoạt tài nguyên càng thêm nghiêm trọng. Từ môn phái đến tu sĩ đều theo đuổi nguyên tắc cường quyền, việc giết người đoạt bảo tuy rằng bị cấm trong môn phái nhưng ở thế giới bên ngoài thì không hề bị ngăn cản. Thậm chí các môn phái còn cổ vũ đệ tử tranh đoạt với đệ tử các phái khác, nói cho hay thì là: “Lịch lãm thế ngoại”. Tranh đấu giữa môn phái với môn phái nhiều không đếm hết.

Lúc trước Tiêu Dao từng kiêu ngạo trong môn phái, căn bản không nhận ra những điều này. Khi đó nàng chỉ là đoá hoa yếu đuối được sư phụ bảo vệ, không màng thế sự chỉ quan tâm tới việc tăng tu vi, chưa từng có ánh mắt như hiện nay.

Có người nói: Chỉ khi ở đáy xã hội, người mới có thể nhìn thấu tất cả. Cho nên nay Tiêu Dao nhờ yếu bản cùng đến đáng thương. Trong túi trữ vật của nàng chỉ còn vài khối hạ phẩm linh thạch cùng một món pháp bảo duy nhất, không gian còn lại chỉ để không lãng phí.

May mà nàng cũng không tiêu tốn nhiều linh thạch lắm. Bởi vì không hấp thu được linh khí, đan dược linh thảo không có tác dụng hồi phục pháp lực với nàng, hơn nữa cũng không cần mua công pháp, cho nên tiết kiệm được rất nhiều.

Cho dù là vậy, khi nàng nhìn món pháp bảo duy nhất trong túi cũng không khỏi xấu hổ. Hai trăm năm nay nàng chưa từng mua một món pháp bảo nào. Những pháp bảo trước kia đều đã bị hao tổn trong chiến đấu, hầu như không còn. Chỉ còn lại phi kiếm “Thanh Long” một món trung phẩm bảo khí sư phụ tặng cho nàng mà lúc Kết Đan thành công.

Không mua nổi pháp bảo; pháp thuật, công pháp cũng không dùng được, chỉ có vài ngọc giản ghi lại tâm đắc của đại năng thượng cổ là còn hữu dụng với nàng, đôi khi có thể giúp nàng hiểu ra nhiều điều.

Ngự không phi hành chưa đến một canh giờ, Tiêu Dao đi tới ngoại ô Vĩnh Châu rồi dừng lại trước một bãi đất không có gì đặc biệt. Trong mắt người phạm thì đây chỉ là một bãi đất bình thường nhưng thật ra nó chính là cửa vào thị phường. Chẳng qua bị người ta dùng một vài cấm chế làm thủ thuật che mắt đơn giản, cho dù người phạm tới gần thì cũng sẽ bị mê hoặc không thể tiến vào, chỉ có người tu tiên mới phát hiện ra.

Tiêu Dao không hề do dự tiến về phía bãi đất, sau khi xuyên qua một lớp bình chướng bằng bạc, trước mắt liền xuất hiện một tòa thành. Đi qua cửa thành, thị phường nào nhiệt liễn hiện ra trước mắt Tiêu Dao, mà nàng thì tự nhiên hòa vào dòng người.

Ban đầu thị phường tồn tại như một nơi trao đổi vật phẩm của các tu sĩ, theo dòng thời gian, thị phường không ngừng lớn mạnh, trao đổi chỉ là một phần trong đó. Nay trên đại lục Thái Cổ, các thị phường đã thành hình thành dạng, do các cửa hàng lớn trường kỳ đóng quân lập nên, sau đó hấp dẫn một lượng đông đảo tu sĩ tới buôn bán hoặc trao đổi vật phẩm.

Đương nhiên, nơi quan trọng hấp dẫn khách nhất là hội đấu giá của thị phường. Một số bảo vật, linh dược hiếm có hoặc phẩm chất cực cao sẽ không trực tiếp bán ra trên thị trường mà thông qua hội đấu giá, ai trả giá cao người đó sẽ được. Cho nên nếu muốn mua thứ tốt nhất, đương nhiên là phải thông qua hội đấu giá. Đây cũng là điểm đặc sắc của thị phường, thị phường có quy mô và thanh danh cao bao nhiêu sẽ dựa vào độ quý hiếm của vật phẩm trong hội đấu giá, càng nhiều bảo vật hiếm có thì thị phường càng thu hút được nhiều tu sĩ.

Bình thường hội đấu giá cũng phân cấp bậc, ví dụ như Trúc Cơ kỳ có hội đấu giá Trúc Cơ Kỳ, Kim Đan kỳ có hội đấu giá Kim Đan kỳ, cứ thế mà suy ra. Phần lớn là không được tham gia hội đấu giá vượt cấp, nhưng vẫn có một số ngoại lệ đặc biệt, ví dụ như đệ tử có thân phận bối cảnh hùng hậu có thể thông qua con đường đặc thù tiến vào.

Tiêu Dao không có tiền, đương nhiên sẽ không đi xem hội đấu giá gì đó. Nàng chủ yếu đảo qua các quầy hàng của tu sĩ trong thị phường, không biết có gặp được thứ tốt gì không.

Nàng theo dòng người đi qua các quầy hàng, bên tai tiếng chào hàng, mặc cả vang lên không ngớt. Có vài quầy hàng, nàng chỉ thoáng tới gần một cái là chủ quán đã cực kì nhiệt tình đề cử vật phẩm trong quầy nhà mình.

Nhìn đồng công pháp và linh dược kỳ kỳ quái quái. Tiêu Dao luôn lắc đầu cười mà qua, cho dù không mua thì nàng vẫn rất hưởng thụ cảm giác đi dạo trong thị phường, nghe tiếng rao hàng nhìn đám người tu tiên muôn hình muôn vẻ.

Đi qua đi lại, bỗng nhiên nghe thấy cách đó không xa có người rao:

“Mau đến xem đi! Ngoại trừ công pháp cực phẩm, pháp thuật, thuật luyện đan, bùa trụ cột, trận pháp, bản điểm còn có vô số tâm đắc tu tiên của đại năng, cùng với tùy truyện, bút ký được viết bởi các danh gia. Nói không chừng có thể ngộ đạo, các vị đạo hữu đi qua trăm ngàn lần đừng bỏ lỡ.”

Nghe có tùy bút của tu sĩ, Tiêu Dao liền cảm thấy hứng thú đi qua.

Quầy hàng kia chiếm diện tích không nhỏ. Bên trên bày đầy ngọc giản và sách giấy hoặc sách làm từ da yêu thú. Chủ quán là một lão đạo tóc xám trắng tuổi trên năm mươi, tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, trên mặt nổi lên màu đỏ ửng vì say rượu, mặc một chiếc đạo bào rộng thùng thình. Đạo bào màu xám, bên trên lại đính bản gì đó nên nhìn qua có chút lồi thoi lệch thếch.

Thấy có người lại gần, lão đạo vội vàng cười nói:

“Vị đạo hữu này, có cần gì không? Tuy rằng chỗ ta không dám nói là thư quán đầy đủ nhất đại lục Thái Cổ nhưng tuyệt đối là thư quán đầy đủ nhất trong thị phồn hoa này. Cho dù là cửa hàng lớn cũng không nhiều sách như chỗ ta đâu, mời đạo hữu cứ tự do chọn.”

Bạn đang đọc truyện *Chậm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Tầm đạo

Tiêu Dao tiện tay cầm một ngọc giản trên quầy hàng lên, sử dụng thần thức xem xét. Phàm là ngọc giản dùng để giao dịch hay buôn bán đều bị quán chủ đặt cấm chế, chỉ có thể xem một phần nội dung, chờ sau khi thanh toán linh thạch mới giải trừ cấm chế này, lúc đó ngọc giản mới chính thức thuộc về người mua. Dù sao thì phần lớn người tu tiên đều nhìn qua là không quên được nên nếu bị người ta xem toàn bộ thì nói gì đến chuyện buôn bán nữa.

“Vừa rồi nghe đạo hữu nói nơi này có bán tùy bút và truyện ký ghi lại tâm đắc khi tu đạo. Xin hỏi đặt tại nơi nào?”

Tiêu Dao buông ngọc giản trong tay xuống, tiếp tục cầm lấy một cái khác xem xét, tùy tiện hỏi lão đạo kia.

Thấy có mối làm ăn, lão đạo sao có thể quên không thôi phòng quầy hàng nhà mình. Lão hé ra nụ cười tươi như hoa, ngay cả vệt đỏ say rượu cũng hồng thêm, lấy tay chỉ vào một khu bên trái của quầy, trả lời năng:

“Hi, vị đạo hữu này đúng là tinh mắt, đi khắp thị phồn hoa này cũng không có mấy người bán đâu. Đương nhiên cửa hàng lớn có, nhưng mà đắt lắm, hơn nữa còn chưa chắc tốt bằng chỗ ta. Đây đây, đạo hữu nhìn xem, tất cả đều đặt ở đây hết.”

Tiêu Dao nghe vậy, cảm thấy lão đạo này thật thú vị, chỉ cười cười gật đầu tỏ vẻ đã biết, sau đó cầm lấy ngọc giản nơi lão đạo chỉ chậm rãi xem xét.

Lão đạo thấy nàng nghe hẳn nói phét mà không bỏ đi, đảo tròn mắt một cái, trong lòng thay đổi chủ ý, tỏ vẻ nhiệt tình nói:

“Đạo hữu, khách đến quầy ta mua tùy bút tâm đắc như cô không ít đâu. Mỗi lần bọn họ đến đều vừa lòng ra về. Ta dám vỗ ngực cam đoan, trong nhiều sách như vậy nhất định có một quyển thích hợp với cô. Có cần ta giới thiệu cho đạo hữu không?”

Thấy ngọc giản chất cao thành đống, Tiêu Dao cũng biết tự mình tìm không phải cách hay, nên gật đầu nói:

“Được, phiền đạo hữu giới thiệu cho ta một vài tùy bút nổi danh của đại năng chỗ đạo hữu đi.”

Mắt lão đạo lóe lên, bối bối trong đống ngọc giản, sau đó lấy ra một cái đưa cho Tiêu Dao.

“Bản này bán chạy lắm, tuy rằng chưa phải toàn bộ, nhưng đã ra đủ bộ thượng rồi, được viết bởi tu sĩ nổi tiếng nhất giới tu tiên hiện nay- Vạn Thọ đạo nhân.”

Vạn Thọ đạo nhân? Tiêu Dao hơi giật mình, Tiên Vũ Môn là đệ nhất đại phái tu tiên ở đại lục Thái Cổ, tin tức tuyệt đối không chậm hơn bên ngoài, vì sao nàng chưa từng nghe tên vị đại năng danh dương thiên hạ như vậy? Hơn nữa, nàng cũng chưa từng thấy tùy bút tâm đắc nào mà còn chia hai bộ thượng-hạ bao giờ. Không phải là kinh nghiệm bản thân lĩnh ngộ được sao? phần thượng-hạ thế nào được? Nàng nghĩ hoặc dùng thần thức đưa vào ngọc giản, bắt đầu đọc thử.

Sau nửa ngày, Tiêu Dao buông ngọc giản xuống, vẻ mặt quái dị nhìn lão đạo. Thấy Tiêu Dao nhìn mình, lão đạo cười mị mị, thần thần bí bí nói:

“Thế nào? có phải rất xúc động đúng không? Hận không thể lập tức mua về nghiên cứu tiếp đúng không? Hận vì sao bộ hạ còn chưa ra đúng chứ?”

Tiêu Dao dờ khóc dờ cười, bắt đầu đi đáp:

“Đạo hữu, đây đâu phải tâm đắc trải nghiệm của đại năng, ta thấy nó rõ ràng là tiểu thuyết đấy chứ.”

Lão đạo lắc đầu, vẻ mặt giống như muốn nói “cô chả biết gì cả”:

“Sao đây lại không phải là tâm đắc trải nghiệm. Nó là những điều Vạn Thọ đạo nhân ngộ ra từ giới tu tiên mà, về phần đại năng như ngài ấy, đừng nói là thị phưởng Vĩnh Châu chúng ta mà ngay cả toàn bộ giới tu tiên cũng chưa ai từng thấy mặt. Bộ [Uyển nhân tu tiên truyền] này ta mới lấy về, vài quyển trước đều bán cháy hàng rồi, nếu đạo hữu không tin, chiều đạo hữu lại qua đây, ta đảm bảo quyển ngọc giản này đã được bán rồi.”

Tiêu Dao cứng họng, đành khoát tay nói:

“Hình như đạo hữu hiểu lầm ý ta rồi. Sách tâm đắc mà ta muốn mua không phải loại này.”

“Thế hả?” Lão đạo lại lấy một ngọc giản khác nhét vào tay Tiêu Dao, “Nếu đạo hữu không muốn thể loại nhẹ nhàng như vậy thì có thể đổi vài quyển tình tiết nặng hơn. Ví như bộ [Nghịch Thiên], tác giả Thiên Diện đạo nhân, còn có bộ [Ma Vực]”

Dưới ánh nhìn nóng rực của lão đạo, Tiêu Dao không xem cũng ngại, đành cố sức chọn vài ngọc giản đọc thử vài đoạn, nhưng sau đó vẫn lắc đầu.

Mấy quyển sách này không viết về cảm ngộ đối với thiên địa, tu tiên hay nhân sinh, mà nói về một tên tu sĩ không khác gì tiên nhân, hô phong hoán vũ trong giới tu tiên. Phần là công pháp tốt nhất, pháp bảo tốt nhất, tiền tài nhiều nhất đều thuộc về hắn. Người khác muốn hại hắn vĩnh viễn không thành công, mà hắn thì tính kẻ người khác dễ như trở bàn tay. Hơn nữa, phần lớn nam nhân trong sách đều có duy nhất một biểu cảm- đó chính là không-biểu-cảm. Tư chất bình thường thế mà cái gì cũng tinh thông, mười người trong sách thì có tới chín người đều biết luyện đan, người còn lại thì có thể trực tiếp hấp thu linh dược, làm như luyện đan là chuyện dễ như ăn bánh vậy. Hơn nữa còn tinh thông bùa, trận pháp mới lạ. Ban đầu đám nữ tu đều chường mặt hắn, cuối cùng lại phát hiện hắn thật vạn năng thần thông, từ đó liền biến thành đáng vẻ oán phụ hoặc độc phụ trong lòng hối hận vô cùng nhưng cũng không còn cách nào khác.

Càng khiến cho người ta không chịu nổi chính là đám người này đều quá to ta muốn nghịch lại ý trời, chống lại quy tắc trên thế gian. Hừ, rõ ràng tự mình chọc họa, lại nói là ý trời? Tiêu Dao nhìn mà đau đầu, đành ngăn lão đạo đang có ý định tiếp tục giới thiệu ngọc giản cho nàng lại.

“Ta hiểu rồi!” Thấy Tiêu Dao không hứng thú với mấy thứ này, bỗng nhiên lão đạo kêu a một tiếng, đáng vẻ giật mình, cười đến miệng cũng không khép lại, nói:

“Xem trí nhớ của ta này, đạo hữu là nữ tu, không hứng thú với mấy quyển đó cũng là đúng thôi. Mặc dù có nữ tu thích xem tùy bút truyện ký kiểu này nhưng cũng không nhiều lắm. Đây đây, mấy quyển này nhất định đạo hữu sẽ thích.”

Dứt lời, hắn lại cầm lấy vài cái ngọc giản nhét vào tay Tiêu Dao.

“Đạo hữu, mời từ từ chọn.”

Tiêu Dao dùng ánh mắt không mấy tin tưởng nhìn ngọc giản trong tay, lại bắt đầu đọc. Lần này còn đọc nhanh hơn, không bao lâu sau nàng đã trả ngọc giản lại, thờ dài nói:

“Cảm ơn ông đã đề cử. Thôi để ta tự chọn vậy.”

Ngọc giản lần này vẫn không nói về ngộ đạo, nhưng cũng không nói về một đám nam tu nắm thiên địa trong tay, mà nói về một đám nữ tu bình thường. Nhưng điều khiến nàng không hiểu là, vì sao trong sách đều viết đại năng liếc mắt một cái đã chú ý tới một nữ tu tư chất bình thường đứng lẫn trong đám đông mờ mịt? Sao đó, họ lại làm việc nghĩa không chùn bước, chẳng sợ bị phế tu vì rơi vào luân hồi cũng cam tâm tình nguyện chỉ yêu một nữ tu như vậy.

Thấy Tiêu Dao chẳng chút hứng thú với mấy ngọc giản mình đề cử, lão đạo cũng bớt hăng hái dần. Thậm chí ông ta còn cảm thấy người này hẳn đang cố ý làm khó mình, dù sao thì mấy quyển ông đề cử đều là những quyển đang được chào đón nhất hiện nay.

Nghĩ vậy, liền có chút xa cách với Tiêu Dao, vừa đúng lúc có một tu sĩ tới trước quán của ông, lão đạo liền quay ra tiếp đón vị khách đó.

Không còn lão đạo làm nhãi bên tai, Tiêu Dao cũng thanh tịnh đi nhiều. Nàng ngẩng đầu nhìn sơ qua đồng ngọc giản một lần, cũng không có phát hiện gì mới, sau đó lại bới đồng sách giấy và da thú.

Đang nghĩ phải thất vọng mà về thì ánh mắt nàng chợt thoáng thấy dưới quầy hàng có một quyển sách bị lão đạo lấy ra kê chân quầy. Nàng nhẹ nhàng rút ra, thấy trên bìa viết năm chữ theo thể cổ, cứng cáp mà hữu lực.

[Dong Nhân Vọng Ngữ Lục]

Bạn đang đọc truyện *Chạm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Đạo tâm

Tiêu Dao mở trang thứ nhất ra, bên trên chỉ viết một câu mở đầu:

“Thiên mệnh chi vị tính, dẫn tính chi vị đạo, tu đạo chi vị giáo. Đạo và nhân, không thể tách rời; nếu tách rời, thì không phải đạo.”

Đang muốn lật tiếp lại phát hiện toàn bộ các trang còn lại đều bị che kín, đương nhiên là do lão đạo kia làm. Nghĩ đến chuyện ngay cả quyển sách kê chân bàn cũng phải giữ bí mật như vậy, nàng không khỏi bật cười. Lão đạo sĩ này đúng là tham tiền hết chỗ nói, chỉ đành gọi lão:

“Đạo hữu, quyển sách này bán thế nào?”

Lão đạo thấy nàng gọi liền quay đầu nhìn quyển sách trên tay nàng một cái, sắc mặt thoáng chốc trầm xuống:

“Vị đạo hữu này tới quấy ta quấy rối sao? Chọn nửa này lại chọn quyển này?”

Lúc này lão đạo càng chắc chắn nữ khách này tới tìm xui cho mình. Hừ, nói chuyện mang gai, suốt ngày ra vẻ, ngọc giản tốt thì không mua lại đi mua quyển sách nát lão dùng để kê bàn, thế còn không phải là tới quấy rối lão sao? Cũng may, vật phẩm của lão đều có ấn ký độc nhất vô nhị, không mua không thể xem toàn bộ.

Tiêu Dao nghe vậy là biết lão đạo hiểu lầm mình, vội vàng cười giải thích:

“Đạo hữu hiểu lầm rồi, ta không phải tới quấy rối. Ta quả thực muốn mua quyển sách này. Ông cứ ra giá đi.”

Lão đạo dùng ánh mắt bất thiện đánh giá nàng từ trên xuống dưới một hồi, thấy Tiêu Dao cũng chỉ có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, cũng coi như tu sĩ cùng cảnh giới. Lại thấy nàng ăn mặc mộc mạc, mặt mang nét cười giống như tiểu cô nương nhà bên, không có nửa điểm kiêu ngạo, xem ra cũng không phải tiểu thư có bối cảnh gì đó, giọng điệu lão cũng hòa hoãn hơn:

“Quyển sách này không bán, là đồ tặng kèm.”

“Tặng kèm?” Tiêu Dao thấy ánh mắt khinh miệt của lão đạo, trong lòng lập tức hiểu ra, xem ra mình đã vô cớ chọc giận ông.

Vì thế nàng giả vờ giật mình nói:

“Hắn là tặng kèm cùng với quyển [Uỷên nhân tu tiên truyền] đúng không? Ta cũng đoán ngay mà. Chỉ có mấy quyển nổi tiếng như vậy mới có hàng tặng kèm thôi. Chỉ tiếc quyển sách này khác một trời một vực với đạo của ta, nhưng mà ta cũng không ngại mua nó tặng cho người hữu duyên. Thế này đi, đạo hữu, bản [Uỷên nhân tu tiên truyền] này bao nhiêu linh thạch, ta mua. Nhưng ta chỉ lấy hàng tặng kèm thôi, còn ngọc giản để lại cho đạo hữu, để đạo hữu tặng lại cho người hữu duyên. Được không?”

Nghe nàng nói vậy, sắc mặt lão đạo mới trở lại bình thường, không khỏi nhìn nàng thêm vài lần. Trong giới tu tiên này, mặc kệ người có bối cảnh hay không, có thực lực hay không, chỉ cần đụng phải người mạnh hơn mình liền theo đó mà nịnh hót bợ đỡ, đối với kẻ yếu hơn thì khinh mạn mắt đặt trên đầu, không thêm liếc một cái. Nhưng nữ tu trước mặt này đúng là một ngoại lệ.

Người ta đã cho cái bậc thang đi xuống, hướng hồ cảnh giới còn cao hơn mình, lão đạo đương nhiên không tiếp tục so đo nữa, giả vờ giả vịt ho khan hai tiếng:

“Hừ, cô coi lão đạo là kẻ tham món lợi nhỏ sao? Buôn bán phải nói đến uy tín! Bán cho cô thì chính là của cô, muốn cho hay muốn vứt đó là chuyện của cô. Đưa ba khối hạ phẩm linh thạch rồi đi đi.”

Thấy ông ta ra vẻ hào phóng vung tay áo, Tiêu Dao chợt cảm thấy thịt đau. Cái ngọc giản nhìn như đồng rác vậy mà mở miệng đòi ba khối hạ phẩm linh thạch, đúng là bắt chẹt người khác mà.

“Ày, đạo hữu, xin hỏi đây là giá thị trường sao?”

Lão đạo nhú mày

“Đương nhiên. Ta còn lừa cô chắc. Không tin cô lượn một vòng trong thị phường mà xem. Nếu giá chỗ ta mà cao hơn chỗ khác thì cô cứ việc trả hàng.”

Nghe ông ta nói như đinh đóng cột, Tiêu Dao cũng không tiện nói nhiều. Dù sao thì nàng rất muốn quyển sách kia, nên đành lấy từ trong túi trữ vật ra ba khối hạ phẩm linh thạch đưa cho lão đạo.

Nhìn thấy linh thạch, cuối cùng lão đạo cũng khôi phục lại vẻ tươi cười rạng rỡ như lúc đầu.

“Ha ha, quả nhiên đạo hữu là người biết nhìn hàng. Ta đã nói cô tuyệt đối sẽ vừa lòng ra về mà. Đây, đây, ta giúp cô coi bỏ cấm chế.”

Đúng lúc này có một nam tử trẻ tuổi đến trước quầy hàng lão đạo, hỏi:

“Hoàng đạo hữu, gần đây có ngọc giản gì mới không?”

Lão đạo thuận tay chỉ một cái:

“Hóa ra là Trần đạo hữu, đều là khách quen cả. Cậu cứ sang bên kia tự xem trước đi. Ta xong đơn hàng này sẽ qua ngay.”

Dứt lời ông ta liền cúi bỏ cảm chế, đưa ngọc giản và sách cho Tiêu Dao, hạ giọng nói:

“Cô thấy vị Trần đạo hữu này không. Cậu ấy ngộ đạo là nhờ đọc mấy bản tâm đắc thể nghiệm này đó, tăng từ Luyện Khí tầng bốn tới Luyện Khí tầng năm. Giờ còn luyện được đáng về nội liễm nữa chứ.”

Tiêu Dao sững sốt, ánh mắt rơi xuống trên người nam tử trẻ tuổi kia. Giờ phút này cậu ta quả thật đang chăm chú chọn ngọc giản, mặt không chút thay đổi.

Cảm giác được ánh mắt của Tiêu Dao, nam tử kia ngẩng đầu liếc nàng một cái, khẽ gật đầu chào, sau đó lại cúi đầu chọn ngọc giản. Lúc trả tiền rồi đi còn hơi vấp phải trường sam của mình một chút.

Mặt cậu ta căng cứng, cố gắng duy trì biểu cảm như cũ, nhưng hai má vẫn đỏ ửng vì xấu hổ. Cuối cùng, cậu ta nhìn trái nhìn phải, dường như phát hiện ra không ai chú ý tới mình, mới xiêu xiêu vẹo vẹo rời đi.

Tiêu Dao thấy vậy, cười bất đắc dĩ, rời đi theo hướng ngược lại.

Tu sĩ tu đạo, không chỉ tu công pháp mà càng phải tu đạo tâm, hai thứ đều không thể thiếu. Công pháp, pháp thuật có thể giống nhau, nhưng đạo tâm thì là độc nhất vô nhị, đạo của bất cứ ai cũng không giống nhau, giống như đọc những quyển sách khác nhau thì cách hiểu cũng khác nhau vậy.

Tu đạo tâm chính là cảm ngộ về thế gian. Điều này chỉ có thể dựa vào bản thân tự cảm nhận, tìm kiếm cơ duyên ngộ đạo chứ không hề có đường tắt.

Mỗi tiếng nói, mỗi cử chỉ của nam tử trẻ tuổi vừa rồi đều bắt chước y chang từ trong sách, biểu cảm cứng nhắc mà mất tự nhiên. Tiêu Dao dường như nhìn thấy bản thân năm đó, khi được sư phụ nhận làm đệ tử, đáng vẻ kiêu ngạo hay thậm chí là từng ánh mắt của nàng đều là bắt chước người khác.

Đạo vài vòng trong thị phường, Tiêu Dao chạy tới vài quầy hàng đổi chiếu giá một chút, phát hiện ra lão đạo quả nhiên không nâng giá. Sau đó, nàng lại đến cửa hàng lớn xem thì nhận ra mấy cửa hàng này có nhiều sách cũng như bản bút ký tâm đắc thể nghiệm hơn nhưng giá thì khiến Tiêu Dao chỉ có thể bước ra ngoài.

Đến giờ Thân, ngoại trừ bản [Dong Nhân Vọng Ngữ Lục] kia, nàng không còn thu hoạch nào khác.

Nàng mang theo hi vọng cuối cùng, dạo quanh thị phường thêm lần nữa, không ngờ phát hiện ra không ít tu sĩ mặt không biểu cảm, hoặc nhiều hoặc ít đều mang theo chút cố ý. Không thể không nói, cái ngọc giản kia quả thật có thị trường tiêu thụ nhất định trong giới tu tiên, nhưng cũng chỉ lưu truyền trong các tu sĩ có cảnh giới thấp, tư chất không cao, hoặc là tu sĩ sắp đến đại nạn mà không còn hy vọng đại thành. Còn các tu sĩ có năng lực hoặc đệ tử đại phái gia tộc tu tiên đều khinh thường những thứ này. Kết quả là khiến cho giá ngọc giản nói về thuật luyện đan, luyện khí, bùa tăng vồn vọt, khiến người ta than thở không thôi.

Thấy sắc trời không còn sớm, Tiêu Dao tính vào phường trà gần đó nghỉ ngơi một chút rồi quay lại Tiên Vũ Môn.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Triệu gia

Nhìn nhìn xung quanh vừa hay ngay phía trước có một trà lâu khá là thích hợp để nghỉ tạm, Tiêu Dao nghĩ vậy liền đi về phía đó.

Trà lâu này tên là [Tiên Khách Lai], tuy rằng không quá lớn, chỉ có hai tầng nhưng buôn bán không tệ, rất nhiều tu sĩ tới thị phường một mỗi đều tới nơi này nghỉ chân uống chút trà.

Lúc Tiêu Dao đi vào, tầng một đã không còn chỗ, nàng lên lầu hai chọn ngồi xuống tại một vị trí bên cạnh cửa sổ, gọi tiểu nhị mang lên một bình trà Thiết Quan Âm, một mình thưởng thức cảnh sắc ngoài cửa sổ.

Dưới lầu là ngã tư đường của thị phường náo nhiệt, tuy rằng trời không còn sớm nhưng cũng không ảnh hưởng tới việc buôn bán nơi đây. Trong trà lâu người làm bận rộn qua lại, tiếng rao hàng, tiếng la hét lanh lảnh vang lên liên tiếp, khung cảnh náo nhiệt phồn vinh.

Tiêu Dao im lặng thưởng thức nhân gian bách thái trước mắt, lúc này Báo Nanh Kiểm trầm mặc nửa ngày dùng thần thức truyền âm

“Đạo thị phường nửa ngày cuối cùng lại mua cuốn sách bại hoại. Sao không thấy cô đi mò pháp bảo? Nói không chừng còn mò được món tiên khí nào đó, như vậy mới có hy vọng kết Kim Đan.”

Nhấp ngụm trà nóng, ánh mắt Tiêu Dao vẫn nhìn về đám đông náo nhiệt phía dưới, từ từ nói:

“Mò tiên khí? Hiện nay tu sĩ chỉ cần tìm được thứ đồ từ thượng cổ thì cho dù chỉ là tảng đá bình thường cũng được phủ mũ danh bảo vật, bán ra đều là giá trên trời. Ngươi thấy ta có nhiều linh thạch như vậy chắc?”

Kiểm Xi Báo vươn đầu, dùng móng vuốt gãi gãi, lơ đãng hừ một tiếng:

“Vậy thì cướp. Tu đạo chính là cá lớn nuốt cá bé. Chỉ có hung tàn với người khác mới có thể thành đại đạo.”

“Cướp đó hả?” Mấy lời nó nói Tiêu Dao căn bản là không nghe vào “Không phải đạo của ta.”

Kiểm Xi Báo trơ trẽn ngáp một cái

“Đạo, đạo, đạo, đạo là cái gì? Chẳng phải là đường thôi sao. Đám nhân tu phiền phức thế đấy, hết chú ý cái này lại chú ý cái kia, toàn là nói mồm cho hay. Nên cướp thì cướp nên đoạt thì đoạt, ta thấy nhân gian tu giới hiện nay có khác gì yêu tu giới đâu. Cô nên sớm thay đổi suy nghĩ đi. Trong sách nhân tu các cô không phải lưu hành một câu: Thất phu vô tội hoài bích có tội đó sao. Cô không cướp thì sớm muộn cũng có người khác cướp, thay vì làm lợi cho người khác không bằng tự mình chiếm ưu việt.”

“Ta biết hiện nay lưu hành thuyết cường đạo.” Tiêu Dao nhếch khóe môi, buông tay nói: “Nhưng trong mắt ta thuyết này về cơ bản không thể đứng vững được. Lời này vốn xuất phát từ một đoạn điển cổ trong [Tả Truyện], ý nói ham tài vật của người khác sẽ đem phiền toái tới chính mình, không tham thì vô họa, cho nên cảnh báo mọi người không được có lòng gian dối. Đến thời này không hiểu sao bị xuyên tạc, tam quan vận vẹo. Đạo này không phải đạo của ta, mấy chuyện vi phạm đạo tâm ta sẽ không làm.”

Báo Nanh Kiểm cúi kính nâng đầu, nghĩ thầm đây không phải vấn đề của riêng cô mà còn liên quan tới chuyện ông đây có thể sớm trở về Tiên giới không, chứ không ông đây cần gì lo lắng không công? Quân cô đi tìm chết chắc? Nghĩ vậy, móng vuốt chỉ vào chóp mũi nàng, xem thường nói:

“Dừng! Ông đây mặc kệ mấy thứ xiên xiên vẹo vẹo đó. Ta chỉ báo cho cô biết nhanh tìm thêm tiên khí. Nếu dựa vào tiên khí ta dẫn từ Hư không thì tuyệt đối không đủ. Trừ phi cô có thể sống lâu như yêu tu hoặc mỗi ngày đều ngộ đạo, bằng không chỉ còn cách hấp thu tiên khí trong các món tiên khí mới đủ để cô tu luyện.”

Tiêu Dao hí mắt, mặt đầy tươi cười dùng ngón trỏ nhẹ nhàng đẩy móng vuốt nó ra.

“Một yêu thú dê giai chưa khai trí tuệ lại dùng móng vuốt chỉ vào chủ nhân nhà mình sẽ khiến cho người khác nghi ngờ đấy. Bình tĩnh chớ nóng! Lần này chúng ta chuẩn bị tất cả là để lấy được món tiên khí trong Khê Gian Cốc. Tu vi nhất định tăng mà tiên khí cũng nhất định sẽ có. Trước cứ tỉnh tâm uống ngụm trà đã. Tính tình ngươi nóng nảy như vậy, cẩn thận chưa tới được Tiên Giới đã chết vì nổi nóng, chân-tiên-đại-nhân-của ta.”

Báo Nanh Kiểm buồn bực vô cùng. Mỗi lần mình nói chuyện với cô ta đều tức muốn chết. Rõ ràng là sói đội lốt cừu, nửa điểm thiệt thòi cũng không chịu, thế mà bên ngoài lúc nào cũng cười cười phá phá như vậy! Đang tính không cần tốn hơi thừa lời mà nhào lên cắn nàng một ngụm, chợt nghe Tiêu Dao nói:

“Dừng ồn ào nữa, có kịch hay để xem.”

Theo ánh mắt nàng, Báo Nanh Kiểm thấy bên dưới cửa sổ trà lâu không biết từ lúc nào có một cỗ xe hoa lẹ do hai con Hải Trãi kéo dừng đó.

Hải Trãi là dị thú, dáng vẻ to lớn như trâu, cùng loại với Kỳ Lân, nhưng nghe hiểu tiếng người cũng biết nhân tính. Tốc độ của nó cực nhanh mà ổn định cho nên được nhiều đại môn phái hoặc gia tộc tu tiên nổi danh yêu thích. Bởi vậy giá trị xa xỉ, thường được tu sĩ đại năng lấy đi kéo xe.

Một cỗ xe giá trị xa xỉ như vậy lại dừng trước một tòa trà lâu bình thường trong thị phường Vĩnh Châu, điều này sao có thể không khiến người khác chú ý.

Chỉ thấy một cô gái mặc lục y bước xuống từ cỗ xe. Người này tu vi Trúc Cơ kỳ Đại viên mãn, dung mạo tú lệ, chỉ là khóe mắt hơi giương, vẻ mặt kiêu ngạo. Tiếp đó, một bàn tay trắng nõn như dương chi bạch ngọc chậm rãi vươn ra từ trong xe, khoát lên mu bàn tay của cô gái áo lục kia, tiếp theo, một cô gái mặc hoa phục màu đỏ tía chậm rãi xuống khỏi cỗ xe. Chỉ tiếc cô gái này mang một tấm che mặt mỏng màu tím, khiến người ta không thấy rõ dáng vẻ, duy chỉ lộ ra một đôi mắt sáng sòng sánh động lòng người, khiến cho người ta không khỏi nghĩ thầm không biết dưới lớp khăn che mặt là dung mạo tuyệt sắc dường nào. Tu vi cô gái này cũng không cao như cô gái áo xanh kia, chỉ là cảnh giới Trúc Cơ sơ kỳ, nhưng thấy cô gái áo xanh cung kính với nàng như vậy khiến cho mọi người không khỏi phỏng đoán thân thế của nàng này.

Xuống khỏi xe, hai cô gái một trước một sau đi lên lầu hai của trà lâu, ngồi xuống một bàn cách Tiêu Dao không xa.

Cô gái áo xanh đầu tiên nhú mày, đánh giá xung quanh trà lâu đơn sơ này một chút, rồi mới kêu lên:

“Tiểu nhị! Mang một bình Quỳnh tương ngọc dịch lên trước, rồi tiếp đó là một đĩa Phi thúy cao.”

Nghe tiếng gọi của cô gái, trà lâu vốn có vài người đang nói chuyện lập tức im lặng. Tất cả mọi người đều nhìn về phía hai cô. Phải biết rằng, hai thứ nàng ta vừa gọi là loại linh trà và điểm tâm mà ngay cả trong thế gia danh môn cũng hiếm, như vậy thì sao trà lâu nhỏ này có cho được?

Quả nhiên chỉ chớp lát tiểu nhị vẻ mặt khó xử tiến tới:

“Vị thượng tiên này, chúng tôi chỉ là quán trà nhỏ, làm sao có loại trà và điểm tâm quý như vậy? Trà tốt nhất ở chỗ chúng tôi là Bích thủy mao tiên, hay là ta mang cho hai vị thượng tiên một bình nhé?”

Cô gái áo xanh nghe vậy, trước hết là sắc mặt không vui nhìn tiểu nhị: “Cái tiệm rách gì đây, ngay cả đồ bình thường như vậy cũng không có.”

Sau đó nhìn về phía cô gái đeo khăn che mặt, cung kính nói:

“Tiểu thư xe, ngay cả trà và điểm tâm cũng không có. Hay là chúng ta đổi quán khác?”

Cô gái che mặt kia ngay cả mí mắt cũng không nâng, chỉ buồn bã nói:

“Lục Liễu, thói quen của bản tiểu thư thế nào người cũng biết rồi đấy. Ta ngồi xuống rồi sẽ không đi nữa, nhưng ta tuyệt đối không uống thứ trà cho đám nghèo nghèo này. Bảo hân ra ngoài mua Quỳnh tương ngọc dịch và Phi thủy cao cho bản tiểu thư.”

“Vâng, tiểu thư.” Cô gái áo xanh lĩnh mệnh, quay ra nói với tiểu nhị

“Lời của tiểu thư nhà ta người nghe rõ rồi chứ, còn không mau đi mua?”

Sắc mặt của tiểu nhị càng khó coi hơn, hân khó xử nói:

“Hai vị thượng tiên bảo ta biết đi đâu tìm? Mấy thứ này chỉ có gia tộc tu tiên lớn mới có một ít. Hai vị không phải là làm khó ta sao?”

“Làm khó người?” Cô gái tên Lục Liễu hừ lạnh một tiếng “Người có biết tiểu thư ta là ai không?”

Dứt lời, nàng lấy từ bên hông ra một lệnh bài, trên lệnh bài chỉ viết duy nhất một chữ:

“Triệu”

Lập tức, trong trà lâu tiếng hít vào nổi lên bốn phía, có người kêu lên:

“Là ngọc bài Hàm Bình của Triệu gia!..”

Lục Liễu đắc ý nhìn bốn phía một vòng, cao giọng quát tiểu nhị:

“Tiểu thư nhà ta chính là Thập Lục tiểu thư mà Triệu gia chủ thương yêu nhất. Đắc tội với Triệu gia có hậu quả gì, người hân là biết nhỉ, còn không đi mau.”

Tiểu nhị ở lại cũng không được mà đi cũng không xong, về mặt khổ không nói lên lời. Đang tính quỳ xuống cầu xin tha thứ thì một giọng nói trong trẻo dễ nghe bỗng vang lên:

“Cô nương, xin chờ chút.”

* Hải Trãi

*Phi Thủy Cao

Bạn đang đọc truyện *Chạm Rãi Tiên Đô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Cơ hạo nhiên

Tất cả mọi người theo tiếng nhìn lại, ngay cả Tiểu Dao cũng nhú mày ghé mắt, chỉ thấy trong góc bên trái một nam tử trẻ tuổi tuổi tuần lãng ngồi đó, tiếng nói quả thật phát ra từ hân.

Giờ mới thấy vị trí của cái bàn hơi lệch, bình thường cơ bản không ai chú ý tới. Nam tử kia đứng lên, mặt mang nét cười, không nhanh không chậm tiêu sái tới trước mặt Lục Liễu.

“Vị đạo hữu này, tiểu nhị chỉ là một người phạm, mà yêu cầu của đạo hữu ngay cả tu sĩ cũng khó có thể làm được, cô cần gì phải làm khó hân? Không bằng đạo hữu tha cho tiểu nhị đi, chi tiêu của hai vị đạo hữu tại trà lâu này ta mời, được không?”

Lục Liễu giương mắt đánh giá nam tử vài lần, thấy cách nói năng tướng mạo của hân không tầm thường, nhưng tu vi cũng chỉ Trúc Cơ kì năm, sáu tầng, nên cũng không để vào mắt, về mặt kiêu căng nói:

“Sao đạo hữu lại thấy ta đang làm khó tiểu nhị này? Chúng ta đến trà lâu tức là khách, chẳng lẽ ngay cả quyền lợi sai phái tiểu nhị trong quán cũng không có sao? Hơn nữa, ta muốn khuyên vị đạo hữu này một câu, chớ có thích làm anh hùng xen vào chuyện người khác. Chẳng lẽ ngươi không sợ đắc tội Triệu gia?”

Nam tử nghe vậy, sắc mặt cũng chẳng e ngại, ngược lại giống như bưng bình đại ngộ, nói với cô gái che mặt ngồi một bên:

“Hóa ra là tiểu thư Triệu gia. Ngưỡng mộ đã lâu! Ngưỡng mộ đã lâu! Triệu gia là một trong tam đại gia tộc lừng lẫy giới tu tiên, nổi danh cùng với tứ đại môn phái, nay ta may mắn có cơ hội nhìn thấy tiểu thư Triệu gia, có chút vấn đề muốn lãnh giáo Triệu đạo hữu một chút, không biết đạo hữu có thể chỉ giáo ta một hai không? Nếu đạo hữu có thể giải thích nghi hoặc của tại hạ, thì Quỳnh tương ngọc dịch và Phi thủy cao sẽ do ta mời, ta sẽ vì hai vị mà đi tìm, được không?”

Cô gái che mặt hơi nhú mày, nhưng vẫn rất có tu dưỡng, thân nhiên nói:

“Lời đạo hữu vừa nói mọi người đều nghe được. Nếu như ta trả lời vấn đề của ngươi nhưng đạo hữu lại không có cách nào lấy ra hai thứ đó thì đừng có trách Triệu gia ta ý thể hiệp người.”

Nam tử lơ đãng lắc lắc cây quạt trong tay cười nói:

“Triệu đạo hữu yên tâm, có nhiều người ở đây làm chứng sao ta có thể quỵt nợ?”

“Có gì thì nói luôn đi.” Không đợi tiểu thư nhà mình trả lời, Lục Liễu đã có chút không kiên nhẫn.

Nam tử cũng không vội đặt câu hỏi, mà đánh giá chủ tớ hai người từ trên xuống dưới một lần, lúc này mới gật đầu nói:

“Ngọc bài, dáng vẻ, trang phục và đạo cụ quả thật đều mang phong cách Triệu gia. Nếu như Triệu đạo hữu thường xuyên phẩm Quỳnh tương ngọc dịch thì tại hạ muốn hỏi một câu: Quỳnh tương ngọc dịch rốt cuộc có hương vị thế nào?”

Vừa dứt lời, cả đám người xem diễn đều choáng váng. Tất cả mọi người đều không ngờ nam tử này lại hỏi một câu vô nghĩa như vậy. Quỳnh tương ngọc dịch có hương vị thế nào, vị tiểu thư kia còn không biết chắc? Đây không phải là đưa tới cửa cho tiểu thư Triệu gia thắng sao?

Mọi người đều chăm chọc lắc đầu, xem ra người này chỉ muốn tìm cách khiến tiểu thư nhà người ta chú ý, nịnh hót bợ đỡ mà thôi, chứ đâu phải thật sự bênh vực kẻ yếu gì đó. Đã bảo rồi mà, đầu năm nay làm gì có chuyện tự nhiên ra mặt cho người khác?

Cô gái che mặt cười lạnh:

“Ta còn tưởng đạo hữu muốn hỏi cái gì. Quỳnh tương ngọc dịch dùng Tiên Lộ linh thảo cực phẩm thể gian hiếm có để ủ, thời gian càng dài càng tốt, hương thơm thấm đầu mũi, linh khí lộ ra ngoài. Uống vào miệng liền thấy mát mẻ ngọt lành, linh khí rót vào lục phủ ngũ tạng. Nếu tu sĩ Luyện Khí ki uống vào thậm chí có thể tăng lên cảnh giới, đương nhiên...”

Âm điệu biến chuyển, vẻ mặt ngạo nghễ khinh thường nhìn hần nói:

“...thứ tu sĩ nghèo kiệt hủ lậu như ngươi cả đời cũng không có cơ hội uống.”

Nam tử mỉm cười, lấy cây quạt khẽ đập đập vào lòng bàn tay.

“Quả nhiên Triệu đạo hữu kiến thức rộng rãi, nhưng cũng chỉ là kiến thức rộng rãi mà thôi. Phần lớn những điều vừa rồi đều đúng, chỉ là Triệu đạo hữu cũng chưa uống thử bao giờ, đúng chứ?”

“Ngươi có ý gì?” Không đợi tiểu thư nhà mình phát uy, Lục Liễu đã tức giận nói: “Chẳng lẽ đạo hữu cảm thấy chúng ta đường đường là người Triệu gia mà còn lừa gạt thứ tu sĩ nghèo kiệt hủ lậu như ngươi sao? Lập tức xin lỗi tiểu thư nhà ta, nếu không Triệu gia chúng ta tuyệt đối không bỏ qua!”

“Tại hạ không có ý gì khác. Đối đãi với người Triệu gia, tại hạ đương nhiên sẽ lễ nhượng ba phần. Nhưng đối với hai vị thì hẳn là không cần đâu nhỉ?”

Nam tử lắc lắc cây quạt trong tay, nụ cười càng sâu “Thực ra hương vị của Quỳnh tương ngọc dịch vốn không phải ngọt lành gì cả. Trong đó phần lớn là vị chất nhàn nhạt, nhưng vì ẩn chứa nhiều linh khí cho nên người làm ra nó mới khen: Công dụng như vậy, có uống cũng ngọt lòng. Cho nên nhiều người mới hiểu lầm nó có vị thanh mát ngọt lành. Chỉ có người thực sự uống qua mới biết, Quỳnh tương ngọc dịch vốn có vị chất.”

Nghe vậy sắc mặt hai cô gái khẽ biến, nhưng đảo mắt lại khôi phục như thường, Lục Liễu nâng ngọc bài trong tay lên, cười lạnh

“Lời này của đạo hữu có căn cứ gì? Trong [Tàng Trà Kinh] cũng nói nó có vị ngọt mà, không phải ngay cả sách đều viết sai đấy chứ? Nếu đạo hữu không thể tìm được Quỳnh tương ngọc dịch thì cũng đâu cần bịa ra lời nói dối vụng về như vậy! Đạo hữu ba lần mạo phạm tới Triệu gia chúng ta, tiểu thư nhà ta cũng không so đo, nhưng lần này thì quá đáng rồi đấy. Báo ra danh hào và môn phái của ngươi đi, ta sẽ cho ngươi toàn thân về cố thổ!”

Không ít người vây xem hít một ngụm khí lạnh, một vài người thì vui sướng khi người khác gặp họa, trong trà lâu yên tĩnh đến mức ngay cả tiếng kim rơi cũng nghe thấy. Mà trong sự chú ý của mọi người, nam tử cũng chẳng chút kinh hoàng, hần cười to vài tiếng, sang sảng nói:

“Hóa ra là xem trong thứ sách hạng ba như [Tàng Trà Kinh]. Người viết sách này vốn chưa từng uống qua, chỉ là chiếu theo sách sử viết lại nên đương nhiên không rõ. Tại hạ đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, họ Co, tên Hạo Nhiên, không môn không phái, chỉ là một tán tu.”

“Cơ Hạo Nhiên?!”

Lục Liễu bỗng im bất. Cô gái che mặt chưa từng liếc hắt một lần cũng mở to ánh mắt, nghi ngờ đánh giá hắt một phen.

Mọi người ở đây đều biết, trong giới tu tiên người họ Cơ rất hiếm, nhưng sự tồn tại của dòng họ này cũng giống như Triệu gia. Nếu nói tứ đại môn phái đệ nhất Thái Cổ là người thống lĩnh giới tu tiên, thì ba đại gia tộc kia chính là quý tộc trong giới tu tiên, thực lực và tài lực hùng hậu, nhưng rất thần bí, ít khi đi đến những nơi như thế này. Ngạo khí trong xương không cho phép bọn họ lẫn lộn với đám tu sĩ bình thường. Trong tam đại gia tộc, Triệu gia thần bí nhất, Mộ Dung gia giàu có nhất mà Cơ gia là có uy vọng nhất.

Bởi vì họ Cơ hiếm có, cho nên phạm là tu sĩ họ Cơ thì đều hoặc ít hoặc nhiều có liên hệ nhất định với Cơ gia. Tuy rằng nam tử này tự xưng không môn không phái nhưng khí độ của hắn không phải tu sĩ bình thường có thể có được.

Thấy hai nàng đều không nên tiếng, Cơ Hạo Nhiên cười nhạt nói

“Thế nào? Hai vị muốn tính mạng ta, đương nhiên có thể, nhưng điều kiện tiên quyết là hai vị phải thật sự là người Triệu gia. Quả thật Triệu gia rất thần bí, phần lớn mọi người đều không biết cho nên dễ dàng bị bọn đạo chích giả mạo. Chỉ tiếc hai vị trình độ không tới nơi tới chốn, chỉ thăm dò một nửa về Triệu gia. Quả thật các tiểu thư Triệu gia đều mang theo khăn che mặt khi xuất môn nhưng mỗi tấm khăn đều đã qua xử lý đặc thù, có lưu lại ấn ký đặc biệt của Triệu gia, chỉ cần dùng thần thức là có thể xem được. Điểm này hẳn là các ngươi không điều tra đến, đúng chứ? Nếu như không phục, có cần ta gọi người Triệu gia chân chính tới nghiệm chứng không? Theo ta được biết, cách đây không xa có một chi thứ của Triệu gia, liệu hai vị có muốn gặp người nhà?”

Hai cô gái vốn trấn tĩnh giờ ánh mắt cũng bắt đầu dao động, đột nhiên cô gái che mặt vỗ bàn cái rầm, quát:

“Đến uống trà cũng bị một đám người chỉ trích. Bản tiểu thư tu dưỡng tốt, lười so đo với đám tu sĩ nghèo kiết hủ lậu các ngươi. Lục Liễu, chúng ta đi.”

Nói xong liền kéo Lục Liễu nhanh chóng xuống lầu.

Lúc này toàn bộ trà lâu ồ lên. Đây không phải là chốt dạ đuổi lý sao? Rất nhiều tu sĩ đều vui sướng khi người khác gặp họa, ồn ào đứng lên nói:

“Ôi trời, tiểu thư Triệu gia sao đã đi rồi? Còn chưa cho chúng tôi kiến thức cái gì gọi là Quỳnh tương ngọc dịch mà. Đừng chạy nhanh như vậy chứ! Đây, ngay cả ngọc bài các cô cũng không cần à?”

Hai nàng đỏ mặt vội vàng chạy ra khỏi trà lâu, đầu cũng không dám quay lại liền lập tức lên luân xe bay vội đi. Để lại trà lâu cười vang một hồi.

Đợi các nàng đi rồi, tiểu nhị mới cảm kích nói lời cảm ơn với Cơ Hạo Nhiên.

“Đa tạ thượng tiên, nếu không có ngài thì ta đã bị hai tên lừa đảo kia lừa rồi.”

Cơ Hạo Nhiên cười nói

“Không có gì. Chỉ là nhắc tay chi lao mà thôi. Tại hạ không quen nhìn mấy hành vi lừa gạt người khác như vậy.”

Mọi người thấy mỗi cái nhắc tay giơ chân của Cơ Hạo Nhiên đều mang phong cách quý phái, cũng không vì tiểu nhị là người phạm mà kiêu căng ngạo mạn. Hơn nữa hắn tuổi trẻ, dung mạo tuấn lãng càng khiến cho mọi người thêm khâm định hắn là công tử Cơ gia. Mọi người đều sinh lòng kính nể, trong chốc lát đã có kha khá người tiến lên bắt chuyện với hắn, khiến cho góc nhỏ vốn vắng vẻ náo nhiệt hẳn lên.

Báo Nanh Kiếm trong ngực Tiêu Dao đã xem diễn xong, rất chi là nhàm chán gấp một cái, truyền âm nói:

“Đầu năm nay người giả mạo nhà giàu đúng là nhiều thật. Chỉ là hai kẻ lừa đảo hôm nay thật xui xẻo, Lý Quỷ gặp phải Lý Quỷ, không hay ho. Tên tiểu tử Cơ gia này có chút thú vị.”

“Ừ, nam tử này quả thật có chút thú vị.” Tiêu Dao hí mắt nhìn Cơ Hạo Nhiên bỗng chốc phong sinh khởi thủy bên cạnh.

“Nhưng mà người nói sai rồi. Không phải Lý Quỷ đụng phải Lý Quỷ mà là Lý Quỷ gặp phải Lý Quỷ.”

“Có ý gì?” Báo Nanh Kiếm mờ mịt nhìn nàng.

Tiêu Dao thu hồi ánh mắt đặt trên người Cơ Hạo Nhiên, tiếp tục nhìn về bên ngoài.

“Hắn chẳng qua là một Lý Quỷ thủ đoạn cao hơn mà thôi. Chiều này của hắn hay ở chỗ, không báo thân phận chỉ báo tên tuổi, để mọi người tự do đoán. Cuối cùng nếu mọi người phát hiện ra hắn không phải người Cơ gia thì chẳng liên quan gì đến hắn. Dù sao người ta cũng đâu nói mình là người Cơ gia, tất cả đều quảng cho mọi người tự tưởng tượng. Đầu năm nay người muốn tạo sự chú ý đúng là nhiều thật.”

Báo Nanh Kiếm hoài nghi nhìn nàng:

“Ông đây thấy cô đang ghen tị thì có. Hơn nữa hắn làm như vậy thì có gì tốt?”

“Người cứ coi như ta đang ghen tị cũng được.” Tiêu Dao tỏ thái độ chẳng sao cả, “Nếu thật sự là đệ tử tam đại gia tộc thì căn bản sẽ không tới trà lâu này khoe khoang, quá khó coi. Không phải thần thức của người lợi hại hơn người thường sao? Mau nghe xem bọn họ đang tán gẫu cái gì.”

Nó thấy nàng thừa nước đục thả câu, cũng nghe lời dùng thần thức dò xét một phen. Nửa ngày sau mới ngẩng đầu dùng ánh mắt quý dị nhìn Tiêu Dao.

“Sao lại nhìn ta như vậy? Bọn họ đang nói gì?”

Báo Nanh Kiếm đen mặt nói:

“Bọn họ đang thảo luận xem cho tên Cơ tiểu tử kia bao nhiêu linh thạch để hấn dẫn bọn họ vào Cơ gia.”

“À, thì ra là thế” Tiêu Dao kéo dài âm cuối, cười đến mức hai mắt híp lại như trăng dằm, “Sao, khâm phục ánh mắt của ta chứ gì? Có phải ngưỡng mộ ta như nước sông cuộn cuộn đúng không?”

“Không phải” Dáng vẻ Báo Nanh Kiếm có chút xấu hổ “Ông đây cảm thấy cô thật gian xảo, càng ngày càng giống Sở Tầm.”

Nghe thấy hai chữ Sở Tầm, Tiêu Dao ngây người, Báo Nanh Kiếm cảm giác được nàng không bình thường mới nhận ra mình vừa nói gì, vội vàng che miệng lại nói:

“Vừa rồi ông đây không nói gì cả.”

Tiêu Dao nở nụ cười, ánh mắt xa xăm, nhỏ giọng thì thầm:

“Chờ ta Kết Đan thành công, chúng ta sẽ đi tìm A Tầm.”

Bạn đang đọc truyện *Chạm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chuyện cũ

Khi trở lại Tiên Vũ Môn thì trời đã tối, Tiêu Dao nghỉ ngơi một đêm, sáng hôm sau liền chạy tới chỗ Ngô chương sự Vạn Nhận Phong.

Trong Tiên Vũ Môn, ngoại trừ động phủ là cung cấp miễn phí thì muốn mượn đọc công pháp, pháp thuật và ngọc giản phải trả điểm cống hiến môn phái hoặc linh thạch. Ví dụ như mượn sách trong tàng thư các phái tốn điểm cống hiến còn muốn sao chép ngọc giản thì phải trả linh thạch. Còn linh thảo, linh dược cũng phải trả một lượng linh thạch nhất định để mua, nhưng giá sẽ rẻ hơn thị trường bên ngoài một phần ba.

Cho nên nhiều tu sĩ cho rằng vào được đại phái là có thể tu luyện không lo, điều hoàn toàn vô căn cứ. Kỳ thật, môn phái cũng là một thế giới tu tiên cỡ nhỏ, không chỗ nào không cần dùng linh thạch.

Vì thế phần lớn đệ tử nội môn đều làm việc cho môn phái nhằm kiếm đủ linh thạch tu luyện. Phân theo nội ngoại môn thì bình thường các đệ tử ngoại môn sẽ làm các công việc thể lực còn đệ tử nội môn chịu trách nhiệm quản lý. Chỉ có tu sĩ đại năng đã ngoài Nguyên Anh kỳ mới có thể thực sự thoải mái không cần làm gì cũng được môn phái cung cấp, chỉ cần lúc môn phái lâm nguy thì ra tay viện trợ là được.

Chim chết vì miếng ăn, cho dù Tiêu Dao không cần linh thạch để tu luyện nhưng cũng túng thiếu khắp nơi, cho nên trong môn phái nàng cũng làm chút việc để kiếm thêm linh thạch.

Không muốn vì kiếm linh thạch mà chậm lại tiến độ tu luyện cho nên Tiêu Dao tìm một công việc tương đối thoải mái, đó là thay Ngô chương sự phân công công việc cho các đệ tử ngoại môn mới đến. Bên ngoài thì tưởng công việc này béo bở, nhưng trên thực tế phần lớn các đệ tử bị sai tới chỗ nàng đều xuất thân nhà nghèo, trong nhà túng thiếu cho nên mới trở thành đệ tử ngoại môn để cải thiện cuộc sống, căn bản không có đầu mà hồi lộ.

Đương nhiên Tiêu Dao cũng không để bụng. Công việc này cũng mười năm mới phải làm một lần, thời gian còn lại đều rảnh rỗi, thỉnh thoảng cũng kiếm được mấy khối linh thạch, thôi thì có ít còn hơn không.

Bay vào Vạn Nhận Phong, Tiêu Dao liền xuống khỏi phi kiếm. Trong môn phái có quy định, ngoại trừ bên ngoài ngũ phong, tất cả đệ tử dưới Kim Đan kỳ đều không được phi hành. Đến đây, nàng chỉ có thể đi bộ lên núi.

Đến lưng chừng núi bỗng nghe thấy có đệ tử lên tiếng:

“Mau nhìn kia! Đó không phải là Quý sư thúc sao?”

Chỉ thấy một đám mây ngũ sắc từ từ hiện ra, trên đó chở một nam tử thanh niên, mày kiếm mặt sáng, ngũ quan cương nghị, đường mũi mím chặt, trên người tản ra uy áp nhàn nhạt. Mà bên cạnh hắn là một thiếu niên thanh tú, tóc xanh mắt xanh, không cần dùng ngoại lực cũng có thể tự phi hành. Chỗ hai người đứng tỏa ra uy áp vô hình lạnh như băng, khiến cho tất cả các đệ tử Trúc Cơ kỳ đều không tự chủ mà quý xuống. Dưới loại uy áp này, người tu vi

thấp mà đây dựa hoặc phản kháng một chút đều sẽ cảm thấy người như bị chia năm xẻ bảy, không thể không cúi đầu.

Tất cả các đệ tử trên sơn đạo đều kinh sợ quỳ xuống hành lễ. Nhưng trong đàn điền và thức hải của Tiêu Dao đều tràn ngập tiên khí, cho dù đối phương cao hơn nàng vô số cảnh giới, chỉ cần đó không phải là tu sĩ cũng hấp thụ tiên khí như nàng thì nàng sẽ không bị ảnh hưởng gì.

Cho nên nàng thoáng chậm nửa nhịp, lúc này mới giật mình cúi đầu quỳ xuống.

Đệ tử cả núi đều đã quỳ nên động tác chậm nửa nhịp của nàng vô cùng nổi bật khiến cho thiếu niên tóc xanh mắt xanh kia khi đi đến không khỏi nhìn nàng không rời mắt.

Cảm thấy người bên cạnh có chút khác thường, Quý Thanh Phong dừng lại hỏi:

“Sao vậy Bích Tinh?”

Ánh mắt Bích Tinh vẫn dừng ở nơi khác, giống như không nghe thấy Quý Thanh Phong gọi.

Thấy linh thú của mình ngẩn người, Quý Thanh Phong thoáng nhíu mày, nhìn theo tầm mắt Bích Tinh, đi đến bóng dáng gầy yếu đang quỳ bên kia, bình tĩnh nói:

“Bích Tinh, ngươi có từng hối hận?”

Câu này là dùng thần thức truyền âm, Bích Tinh hơi ngừng lại, vẻ mặt lập tức kiên định như cũ.

“Chủ nhân, Bích Tinh chưa bao giờ hối hận. Lúc trước cũng vậy, hiện tại cũng vậy.”

Lúc này Quý Thanh Phong mới thoải mái

“Nếu Bích Tinh đã dứt khoát, vì có gì lòng còn lưu luyến.”

Đôi mắt xanh của Bích Tinh khẽ đóng, nhẹ giọng nói

“Đạo vốn vô tình, Bích Tinh không có gì lưu luyến. Chỉ là lâu rồi không gặp, cho nên hôm nay gặp lại không khỏi có chút cảm khái.”

Quý Thanh Phong thoáng gật đầu

“Ta biết Bích Tinh là người trọng tình cảm, nhưng không cần quá đồng tình. Người tu đạo, nghịch thủy hành châu, không tiến thì lùi, mọi người đều có cơ duyên khác nhau, tạo hóa cũng khác nhau. Từ lúc ngươi đưa ra lựa chọn thì chỉ có thể nói duyên phận của nàng và ngươi đã hết, hai người đã sớm không cùng một bậc. Qua thời gian, chênh lệch càng lớn, không cần phải buồn. Hôm nay ta cho phép ngươi liếc mắt một cái, kết thúc chuyện trước kia, sau này gặp lại đó chính là người lạ.”

Ánh mắt cuối cùng dừng trước thân ảnh đang quỳ bên dưới, Bích Tinh chậm rãi nhắm mắt lại, khi mở ra đã tĩnh lặng như nước.

“Bích Tinh hiểu rồi. Chủ nhân, chúng ta đi thôi.”

Thoáng thấy Bích Tinh đã khôi phục lại dáng vẻ bình tĩnh lúc trước, Quý Thanh Phong mỉm cười vuốt cằm, tiếp tục không ché đám mây ngũ sắc rời khỏi Vạn Nhận Phong.

Hắn đứng trên tường vân, nhìn Vạn Nhận Phong càng ngày càng xa, trong lòng thâm thì:

Tiêu Dao, tu đạo vô thường. Ta từng bị ngươi và Phương Yển bỏ xa nhưng đảo mắt ngươi ngay cả hi vọng Kết Đan cũng xa vời. Sau này sợ là không bao giờ gặp lại.

Hắn lắc đầu, thúc giục tường vân, đảo mắt đã biến mất nơi chân trời.

Các đệ tử trên núi thấy Quý sư thúc vừa rồi không biết tại sao lại đột nhiên dừng lại, nửa ngày cũng không dám thờ mạnh, đợi đến khi cổ uy áp kia biến mất mới dám đứng dậy.

Tiêu Dao cũng đứng dậy vỗ vỗ tro bụi trên người tiếp tục đi về phía trước. Ấy chỉ có Báo Nanh Kiểm thò đầu ra từ trong ngực nàng, hung hăng nhe răng về phía hai người kia vừa rời đi:

“Phi, cái gì mà đại đạo vô tình, cái gì mà người trọng tình cảm, rồi còn giả mù sa mưa nói cái gì mà không hối hận. Hừ, cái thằng yêu quái lông xanh mắt xanh nhà ngươi chính là phản đồ thì có!”

“Ngươi dùng thần thức nghe lén bọn họ nói chuyện hả?” Tiêu Dao buồn cười nói

“Hừ, thấy đáng về thậm thụt như trộm của bọn chúng, ông đây đương nhiên phải nhìn một chút, xem bọn chúng nó có nói xấu gì chúng ta không.” Báo Nanh Kiểm ngẩng đầu nói: “Nhưng mà cô đó, linh thú bảo bối lúc trước bỏ trốn theo người khác, lại còn đắc ý nhảy nhót dưới mắt mình, cô thật sự không bận tâm sao?”

Về mặt nàng bình tĩnh, “Những thứ đó đều đã là chuyện cũ, có gì phải bận tâm. Đại đạo vốn vô tình, nếu đổi lại là ta, ta cũng lựa chọn như nó. Trên con đường tìm kiếm trường sinh này, ngừng lại chẳng khác nào chết, chỉ có thể không ngừng đột phá giới hạn. Trong quá trình này, thậm chí còn phải tận mắt chứng kiến người thân già đi, đại nạn bùng nổ hoặc bạn tốt tri tri không tiến cuối cùng biến mất. Chỉ có thể nói, con đường này đã định sẵn phải cô tịch một mình.”

“Không sai. Không ngờ cô thật sự không hối hận, không phải ai cũng nhìn thấu điểm này đâu. Ông đây còn sợ cô không nhìn ra.” Báo Nanh Kiếm im lặng nghe nàng nói, hiếm khi khen nàng một câu.

Nghe nó ca ngợi, Tiêu Dao không nhịn được hí hửng, cười đến sung sướng.

“Biết là một chuyện. Nhưng ta đâu nói là ta nhìn thấu đâu. Nếu có cơ hội, ta nhất định sẽ không chút nương tay mà khiến đám người đó kinh ngạc há hốc mồm.”

Báo Nanh Kiếm run rẩy

“Coi như ông đây chưa nói câu vừa rồi.”

Mất tới nửa canh giờ, Tiêu Dao mới đi tới đỉnh Vạn Nhận Phong. Chuyện thứ nhất cần làm là tới báo danh chỗ quản sự Ngô sư thúc.

Ngô sư thúc đã là một lão nhân, thân hình vô cùng gầy gò, mắt nhỏ miệng nhỏ, dáng vẻ thấp bé, đầu còn hơi hói, tu vi dừng ở Kim Đan sơ kỳ nhiều năm không tiến. Mắt thấy tuổi đã khá, không còn cơ hội tăng cảnh giới cho nên bị môn phái giao cho chức quản sự nơi này.

Lúc trước Tiêu Dao được sư phụ đề cử, hơn nữa nàng làm người không tệ, cũng không kiêu ngạo cần quấy, đối với người khác luôn ôn hòa cho nên rất thích hợp làm chuyện phân việc cho đệ tử mới như vậy. Vì thế Ngô lão nhân mới đồng ý cho nàng phụ giúp ở đây, bằng không lấy tư chất và bối cảnh của Tiêu Dao hiện nay, chắc chắn không thể nào được phân việc này.

Thấy Tiêu Dao tiến vào nội đường, Ngô lão nhân mới dùng đôi mắt nhỏ liếc nàng một hồi:

“Hừ, cuối cùng cũng biết tới đây?”

Tiêu Dao cười, hành lễ nói

“Đệ tử bái kiến Ngô sư thúc. Hai ngày nay ta có nhiều chuyện nên mới đến chậm. Xin sư thúc thứ lỗi.”

Ngô lão nhân không kiên nhẫn phát phát tay

“Cái gì mà thứ lỗi với không thứ lỗi. Đừng tưởng ta làm không công. Những việc ta giúp ngươi làm hai ngày nay sẽ trừ vào tiền công của ngươi. Việc hôm nay đã đầy ra đấy, ngươi còn không mau đi xử lý! Cần thận ta lại trừ tiếp linh thạch.”

Thấy Ngô sư thúc nói xong lại cúi đầu nghiên cứu bảo vật đệ tử mới hiểu kính lão, Tiêu Dao rất thức thời sờ sờ mũi đi ra ngoại viện.

Ngoại viện đã có khoảng mười đệ tử mới đứng đó. Tu vi đều ở mức Luyện Khí kỳ, ngay cả tu sĩ cũng chưa đến, chỉ có thể gọi là học đồ. Không biết vì sao mà cả đám đứng túm tụm lại nhao nhao ồn ào cái gì đó.

Tiêu Dao ho nhẹ hai tiếng, đi đến chỗ đám đông đang tranh cãi ầm ĩ nói:

“Vi sao các ngươi lại tụ tập ồn ào ở đây?”

Đám người liên can vội vàng tản ra, quy củ đứng một bên. Lúc này Tiêu Dao mới thấy bị bọn chúng vây quanh là một thiếu niên mười bốn mười năm tuổi, trên người đều là vết thương do bị người ta dùng pháp thuật đánh. Tuy rằng không tổn thương đến tính mạng nhưng vẫn để lại miệng vết thương, thậm chí trên quần áo của thiếu niên còn viết hai chữ “Tiện chủng” thật to.

Mặt thiếu niên đỏ đến sung huyết, tay nắm chặt gao nhưng trên mặt không có chút biểu cảm.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Bế quan

Tiêu Dao nhìn thiếu niên, lại nhìn đám đệ tử đứng một bên, liền phát hiện ra trong đó có mấy kẻ quần áo lụa là, chất liệu thượng hạng. Loại đệ tử nhà giàu như vậy hẳn là không bị điều tới đây làm nhiệm vụ mới đúng.

Quét mắt nhìn bọn họ vài lần, Tiêu Dao nói

“Mấy người các ngươi không phải là đệ tử được triệu đến phòng quản sự đúng không? Nếu không được phân công tới nhận việc thì lập tức rời đi, chớ có ở đây tụ tập gây chuyện. Lúc về xem lại môn quy cho rõ, bản môn nghiêm cấm các đệ tử tư đấu. Nếu có ân oán muốn giải quyết thì báo lên sư phụ của các người để phân xử công bằng!”

Không biết mấy tên đệ tử này có chỗ dựa nào mà vẻ mặt vẫn kiêu căng như trước, nhưng thấy Tiêu Dao tuy chỉ là một chấp sự phân phối nhiệm vụ nhỏ nhưng tu vi so với đám người vừa mới bước vào cánh cửa tu tiên như bọn họ vẫn cao hơn không ít. Dù sao trong giới tu sĩ, cường giả vi tôn, bọn chúng không cần vì chuyện này mà đắc tội người khác.

Mấy người miễn cưỡng hành lễ với Tiêu Dao. Cuối cùng một đứa trong đó còn hung hăng dứ dứ nắm đấm với thiếu niên kia, bỏ lại một câu hăm dọa:

“Trương Phàm, ngươi nhớ kỹ cho ta, về sau trong môn phái cẩn thận một chút! Nhìn thấy ông đây nhớ đi đường vòng! Bằng không ta thấy ngươi một lần đánh ngươi một lần!”

Nói xong bọn chúng mới xoay người rời đi, chờ thân ảnh bọn chúng hoàn toàn biến mất, Tiêu Dao mới nhìn về phía đám đệ tử ngoại môn vẫn tránh một bên không nói một lời kia, nói:

“Các ngươi theo ta vào trong, còn ngươi...”

Nàng chỉ chỉ cậu thiếu niên mặt không biểu cảm:

“Đi sang phòng nhỏ bên cạnh thay quần áo, ở đó có ít thuốc trị thương. Thay xong lại qua.”

Tiêu Dao đưa đám đệ tử này vào phòng quản sự, theo trình tự phân phối nhiệm vụ cho bọn chúng. Sau khi mọi người lĩnh mệnh lui xuống, thiếu niên kia mới xuất hiện.

Sau khi thay một thân quần áo, sửa sang lại dung nhan, Tiêu Dao mới thấy rõ dáng vẻ của thiếu niên trước mặt. Cậu có làn da ngăm đen, cái đầu vừa phải, dung mạo bình thường đến mức không thể bình thường hơn, hai tay thô ráp, vừa nhìn đã biết là con nhà nghèo khó.

“Đây là những công việc còn lại, ngươi chọn một cái trong đó đi.” Tiêu Dao làm phép biến ra một thẻ tre đưa cho cậu.

Thiếu niên cúi đầu nhìn thẻ tre, cũng không đón lấy, do dự mãi mới nhỏ giọng nói:

“Trương Phàm đa tạ sư tỷ cho quần áo và thuốc trị thương.”

Cậu nói cảm ơn nhưng mặt vẫn không chút biểu cảm, Tiêu Dao cố nén cảm giác hiếu kì như gà đánh tiết trong lòng, giả bộ như thường, ôn hòa nói:

“Không cần cảm ơn, ta chỉ làm việc theo quy củ. Ngươi cứ chọn công việc trước đi.”

Trương Phàm trầm mặc nhận lấy thẻ tre, tùy tiện chọn một cái, rồi trả lại cho Tiêu Dao. Thuở nhỏ gia cảnh bần hàn, cha mẹ phải vay mượn họ hàng khắp nơi mới đủ tiền cho cậu học bài. Bọn họ đều mong cậu có thể đọc sách cho tốt, sau đó thi đỗ cử nhân cải thiện cuộc sống trong nhà. Điều này khiến cho nhà bọn họ thường xuyên bị đám thân thích có tiền phi nhổ, ức hiếp. Thiếu niên vừa rồi còn giờ nắm đấm dọa dẫm là anh họ xa của cậu. Sau đó cơ duyên xảo hợp, cũng là may mắn của cậu, có tiên nhân đi ngang qua tuyển đệ tử, toàn bộ Trương gia chỉ có cậu và anh họ là có linh căn, cho nên được thượng tiên mang tới đây cho làm đệ tử ký danh.

Dọc đường đi, cậu đã ném hết nhân tình âm lạnh trên thế gian. Bị anh họ bắt nạt, bị thượng tiên hô đến gọi đi, động một chút là dùng pháp thuật đánh cậu, công pháp thì không dạy nửa chữ. Tất cả cũng là vì anh họ có linh thạch hiểu kính mà cậu thì hai bàn tay trắng. Nói là đệ tử ký danh nhưng thực tế thì ngay cả người làm cũng không bằng. Tất cả những điều đó khiến cho một thiếu niên không biết chút gì về giới tu tiên như cậu sâu sắc cảm nhận rằng giới tu tiên so với nhân gian còn tàn khốc hơn, cường giả vi tôn, kẻ yếu ngay cả làm người cũng không được.

Cậu biết bản thân phải trở nên mạnh mẽ, phải trở nên nổi bật hơn người khác. Vì cha mẹ, cậu chỉ có thể giấu tài, nhịn nhục. Cậu muốn sống sót trong giới tu tiên, cậu tin tưởng chỉ cần mình yên lặng cố gắng, nhất định sẽ có ngày nổi danh. Đến lúc đó, cậu sẽ giẫm nát tất cả những kẻ từng bắt nạt khinh thường mình dưới chân!

Đây là lần đầu tiên Trương Phàm gặp được tu sĩ giống như Tiêu Dao. Không thờ ơ lạnh nhạt đứng một bên, không giấu cợt bỏ đá xuống giếng, càng không vì cậu không nộp linh thạch dứt lốt mà giao cho cậu những công việc vất vả nhất. So với thương hại và bố thí, cậu càng thích thái độ đối xử công bằng như vậy hơn.

Tiêu Dao sao? Cậu thầm nhớ kĩ cái tên này trong lòng.

Đợi đến khi Trương Phàm rời đi, Báo Nanh Kiếm mới vươn ra từ trong ngực Tiêu Dao.

“Vừa rồi ông đây cảm giác được tiên khí của cô dao động. Người kia là ai mà khiến cô hưng phấn như đánh tiết gà vậy?”

“Ngươi không thấy cậu ta rất giống Uyển Nhân Ni sao?” Tiêu Dao vuốt cằm nói.

Báo Nanh Kiếm không hiểu nghi hoặc hỏi “Ai cơ?”

“Chính là người trong [Uyên Nhân Ni tu tiên truyện] đó.”

Bảo Nanh Kiếm giật mình, vô cùng run rẩy “Cô đọc quyển sách rác rưởi đó rồi hả?”

“Ừ” Tiêu Dao gật gù đầu “Cũng không kinh khủng như trong tưởng tượng, đọc giải trí cũng không tệ. Trương Phàm này, bất luận là xuất thân hay đáng về đều giống vô cùng. Cậu ta có thể nhẫn nhịn những chuyện người khác không thể, quan trọng hơn là cậu ta có một gương mặt không-biểu-cảm, mà tuyệt đối không phải giả vờ. Ta rất muốn xem sau này cậu ta sẽ như thế nào.”

“Theo những gì cô nói thì tên tiểu tử này quả thật có chút giống. Thế thì ta nên trầm thảo trừ căn ngay từ bây giờ. Lúc trước ông đây đọc sách đã thấy tên Uyên Nhân Ni này chẳng phải thứ tốt lành gì, nói không chừng sau này còn uy hiếp đến cô.”

Nó nói xong, lại thấy Tiêu Dao chế nhạo cười mình:

“Sao bảo rác rưởi cơ mà? Thượng tiên đại nhân cũng khom người đọc sao?”

“Khụ, khụ” Nó khụ khụ hai tiếng nhằm che giấu vẻ xấu hổ “Chẳng qua ông đây chán quá nên tiện tay lấy ra xem thôi. Bất đắc dĩ là trí nhớ tốt quá nên không quên được. Ta thấy cô vẫn nên quyết đoán tranh thủ lúc hần chưa dài rồi, trừ cỏ tận gốc. Ông đây khuyên cô nếu muốn con đường sau này bằng phẳng thoải mái thì nên làm như vậy. Cô cứ tùy hứng như thế, sớm hay muộn cũng phải trả giá lớn.”

Tiêu Dao vô tội trừng mắt nhìn nó:

” Ôi trời, ta không tùy hứng thì sao có thể đại thành. Đạo của ta không cầu trở thành thiên hạ đệ nhất, chỉ cầu một đời tiêu dao. Huống hồ, ta rất muốn nghiệm chứng xem, nếu theo đạo trong quyển sách này thì hần có thể đi bao xa.”

Bảo Nanh Kiếm thấy nàng nheo nheo ánh mắt, biết giờ phút này nàng đang rất vui, cho nên cũng lười nói thêm, chỉ bĩu môi.

“Tùy cô. Kẻ này tâm tính tuy không tệ, nhưng tư chất linh căn thực sự quá kém. Kim, Mộc, Hỏa tam linh căn. Nếu không có cơ duyên lớn thì cả đời này nhiều lắm cũng chỉ tu đến Trúc Cơ kỳ. Chúng ta trước cứ chờ xem.”

Tiêu Dao cười vỗ vỗ cái đầu xù lông của nó nói

“Quản nhiều như vậy làm gì! Thiên đạo đều có an bài. Trước hết chúng ta đến chỗ Ngô sư thúc xin nghỉ cái đã, trở về thì bé quan chuẩn bị lịch lãm Khê Gian Cốc, cố gắng tăng cảnh giới lên Trúc Cơ kỳ Đại viên mãn.”

Đi tới chỗ Ngô lão nhân, Tiêu Dao báo cho ông ấy mình sắp bé quan ba mươi năm, Ngô lão nhân chỉ đáp một câu:

“Bé quan? Được thôi. Nhưng linh thạch trong ba mươi năm này ngươi đừng hòng lấy được một khối.”

Tính nết lão nhân thế nào, Tiêu Dao đã hiểu rõ từ lâu, đây cũng là tổn thất trong dự kiến.

Sau khi từ biệt Ngô lão nhân, ra khỏi Vạn Nhận Phong, nàng tự do không chế phi kiếm, xuyên qua dãy núi liên miên tiến về động phủ của mình.

Giờ phút này nếu có người tới gần Tiêu Dao chắc chắn sẽ chấn động vì uy áp tản mát ra từ người nàng. Một tu sĩ Trúc Cơ kỳ nho nhỏ quanh thân lại tản ra uy áp quý dị so với đại năng Nguyên Anh còn khủng bố hơn, thậm chí ngay cả không gian bên cạnh nàng cũng vận vẹo theo.

Lịch lãm tại Khê Gian Cốc ba mươi năm sau đã đẩy lên ngọn lửa hùng hực trong lòng Tiêu Dao.

Tất cả hãy chờ xem! Trên con đường đại đạo, Tiêu Dao ta tuyệt đối không ngừng lại!

Một ngày sau, trong một góc căn cội của Vạn Hoa Sơn, một tòa động phủ đóng lại đại môn, bắt đầu ba mươi năm chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Trương phàm

Mùa xuân tháng ba, vạn vật sống lại, cả Vạn Hoa Sơn xanh biếc một màu, đây quả là thời gian tốt để gieo trồng linh thảo, linh dược.

Mà lúc này trong nội môn Tiên Vũ Môn cũng vô cùng bận rộn, bởi vì năm nay là thời điểm mở ra lịch lãm Khê Gian Cốc năm mươi năm một lần. Đây là chuyện lớn, là cơ hội để tam gia tứ phái nổi danh giới tu tiên tụ hội. Phải biết rằng trong giới tu tiên Thái Cổ, các gia tộc môn phái nổi danh đều có địa bàn của riêng mình, rất ít khi tụ tập cùng một chỗ. Chỉ vào dịp ba sự kiện lớn trong giới tu tiên mới có thể may mắn nhìn thấy họ.

Ba sự kiện đó là Bách Nhân Bảng trăm năm cử hành một lần, lịch lãm tới Âm Hà Tiệm của tu sĩ Kết Đan và cuối cùng là hình trình đến Khê Gian Cốc của tu sĩ Trúc Cơ kỳ.

Khe Gian Cốc và Âm Hà Tiệm là hai nơi hình thành sau trận đại chiến Chân Tiên thời thượng cổ, nhân gian giới bị biến đổi và tạo ra hai nơi nồng đậm linh khí này. Bởi vì bên trong linh khí sung túc, có nhiều linh dược, linh thảo quý hiếm sinh trưởng, thậm chí nghe nói còn có cả Dịch tiên thảo, loại linh thảo của thượng giới trong truyền thuyết, vì thế nên có vô số tu sĩ tranh nhau vào đây tầm bảo.

Phàm là nơi có bảo vật, ắt sẽ có vô số nguy hiểm. Khê Gian Cốc và Âm Hà Tiệm hình thành một cách quỷ dị, mở ra ngay trên Nhân gian giới vị, không gian và thời gian đều không ổn định, cho nên tự có chu kỳ vận hành của riêng mình. Khê Gian Cốc cứ năm mươi năm lại đổi phiên, mà thời điểm này chính là lúc an toàn nhất. Còn Âm Hà Tiệm cứ bảy mươi năm đổi phiên một lần, mà thời gian đầu khi đổi phiên là thời điểm điểm tiến vào tốt nhất.

Các môn phái từng vì tranh giành quyền sở hữu hai bảo địa này mà ra tay quá nặng. Đó là nội chiến mấy ngàn năm trước tại Thái Cổ, kết quả là vô số môn phái và tu sĩ chết đi, từ đó hình thành các gia tộc môn phái hiện nay. Từ đó về sau, một hiệp nghị rằng hai nơi này sẽ đồng sở hữu bởi tứ phái tam gia được đưa ra, cứ năm mươi năm và bảy mươi năm một lần, các phái và gia tộc sẽ đưa đệ tử vào vừa lịch lãm vừa tầm bảo cho môn phái.

Nơi này đã trải qua chiến tranh ngàn năm cùng vô vàn biến cố, bên trong có không biết bao nhiêu túi trữ vật của tu sĩ thời thượng cổ để lại. Mà trong đó không thiếu bậc đại năng tiếng tăm lừng lẫy một thời trong giới tu tiên.

Cho nên lần lịch lãm này không chỉ là thời điểm các phái và gia tộc thu thập của cải bảo vật mà còn là cơ hội để tranh đấu, dò xét, đánh giá thực lực lẫn nhau. Chưa nói đến chuyện đem lại vinh quang cho môn phái, mà đối với tu sĩ, đây là còn một cơ hội để nổi danh khắp giới tu tiên đồng thời đạt được dị bảo.

Báo danh lịch lãm cũng không có yêu cầu gì, chỉ cần mọi người tự nguyện là được. Dù sao trong đó vô cùng nguy hiểm, không chỉ không gian và thời gian vận vẹo mà yêu thú trông coi linh thảo cũng cực kì hung tàn. Tu sĩ Trúc Cơ kỳ tham gia nếu không phải là muốn nổi danh thì cũng là những kẻ son cùng thủy tận, tu vi khó tiến nên đành tới đây tìm một cơ duyên cuối cùng.

Đây là chuyện lớn của giới tu tiên, khó trách Tiên Vũ Môn lại coi trọng đến vậy. Trong chính điện của đình Liên Hoa Phong cao nhất Vạn Hoa Sơn, chương môn Huyền Không đạo nhân đang vuốt vuốt chòm râu bạc, nhìn bốn vị đại trưởng lão bên dưới, nói:

“Nay đã đến thời gian lịch lãm Khê Gian Cốc năm mươi năm một lần. Theo lệ cũ thì sẽ chọn một đệ tử trong hàng Kim Đan kỳ dẫn đội, không biết các vị ngồi đây có chọn được ai chưa?”

Nghe vậy, bốn người nhìn nhau, trong đó, một lão giả ngồi bên trái trầm tư một lúc rồi mở miệng nói:

“Chương môn sư huynh, theo ta được biết sau khi Phương Yển phi thăng, tam phái tam gia khác đều có ý định lôi phái ta xuống, đặc biệt là Tú Sơn Phái đang đứng vị trí thứ hai. Nghe nói mười năm trước bọn họ thu được một tên đệ tử có tư chất tiềm lực vượt xa thiên tài Phương Yển năm đó. Hẳn chỉ mất không đến năm năm đã Trúc Cơ thành công. Lần này hình như hẳn cũng tham gia lịch lãm Khê Gian Cốc. Gần đây bọn họ làm việc rất phách lối, không ngừng tuyên dương tên đệ tử này tư chất hơn người ra sao với bên ngoài. Đã là đại phái thì chúng ta cũng không thể rơi xuống hạ phong được. Chúng ta im lặng, bọn chúng còn tưởng chúng ta sợ, cảm thấy ngoài Phương Yển, phái ta không còn người. Theo ta thấy Phương Úc Dao không tệ, là một nhân tài. Trong ba trăm năm gần gũi đã đạt tới Kim Đan hậu kỳ, hơn nữa còn là ái đồ được Phương Yển coi trọng, phái nàng ta đi nhất định sẽ áp trên bọn họ một bậc.”

Huyền Không đạo nhân gật đầu, tỏ vẻ đồng ý, chợt hỏi lại ba người khác:

“Người Tổng sư đệ chọn, các ngươi có ý kiến gì không? Nếu như đều đồng ý thì ta sẽ thông báo xuống.”

Ngồi thứ hai bên trái là một lão phụ nhân, chính là Phong chủ của Bích Tú Phong, Liễu Diệp đạo nhân, bà là người tỏ thái độ trước:

“Tổng sư huynh nói có lý, chúng ta tuyệt đối không thể bị bọn họ kéo xuống. Nếu là người khác, ta còn lo lắng chút nhưng nếu là Phương Úc Dao thì ta tán thành cả hai tay.”

Thấy hai người đều đồng ý, vị nam tử trung niên khôi ngô ngồi đầu tiên bên phải là Phong chủ Vạn Thọ Phong, Lăng Không đạo nhân cũng ồm ồm nói:

“Người này ta đã gặp qua vài lần. Quả thật là một nhân tài, cho nên ta cũng không có ý kiến.”

Cuối cùng chỉ còn lại một người không tỏ thái độ gì. Ông ta chỉ nhắm mắt ngồi ngay ngắn, không biết đang suy nghĩ gì. Bốn người còn lại đều nhìn ông, Huyền Không đạo nhân cười nói:

“Lữ sư đệ suy nghĩ lâu như vậy mà vẫn chưa tỏ thái độ gì, hay là đệ cảm thấy chọn người này có chỗ nào không ổn?”

Người cuối cùng này quả thật là sư phụ của Tiêu Dao, Phong chủ Yêu Nguyệt Phong, Lữ Bất Quân. Một lát sau ông mới chậm rãi mở mắt nhìn về phía chương môn sư huynh nhà mình.

“Sư huynh, nếu là lúc trước thì đệ cũng thấy Phương Úc Dao là sự lựa chọn tốt nhất. Nhưng huynh còn nhớ tin tức đệ tử phụ trách giám thị Khê Gian Cốc báo về mấy ngày trước không?”

Huyền Không đạo nhân nhú nhú mày.

“Sư đệ nói về chuyện Khê Giản Cốc xuất hiện dị động khác thường, mười mấy đệ tử tiến vào tìm hiểu đều không rõ tung tích sao?”

“Đúng vậy.” Lữ Bất Quần gật gù đầu “Không chỉ đệ tử mất tích mà ngay cả khe rách không gian chỉ có trong Khê Giản Cốc cũng bắt đầu xuất hiện ở khu vực phụ cận. Sư đệ có dự cảm không tốt, chỉ sợ lần lịch lãm này sẽ có dị biến. E là chỉ có tu sĩ Kết Đan kỳ thì không đủ ứng phó.”

Nghe ông nói xong, sắc mặt Huyền Không đạo nhân nghiêm lại, ba người còn lại cũng có chút dăm chiêu. Dự cảm của Lữ Bất Quần luôn chính xác, thậm chí còn có chút danh tiếng trong Tiên Vũ Môn, trước đây từng giúp môn phái vượt qua nhiều cửa ải khó khăn. Cho nên khi ông nói điều này, Huyền Không đạo nhân không thể không coi trọng.

Vuốt râu suy tư hồi lâu, Huyền Không đạo nhân mới nói:

“Tuy rằng Lữ sư đệ có dự cảm lần lịch lãm này sẽ sinh dị biến, nhưng chúng ta đứng đầu tứ phái tam gia tuyệt đối không thể vắng mặt, càng không thể bỏ qua cơ hội đoạt lấy bảo vật! Giờ chỉ có thể làm chút dự phòng. Như vậy đi, lần này dẫn đội vẫn Phương Úc Dao nhưng sẽ giám sát đệ tử tinh anh của các phong vào cốc. Chờ lịch lãm bắt đầu, ta sẽ phái hai vị trưởng lão Nguyên Anh kỳ xét xét ở phụ cận. Đến lúc đó cho dù có dị thường cũng có thể ứng phó, bốn vị trưởng lão thấy thế nào?”

Lần này Lữ Bất Quần tán thành trước tiên.

“Dù sao thì dự cảm của ta cũng chỉ là đại khái. Nếu quá cẩn thận chỉ sợ đến lúc đó lại bị người ta chế giễu. Giờ cũng chỉ có thể xử lý như vậy. Chương môn sư huynh, ta không có ý kiến.”

Ba người khác cũng gật đầu “Đều nhờ chương môn sư huynh làm chủ.”

Huyền Không đạo nhân thở dài thật sâu, ánh mắt dừng ở nơi xa

“Ôi, hy vọng sẽ không xảy ra chuyện gì dao động tới căn cơ phái ta. Nếu chuyện đã quyết định xong thì các người cũng trở về đi.”

Chuyện xảy ra trong điện không có mấy người biết. Chỉ là sau đó, rất nhiều đệ tử tinh anh báo danh tham gia lịch lãm đều bị sai đi làm nhiệm vụ lâm thời, còn mọi thứ khác đều vô cùng bình thường.

Đến ngày tập hợp, trong một động phủ không ai chú ý phía Bắc, cửa đá chậm rãi mở ra. Tiêu Dao đi ra từ bên trong, trên tay cầm một đôi Long Phượng Hoàn làm từ ngọc lưu ly màu hổ phách.

“Thời gian vừa đúng. Chỉ tiếc đôi Long Phượng Hoàn này là tiên khí mà lại bị hủy như vậy.”

Tiêu Dao đau lòng lắc đầu, tay hơi dùng sức, đôi Long Phượng Hoàn kia liền hóa thành bột phấn bị gió cuốn đi.

Mà lúc này tu vi của Tiêu Dao đã tăng từ Trúc Cơ kỳ tầng tám lên đỉnh tầng chín, đứng vào cảnh giới Đại viên mãn.

“Người nói xem, ta tu luyện kiểu gì đây? Chỉ có hấp thu tiên khí ta mới có thể tăng lên cảnh giới. Ôi, phải biết rằng đây là tiên khí đấy. Tùy tiện quăng ra một món cũng đủ gây ra một hồi tình phong huyết vũ trong giới tu tiên Thái Cực. Thế mà lại bị ta lãng phí như vậy.”

“Chẳng phải chỉ là một món tiên khí thất phẩm thôi sao?” Báo Nanh Kiểm dùng móng vuốt cọ cọ đầu, tỏ vẻ khinh bỉ tư tưởng nông dân của nàng, “Tu vi không tăng thì có ôm tiên khí cực phẩm cũng ích gì? Về với đất vàng rồi thì không phải vấn đề người khác hưởng sao? Hơn nữa trong nhân giới không ai dùng được tiên khí, trừ phi là pháp bảo có tiên khí phụ trợ, nếu không cho dù là tiên khí cấp thấp thì bọn họ cũng phải tốn hết pháp lực mới có thể sử dụng một lần.”

Tiêu Dao nghe xong, còn nghiêm túc gật đầu “Không đến được bến bờ trường sinh đối diện thì cho dù có bao nhiêu bảo vật cũng đều không có phúc dùng. Đại đạo vẫn luôn có lý. Trước tiên chúng ta cứ tới tiên sơn tụ tập với các đệ tử khác đã.”

Tiêu Dao ngự kiếm đi vào tiên sơn. Nơi này đã có nhiều đệ tử đứng đợi từ lâu, thấy Tiêu Dao tiến vào đều liếc mắt một cái, sau khi dùng thần thức tra được nàng đã tới cảnh giới Trúc Cơ kỳ Đại viên mãn, mọi người đều cung kính thu hồi thần thức, không một ai dám chậm trễ. Dù sao thì trong đám đệ tử Trúc Cơ kỳ, Đại viên mãn đã là cảnh giới cao nhất.

Đồng thời, Tiêu Dao cũng đánh giá những đệ tử này một phen. Nàng phát hiện tuy rằng trong đó có một vài đệ tử Trúc Cơ kỳ tầng tám, tầng chín, nhưng phần lớn đều là những người sắp tới đại nạn, mà tinh anh của môn phái chiếm tỉ lệ vô cùng nhỏ. Đang thấy kì lạ thì Báo Nanh Kiểm bỗng dùng móng vuốt, hung hăng bấm một cái trên người nàng.

“Tiêu Dao, cô mau nhìn!”

Theo tầm mắt nó, Tiêu Dao thấy phía trước có một nam tử trẻ tuổi khoác ngoại bào đệ tử nội môn đứng đó. Dung mạo của hắn bình thường, mặt không biểu cảm, ánh mắt cũng đúng lúc nhìn về phía nàng.

Tiêu Dao hơi híp mắt, nhẹ giọng lầm bầm

“Trung Phàm.”

Bạn đang đọc truyện *Chạm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: Khởi hành

Nàng nhớ ba mươi năm trước Trương Phàm vẫn là một đệ tử ngoại môn mới tới, vô cùng bình thường, hơn nữa tư chất là tam linh căn kém cỏi, vậy mà giờ đây, mới chỉ ba mươi năm thôi hẳn đã Trúc Cơ thành công?

Nếu tư chất nghịch thiên thì cũng không lấy gì làm lạ. Trong giới tu tiên, thiên tài thì cần không tới mười năm đã có thể Trúc Cơ thành công. Lúc trước khi nàng Trúc Cơ lần đầu cũng chỉ mất chín năm. Nhưng Trương Phàm là tam linh căn, nếu như không có kỳ ngộ thì chỉ sợ cả đời này đến bảy tám mươi tuổi cũng khó Trúc Cơ.

Giới tu tiên có quy luật như vậy. Tư chất tốt và tư chất kém khác nhau một trời một vực. Nếu không thì các đại môn phái cũng không vì tranh đoạt mầm tu tiên tốt mà đánh nhau sứt đầu mẻ trán.

Xem ra người này số mệnh không tệ, có kỳ ngộ phi phàm

Trương Phàm chỉ đối diện với nàng một lát, hơi hơi gật đầu xem như chào hỏi, sau đó liền dời mắt đi nơi khác.

Tiêu Dao cười cười đang muốn tiến lên bắt chuyện, liền thấy Báo Nanh Kiểm vốn cùng một linh hồn với mình đột nhiên tản ra một cỗ sát ý thô bạo mà nồng đậm, khiến nàng không thể không từ bỏ ý định ban đầu, chỉ có thể dừng tiền khí trong cơ thể mình mạnh mẽ che giấu cỗ sát ý này.

“Bình tĩnh chút, nơi này nhiều người như vậy. Người muốn để lộ bản thân không phải là một yêu thú bình thường sao?”

Nghe Tiêu Dao nói vậy, Báo Nanh Kiểm mới miễn cưỡng thu lại sát ý, toàn bộ thân thể đều lộ ra ngoài, đối mặt với nàng, nói:

“Trên người tên tiểu tử kia có một món pháp bảo phụ trợ tiên khí! Hơn nữa còn là tam phẩm! Tiêu Dao, giết hắn, cướp vật kia lại đây!”

Giờ phút này Báo Nanh Kiểm không chút nào che giấu tham lam trong mắt, nó liếm liếm hai nanh của mình, hận không thể lập tức bay qua cắn đứt cổ Trương Phàm.

Hóa ra người này mang chí bảo, khó trách tu vi của hắn tiến bộ thần tốc như vậy. Tiêu Dao cũng không vì Trương Phàm có tiên khí mà vọng động, nàng nhân cơ hội, lấy tay nhét Báo Nanh Kiểm lại trong người.

“Ta đã nói rồi, tuyệt đối không giết người đoạt bảo. Nếu là bảo vật vô chủ ta chắc chắn dùng toàn lực cướp lấy, cho dù hai tay nhiễm máu thì cũng là cạnh tranh công bằng. Nhưng nếu bảo vật đã có chủ, thì tức là vô duyên với ta, kỳ ngộ của người khác ta sẽ không hâm mộ, cũng không cưỡng cầu.”

“Đúng là tư tưởng đám đàn bà!” Hai mắt Báo Nanh Kiểm sung huyết, gần như sắp nghiền nát hàm răng “Thiên trạch vật cạnh, đều là cường giả sinh tồn, huống hồ đại đạo vô tình, trong giới tu tiên loại hành vi quân tử như cô chính là tìm đường chết! Ông đây nói lại lần nữa, giết hắn cướp tiên khí. Như vậy xác xuất Kết Đan thành công của cô sẽ được nâng cao, thậm chí còn thấy hy vọng Kết Anh!”

Trái với dáng vẻ kích động của nó, Tiêu Dao chỉ bình tĩnh nói:

“Nếu thật sự giết hắn đoạt bảo theo ý người thì đó cũng chính là lúc ta vĩnh viễn không kết nối đan! Ta đi ngược lại đạo tâm, tư tưởng không thông suốt, đạo tâm đã hủy, sao có thể thành đan?”

“Đừng có mà nói đạo tâm với ông! Lúc trước cô kết Kim Đan tính tình thế nào? Đạo tâm của cô không phải đã hủy một lần rồi sao? Loại đạo tâm trái với đại đạo vô tình như vậy nên vứt bỏ từ lâu!”

“Lúc trước kết Kim Đan, ta vốn không có đạo tâm. Ta luôn thuận theo lời người khác, trong lòng mê mang, đạo tâm chưa thành, mà nay Tiêu Dao trước mặt người, trong lòng không một chút mờ mịt cùng dao động, đạo tâm đã thành, nếu hủy, đời này vô vọng với đại đạo.”

Thấy Tiêu Dao kiên trì, Báo Nanh Kiểm liền im lặng, nhưng lệ khí trong mắt nó chưa tán đi. Chỉ là, người tu đạo cũng không phải nó, mỗi người hiểu theo cách khác nhau, đường đi cũng khác, nó có quyền đưa ra ý kiến, nhưng không có quyền chỉ phối nàng. Dù sao người phải thành đại đạo là nàng.

“Thôi vậy.” Thật lâu sau Báo Nanh Kiểm mới bình thường trở lại. “Nếu đây quả thực là đạo của cô thì ông đây cũng không ép nữa. Nhưng điều kiện tiên quyết là cô phải đảm bảo đạo tâm của mình sẽ kiên định không đổi. Nếu đến một ngày nào đó, cô vì chuyện này mà sinh ra nghi hoặc dừng lại không tiến, ông đây dù cá chết lưới rách cũng tuyệt đối không bỏ qua! Nhớ đó! Tương lai của cô không phải chỉ là chuyện của mình cô!”

Tiêu Dao thờ ơ vuốt vuốt đầu nó

“Người làm gì thì làm, chỉ là ta có kiên trì với đạo của mình, không thể nhượng bộ. Trương Phàm này rốt cuộc đoạt được tiên khí gì mà có uy lực đến vậy, khiến hắn trong thời gian ngắn đã Trúc Cơ thành công?”

Dáng vẻ đầu muối không vào của nàng khiến cho tâm trạng Báo Nanh Kiếm xấu tới cực điểm, dùng móng vuốt kéo đôi tay đang chà đạp đầu mình xuống, trả lời:

“Cô cũng biết pháp bảo phụ trợ tiên khí là gì rồi đấy. Nó đơn giản là dựa vào quy tắc vận chuyển của thiên đạo cho nên dù là tu sĩ phạm giới chỉ cần thỏa mãn điều kiện là có thể sử dụng. Pháp bảo này phần lớn là có tác dụng phụ trợ cho tu sĩ, không có tác dụng công kích hay phòng hộ mà là gia tăng xác suất thành công hoặc đề cao phẩm chất thành phẩm khi luyện khí, luyện đan, bùa. Hơn nữa chủ yếu là có ích khi luyện đan hoặc nuôi trồng linh thảo. Dù không thể dựa vào tiên khí gia tăng tu vi nhưng có thể gia tăng phẩm chất đan dược, linh thảo cũng không tệ. Chỉ cần liên tục ăn đan dược thay cơm thì cho dù tư chất kém cũng không phải không có khả năng phi thăng thượng giới. Hơn nữa”

Nói tới đây nó hừ lạnh một tiếng

“Kẻ này không chỉ có duy nhất một cơ duyên là tiên khí, ta có thể tra được trong túi trữ vật của hắn có một nguyên thần tương đối cường đại, so ra không kém Phương Yển đã phi thăng là mấy.”

Tuy rằng hiện tại tu vi của Báo Nanh Kiếm giống Tiêu Dao đều là Trúc Cơ kỳ, nhưng nó là Hồng Mông thú, có thiên địa truyền thừa, rất nhiều phương diện năng không cách nào với tôi.

Tiêu Dao hơi khựng lại, lập tức nở nụ cười

“Hắn quả thật là một [Uyển Nhân Nị]!” Ngay cả số mệnh và kỳ ngộ đều giống như vậy.”

Nàng cười cười khiến Báo Nanh Kiếm càng thêm tức tối

“Cái miệng quạ đen nhà cô! Xem đi, tất cả đều bị cô nói trúng rồi! Chuyện này thì có gì mà vui?!”

Thấy lông trên người nó đã dựng đứng hết cả lên, Tiêu Dao mới thôi cười, tránh để nó nổi khùng cắn nàng một cái, vội vàng trấn an.

“Con đường tu đạo, lâu dài mà gian nan. Nhất thời đắc ý thì có gì mà ghen tị. Không phải người cười cuối cùng mới là cường giả sao?”

Báo Nanh Kiếm tròn trố mắt liếc nàng một cái, xoay người nhập vào cơ thể nàng.

“Mồm mép lợi hại lắm! Ông đây buồn ngủ, lười tranh cãi với cô. Khi nào đến Khê Giản Cốc thì gọi ông đây!..”

Tiêu Dao thấy nó giận thật cũng lười quản. Lần nào chả vậy, cứ không được bao lâu là nó sẽ không chịu nổi mà mò ra thôi. Trước mắt, đệ tử tụ tập ở đây càng ngày càng nhiều, nhưng chủ yếu đều là đệ tử bình thường, không có mấy đệ tử tinh anh.

Gần trưa, trên trời bỗng hiện lên một đạo ánh sáng chói lóa, một dải hồng quang vụt đến, các đệ tử ngẩng đầu nhìn lên, có người nói ra tiếng:

“Kia không phải là Trình Tử Vụ, đệ tử đắc ý của Tổng trưởng lão đó sao? Chẳng phải hắn đang làm nhiệm vụ lâm thời nên không thể tham gia lần lịch lãm này sao?”

Hồng quang chạm đất, một nam tử trẻ tuổi mặt chữ điền, mày rậm mắt to xuống khỏi pháp bảo. Quần áo trên người hắn có chút rách nát, trên đó còn dính không ít máu, vừa nhìn đã biết là chạy vội tới đây.

Lập tức có đệ tử hỏi:

“Trình sư đệ, không phải trưởng lão nói sư đệ có nhiệm vụ phải ra ngoài nên không tham gia lần lịch lãm này sao?”

“Chỉ là nhiệm vụ đơn giản mà thôi, không tốn mấy thời gian, ta thấy vẫn kịp canh giờ nên vội chạy tới.”

Nói xong hắn liền nhắm mắt tĩnh tọa tại chỗ, cố gắng khôi phục linh khí bị tiêu hao.

Vừa đến giữa trưa, trên bầu trời có người truyền âm, tiếng nói trong trẻo dễ nghe như hoàng anh xuất cốc:

“Canh giờ đã đến! Ta là Phương Úc Dao đệ tử Thanh Loan Phong, lần này là người dẫn đường lịch lãm. Các đệ tử bên dưới nghe lệnh, lập tức thôi khởi hành đến Khê Giản Cốc.”

Ngay sau đó một pháp bảo hình thuyền rất lớn xuất hiện trước mắt mọi người, đứng trên mũi tàu là một cô gái tuyệt sắc mặc hồng y, tóc đen búi cao bay bay trong gió, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, giống như trích tiên trên trời, mình diễm động lòng người.

Nàng và cự thuyền cùng nhau hạ xuống, gần như ánh mắt của tất cả đệ tử nam đều không thể dời khỏi người nàng. Cho dù thâm trầm nội liễm như Trương Phàm cũng không thể che giấu kinh diễm trong mắt.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Tập hợp [một]

Nhìn quanh một vòng, Phương Úc Dao khẽ hé đôi môi đỏ mọng nói:

“Hiện tại có đệ tử nào muốn rời khỏi không? Khê Giản Cốc nguy hiểm thế nào chắc không cần ta nói thêm nữa. Đương nhiên, trong nguy hiểm đều tồn tại cơ duyên, nếu có ai cảm thấy hiện nay thực lực của mình chưa đủ, muốn rời khỏi thì môn phái cũng sẽ không trừng phạt hay ngăn cản. Giờ ta cho các người thời gian một nén nhang để suy nghĩ, ai muốn rời khỏi thì đứng sang bên trái.”

Đám người đều yên tĩnh, không ai nói lời nào, cũng không ai có hành động. Tất cả đều đang cẩn thận cân nhắc lời nói của vị sư tỷ tuyệt sắc trước mặt.

Tiêu Dao cũng phát hiện ra có gì đó không bình thường. Chưa nói đến chuyện đệ tử tinh anh tham gia lần này ít đến đáng thương, mà trước đây người dẫn đội cũng tuyệt đối không nói những lời này. Dù sao thì mọi người đã sớm chuẩn bị tâm lý ngay từ lúc báo danh, bây giờ lại cường điệu như vậy, không khỏi có chút vẻ rần thêm chân. Hiển nhiên ai cũng nhận ra Khê Giản Cốc xảy ra dị trạng.

Nhưng trước mắt cũng không có thời gian suy ngẫm quá lâu, thời gian một nén nhang nhanh chóng qua đi. Phương Úc Dao gật đầu:

“Tốt lắm, không ai rút lui. Xem ra đệ tử phái ta đều là những người cứng cỏi, sư môn rất vui mừng. Các người yên tâm, lần này nếu có thể ra khỏi Khê Giản Cốc, môn phái sẽ chỉ thu một phần tư thu hoạch của các người mà không phải là một phần ba như trước. Đương nhiên thưởng cũng cao hơn. Người giao nộp nhiều bảo vật nhất sẽ được thưởng một đan lộ nhất phẩm. Kế tiếp chỉ có thể xem số mệnh của các người. Nói đến đây thôi, khởi hành!”

Nói xong, bốn phía ồ lên, các đệ tử không giấu được vẻ mặt kích động, đều bắt đầu thảo luận với nhau. Phải biết rằng đan lộ bình thường có thể gia tăng một phần cơ hội Kết Đan thành công, mà đan lộ nhất phẩm có thể gia tăng hai phần. Thứ đan dược này bất luận ở môn phái nào cũng rất ít khi lấy ra làm giải thưởng, xem ra lần này Tiên Vũ Môn hạ vốn gốc đây!

Đối với Tiêu Dao mà nói thì đây cũng chẳng phải tin vui gì. Dù sao linh dược linh thảo đối với nàng đều là mây bay. Nếu là đan dược tiên giới thì còn được. Nàng chỉ có thể thở dài, vì sao phần thưởng không phải là một món đạo khí thượng phẩm cơ chứ.

Không nhìn đám đông huyên náo bên dưới, tay áo Phương Úc Dao vung lên, mọi người cảm thấy một mùi hương lưu chuyển chung quanh, đảo mắt một cái, tất cả đều đã đứng trên cự thuyền. Con thuyền này tên là Quang Độ, là một đạo khí phi hành thượng phẩm trong môn phái, có thể chở vạn người, tốc độ nhanh mà ổn định, bình thường rất ít khi đem ra sử dụng, đủ thấy lần này môn phái coi trọng lịch lãm Khê Giản Cốc thế nào.

Trên cự thuyền mọi người có thể đi lại tùy ý. Chỉ chốc lát đã hợp thành tốp năm tốp ba, hình thành các tiểu đội nhỏ. Dù sao thì trong Khê Giản Cốc rất nguy hiểm, hợp tác đoàn đội có vẻ đỡ hơn.

Những đoàn đội này cũng phân chia theo một quy luật nhất định. Đệ tử tinh anh trong phái chia làm một bên, đệ tử đến từ gia tộc tu tiên, gia tài khá khá cũng tự động tụ lại cùng nhau, còn lại là dựa theo tu vi cao thấp mà tạo thành đội nhóm bốn, năm người.

Vì thân mình đặc thù, tránh phiền toái không cần thiết nên Tiêu Dao cũng không gia nhập đội ngũ nào. Sau khi nàng cự tuyệt mấy đội, Trương Phàm liền đi tới.

“Trương Phàm báiiiii kiến Tiêu sư tỷ. Trước kia sư đệ từng gặp sư tỷ một lần ở phòng quản sự, không biết sư tỷ còn nhớ không?”

Tiêu Dao mỉm cười. Không phải lúc đầu, cũng không phải lúc cuối mà kịp thời xuất hiện ngay khi nàng vừa cự tuyệt mấy đội ngũ. Kẻ này quả nhiên tâm cơ thâm trầm, nhãn lực hơn người, trong thời thể hiện nay quả thật là người sẽ thành đại sự.

“Đương nhiên nhớ rõ. Lúc trước sư đệ khiến người ta ấn tượng rất sâu, sao sư tỷ có thể quên được? Không thể không nói sư đệ quả thật rất chăm chỉ khắc khổ, chỉ trong ba mươi năm ngắn ngủi đã trúc Cơ thành công, còn đạt tới Trúc Cơ kỳ tầng năm, quả thật là may mắn của phái ta.”

Trương Phàm chỉ hơi vuốt cằm, trên mặt nhìn không ra cảm xúc gì.

“Sư tỷ quá khen. Chẳng qua mười năm trước đệ may mắn ăn nhầm một gốc linh thảo thể gian hiểm có nên mới may mắn Trúc Cơ thành công. Nếu không, với tư chất của đệ thì sợ là không có hy vọng Trúc Cơ. Không giống như sư tỷ năm đó, chỉ dùng chín năm đã Trúc Cơ, tư chất nghịch thiên khiến người ta hâm mộ không thôi.”

Trong lòng Tiêu Dao sôi trào, đoạn này nàng xem trong sách không chỉ một lần. Nàng rất muốn bảo hấn vào vấn đề chính luôn đi, nhưng vẫn nhịn xuống, khách sáo nói.

“Chẳng qua cũng là chuyện cũ mà thôi. Tu sĩ chúng ta chỉ luận tu vi, không luận quá khứ. Nay ta và đệ đều đứng cùng một điểm. Trong thời gian ngắn như vậy sư đệ đã có thành tựu như hiện nay, có thể nói may mắn cũng là một loại tư chất, không cần khiêm tốn. Hấn là sư đệ không phải tới tìm ta ôn chuyện, đúng chứ? Cứ nói ra suy nghĩ của mình đi.”

“Sư tỷ thông minh như vậy, ta cũng sẽ không quanh co lòng vòng mà nói thẳng luôn. Vừa rồi ta thấy sư tỷ từ chối mấy đội ngũ, không biết là vì nguyên nhân gì? Kỳ thật sư đệ cũng muốn mời sư tỷ cùng nhập cốc, hai người chiếu ứng nhau vẫn tốt hơn, nhưng nếu sư tỷ thích một người độc hành thì cứ xem như sư đệ chưa bao giờ nói qua. Làm phiền rồi!”

Quả nhiên, mặc dù không biết kẻ này muốn tìm gì, nhưng trong người mang cự bảo mà còn muốn tới đây mạo hiểm, chỉ sợ sẽ bất chấp mọi thứ mà đoạt lấy. Chỉ là không biết vì sao hắn lại chọn mình làm người đồng hành. Lúc trước Tiêu Dao cự tuyệt mấy đội ngũ kia trước hết là vì sợ người ta biết được bí mật, thứ hai là cảm thấy đội viên trong đó cao thấp không đều, chỉ sợ bó tay bó chân. Nếu đồng hành cùng hắn thì không cần băn khoăn chuyện đó nữa, năng lực của hắn không thể nghi ngờ, còn bí mật thì cũng không ít hơn nàng bao nhiêu. Cho nên nàng lập tức đồng ý, nói:

“Sao sư đệ lại nói vậy! Vừa rồi ta không đồng ý là vì cảm thấy bọn họ không phù hợp. Nhưng nếu có thể đồng hành cùng nhân tài như đệ, thì ta đương nhiên không ý kiến.”

Thân phận đồng minh đạt thành. Hai người đều ngầm hiểu, liếc nhau một cái rồi tự động tách ra. Hợp tác phải đợi vào Khê Gian Cốc, còn bây giờ không phải lúc tụ tập.

Thời gian trôi đi, cự thuyền phi hành bay hai ngày ba đêm mới tới bên ngoài Khê Gian Cốc. Trên trời vạn mây rẽ ra, cự thuyền phá không mà hạ xuống. Tiêu Dao từ trên thuyền nhìn xuống, phát hiện bên dưới có không ít người đang chờ.

Ba trong bốn phái đều đã tới, trong ba gia tộc thì đã có Mộ Dung gia đang nghỉ ngơi ngoài cốc.

Đám người bên dưới cũng ngừng đầu lên nhìn, thấy cự thuyền hạ xuống, đều bắt đầu nghị luận:

“Không biết năm nay Tiên Vũ Môn do ai dẫn đội?”

Người mở miệng đầu tiên là Vu Tịch, người dẫn đội của Yên Thủy Các- môn phái duy nhất trong tứ phái chỉ thu đệ tử nữ. Nàng này tu vi Kim Đan hậu kỳ, dung mạo diễm lệ, tiếng nói mê người, thất lung như thủy xà, là người quyến rũ nhất trong số những cô gái Yên Thủy Các ở đây. Hơn nữa nàng ta trời sinh quyến rũ, cho dù chưa từng học kỹ thuật thì mỗi ánh mắt mỗi động tác đều phong tình vạn chủng mang theo mị thái, câu hồn vô số người.

Nghe nàng nói chuyện, một vài đệ tử nam không đủ定力 của Ma Môn Tông và Tú Sơn Phái đều bị tiếng nói, dáng vẻ quyến rũ này hấp dẫn, như đánh mất hồn, ngây ngốc nhìn nàng, khiến cho người dẫn đội của Tú Sơn Phái là Thương Diệp nhíu mày, khụ khụ hai tiếng, tụng một câu Kinh Phật mới khiến đám đệ tử nhà mình khôi phục tỉnh táo lại.

Mà Tả Bất Vi của Ma Môn Tông bên cạnh thì chỉ cười dâm đãng, cơ bản là mặc kệ đám đệ tử bên dưới, không chút kiêng nể đánh giá đáng người gọi cảm của Vu Tịch từ trên xuống dưới.

“Mặc kệ là ai thì ta cũng không hứng thú. Trừ phi là người khiến kẻ khác vừa gặp là yêu như Tịch muội muội.”

Dứt lời, cũng không bớt phóng túng mà liếm liếm khóe môi mình, khiến cho Vu Tịch càng thêm chán ghét. Nếu Tả Bất Vi là một nam tu ngọc thụ lâm phong thì cũng thôi, nhưng cô tình là hân thân cao chưa tới ba thước, dáng vẻ xấu xí như tặc, lại còn bí ối dâm dật, khó trách khiến người ta không thích.

Thấy dáng vẻ háo sắc của hắn, Mộ Dung Tử đứng bên cạnh mỉm cười, chen vào nói:

“Nếu Tả đạo hữu muốn nhìn mỹ nhân thì đúng là không thể bỏ qua người dẫn đội lần này của Tiên Vũ Môn. Không biết Tả đạo hữu đã nghe đến Phương Ưc Dao của Tiên Vũ Môn chưa?”

Hắn vừa lên tiếng đã lập tức thu hút nhiều ánh nhìn của nữ đệ tử, các nàng đều liếc mắt ẩn tình nhìn khuôn mặt tuấn tú cùng thân hình thon dài của hắn.

“Phương Ưc Dao?”

Mắt Tả Bất Vi lộ ra dâm quang, nhìn chòng chọc cự thuyền, nuốt nuốt nước miếng, thậm chí nơi nào đó trên người hắn cũng biến hóa, trở lên nóng rực.

Người dẫn đội của tứ phái tam gia đều là nhân tài Kim Đan kỳ kiệt xuất trong môn phái, được phái tới đây tăng thể diện cho phái mình. Tuy rằng bên trong khó tránh khỏi tranh đấu ngầm nhưng lễ nghĩa bên ngoài vẫn phải làm đủ, trên mặt vẫn giữ vẻ cung kính ôn hòa, cho dù là không hợp thì nhiều nhất cũng chỉ không nhìn mặt nhau, chứ tuyệt đối không gây gổ.

Phương Ưc Dao cho cự thuyền dừng lại một chỗ, mát lạnh đánh giá người dẫn đội của ba phái một gia kia, phát hiện đều là gương mặt quen thuộc nên cũng không khách sáo:

“Chỉ còn Triệu gia và Cơ gia chưa tới sao?”

Nghe vậy, Tả Bất Vi mặt dày nhìn về phía nàng nói

“Hắc hắc, Phương mỹ nhân, hai nhà đó thế nào thì cô cũng biết rồi đấy. Đám Triệu gia thích giả thân giả quý thể nào chả xuất hiện cuối cùng, còn Cơ gia năm nay thì không biết có chuyện gì mà đến trễ một chút, có lẽ phải chờ một ngày. Nếu mỹ nhân nhàm chán thì có thể tới chỗ tại hạ tìm chút việc vui, Tả mỗ cam đoan có thể khiến mỹ nhân dục tiên dục tử, tuyệt đối không chán!”

Đây cũng không phải lần đầu mấy người gặp gỡ nên đã sớm quen cách nói chuyện của người này, Phương Ưc Dao không tức giận, cũng không nhìn hắn, chỉ nói với mọi người:

“Cứ theo lệ cũ, nếu giữa trưa ngày mai bọn họ vẫn chưa tới thì lần này coi như bỏ quyền.”

Bốn người kia nghe vậy cũng gật đầu đồng ý, sau đó không nói gì nữa.

Vừa rồi khi cự thuyền đáp xuống, Tiêu Dao có thể cảm nhận được không gian xung quanh Khê Giản Cốc vô cùng không ổn định. Tu vi, thần thức thậm chí một phần cảm giác của nàng và Báo Nanh Kiếm đều tương thông cho nên trên phương diện tra xét thần thức cùng cảm giác, nàng mạnh mẽ vượt xa tu sĩ Nhân giới. Nàng nhú nhú mày, đang định gọi Báo Nanh Kiếm trong người dậy thì nó đã tự chui ra.

“Khu vực lân cận cực kì không bình thường. Khê Giản Cốc hình thành nhờ tiên khí, cho nên ta đoán hẳn là tiên khí bên trong sinh ra dị biến, khiến không gian và thời gian càng thêm bất ổn. Ông đây có thể cảm giác được tiên khí bên trong đang cuồng bạo.”

Tiêu Dao bất động thanh sắc “Nói như vậy bên trong hẳn là nguy hiểm hơn trước nhiều. Xem ra môn phái đã biết chuyện này, nếu không đã không để Phương Úc Dao nhắc nhở thêm, cũng tăng mạnh phần thưởng.”

“Quả thật là như vậy. Ông đây còn cảm giác được một hơi thở bất thiện, nhưng cụ thể là cái gì thì ta nói không ra. Chỉ cần tiên khí bên trong không hoàn toàn bạo ngược thì khe rách không gian này cũng không thể làm gì được cô. Nhưng nếu thật sự bạo ngược mà nói thì cho dù thân thể cô có mạnh mẽ, trong cơ thể cô tiên khí hộ thể cũng sẽ vẫn bị ép thành mạt phẫn.”

“Chẳng lẽ bảo ta từ bỏ giữa chừng?” Ánh mắt Tiêu Dao lạnh xuống, mà trong lòng lại dấy lên ngọn lửa vô danh “Đạo vốn là tử vong và cơ duyên cùng tồn tại, cho dù là núi đao biển lửa ta cũng phải đi một lần, kiện tiên khí này ta nhất định phải có được.”

Hiếm khi Báo Nanh Kiếm bày ra vẻ mặt nghiêm trọng:

“Ừ, chúng ta không có thời gian đi tìm tiên khí mới, mà tiên khí của Trương Phàm cô lại không muốn cướp. Mặc kệ nó ở trên thiên giới hay dưới hoàng tuyền, tất cả hành động theo hoàn cảnh!”

Mọi người đều tự tìm chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi. Khi mặt trời sắp lặn, hà vân trên trời lại bị tách ra, một con Cự Tích độc nhãn giáng xuống.

Mấy người dẫn đội ngay cả mí mắt cũng không nâng, đã biết Cơ gia đến. Tiêu Dao cũng tùy ý liếc mắt, chỉ một cái liếc mà đã thoáng thấy bóng người quen.

Nàng hơi kinh ngạc nói

“Sao lại là hắn?..”

Bạn đang đọc truyện *Chạm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Tập hợp [hai]

Ba mươi năm nay Tiêu Dao đều bế quan, không có kỳ ngộ gì, đương nhiên ấn tượng sâu đậm với một màn tại trà lâu ba mươi năm trước.

“Cơ Hạo Nhiên? Hắn quả thật là người Cơ gia?”

Báo Nanh Kiếm cũng ló đầu ra xem, nó đùa cợt nói

“Không phải cô từng bảo người ta là Lí Quý sao? Quá đa nghi rồi.”

“Không phải Lí Quý thì cũng là kẻ cáo mượn oai hùm. Người không thấy chữ thêu trước ngực hắn sao?” Tiêu Dao ra hiệu cho nó.

Kiểm Xi Báo bình tĩnh nhìn nhìn, chẳng hề để ý

“Trên đó có một chữ Ất. Như vậy là sao?”

“Cơ gia có chế độ phân chia cấp bậc giữa chính hệ và thứ hệ vô cùng nghiêm khắc. Bình thường thứ xuất chỉ có thể làm thư đồng cho chính hệ. Trừ phi tư chất nghịch thiên mới có cơ hội chuyển lên làm thiếu gia tiểu thư chính hệ. Trong gia tộc bọn họ thường dùng chữ thêu trên quần áo để phân biệt. Cấp cao nhất là chữ Thiên, tiếp đó là Địa và cuối cùng là Nhân. Đây là phân chia trong chính hệ, còn thứ hệ bị sai đi hầu tiểu thư thiếu gia chính hệ thì theo thứ tự chia làm Giáp, Ất, Bính, Đinh vân vân”

Nàng thoáng dừng một chút, lại tiếp tục nói

“Trong Cơ gia, cấp Ất chỉ là phó dịch bình thường, sao có quyền dẫn khách tiến vào Cơ gia. Khiến cho ta giật mình là hai cô gái bên cạnh hắn, người không thấy bọn họ trông rất quen sao?”

Lúc này Báo Nanh Kiếm mới nhìn quanh Cơ Hạo Nhiên một chút:

“Đó là...hai nữ lửa đảo trong trà lâu lần trước?! Bọn họ là cùng một bọn?!”

Hai cô gái đi bên cạnh Cơ Hạo Nhiên không mặc phục sức của Cơ gia, người mặc quần áo xanh bên trái chính là cô gái tên Lục Liễu mà người mặc váy dài màu tím bên phải hẳn là cô gái che mặt hôm đó, lúc này nàng ta không che mặt, dung mạo nhìn qua có vẻ xinh đẹp đoan trang. Hai người trái phải đi sát bên cạnh Cơ Hạo Nhiên, nhìn qua giống như tỷ nữ hoặc thị thiếp.

“Ôi trời!” Nhìn một lúc, Tiêu Dao cảm thấy thật thú vị. “Hóa ra lúc trước ta đã xem nhẹ hẳn rồi. Cứ tưởng chỉ là một tên ngu quân tử thích khoe khoang, không ngờ lại là một kẻ đầy thủ đoạn.”

Thấy bọn họ ngang nhiên sử dụng gương mặt thật, cũng chẳng sợ người khác nhận ra. Nếu không phải hạng người tâm ngoan thủ lạt thì chính là sau lưng có đại năng làm chỗ dựa. Trong lòng nàng âm thầm cảnh tỉnh bản thân, lần này vào cốc nhất định phải cách xa bọn họ một chút.

Màn đêm hoàn toàn buông xuống, cuối cùng Triệu gia cũng đã tới. Bọn họ làm việc khiêm tốn, đều phân tán mà đến, mỗi nữ tử đều mang khăn che mặt, còn nam tử thì đội mũ sa đen, trong bóng đêm có vẻ quỷ dị vô cùng.

Tuy rằng tứ phái tam gia đều đã đến nhưng ban đêm không phải là thời điểm tốt để vào cốc nên chỉ có thể nghỉ ngơi một đêm, đợi bình minh lên.

Một đồng người tụ tập một chỗ khó tránh khỏi xuất hiện một vài đề tài nghị luận, vì ngại tu vi các vị tiền bối Kim Đan kỳ nên không thảo luận gì nhiều, nhưng đám đệ tử tinh anh Trúc Cơ kỳ đều bị đem ra mổ xẻ. Trong Tiên Vũ Môn cũng có kẻ hay chuyện đứng ra đảm nhiệm cương vị chủ trì tiết mục buồn chuyện.

Tiêu Dao bế quan đã ba mươi năm, đương nhiên không biết các phái các gia hiện nay đã có thêm bao nhiêu đệ tử nổi bật, cho nên cũng hứng thú qua nghe một lúc.

“Phải nói là gần năm mươi năm qua, thiên vận tốt vô cùng, gần như đạt tới đỉnh, có rất nhiều linh căn tư chất tốt, thậm chí nghịch thiên xuất hiện khiến cho đệ tử tinh anh trong tam gia tứ phái tăng lên vùn vụt. Nhưng nếu nói về nhân tài kiệt xuất Trúc Cơ kỳ trong các phái thì hãy nghe vận sự thông như ta bình luận.”

Tên đệ tử được mọi người vây quanh kia đặc ý dặt dào, lắc lắc nhánh cây vừa tiện tay nhặt, sau đó cao giọng ề hèm một cái rồi ngừng lại, thỏa mãn nhìn bốn phía một vòng.

Hành động này của hắn khiến một vài đệ tử vô cùng bất mãn, kêu la:

“Muốn nói thì nói đi, cũng đâu phải mọi người không biết! Nếu còn dong dài chúng ta đi hết đây!”

Tên đệ tử kia vẫn đặc ý như trước, cũng không vì bị thúc giục mà lo lắng, chỉ kiên nhẫn nói

“Đừng có mà giục! Ta nói ngay đây. Các ngươi biết là một chuyện, nghe ta kể lại là chuyện khác. Cam đoan so với những gì các ngươi thảo luận còn phần khích hơn. Trước hết, các ngươi nhìn bên kia đi.”

Hắn dùng nhánh cây chỉ về phía Yên Thủy Các gần bọn họ một cái.

“Vưu Tiếp tiền bối của Yên Thủy Các thì không cần nói nữa, mà xa hơn một chút, các người có thấy cô nương đáng vẻ xuất chúng nhất trong đám nữ đệ tử kia không? Đó chính là Trọng Đình cô nương, rất thích cười, ánh mắt cong cong, là đệ tử nổi bật thứ ba trong Yên Thủy Các, còn về việc tại sao Loạn Loạn cô nương xếp hạng nhất và Từ Tranh cô nương xếp hạng hai không đến thì ta cũng không rõ. Chúng ta chỉ nói những người có mặt ở đây, coi như cảnh tỉnh mọi người một chút, người nào có thể chọc, người nào không thể chọc.”

“Về phần Trọng Đình cô nương, đừng tưởng nàng ấy dung mạo xinh đẹp, tươi cười đáng yêu mà nhầm. Trên thực tế, tính tình không hề dễ chịu, lúc xuống tay tàn nhẫn vô cùng. Nghe nói một nam tu trong gia tộc tu tiên nhỏ không có mặt, đắc tội nàng ta. Nàng ta liền giết toàn bộ đệ tử dưới Trúc Cơ kỳ trong gia tộc đó, trừu hồn luyện phách nam tu kia, treo thi thể hắn lên trước cổng gia tộc. Có thể nói là khiến người ta khiếp sợ.”

Nói đến đây, đám người bên Yên Thủy Các giống như cảm giác được dị động bên này, ngẩng đầu cười ngọt ngào với bọn họ. Nụ cười hoàn mỹ không tỳ vết khiến người ta rợn cả tóc gáy, mọi người đều hơi run run, vội vàng lảng đi không dám nhìn lại.

Tên đệ tử đứng giữa kia ho khan hai tiếng, nhanh chóng chuyển đề tài:

“Khụ, lại nói về Ma Môn Tông. Đệ tử phái này xưa nay làm việc khoa trương, chỉ hỏi bản tâm mặc kệ quy tắc, chỉ cần mình thích thì cho dù giết người cướp của ngay trong môn phái cũng không cảm, chỉ cần đủ tu vi đủ cứng rắn là được. Đây cũng là môn phái mà chúng ta cần cảnh giác nhất, các đệ tử phái này đều rất nguy hiểm, lần này bọn họ..”

Vừa nói hắn vừa nhìn về phía Ma Môn Tông

“Hà? Không có đệ tử tinh anh nào tham gia. Sao lại thế này?”

Hắn tự nói, rồi lại nhìn về phía các nhà khác.

“Triệu gia không có, Cơ gia chỉ có chữ Địa, Mộ Dung gia cũng vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Nháy mắt, không khí có chút ngưng trọng. đã đến nước này thì cho dù là đệ tử ngu dốt cũng hiểu được huyền cơ trong đó. Lịch lãm Khê Gian Cốc năm mươi năm một lần, người có thể ra khỏi chưa tới một nửa, mà tình huống lần này càng khiến người ta bất an. Cho nên mọi người cũng chẳng còn hứng thú tiếp tục thảo luận nữa mà đều tản đi, mà những người đã nhìn ra manh mối từ lâu thì ngồi một bên lạnh nhạt nhìn chế giễu.

Chỉ có tên đệ tử kia vẫn chưa kể đã, nói:

“Hả, ta còn chưa nói xong mà, sao đã đi hết cả rồi? Trọng điểm là thiên tài trăm năm khó gặp của Tú Sơn Phái- Liêu Phong cũng đến đây, hẳn ở ngay...Ồ! Vừa rồi còn thấy, giờ người đã đi đâu rồi?”

Tiêu Dao thấy cuộc vui đã hết mà cũng không thu được tin gì hữu dụng, liền tản ra tìm Trương Phàm.

“Bà bác này, quý phái không hổ là môn phái đứng đầu tứ phái tam gia, khí thế bất phàm. Sắp lịch lãm đến nơi rồi còn rảnh rỗi thảo luận chuyện phái khác, thật khiến người ta bội phục.”

Tiếng nói này truyền tới từ phía sau Tiêu Dao, thoáng chọc người nàng cảnh giác lên, chỉ trách bản thân mình quá sợ ý, nghĩ rằng trong môn phái thả lỏng chút cũng không sao.

Nhưng đề phòng thì đề phòng, nàng vẫn chưa quay đầu lại, thứ nhất là vì đối phương hình như không có ác ý, còn thứ hai là vì cái xưng hô “bà bác” này thật khiến người ta không muốn trả lời.

“Bà bác, ta đang nói với bà đó, giả vờ không nghe thấy hả? Thế sao còn lên tinh thần đề phòng ta? Hóa ra đại phái Tiên Vũ Môn xếp hàng thứ nhất lại không biết lễ nghĩa như vậy.”

Nghe vậy, Tiêu Dao suy nghĩ nửa thì trượt chân ngã sấp mặt, tu đạo gian khổ mà dài lâu, so với người thường thì tu sĩ còn nhiều trở ngại hơn. Tu sĩ bị thời gian giày vò quá lâu, trong năm dài tháng rộng tính tình đều bị kỳ ngộ hoặc đạo tâm ảnh hưởng, cho nên người phạm mới nói thượng tiên hi nộ vô thường. Trong đám tu sĩ, kẻ quái dị cũng không ít, nhưng người không coi ai ra gì như thế này thì nàng mới gặp lần đầu, gọi người khác mà không nói tên nói họ thì ai biết được bà bác mà người gọi là ai?

Thấy nàng tiếp tục đi về phía trước, người nọ rút cuộc không nhịn được, cất bước chặn trước nàng.

“Gọi bà đó, không nghe thấy hả?”

Lúc này Tiêu Dao mới thấy rõ diện mạo tên quái dị này. Gương mặt trẻ con thanh tú, hai mắt trong trẻo có thần, đáng vẻ ước chừng mười ba mười bốn tuổi, vẫn là một thiếu niên, chẳng qua trên mặt lộ ra vẻ già dặn không hợp tuổi.

“Đạo hữu tìm ta có việc gì?”

Nếu người ta đã ngăn lại, Tiêu Dao chỉ nhếch miệng cười, tùy ý nói.

“Vừa rồi gọi bà, vì sao không đáp?”

Thiếu niên mặt không chút thay đổi hỏi.

Đây là cái logic chó má gì? Tiêu Dao vẫn bảo trì tươi cười

“Đạo hữu gọi ta lúc nào?”

Hắn hơi hơi đánh giá nàng một phen, rồi mới mở miệng

“Bà cách đại nạn không đến năm mươi năm, ta xưng bà là bà bác cũng đâu có sai?”

Về mặt Tiêu Dao không chút thay đổi nhưng Báo Nanh Kiếm trong cơ thể nàng đã cười sằng sặc từ lâu.

“Nếu đạo hữu không có chuyện gì thì mời rời bước. Ta còn có chuyện phải làm.”

Nàng định đi vòng qua hắn thì thiếu niên lại mở miệng

“Dối trá, rõ ràng là khinh thường ta, vì sao còn tỏ vẻ thiện ý lấy cớ rời đi? Phải thì phải, không phải thì không phải. Quả nhiên sư phụ nói không sai, mấy đệ tử đại phái như bà lúc nào cũng mang theo mặt nạ mà sống, hôm nay cuối cùng ta cũng kiến thức qua. Ngoại trừ người dẫn đội còn là một nhân vật, thì đám còn lại cũng chỉ có thế. Tất cả đều là một đám đạo chích, không xứng cái danh đại phái đệ nhất đại lục Thái Cô này.”

Nói xong câu này hắn cũng không quay đầu mà nhanh chóng rời đi. Từ đầu đến cuối, thiếu niên vẫn giữ nét mặt than, mà mỗi câu hắn nói đều thâm ảo khiến cho Tiêu Dao đến giờ vẫn không hiểu: Hắn rút cuộc tìm mình có chuyện gì?

“Ha ha ha, cười chết ông đây! Bà bác!”

Kiếm Xi Báo ôm bụng, cười nhạo nàng.

Tiêu Dao chỉ híp mắt, xách cổ nó lên lắc lắc, nhẹ giọng phun ra bốn chữ.

“Lão già im miệng.”

Nàng nhìn mảnh rừng nơi thiếu niên vừa rời đi lại nhìn ra phía Tây xa xa, khác với ánh lửa sáng ngời bên này, bên Khê Giản Cốc là một vùng đen tối lạnh như băng. Nhưng bất luận sắp xảy ra chuyện gì, chờ đợi nàng chỉ có một vận mệnh:

Sống, một vốn bốn lời! Bại, vĩnh viễn táng thân mảnh đất này!

Bạn đang đọc truyện *Chạm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Nhập cốc

Ngày hôm sau trời vẫn tờ mờ sáng, phần lớn các đệ tử đã sẵn sàng xuất phát.

Phương Úc Dao nhìn sắc trời, lại liếc mắt nhìn đệ tử nhà mình, lên tiếng:

“Các đệ tử nghe lệnh! Lần nhập cốc lịch lãm này diễn ra trong vòng bảy ngày, sau bảy ngày, tất cả tập hợp tại đây. Nếu lỡ thời gian, Khê Giản Cốc sẽ đóng lại, chỉ có thể chờ năm mươi năm sau mới mở ra, hy vọng các người nhớ kỹ điều này. lát nữa ta sẽ phát cho mỗi người các người một danh sách vật phẩm, nếu có thể tìm được những vật này nộp lên môn phái, nhất định sẽ có trọng thưởng. Bởi vì không gian nơi này không ổn định, cho nên sau khi vào cốc các người sẽ bị phân tán ra các nơi, nếu may mắn sẽ phân đến chỗ an toàn, thậm chí là nơi có bảo vật, nhưng nếu xui xẻo mà nói, đụng phải khe rách không gian cũng không phải không có khả năng. Những điều này ta tin là các người đã biết từ trước. Cuối cùng, để phòng ngừa vạn nhất, trong bảy ngày này ta và vài vị dẫn đội sẽ tạm thời đóng cốc. Nói đến đây thôi! Mở ra cấm chế, chuẩn bị nhập cốc!”

Bảy người dẫn đội cùng đứng trước Khê Giản Cốc, mỗi người lấy từ trong túi trữ vật ra một khối lệnh bài, lần lượt đặt vào miệng. Một lát sau, bảy khối lệnh bài đồng thời phát ra bảy đạo bạch quang chói mắt, hội tụ về phía trước, sau đó lập tức lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng mở ra động khẩu hình tròn, bên trong hỗn độn mơ hồ, khiến người ta không nhìn rõ.

Thấy cấm chế đã mở, Phương Úc Dao lên tiếng đầu tiên:

“Thông đạo đã mở! Đệ tử Tiên Vũ Môn tiến vào trước, lần lượt theo thứ tự!”

Theo thứ tự, Tiêu Dao và Trương Phàm vừa đứng xếp cuối đội ngũ.

Trương Phàm nhìn động khẩu không biết thông tới đâu kia, dùng thần thức truyền âm nói:

“Sư tỷ đã hai lần Trúc Cơ, hẳn là đã từng tham gia lịch lãm Khê Giản Cốc. Không biết nơi này rốt cuộc đáng và thế nào, liệu sư tỷ có thể cho ta biết một hai? Như vậy sư đệ có thể chuẩn bị cho tốt, miễn vương tay vương chân sư tỷ!”

Nói ra thật xấu hổ, Tiêu Dao tu luyện đã gần chín trăm năm, nhưng trước khi vỡ Đan, đừng nói là lịch lãm Khê Giản Cốc mà ngay cả bên ngoài môn phái nàng cũng rất ít ra ngoài. Ngoài trừ lúc làm nhiệm vụ bắt buộc và Bách Nhân Bảng, thời gian còn lại nàng đều khổ tu trong môn phái, dưới sự che chở của sư phụ, không màng thế sự.

“Khiến sư đệ thất vọng rồi! Khê Giản Cốc này, ta chưa từng tiến vào.”

Nếu không phải đúng lúc có việc đi ngang qua đây, Báo Nanh Kiếm cảm giác được có tiên khí dao động, rồi mạo hiểm định ra ý định nhập cốc thì cho dù trong cốc có nhiều bảo vật cũng không thể hấp dẫn một người không thể sử dụng linh thảo cũng không thể hấp thu linh khí như nàng.

Trong lòng Trương Phàm thầm kinh ngạc, nhưng bên ngoài cũng không tỏ vẻ gì. Hắn đã từng tìm hiểu về Tiêu Dao, vốn nghĩ trước đây nàng thanh danh vang xa, những kiểu lịch lãm như thế này hẳn tham gia không ít, cho nên mới mời nàng đồng hành. Không ngờ trước đây nàng chỉ là một chú chim non được sư môn bảo vệ chặt chẽ, vốn chưa từng lịch lãm hồng trần.

Hắn vốn cảm thấy vị sư tỷ này khác xa lời đồn bên ngoài. Bên ngoài nói nàng vô si leo lên giường đại năng, là lò đỉnh khiến người ta khinh thường, bị thái bỏ đến mức vỡ Kim Đan. Nhưng mấy ngày nay quan sát mới thấy, tuy rằng nàng đã không còn là xử nữ, nhưng khí sắc rất tốt, khí quanh thân cũng tràn đầy sức sống không hề có dấu hiệu bị người ta thái bỏ. Theo lý thuyết, nàng đã từng kết đan một lần, nguyên thọ hẳn không còn dài mới đúng. Phải biết rằng đan được gia tăng nguyên thọ, ngay cả đại năng Nguyên Anh cũng ra tay tranh cướp, không biết nàng ta làm thế nào lấy được.

Tóm lại, sau khi vỡ Kim Đan, nàng ta lại có thể dựa vào chính mình đạt tới cảnh giới Trúc Cơ kỳ Đại viên mãn, điều này tuyệt đối không thể coi thường!

Chỉ trong khoảng thời gian vài câu nói, trong lòng hắn đã có kết luận: Người này khiến ta cảm giác sâu không lường được, không phải phường đạo trích, làm việc có nguyên tắc của chính mình, nhưng nếu gặp phải bảo vật chi sự tuyệt đối không nương tay, có thể là đối thủ mạnh nhất trong lần lịch lãm Khê Giản Cốc này của ta. Chỉ hy vọng mục đích của nàng ta không giống mình, bằng không, cho dù đã từng giúp mình cũng

Lúc này Trương Phàm càng thêm thâm trầm, nhưng hấn vẫn mặt không đổi sắc nói

“Không sao, sư tỷ không cần tự trách. Chúng ta cùng nhau tìm hiểu là được. Mà sư đệ muốn mạo muội hỏi sư tỷ một vấn đề, không biết lần này nhập cốc sư tỷ chuẩn bị đến đâu rồi?”

Trong vài hơi thở mà Trương Phàm đã coi nàng như đối thủ cạnh tranh, Tiêu Dao hoàn toàn không biết ý nghĩ trong bụng hấn, chỉ nhú mày cười nói:

“Không biết vì sao sư đệ lại hỏi vậy?”

“Sư đệ không có ý gì khác. Chỉ trách hôm qua suy tính chưa chu toàn, quên mất rằng Khê Giản Cốc chia làm nội cốc, ngoại cốc rõ ràng. Nếu chỉ tìm chút linh thảo linh dược giao cho sư môn mà nói thì bên ngoài cốc đã đủ, bình thường không quá nguy hiểm, mà nội cốc mặc dù nguy hiểm hơn ngoại cốc năm sáu lần nhưng thử sư đệ muốn tìm lại trong đó, nên không biết sư tỷ chuẩn bị đi ngoại cốc hay nội cốc?”

Người khôn ngoan vừa nghe là biết, nếu đường khác nhau thì tốt nhất là chia ra mà đi. Mà hấn cũng thật biết nói chuyện, đem trách nhiệm ôm hết lên người mình, nhưng hiển nhiên ẩn sau vấn đề này cũng không đơn giản như vậy. Tiêu Dao hí mắt nghĩ: Nếu người đã thích khách sáo thì được rồi, ta đây cũng không thể qua quýt với người.

Nàng không hờn không giận cười gật đầu

“Đương nhiên, mọi người phải nói rõ mục đích mới có thể tiếp tục hợp tác. Vừa hay sư tỷ cũng muốn đi nội cốc, hơn nữa còn là chỗ trung tâm”.

Phân nửa những lời này là Tiêu Dao cố ý, nàng cũng tò mò không biết lần này hấn có cùng ý đồ với mình không. Quả nhiên trên mặt hấn vẫn không có biểu cảm gì nhưng quanh thân thoảng chốc lộ ra một cỗ sát ý không dễ thấy, nếu là tu sĩ bình thường chỉ sợ khó có thể phát hiện ra điều gì dưới vẻ ngoài bình tĩnh của hấn, nhưng Tiêu Dao thân là nữ tử, trực giác mạch bảo hấn đã động sát tâm với nàng.

Sát ý trong lòng chỉ trong giây lát, Trương Phàm nhìn đội ngũ phía trước, đã sắp đến lượt hấn, mặt hấn không chút thay đổi nói:

“Như vậy thì tốt. Tu vi sư tỷ cao hơn sư đệ không chỉ một tiểu cảnh giới, sau khi nhập cốc còn thịnh sư tỷ chiếu cố nhiều hơn. Sư đệ sắp phải nhập cốc rồi, tia thần niệm này để lại cho sư tỷ, nếu ngộ nhờ hai chúng ta tách ra hơi xa thì cũng dễ tập hợp.”

Dứt lời liền gọi ra pháp bảo nhanh chóng tiến vào động khẩu.

Thấy Trương Phàm rời đi, Báo Nanh Kiếm trong cơ thể truyền âm

“Kẻ này tâm cơ thâm trầm, ở cùng hấn nhất định phải cẩn thận chút. Lúc này Khê Giản Cốc tương đối ổn định, sau khi cô tiến vào hấn là không cách hấn quá xa.”

“Ừ, ta biết.”

Tiêu Dao gật đầu, cũng phi thân tiến vào động khẩu, lúc này tất cả đệ tử Tiên Vũ Môn đều đã nhập cốc.

Đi qua không gian một lát, trước mắt bỗng chốc sáng ngời, Tiêu Dao vững vàng rơi xuống. Trước hết nàng đánh giá xung quanh một phen, không phát hiện có gì nguy hiểm, cũng không thấy vết rách không gian xuất hiện ở phụ cận. Nơi này cảnh sắc tú lệ, xanh biếc một màu, suối chảy róc rách, nếu không phải trong không khí có linh khí hơi bạo ngược lưu động nàng còn tưởng là thánh địa tu luyện nào đó.

Sau đó nàng thả thần thức ra điều tra, không gian nơi này dị thường, thần thức bị trở ngại nhất định. Nếu là tu sĩ Trúc Cơ kỳ bình thường chỉ có thể cảm giác được trong phạm vi năm mươi lý, nhưng nàng thông suốt thần thức với Báo Nanh Kiếm nên không nằm trong số đó. Lúc này thần thức của nàng vẫn như thường thăm dò tới nội cốc, nhưng tới gần khu trung tâm thì bị tiên khí bạo ngược gây nhiễu, không thể thăm dò cụ thể hơn. Nàng tìm kiếm hơi thở của Trương Phàm, quả nhiên phát hiện hấn đang giao chiến với yêu thú cách đó chưa đến trăm dặm. Ngoài ra còn hai hơi thở xa lạ khác đang nín thở liếm khí gần nơi này.

Lúc này Báo Nanh Kiếm đứng trong cơ thể nàng rất lâu cũng đi ra hít thở không khí, nó lượn vài vòng trên mặt đất, dùng móng vuốt chỉ vào xa xa.

“Vận khí của cô có thể nói là tốt, cũng có thể nói là không tốt. Tốt ở chỗ nơi chúng ta rơi xuống không có gì nguy hiểm, không tốt là chỗ này cách trung tâm nội cốc rất xa. Hiện giờ tiên khí còn bạo ngược hơn ngày hôm qua, chúng ta phải nắm lấy thời gian, nếu không chỉ sợ chúng ta còn chưa tới, không gian xung quanh Khê Giản Cốc đã bị bẻ gãy, tất cả mọi người đều táng thân nơi này!”

“Sao có thể như vậy?” Tiêu Dao nhú mày “Giờ đã vào trong cốc, người thử tra xem rốt cuộc tiên khí xảy ra vấn đề gì?”

Báo Nanh Kiếm trước gật đầu sau đó lại do dự lắc đầu nói

“Không quá rõ ràng, nhưng ông đây cảm giác được cách tiên khí không xa còn một hơi thở bạo ngược khác tồn tại, hấn là có liên quan. Chỉ là ông đây phải đến nội cốc mới có thể cảm giác cụ thể hơn.”

Nghe nó nói vậy, Tiêu Dao cũng hiểu sự tình nghiêm trọng, vốn là trạng thái bình thường thì lấy tiên khí không quá khó, nhưng hiện nay thời kì đặc biệt, không thể trì hoãn.

Nàng xách Báo Nanh Kiếm lên, nói

“Đi, chúng ta hội hợp với Trương Phàm trước đã.”

Phi hành tằm thấp về phía Nam không đến trăm dặm, Tiêu Dao liền thấy một thần niệm dao động ẩn trong cây cối. Đồng thời Trương Phàm cũng ra khỏi bụi cây.

“Sur tỷ nhanh thật. Sur đệ đang định đi tìm sư tỷ, không ngờ sư tỷ đã tìm tới trước!”

Tiêu Dao đi vào, phát hiện trên mặt đất có vết máu, liền ra về tùy ý nói

“Ta tìm đệ cũng dễ thôi. Nơi này có vết máu, bốn phía còn có mùi máu tươi nhàn nhạt chưa tan, không biết sư đệ vừa gặp phải phiền toái gì?”

“Sư tỷ quả nhiên quan sát cẩn thận. Kỳ thật quanh đây cũng không có nguy hiểm gì lớn, chỉ là đệ vừa tới đã gặp một con yêu thú nhất giai đang kiếm ăn cho nên thuận tay xử lý một chút. Nhưng vừa rồi sư đệ tra xét một hồi, phát hiện chúng ta cách nội cốc tương đối xa, hơn nữa hình như nội cốc có dị động gì đó. Nếu muốn lấy bảo vật thì chúng ta phải nhanh chân lên.”

Quả nhiên kẻ này không đơn giản. Tin chắc kỳ ngộ của hắn không chỉ hai thứ kia. Báo Nanh Kiếm thân phận thế nào, có lẽ nó nói có chút khuếch đại nhưng cho dù nghèo túng thì cũng là một vị chân tiên thượng giới. Nó có thể cảm giác được dị thường, nhưng không ngờ kẻ này cũng phát hiện, cũng không rõ hắn biết được bao nhiêu, nhưng tuyệt đối không thể khinh thường. Nếu hắn và mình đều có cùng một mục tiêu

Trong lòng Tiêu Dao trăm chuyển ngàn hồi, nhưng trên mặt vẫn không tỏ vẻ gì, làm bộ không biết ngạc nhiên hỏi

“Nội cốc có dị động? Sao lại thế này, vì sao ta không cảm giác được chút gì?”

Trương Phàm tự tin thiên hạ này khó có tu sĩ Trúc Cơ kỳ nào thần thức hoàn mỹ ngang ngửa tu sĩ Kim Đan kỳ như hắn, huống hồ hắn còn người giúp đỡ, cho nên sẽ không hoài nghi Tiêu Dao đang giả bộ. Hắn đáp

“Cụ thể thế nào ta cũng không rõ. Vừa rồi dùng thần thức điều tra thì thấy linh khí gần nội cốc bạo ngược dị thường, tuy rằng linh khí nồng đậm hữu ích cho tu vi nhưng loại linh khí bạo ngược như vậy không thể thu nạp tĩnh tọa, nếu không sẽ nổ tan xác mà chết. Không biết vì sao một nơi vốn thích hợp tu luyện lại biến thành như vậy. Hiện tại, cứ qua nửa khắc linh khí sẽ bạo ngược thêm một phần.”

“Sư đệ quả nhiên kỳ tài, những thứ như vậy mà đệ cũng có thể cảm nhận được. May mà có sư đệ đồng hành, sư tỷ thật sự cảm thấy không bằng.”

Tiêu Dao cười híp hai mắt, giống như thờ dài

“Nếu đã như vậy thì chúng ta mau đi thôi. Chỉ là”

Nàng có ý kéo dài âm cuối, ánh mắt ra hiệu phía bên phải có trá, Trương Phàm trấn định gật đầu, tiếp lời

“Sư tỷ chậm đã. Đệ nghĩ chúng ta nên giải quyết việc này rồi mới đi.”

Lập tức hắn nói với bên phải của nàng

“Từ khi Trương mỗ vào cốc hai vị đạo hữu đã đi theo, không biết có mục đích gì? Mời ra đây nói chuyện.”

Bạn đang đọc truyện *Chạm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Mục đích

Nửa ngày bốn phía vẫn không chút động tĩnh, giống như hắn tự nói với không khí.

Trương Phàm cười lạnh một tiếng, sát ý lộ cả ra ngoài

“Nếu hai vị đạo hữu vẫn che che dấu dấu, chớ trách Trương mỗ không khách khí, mời hai vị hiện thân!”

Đây là lần đầu tiên Tiêu Dao thấy một biểu cảm khác ngoài mặt than của hắn, cái này gọi là “cười”. Chỉ là hai khóe miệng khẽ nhếch khiến hắn nhìn qua càng thêm âm trầm không thể nắm bắt.

Sát ý sắc bén phối hợp với tiếng cười âm lãnh khiến hai người đang nấp trong bụi cây không thể không đi ra.

“Hai vị đồng môn chớ có hiểu lầm, hai người chúng ta chỉ trùng hợp ở chỗ này, không có ác ý gì cả. Tại hạ Trầm Đại Thành, bên cạnh ta là đệ tử Ma

Môn Tông Trịnh Ưng.”

Người mở miệng là một lão giả tuổi khoảng hơn năm mươi, dáng người trung đẳng, mặc ngoại bào đệ tử Tiên Vũ Môn, tu vi Trúc Cơ kỳ tầng bảy, vẻ mặt cười xin lỗi nhưng lúc nói chuyện hai con ngươi luôn luôn xoay chuyển, khiến người ta cảm thấy dối trá.

Người còn lại tên Trịnh Ưng, mặc ngoại bào đệ tử Ma Môn Tông, cũng cảnh giới Trúc Cơ kỳ tầng bảy, trên mặt che một mảnh vải đen, chỉ lộ ra hai mắt âm trầm khiến người ta không thấy được tướng mạo, đứng ở bên cạnh lão giả không nói lời nào cũng không nhìn ai.

“Trùng hợp?” Trương Phàm tùy ý đánh giá hai người, lạnh lùng nói “Từ khi tại hạ nhập cốc, hai vị đã đi theo, trùng hợp đến mức này thì đạo hữu cũng nên đưa ra một lời giải thích nhỉ?”

Lúc Trương Phàm nói chuyện, tuy rằng vẫn khách khí lạnh như băng nhưng sát khí quanh thân càng sâu hơn vừa nãy. Khiến trong lòng Trầm Đại Thành kêu khổ không ngừng, trước khi nhập môn phái lão ta và Trịnh Ưng đã là bằng hữu, từng tham gia lịch lãm Khê Gian Cốc vài lần, dựa vào thuật nín thở liếm khí đặc thù mà tập kích các tu sĩ lạc đội kiếm chút tiền tài.

Tu sĩ trong Khê Gian Cốc bị bọn họ hại nhiều không kể xiết. Trước hết, bọn họ không tập kích tu sĩ cảnh giới cao hơn mình, cũng không động đến tinh anh các phái các gia, hai nữa là bọn họ chỉ tập kích các tu sĩ lạc đội. Đầu tiên là liếm khí theo dõi, sau đó chờ thời cơ chín muồi hai người sẽ cùng đánh bất ngờ, những tu sĩ này hơn phân nửa là bị giết trong tình huống bất ngờ không kịp chuẩn bị.

Lại nói lần này bọn chúng đúng là xui xẻo, vừa thấy Trương Phàm một mình nhập cốc, tu vi lại dưới bọn chúng, không có đồng bạn ở bên liền chọn hấn làm mục tiêu, định đợi khi hấn tìm được bảo vật rồi thì ra tay. Ai ngờ đợi nửa ngày mới phát hiện hấn không lẻ loi một mình mà còn một đồng bạn tu vi cao hơn hai người bọn họ! Phải biết rằng dưới tình huống cấp bách và pháp bảo như nhau, chênh lệch một cảnh giới không phải là nhỏ, nếu cứ đầu pháp lên, chỉ sợ chịu thiệt là bọn họ.

Trầm Đại Thành nghĩ thầm, vụng trộm liếc mắt nhìn Tiêu Dao mặt mang ý cười bên cạnh, trong lòng có quyết định:

“Kỳ thật ta và Trịnh huynh thấy đạo hữu một thân một mình nên muốn mời đạo hữu đồng hành, dù sao thì thêm người cũng thêm một phần lực, cho nên mới đi theo muốn tìm cơ hội mở miệng. Nhưng vừa rồi đang chuẩn bị đi ra thì có yêu thủ lại đây, cho nên chúng ta cũng không dám ảnh hưởng đến đạo hữu, cứ thế mãi cho đến khi bị đạo hữu phát hiện. Thật sự không phải cố ý theo dõi đâu!”

Nghe thì có vẻ chân thực đấy, nhưng trong giới tu tiên tu sĩ vì bảo vật mà tranh cường hão thắng, người lừa ta gạt, sao có chuyện hảo tâm mời người lạ cùng tầm bảo? Trương Phàm và Tiêu Dao cũng chẳng phải tu sĩ khổ tu không hiểu thế sự đương nhiên biết hấn chỉ lấy cớ nhưng nếu khai chiến cùng bọn họ tất sẽ lãng phí không ít thời gian. Huống hồ hai người bọn họ cũng chưa kịp bày trò gì, cứ giết thì cũng hơi vô lý lại lãng phí thời gian.

“Sur đệ, nếu là trùng hợp thì cũng không cần khó xử hai vị đạo hữu này. Chúng ta vẫn nên đi thôi!”

Tiêu Dao nháy mắt với Trương Phàm một cái, Trương Phàm hiểu ý hơi vuốt cằm nói

“Nếu đạo hữu đã nói là trùng hợp, thì tại hạ và sư tỷ cũng không so đo. Các người đi đi, chớ tiếp tục theo đuôi chúng ta, nếu không”

Ánh mắt Trương Phàm lạnh như băng đảo qua hai người

“...chuyện sẽ không đơn giản như vậy đâu! Sư tỷ, chúng ta đi.”

Hai người đang định rời đi, thì con ngươi Trầm Đại Thành đảo một vòng, lên tiếng giữ lại

“Ôi, hai vị đạo hữu, xin dừng bước. Nếu hiểu lầm đã coi, gặp nhau tức là có duyên, không bằng chúng ta kết bạn mà đi, thế nào?”

Trương Phàm cũng không quay đầu lại đã cự tuyệt

“Không có hứng!”

Thấy hai người sắp bay đi, Trầm Đại Thành cắn răng một cái, hô lớn

“Hai vị muốn đi nội cốc đúng không? Ta biết một con đường gần đây có thể tiết kiệm một nửa thời gian đến nội cốc!”

Tiêu Dao và Trương Phàm hơi dừng lại, Trương Phàm xoay người nghi ngờ nhìn lão.

“Ngươi biết đường vào nội cốc?”

Thấy hai người rốt cục dừng lại, ông ta vội vàng nở nụ cười nói:

“Đương nhiên, mọi người đều là đồng môn, sao ta dám lừa gạt hai vị?”

“Hừ? Nếu ngươi biết thì cần gì phải báo với chúng ta? Tự các ngươi đi vào không tốt sao? Ít nhất cũng bớt một người tranh bảo vật.”

“Đạo hữu nói đùa! Thẳng thắn mà nói nếu hai chúng ta có thể theo con đường kia tiến vào nội cốc thì nhất định sẽ không nói cho hai vị. N hưng nơi này có chút phiền toái nhỏ, chỉ hai người chúng ta căn bản không thể đi qua nhưng nếu có hai vị gia nhập, nói không chừng còn có thể. Không biết hai vị có

muốn thù một lần? Hơn nữa nơi này giáp giữa nội cốc và ngoại cốc, nếu như không qua được chúng ta vẫn có thể theo đường cũ chạy tới nội cốc, cũng không chậm trễ bao nhiêu thời gian.”

Nghe xong Trương Phàm cũng không có biểu tình gì còn Tiêu Dao vẫn cứ mang ý cười bình tĩnh nhìn Trầm Đại Thành.

Thấy hai người không kích động như dự đoán, Trầm Đại Thành không hiểu thế nào, vừa rồi không phải lão nghe rõ hai người bọn họ đang vội vã muốn vào cốc hay sao? Bọn họ không tỏ thái độ thì mình làm sao nói tiếp chuyện chia bảo vật được?

Thấy không khí có chút xấu hổ, Trịnh Ứng chưa bao giờ lên tiếng, đứng lên trước Trầm Đại Thành, hai mắt u ám như xà nhìn chăm chăm hai người Trương Phàm và Tiêu Dao, mở miệng nói:

“Chúng ta cũng không muốn thù lao gì, chỉ là muốn bồi tội vì vừa nãy vô ý đắc tội hai vị. Đợi đến nội cốc chúng ta mỗi người một ngả. Mà bản đồ cũng có thể đưa hai vị nghiệm chứng trước. Hai vị thấy sao?”

Mục đích đã đạt được thì cũng không cần làm ra vẻ nữa, Tiêu Dao đưa tay cười nói

“Vẫn là Trịnh đạo hữu thành ý hơn.”

Trịnh Ứng cũng không giận, trực tiếp lấy một cái ngọc giản từ trong túi trữ vật ra, ném đến tay Tiêu Dao.

“Đây là tuyến đường. Năm mươi năm trước bọn ta tìm được trong hải cốt một tu sĩ thượng cổ, có lẽ hiện nay đã hơi khác đi nhưng đường thì khẳng định là đúng, nơi đó có truyền tống trận thông đến nội cốc.”

Tiêu Dao dùng thần thức xem xét một lần, tạm thời không phát hiện điều gì dị thường, lộ tuyến quả thật hướng về nội cốc, gật đầu với Trương Phàm, đem ngọc giản trả lại cho Trịnh Ứng, nói:

“Được, chúng ta lập tức khởi hành.”

Ngay khi bốn người Tiêu Dao bắt đầu chạy về nội cốc, tại một nơi căn cổ sỏi đá phía Bắc Khê Giản Cốc, có một nam tử và hai nữ tử dừng đó.

Trên vùng đất khô nứt xám xịt này có một cây cỏ thụ đã chết héo, dưới tàng cây là một thân xác tu sĩ bị tàn phá, máu không ngừng nhuộm đỏ mặt đất, có thể thấy rằng mới chết không lâu, thi thể vẫn còn nóng. Mà ba người này không chút cố kỵ đứng bên cạnh thi thể.

“Túi trữ vật này thì có thể có cái gì tốt?”

Nam tử tuần lảng cảm đầu ngẩng nhìn khoảng không hắc ám bao phủ nội cốc cách đó không xa, không chút đề ý hỏi:

Cô gái áo xanh đang xem xét túi trữ vật lập tức cung kính nói:

“Bẩm công tử, ngoại trừ linh thạch thì đều là mấy thứ không lên được mặt bàn.”

Nam tử vẻ mặt như đã đoán được từ lâu, cười lạnh

“Ta đã nói rồi, thứ tu sĩ nghèo kiết như vậy sao có thể có thứ gì tốt? Mấy tên đệ tử đại phái này so ra còn không bằng đám tán tu muốn thông qua chúng ta đã thông quan hệ với Cơ gia. Thế mà Từ Y cứ không tin, lần này thì sao?”

Cô gái áo tím kia chỉ rừ mắt, từ từ nói:

“Thả rằng thêm một chuyện cũng không thể bỏ qua một phần xác suất có bảo vật. Chúng ta đều là những người làm việc thay thiếu chủ, trừ phi thiếu chủ nói không cần, nếu không toàn bộ đều phải kiểm kê.”

Nam tử ngả ngón lấy tay nâng cằm cô gái tên Từ Y, đôi môi kè sát làn da tuyết trắng của nàng, cả giận nói:

“Giờ đã kiểm tra xong, Từ Y đã vừa lòng chưa?”

Từ Y cũng không thèm nhìn hán chỉ nghiêng đầu tránh bị đùa giỡn

“Công tử, ta là người của thiếu chủ.”

Biểu tình của nam tử trở nên cực kỳ khó coi, ngoan ý lộ ra từ trong xương khiến dung nhan tuần lảng trở nên vẩn vọ. Hình tượng công tử vốn có cũng theo đó mà biến mất, hán nói với cô gái áo xanh:

“Lục Liễu, tra xong thì xử lý thi thể!”

Lập tức hán quay đầu lại, cười gằn với Từ Y:

“Giả vờ thanh cao cái gì? Chờ lần phân chia cấp bậc này chấm dứt, thiếu chủ sẽ ban người cho ta, đến lúc đó, xem ta tra tấn người thế nào!”

Từ Y vẫn rũ rần mi dài không nhúc nhích, ngoảnh mặt làm ngơ.

Tiếp đó, Cơ Hạo Nhiên cũng không dây dưa với nàng ta, đi đến bên cạnh Lục Liễu ra lệnh

“Lục Liễu, mở bản đồ ra xem chúng ta còn cách đó bao xa?”

“Vâng, công tử.” Lục Liễu nhu thuận lấy ra một khối da thú, từ từ mở ra, một bản đồ hiện ra trước mắt hai người.

“Từ hướng này đi qua, đại khái khoảng sáu trăm dặm là có thể tới nội cốc, mà tới nơi đó thì cần một ngàn lý.”

Chỉ thấy trên bản đồ Lục Liễu cầm có một dấu hiệu màu đỏ tươi, bên cạnh ghi chú: Pháp bảo thượng giới. Mà nơi này đúng là trung tâm nội cốc của Khê Gian Cốc.

“Tốt! Tốt! Tốt!” Cơ Hạo Nhiên vỗ tay nói liền một lúc ba chữ tốt, hiện giờ tâm trạng hắn rất tốt, nhiệt huyết trong cơ thể cuộn cuộn “Các người chờ mà xem, pháp bảo thượng giới tuyệt đối không trốn khỏi lòng bàn tay Cơ Hạo Nhiên ta. Đi!”

Theo dòng chảy thời gian, màn đêm buông xuống, tranh đoạt, hỗn chiến trong cốc càng ngày càng gay cấn, tối nay chính là đợt cao điểm đầu tiên. Bên ngoài cốc, bảy vị dẫn đội đều chăm chú quan sát động tĩnh bên trong Khê Gian Cốc.

“Lần này vẫn như cũ sao?” Tà Bất Vi lười biếng hỏi.

“Đương nhiên, đây là lệ cũ. Để ta trước đi!” Mộ Dung Từ cười tao nhã, lật tay lấy ra một cái hộp “Một đoạn Đông Kim Mộc, cược cho Mộ Dung gia ta!”

Đông Kim Mộc là tài liệu tốt nhất để luyện chế pháp bảo bản mạng thuộc tính Mộc, số lượng cực kì thưa thớt, không ngờ hắn nỡ bỏ ra đánh cược!

Thấy mấy người khác đều ngưng thần nín thở, Mộ Dung Từ không khỏi thầm đắc ý.

“Nếu Mộ Dung đạo hữu đã ra tay hào phóng như vậy, ta đương nhiên không thể lấy ra mấy thứ không lên được mặt bàn gì đó. Đây là hai viên Duyên Thọ Đan, có thể gia tăng trăm năm nguyên thọ. Đương nhiên, đặt Yên Thủy Các thắng.”

Người thứ hai là Vu Tịch, nàng cười quyến rũ, cũng lấy ra một hộp nhỏ ném về phía trung tâm.

Kế tiếp Ma Môn Tông, Tú Sơn Phái, Tiên Vũ Môn đều lần lượt lấy ra tiền cược. Trong đó, Phương Úc Dao lấy ra một món đạo khí trung phẩm thuộc tính Hỏa vô cùng quý giá.

Bảy món dị bảo trong giới tu tiên cứ lẳng lẳng lơ lơ giữa không trung, bọn chúng đều đang chờ đợi chủ nhân mới xuất hiện, chờ đợi kết quả cuối cùng bảy ngày sau.

Mà trên tầng trời cao vạn thước, cũng đang có hai nhân vật cường đại nhìn chăm chú vào một màn phía dưới.

Một vị đầu chim thân người trong đó nhìn về phía vị đầu thú thân người đuôi dài nói:

“Bạch Trạch huynh, nếu thấy đám nhân tu phía dưới vương bận, không bằng chúng ta.”

Hắn ra dấu một cái thủ thế mất đầu.

Mà yêu thú tên Bạch Trạch kia lại lắc đầu

“Tất Phương lão đệ chớ có xúc động, nơi này là nhân tu giới, đám tiểu bối Kim Đan kỳ này tuy rằng chúng ta muốn giết bao nhiêu thì giết, nhưng thực lực tứ phái tam gia phía sau bọn chúng không thể khinh thường, ngộ nhớ đánh động đến mấy lão quái Nguyên Anh sau lưng thì Phương Hóa này chúng ta đừng mơ lấy.”

Nhưng Tất Phương vẫn có chút lo lắng, tiếp tục mờ miêng nói:

“Nhưng mà cảm chế này.”

Bạch Trạch lắc tay ra hiệu nó không cần nói nữa

“Yên tâm. Một phần của Phương Hóa đã bị chúng ta thức tỉnh, chẳng lẽ Tất Phương lão đệ không cảm nhận được hơi thở bạo ngược trong nội cốc sao? Kế tiếp, không tới mấy ngày hỏa diễm bạo ngược của Phương Hóa sẽ bùng nổ, đè ép kết giới khiến cảm chế bị nứt vỡ cuối cùng biến mất không còn. Lúc đó chính là thời cơ tốt nhất để chúng ta cướp lấy Phương Hóa.”

Nghe xong, Tất Phương dùng thần thức dò xét một phen, quả nhiên phát hiện đúng như những gì hắn nói, vội vàng gật đầu.

“Nếu Bạch Trạch huynh đã khẳng định như vậy thì ta cũng không cần nhọc lòng thêm nữa. Kế tiếp còn chút thời gian, không biết Bạch Trạch huynh có muốn đến phụ cận uống với ta hai chén rượu? Mấy ngày gần đây vừa vận chiêm được một bình linh rượu hảo hạng.”

Bạch Trạch gật đầu cười to nói

“Đúng lúc ta đang định tìm chút việc vui giết thời gian, đến đây, chúng ta uống chút rượu ngon, cầu chúc cho lần hành động này thành công mỹ mãn.”

Bạn đang đọc truyện *Châm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Mọi người

Khê Giản Cốc bao phủ bởi màn đêm hoàn toàn khác với dáng vẻ yên tĩnh của nó ban ngày, trong cốc thỉnh thoảng lóe lên tia sáng lỏng lẻo, tiếng nổ, tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tiếp. Điều này nghĩa là đợt chém giết đào thải đầu tiên bắt đầu.

Trong một đầm lầy tại Khê Giản Cốc, hai tên đệ tử Mộ Dung gia người đầy máu, mừng rỡ như điên cầm một gốc linh thảo lên, kích động nói

“Cuối cùng cũng tới tay! Tên tiểu tử Lí Cường kia dám vọng tưởng đấu với chúng ta, đúng là chán sống!”

Mà thi thể tu sĩ tên Lí Cường đã rơi vào đầm lầy bên cạnh, đầu của hắn không biết rơi vào đâu, bên cạnh còn ngổn ngang thi thể đệ tử Mộ Dung gia, hiển nhiên nơi này vừa trải qua một trận ác đấu.

“Ô, đây không phải Kỳ Lâm Thảo sao? Làm thế nào đây, Dĩnh Nhi cũng muốn, hay là hai vị đạo hữu tặng Dĩnh Nhi nhé?”

Bỗng nhiên có người chen vào nói, hai tên đệ tử Mộ Dung gia vừa rồi còn hưng phấn, giờ giống như bị một chậu nước đá dội từ đầu đến chân, cảm giác sợ hãi khôn cùng chạy thẳng lên não. Hai người nhìn cô gái không biết xuất hiện từ lúc nào trước mặt, hoảng sợ mở lớn miệng, nửa ngày nói không ra lời.

“Thế nào? Hai vị đạo hữu không muốn? Làm sao bây giờ, Dĩnh Nhi đau lòng quá!” Cô gái nghịch nghịch tóc mình, hai hàng mày nhăn lại, nhìn qua giống như là chửi chửi khóc, rất đáng thương.

Nghe nàng nói vậy, tên đệ tử Mộ Dung gia cầm linh thảo trong tay ném về phía nàng, xua tay nói

“Không dám, không dám, nếu Trọng đạo hữu thích thì cứ việc cầm, nhưng xin cô cho chúng ta một con đường sống!”

Trọng Dĩnh nhẹ nhàng bắt lấy linh thảo, trong nháy mắt hé ra nụ cười ngọt ngào say đắm.

“Ôi chào, hai vị đúng là người tốt mà, Dĩnh Nhi thật vui về!”

Hai tên đệ tử thấy nàng đặt sự chú ý lên gốc linh thảo thì vội liếc nhau một cái, lặng lẽ xoay người nhanh chóng rời đi.

Nhưng còn chưa gọi ra pháp bảo đã thấy cổ chợt lạnh, lập tức máu tươi phun ra. Hai người không thể tin nổi mở to hai mắt che lấy cổ mình, chỉ kịp phát ra một tiếng “Cô” đã đầu lia khỏi cổ, không còn một chút sinh khí.

Trọng Dĩnh vừa lòng nhìn hai cổ thi thể, cười đến đáng yêu.

“Chẳng lẽ hai vị không biết Trọng Dĩnh ta bất luận đau buồn hay vui vẻ đều muốn giết người? Kieps sau nhớ cho kĩ!”

Sau khi xử lí tử thi của hai người nọ, nàng nhìn phương hướng xung quanh một chút, lẩm bầm.

“Ừm, ngoại cốc này ta chơi cũng chán rồi, kế tiếp đi nội cốc vậy.”

Cách nàng khoảng chừng trăm dặm, đám đệ tử Ma Môn Tông đang vây quanh một thiếu niên mặt trẻ măng.

Thiếu niên lười biếng nhìn bọn chúng một cái, tiếp tục lau thanh cự kiếm trong tay, giọng nói không chút thay đổi, hỏi

“Chư vị tìm ta có chuyện gì?”

Người này đúng là thiếu niên mặt than gần Tiêu Dao lại ngày ấy, đám đệ tử Ma Môn Tông kia nhanh chóng bao vây hắn, trong đó một người cười lạnh

“Không có gì! Chỉ là nghe nói Liễu đạo hữu là đệ nhất tu sĩ Trúc Cơ kỳ của Tử Sơn Phái cho nên chúng ta muốn lãnh giáo đạo hữu một chút!”

Nói xong lập tức gọi ra pháp bảo vọt lên, miệng thét to

“Các huynh đệ, lên! Giết hắn rồi chúng ta có thể nổi danh khắp Tông! Đầu của hắn trị giá một món thượng phẩm đạo khí đó!”

Gần mười người đều gọi ra pháp bảo xông lên, nhưng Liễu Phong vẫn trấn định như cũ, khóe miệng mang theo nét khinh thường, chậm rãi giờ thanh cự

Kiểm giống như đang vuốt ve trần bảo. Ngay khi các loại pháp thuật chứa đầy sát khí sắp đụng tới hắn, một tia bạch quang chợt lóe

“Àm!”

Một tiếng nổ thật lớn, vang vọng khắp Khê Gian Cốc, thậm chí ngay cả ngoại cốc cũng nghe được.

“Đó là tiếng gì vậy?”

Trầm Đại Thành đang đi đường bị tiếng nổ làm giật nảy mình, cảnh giác nhìn bốn phía..

“Có người đấu pháp, nhưng cách chúng ta rất xa. Không cần đề ý!”

Trương Phàm đi trước, đầu cũng không quay lại, đáp lời nhưng tốc độ phi hành chẳng hề chậm lại dù chỉ một chút.

Mà Tiêu Dao đi sau hắn thì hơi nhú mồm, không ngờ hơi thở gây ra tiếng nổ vô cùng lớn này lại là thiếu niên xuất hiện đêm đó. Rốt cuộc hắn có lai lịch gì?

Trầm Đại Thành nhìn chằm chằm Trương Phàm như nhìn quái vật, người này rõ ràng tu vi không bằng mình nhưng vì sao thần thức lại cường đại đến vậy? Vốn lão nghĩ nữ tu có tu vi cao hơn bọn họ mới khó chơi, không ngờ lại nhìn lầm.

Càng đi vào trong thần thức càng bị hạn chế, cũng không thể phi hành quá cao bởi khắp không trung trải đầy khe rách không gian. Đến đây, thần thức của lão chỉ có thể điều tra trong phạm vi hai mươi lý, mà hắn lại có thể tra xét xa đến vậy? Không phải hắn cố ý che giấu tu vi đấy chứ?

“Lão Úng” Lão dùng thần thức truyền âm nói “Có lẽ lần này chúng ta tìm sai đối tượng rồi, giờ thu tay còn kịp!”

Trịnh Ung bất lộ thanh sắc, trong lòng thầm khinh bỉ lão bạn già lúc nào cũng sợ trước sợ sau.

“Đã đến nước này chẳng lẽ lão còn muốn quay đầu? Chỉ là thần thức hơn người thường một chút thôi đã khiến lão nghi thần nghi quỷ nhất gan đến mức này? Có chênh lệch tu vi ở đó, cho dù thần thức có bao trùm toàn bộ Khê Gian Cốc thì thế nào? Còn không phải chỉ là một tên tiểu bối Trúc Cơ kỳ tăng năm? Lão sợ cái gì?!”

“Không phải vậy! Ta đây là cẩn thận mà, chỉ sợ chìm thuyền trong mộng!” Trầm Đại Thành biện giải cho bản thân, “Người không thấy bộ mặt người chết của hắn sao? Nhìn qua sâu không lường được! Sớm biết trước thì ta đã không tham, cái gì mà đường vào nội cốc, hừ, ta và người xông qua ba lượt nhưng đã lần nào thành công? Ta thấy chúng ta và bọn họ vẫn nên đường ai nấy đi sớm thì hơn, lát nữa lại tìm con mồi dễ đối phó hơn sau!”

“Hừ, quả nhiên lão chết vẫn không đổi tính, có chút gió thổi cô lay liền đổi ý, ta thấy hai người này không phải không có mục tiêu, tùy ý đi lung tung, dám chắc bọn chúng biết tung tích chỉ báo. Nếu may mắn, không chừng xong vụ này chúng ta còn có cơ hội Kết Đan cũng không chừng! Nguy hiểm và kỳ ngộ luôn cùng tồn tại, nếu lão sợ thì cứ tự rời đi trước, còn ta ta tự nghĩ biện pháp.”

Nghe vậy Trầm Đại Thành tỉnh táo lại, vội nói

“Lão Úng, đừng vậy mà! Chúng ta quen biết lâu như vậy rồi, người không thể bỏ ta lại được, không phải ta chỉ nhắc nhở người một chút thôi sao, cũng vì đám chúng ta cả, giờ ta không nói nhiều nữa, được chưa?”

Trịnh Ung cười lạnh trong lòng, đúng là thứ tiểu nhân điển hình, cứ phải tạo chút áp lực mới chịu thỏa hiệp, cũng may lão sợ phiền phức thì sợ phiền phức, nhưng luận về đấu pháp lão còn mạnh hơn hắn một bậc, hơn nữa còn có thuật liêm khí độc môn, nếu không mình đã không làm bằng hữu với lão ta nhiều năm như vậy.

“Thế này đi...” Trịnh Ung giả vờ rộng lượng đề nghị, “Nếu lão cảm thấy kẻ này khó đối phó thì đến lúc đó, ta đối phó hắn còn nữ tu kia thì giao cho lão, được không?”

“Chuyện này...” Trầm Đại Thành tỏ vẻ khó xử “Tuy rằng nữ tu kia nhìn có vẻ bình thường, nhưng tu vi so với hai chúng ta cao hơn nhiều!”

“Lão là đồ ngu sao?” Trịnh Ung cười nhạt với lão “Ai bảo lão trực tiếp đấu với ả? Còn nhớ bộ xương khô kia không? Dụ nàng ta đến đó”

Nghe vậy, tinh quang trong mắt Trầm Đại Thành chợt lóe

“Ồi, sao ta lại không nghĩ tới nhỉ? Ở chỗ đó, cho dù nàng ta có pháp bảo trong tay hay mạnh mẽ như tu sĩ Kim Đan Kỳ thì cũng không tránh được kết cục thì cốt vô tồn!”

Ngu ngốc! Trịnh Ung mừng thầm trong lòng, tên tiểu tử kia nhiều nhất cũng chỉ có tu vi tăng năm, có thể tác quái đến đâu? Mà nữ tu kia chưa nói tu vi cao, mà từ đầu tới cuối đều mang vẻ mặt ôn hòa, không hề hiển lộ tài năng, che giấu sâu vô cùng, đây mới là đáng sợ nhất.

“Được rồi, trong lòng biết thì tốt. Từ giờ trở đi đừng truyền âm với ta, tránh cho bọn chúng nhìn ra manh mối.”

Hai người đều mang ý xấu, thì thầm qua lại ở phía sau, theo đạo lý nếu không phải tu sĩ Kim Đan kỳ thì không ai có thể nghe được bọn họ đang nói gì, nhưng Tiêu Dao ở phía trước lại nghe không sót một chữ.

“Quả nhiên hai tên này không có hảo tâm gì!” Báo Nanh Kiếm nhàm chán dụi dụi mắt “Cẩn thận bản đồ này có trá.”

Tiêu Dao thờ ơ thản trả lời “Kệ bọn chúng đi! Mấy tên tép riu cũng chẳng thể làm nên trò trống gì. Bản đồ này ta đã kiểm tra qua, không có vấn đề gì, trong đó sử dụng chữ cổ, hẳn là có nguồn gốc từ tu sĩ thượng cổ, phương hướng cũng giống với thần thức cảm giác của ta. Đương nhiên, nơi này tất có nguy hiểm nhưng so với tiên khí thì tính là gì!”

“Vậy sao cô không nhắc nhở tên tiểu tử Trương Phàm kia một câu?” Báo Nanh Kiểm lại hỏi lần nữa.

Tiêu Dao nhìn bóng dáng nam tử phía trước một cái.

“Không cần. Không khéo ta nói ra, người ta còn chê ta nhiều chuyện, hẳn vốn là người cẩn thận lại lắm mưu mẹo, không thể nào không có chuẩn bị gì.”

Bốn người gấp rút lên đường không hề dừng lại, cứ đi như thế hai ngày hai đêm, cũng không gặp nguy hiểm gì lớn. Nhờ bản đồ bọn họ tránh được rất nhiều nơi nguy hiểm, ngoại trừ có vài lần bị yêu thú tập kích thì các tu sĩ khác khi nhìn thấy tổ đội bốn người trong đó lại có một tu sĩ Trúc Cơ kỳ Đại viên mãn bọn họ thì đều không dám tùy tiện lỗ mãng.

Phải biết rằng thứ nguy hiểm nhất trong Khê Giản Cốc không phải là yêu thú, cũng không phải là khe rách không gian xuất hiện bất ngờ mà là tu sĩ. Trên tài dị bảo có hạn mà dục vọng con người là vô tận. Trong thời đại tài nguyên thừa thót như hiện nay, nếu đầu, thân có mỗi thứ một nơi thì cũng chớ trách người khác tâm ngoan thủ lạt, chỉ có thể trách bản thân thực lực không bằng người!

Chỉ trong hai ngày, tu sĩ nhập cốc đã giảm một nửa. Mấy ngày trước còn có thể nghe thấy tiếng nổ hay nhìn thấy ánh sáng phát ra khi đấu pháp nhưng nay một chút động tĩnh cũng không có, ngoại cốc lại khôi phục cảnh yên tĩnh như xưa. Mà trong nội cốc lại có xu hướng dậy sóng. Đương nhiên chiến trường ngoại cốc đã chấm dứt, các tu sĩ có bản lĩnh đều chạy tới nội cốc chỉ thừa lại một số ít các tu sĩ nhỏ yếu may mắn còn sống đang tránh ở chỗ tối, lảng lạng chờ đợi thời điểm xuất cốc vào bảy ngày sau.

Lại qua một ngày, bốn người đi đến một mỏm đá bị cỏ dại che khuất, Trầm Đại Thành đẩy đám cỏ cao gần bằng đầu người ra, một lối đi nhỏ hẹp đan giữa các mỏm đá hiện ra trước mắt đám người. Lão nhìn bốn phía, xác nhận nơi đây không khác mấy so với năm mươi năm trước, lúc này mới nói:

“Chính là chỗ này! Đi từ đây xuống sẽ có một truyền tống trận nhỏ bên dưới, có thể trực tiếp đi vào nội cốc.”

Trương Phàm dò xét xung quanh một vòng, cũng không phát hiện mai phục hay dị trạng gì, gật đầu mặt không đổi sắc nói:

“Có vẻ hai vị khá quen thuộc nơi này, mời đi trước dẫn đường!”

Trịnh Ứng cười lạnh liếc hẳn một cái

“Đương nhiên, nếu hai vị xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chúng ta cũng rất áy náy, vậy tại hạ đi trước.”

Hắn là người đầu tiên tiến vào thông đạo, Trầm Đại Thành theo sau, còn Tiêu Dao thì đi cuối.

Lối đi này hướng xuống lòng đất, âm u mà ẩm ướt, chỉ sợ chưa ai từng đi qua, đi xuống thêm một đoạn rồi lại đi qua dãy bậc thang dài, bốn người tiến vào một động phủ trong lòng đất. Động phủ này trông hoác, chỉ có hai thông đạo đen ngòm không biết thông đi đâu.

Đến đây Trầm Đại Thành dừng bước, nói với bọn họ

“Kế tiếp là chỗ phiền toái mà ta đã nói. Hai vị có thấy hai thông đạo trước mắt?”

Trương Phàm và Tiêu Dao gật đầu, ý bảo lão tiếp tục.

“Hai thông đạo này đều thông đến chỗ truyền tống trận kia. Chỉ là hai đường hoàn toàn khác nhau, trên bản đồ cũng đã ghi rõ, nhưng vấn đề chính là ở chỗ ấy. Nếu muốn đến chỗ truyền tống trận phải chia ra phá giải cấm chế cả hai nơi, mà chỉ có tu sĩ thuộc tính phù hợp mới có thể giải cấm chế. Nói lại thấy tiếc, linh căn của ta thuộc tính Thổ là chủ, chuyên tấn công pháp thuật hệ Thổ, còn Trịnh Ứng là hệ Kim, mà để giải trừ cấm chế hai nơi này cần pháp thuật hệ Hỏa và hệ Thổ, hơn nữa còn cần người bên cạnh hiệp trợ, cho nên chỉ với hai người chúng ta thì cơ bản không thể làm được.”

Sau đó lão dừng một chút, nhìn về phía Trương Phàm

“Mấy ngày trước lúc Trương đạo hữu giết yêu thú có sử dụng pháp thuật hệ Hỏa, đúng chứ?”

Thấy Trương Phàm không phủ nhận, lão lại tiếp tục

“Đây đúng là duyên phận! Chính vì trùng hợp như vậy nên chúng ta mới theo đuôi đạo hữu, muốn mời đạo hữu tham gia giải cấm chế. Huống hồ giờ chúng ta còn có tu sĩ Trúc Cơ kỳ Đại viên mãn như Tiêu đạo hữu, như vậy ta chia làm hai tổ, chuyện giải trừ cấm chế sẽ dễ như trở bàn tay.”

Đội lão làm nhâm xong, không chờ Trương Phàm lên tiếng, Tiêu Dao liền nói

“Ồ, thế thì đúng là khéo thật! Điều này chứng tỏ thiên ý muốn chúng ta phá giải cấm chế này đây mà! Nếu phải chia hai tổ thì ta có một đề nghị, hay là ta và Trầm đạo hữu một tổ, sư đệ và Trịnh Ứng đạo hữu một tổ, được không? Trịnh đạo hữu và Trầm đạo hữu có vẻ quen thuộc địa hình nơi này, chia ra đi đôi ta thì thích hợp hơn.”

Trầm Đại Thành còn đang suy nghĩ nếu mình đưa ra ý kiến phân tỏ mà hai người này lại không đồng ý thì phải làm sao mới tốt. Đang cân nhắc xem mở miệng thế nào không ngờ Tiêu Dao lại nói ra trước, khiến lão sững sốt không thời, lập tức vui vẻ nói:

“Đương nhiên không vấn đề! Tại hạ cũng đang nghĩ vậy, không ngờ Tiêu đạo hữu lại nói ra trước. Chúng ta đúng là không mưu mà hợp! Như vậy, Trịnh huynh có dị nghị gì không?”

Ánh mắt âm trầm của Trịnh Ứng đảo qua Tiêu Dao, thân nhiên nói

“Tùy!”

Cuối cùng Trầm Đại Thành nhìn về phía Trương Phàm “Trương đạo hữu thì sao?”

Trên mặt Trương Phàm nhìn không ra suy nghĩ gì, không dị nghị nói:

“Không sao! Cứ làm theo lời sư tỷ nói.”

Bạn đang đọc truyện *Chạm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Đấu pháp

Sau khi đạt được nhất trí, bốn người chia làm hai tổ, Trương Phàm và Trịnh Ứng đi thông đạo bên trái, còn Tiêu Dao theo Trầm Đại Thành tiến vào thông đạo bên phải.

Trầm Đại Thành đi trước, Tiêu Dao vững bước theo sau. Nơi này là lòng đất, nếu đổi lại là người phàm thì chỉ sợ nửa bước khó đi, nhưng tu sĩ có thể dùng thần thức cho nên có tới như mực cũng không vấn đề. Chỉ là, thông đạo này âm thấp im ắng, tuy rằng trước mắt chưa thấy gì nguy hiểm nhưng chung quy vẫn khiến người ta thấy không thoải mái.

“Sao cô lại đề nghị tách ra? Như vậy chẳng phải trùng ý lão đạo này sao?”

Trong bóng đêm, Báo Nanh Kiếm bỗng truyền âm với Tiêu Dao, có chút khó hiểu trước hành vi của nàng.

Tiêu Dao biết tư duy yêu thú như nó không bao giờ thay đổi, chỉ cần khó chịu liền giết, nàng kiên nhẫn giải thích:

“Lúc này hai người bọn họ quen thuộc địa hình hơn chúng ta, bất luận là cùng đi hay tách ra thì chúng vẫn có thể xuống tay với ta dễ dàng. Nếu muốn tiết kiệm thời gian thì phải mạo hiểm, thay vì chờ bọn họ tìm ám chiêu khác đối phó ta, chẳng bằng thuận theo ý họ, sau đó đánh tan từng tên, giải quyết cho sớm. Quan trọng hơn là”

Nàng thoáng dừng một chút, ánh mắt trầm xuống

“So với hai người này, ta càng kiêng kị Trương Phàm hơn. Có thể mục tiêu của hắn cũng là tiên khí, tốt nhất chúng ta không nên bại lộ thực lực của mình trước kẻ địch tương lai quá sớm, tách ra vẫn hơn.”

“Cũng đúng. Kẻ này tâm nhãn so với cô không kém.” Báo Nanh Kiếm cảm khái “Nói cho cùng thì đám nhân tu các cô đúng là vô vị, có mỗi chuyện nhỏ như vậy cũng tính tới tính lui. Nếu không thích thì trực tiếp đấu pháp không tốt hơn sao? Vừa nhanh gọn lại công bằng.”

Tiêu Dao cười khẽ, “Lúc trước dưới sự che chở của sư phụ ta cũng từng nghĩ như vậy. Ta vốn tưởng chỉ cần đứng trên đỉnh núi, trong lòng tĩnh lặng, chuyên tâm theo đuổi đạo của mình là được, nhưng mãi đến sau này ta mới nhận ra bản thân ngu ngốc đến cỡ nào. Trừ phi ngươi có thể mãi mãi đứng trên đỉnh núi khiến mọi người e ngại, nếu không ngươi phải nhớ kỹ, trăm ngàn lần đừng rơi xuống, bởi một khi ngươi thất bại, kẻ bỏ đá xuống giếng sẽ không ít đâu!”

“Từ xưa đến nay, hạng người kinh tài tuyệt điểm không thiếu, nhưng có bao nhiêu người đạt thành đại đạo trường sinh? Nhân Gian giới phức tạp, không thể chỉ dựa vào mạnh mẽ mà độc bộ thiên hạ.”

Báo Nanh Kiếm có chút dăm chiêu, giống như đang hồi tưởng, lại giống như đang tự hỏi, nửa ngày sau nó mới buồn bực nói:

“Lão tử vẫn không hiểu. Thời kè, chuyện trước mắt quan trọng hơn, giờ cũng không phải lúc phân tâm thảo luận đại đạo gì đó.”

Chỉ trong thời gian mấy câu nói, dường như hai người đã đi đến cuối thông đạo. Lối đi vốn nhỏ hẹp dần dần mở rộng ra, kéo dài đến một địa động không khác động phủ ban nãy cho lắm. Tiêu Dao và Trầm Đại Thành đều dừng lại.

“Tiêu đạo hữu” Trầm Đại Thành gọi nàng, nói “Nơi này là nơi có cấm chế mà ta đã đề cập.”

Tiêu Dao quan sát bốn phía, phát hiện nơi này và động phủ phía trên cũng không khác nhau là mấy. Chỉ là phía trước địa động này có một lối đi, sử dụng thần thức điều tra thì bị một bức tường vô hình ngăn lại, hẳn là cấm chế mà lão ta đang nói.

Nàng cũng không nghiên cứu nhiều về cấm chế hay trận pháp gì đó cho lắm, nên chỉ hiểu được chút da lông. Đại khái, nàng chỉ nhìn ra rằng thời gian cấm chế được thiết lập không phải trong vòng trăm năm trở lại đây, có lẽ nó đã được lập cách đây vạn năm, thậm chí là mấy vạn năm, cho nên tác dụng của cấm chế mới trở nên mỏng manh như vậy. Nhưng mỏng manh thì mỏng manh, một tu sĩ Trúc Cơ kì như nàng mà xông vào thì cũng chỉ có một kết cục là tan xương nát thịt.

Lúc này mọi thứ vẫn như thường, trước mắt Trầm Đại Thành còn chưa giờ mảnh khốc gì nhưng kể tiếp thì khó mà nói. Nàng không tỏ vẻ gì, hỏi

“Kể tiếp phải làm thế nào, thỉnh Trầm đạo hữu chỉ rõ.”

Trầm Đại Thành cười híp mắt nói

“Tiêu đạo hữu khách khí! Thật ra cũng không cần đạo hữu làm gì nhiều, chỉ nhờ đạo hữu hộ pháp cho tại hạ trước đã, lát nữa ta sẽ nói cho đạo hữu biết cần phải làm gì.”

Chỉ thấy lão ta đi đến trước cấm chế, hai ngón trỏ khép lại, trong miệng lầm bầm, chớp mắt đã thấy một vòng hào quang sáng lên quanh thân lão, cuối cùng tạo thành một cỗ linh lực hệ Thổ tinh thuần, đánh thẳng về phía cấm chế vô hình kia.

Cỗ linh khí hệ Thổ đụng vào cấm chế, cấm chế lập tức được kích hoạt, từng đạo sóng màu vàng lan ra. Dần dần gợn sóng ngày càng nhiều, cấm chế bắt đầu lay động kịch liệt, cấm chế vốn trong suốt dần dần hiện ra màu tím nhàn nhạt.

Đúng lúc này Trầm Đại Thành hô:

“Tiêu đạo hữu, mau! Nhờ cô nhanh chóng rút linh lực về phía trung tâm cấm chế, nếu không sẽ kiếm củi ba năm thiêu một giờ!”

Tiêu Dao vung tay lên, một cỗ linh lực hệ Thủy bao lấy bàn tay nàng. Công pháp của nàng chỉ có thể hấp thu tiên khí, nhưng nếu sử dụng tiên khí ở Phàm giới sẽ khiến giới vị sụp đổ. May mà mặc dù linh khí không thể tạo ra tiên khí nhưng tiên khí có thể dễ dàng chuyển hóa thành linh khí, đạo lý này cũng giống như nước chảy chỗ trũng, nhưng không thể ngược dòng vậy.

Nàng nhẹ nhàng bắn ra, cỗ Thủy linh lực kia nhanh chóng nhắm về trung tâm cấm chế, ngay khi Thủy linh lực sắp đụng tới cấm chế, Trầm Đại Thành đột nhiên rút tay thu hồi linh lực của mình, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai niệm một khẩu quyết, nhanh chóng động mất.

Thủy linh lực đụng phải cấm chế, nổ “Phanh” một tiếng

Trong phút chốc, xung quanh địa động xuất hiện vô số khe rách không gian. Tiêu Dao không kịp đề phòng, vừa vịn bị một cái khe rách không gian gần đó hút vào.

Khe rách không gian này xuất hiện nửa nén nhang rồi mới từ từ biến mất.

Lát sau, Trầm Đại Thành chui ra từ lòng đất, nhìn địa động không một bóng người, đặc ý cười to

“Ha ha ha, không ngờ đúng không? Cấm chế nơi này có thể mở ra khe rách không gian, điều này là do một vị đạo hữu dùng mạng đời mới phát hiện ra. Nay cuối cùng cũng phát huy công dụng. Trúc Cơ kì Đại viên mãn thì thế nào? Có thể đầu lại khe rách không gian chắc? Tiêu đạo hữu, cô cứ yên nghỉ trong hư không đi nhé!”

Nói xong, lão xoay người ra ngoài, chuẩn bị đi giúp Trịnh Ứng. Giờ này hẳn là Trịnh Ứng đã tóm được tên tiểu tử kia, không biết có thu hoạch gì không? Dù sao thì lão cũng phải đối phó với một tu sĩ Trúc Cơ kì Đại Viên Mãn, lão chỉ mong chặt đứt hậu hoạn chứ không dám hy vọng xa vời thu được ưu việt gì đó.

“Thì ra là thế, hóa ra Trầm đạo hữu có tâm tư này, chỉ là Tiêu Dao không hiểu lắm, giết Tiêu Dao mà chẳng có lấy nửa điểm ưu việt, đạo hữu không mệt sao?”

Trầm Đại Thành còn chưa đi được mấy bước, phía sau liền vang lên giọng nữ quen thuộc, lão kinh hãi quay đầu, lại thấy một màn khiến lão sợ đến mức cảm suýt rớt xuống:

Không biết từ lúc nào mà trong không trung xuất hiện một khe rách không gian. Tiêu Dao vẻ mặt tươi cười đang chậm rãi đi ra từ đó.

“Tiêu Dao đã nghỉ giùm đạo hữu từ lâu rồi. Giết người mà một chút ưu việt cũng không có thì có ý nghĩa gì, hay là giờ chúng ta đấu pháp, nếu đạo hữu thắng cứ việc lấy túi trữ vật của ta, như vậy chẳng tốt hơn sao?”

Sắc mặt Trầm Đại Thành trắng bệch, không ngờ nàng ta có thể còn sống trở về từ khe rách không gian cắt qua Hư không!!! Đáng chết, nàng ta rốt cuộc là thần thánh phương nào?!

Nàng ta không những mang cảnh giới Trúc Cơ kì Đại viên mãn cao hơn mình hai tiểu cảnh giới, thực lực chênh lệch vô cùng lớn, mà giờ còn có năng lực quý dị mà ngay cả Đại năng cũng tha thiết mơ ước: xé ra Hư không!

Lão ta sợ hãi cực điểm, sớm biết vậy thì mình đã đi đổi phó tên nam tu kia rồi. Ai ngờ lại cần phải khỏi xương còn cứng hơn!

Lúc này chỉ có trốn nhanh mới là thượng sách! Lão ta lại niệm chú ngữ muốn độn thổ chạy đi.

Nào ngờ một cột nước đánh gãy chú ngữ của lão, trực tiếp bao quanh người lão.

Mắt thấy không thể trốn, lão vội vàng hô to

“Cô nãi nãi* tha mạng! Là ta có mắt như mù, nhất thời bị quỷ ám nên mới đánh chú ý lên người cô nãi nãi, thỉnh cô nãi nãi giơ cao đánh khẽ thả cho ta một con đường sống!!!”

* Bà cô

Tiêu Dao không để ý tới lời cầu xin của lão, chỉ như bình thường hỏi:

“Phải làm thế nào mới gỡ được cấm chế này?”

Trầm Đại Thành sùng sốt, lập tức trả lời chi tiết

“Bẩm cô nãi nãi, cấm chế này quả thật cần linh lực tương khắc mới có thể cởi bỏ. Lần trước ta còn tìm được một cái ngọc giản, bên trong đều có ghi chú, ta đưa nó cho cô nãi nãi, thỉnh cô nãi nãi thả cho ta một con đường sống.”

“Đưa ta xem trước đã.” Tiêu Dao ra lệnh.

Lão vội vàng lấy từ trong túi trữ vật ra một cái ngọc giản, ném cho Tiêu Dao.

Tiêu Dao cẩn thận đón lấy, dùng thần thức dò xét một phen, nhất thời giật mình: Người này nói đúng nhưng lúc trước lời lão nói một nửa là thật một nửa là giả. Quả thật một cấm chế khác cần Hòa linh lực mới có thể cởi bỏ, nhưng cấm chế nơi này không cần Thổ linh lực như lão nói mà cần linh lực thuộc tính Lôi.

Hắn là lão ta và Trịnh Ung chưa bao giờ thật sự muốn cởi bỏ cấm chế nơi này. Thuộc tính Lôi là thuộc tính biến dị, trong khắp thiên hạ vô cùng hiếm có, sao có thể vì chút chuyện rách nát này mà đi khắp giới tu tiên tìm tu sĩ thuộc tính Lôi? Nhưng đối với Tiêu Dao nàng mà nói, cũng là điều may mắn, nàng che dấu nét vui mừng, cất ngọc giản vào.

Thấy nàng nhận ngọc giản, Trầm Đại Thành vui vẻ nói “Ta nói đúng chứ? Giờ cô nãi nãi có thể thả ta chưa?”

Tiêu Dao neho mắt nở nụ cười, thản nhiên nhìn về phía Trầm Đại Thành.

“Nếu đạo hữu thành tâm cầu xin tha thứ thì cũng nên dâng lên túi trữ vật, thể hiện chút thành ý chứ đúng không? Đưa cho ta túi trữ vật đi.”

Trầm Đại Thành biến sắc, biểu cảm lập tức trở lên vận vẹo, cái này gọi là người chết vì tiền, chim chết vì miếng ăn. Người như lão coi tiền tài còn quan trọng hơn mạng. Nếu thực sự cho nàng ta túi trữ vật thì mình còn cái rắm gì mà tu luyện! Chuyện này so với giết lão còn quá đáng hơn!

“Tiêu Dao! Ngươi đừng có quá đáng! Nếu ngươi đã ép ta như vậy thì hôm nay lão tử liều mạng với ngươi! Lão tử là Thổ, Thổ khắc Thủy, để xem ngươi mạnh đến cỡ nào!”

Dứt lời, lão vỗ túi trữ vật, một cái đỉnh rất lớn bay ra, lão ngồi vào trong đó, nháy mắt đã phá tan thủy chú của Tiêu Dao, sau đó lại đọc chú ngữ, một thanh chiến kích nổi giữa không trung bay thẳng về phía Tiêu Dao.

Thấy lão vừa bắt đầu đã dùng tới hai kiện pháp bảo, một cái trong đó còn là bảo khí phòng ngự thượng phẩm, Tiêu Dao lắc đầu thở dài, đầu năm nay mình lăn lộn đến thâm, ngay cả một tên tiểu nhân giết người đoạt bảo cũng giàu có hơn nàng! Trong lòng nàng sao có thể không buồn bực?

Trong lòng có oán niệm, Tiêu Dao càng đánh hăng hơn, nàng không tránh đi bảo khí đang nhắm thẳng tới mình mà nhẹ nhàng phun ra một câu.

“Sét!..”

Khoảng không trên đầu Trầm Đại Thành lập tức chớp động tia sét, từng đạo thiên lôi đánh xuống, chém thẳng vào đại đỉnh phòng ngự của lão. Dưới sự công kích của vô số lôi điện, thân đỉnh dần dần xuất hiện những vết rách nhỏ.

Linh khí ngày càng dày đặc, pháp thuật phát ra uy lực ngày càng lớn. Trong số các pháp thuật hệ Lôi, [Sét thuật] cũng không phải là một pháp thuật quá cao thâm, nhưng vì một điểm nhỏ tiên khí trong cơ thể Tiêu Dao cũng có thể chuyển hóa thành vô số linh khí cho nên uy lực pháp thuật đánh ra cũng tăng gấp bội.

Trầm Đại Thành lại trừng lớn hai mắt, không thể tin nổi nhìn nàng. Lúc trước rõ ràng nàng ta sử dụng pháp thuật hệ Thủy, sao bây giờ lại là hệ Lôi?

Mà chuyện xảy ra kế tiếp càng khiến cho lão kinh ngạc đến mức thiếu chút nữa móc luôn con mắt. Thanh chiến kích kia của lão đụng phải Tiêu Dao, phát ra tiếng kim loại va chạm chất chứa, sau đó lập tức gãy thành hai đoạn, mà trên người nàng ta một vết thương nhỏ cũng không có!

Sợ hãi, sợ hãi vô biên lan tràn khắp toàn thân lão, giờ phút này lão đâu còn tâm tình đánh tiếp, vội vàng thúc dục đại đỉnh bay về phía cửa ra!

Đáng tiếc, tuy Tiêu Dao có nguyên tắc của mình, nhưng tuyệt đối không “tốt bụng” mà lưu lại mầm họa, nằng lại mở miệng, thì thầm.

“Thầy trào!”

Lập tức, một cột nước ùn ùn đánh về phía Trầm Đại Thành, bao chặt lấy đại đỉnh, lôi điện phía trên tiếp tục đánh xuống, đại đỉnh rốt cuộc không chịu nổi áp lực âm âm vỡ vụn, Trầm Đại Thành nhìn về phía Tiêu Dao, ánh mắt mang theo sợ hãi cùng tuyệt vọng: Không thể nào, không thể nào có chuyện tu sĩ vừa mang thuộc tính Thủy vừa mang thuộc tính Lôi được!

Chỉ tiếc, lão không còn thời gian cẩn thận suy nghĩ vấn đề này nữa, dưới mấy tia sét Trầm Đại Thành nhanh chóng tan biến, ngay cả tro bụi cũng không còn, chỉ lưu lại túi trữ vật trôi nổi giữa không trung.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Nội cốc

Tiêu Dao vui mừng khắp khối tóm lấy chiếc túi trữ vật giờ đã vô chủ, ban này Trầm Đại Thành có thể lấy ra hai kiện bảo khí không tệ, hẳn là trong túi vẫn còn không ít bảo bối nhỉ?

Nàng dùng thần thức tra xét bên trong vài lần, tâm tình vốn đang nhảy nhót không yên lập tức tan thành mây khói, người này mà cũng gọi là tu sĩ hả? Chỉ sợ hai món bảo khí kia chính là gia sản đáng giá nhất của lão ta rồi.

Trong túi trữ vật đại khái có hơn hai mươi khối hạ phẩm linh thạch, bảy khối trung phẩm linh thạch còn mấy thứ như công pháp, pháp thuật, linh thảo đan dược, pháp bảo gì đó hoàn toàn không có.

Đi qua nỗi thất vọng, Tiêu Dao ngẫm lại cũng thấy có lý, một kẻ chỉ trông chờ vào việc đánh cướp tu sĩ cấp thấp lạc đội như vậy sao có thể có được dị bảo gì đó? Bên trong, thứ duy nhất có thể lên được mặt bàn là hai ngọc giản pháp thuật, một cái là [Địa Ưn Liễm tức thuật], một thuật liễm khí theo dõi, hiệu quả không tệ, nếu không gặp phải kẻ có thần thức trác tuyệt hơn người thì cho dù là tu sĩ tu vi cao hơn một hai tiểu cảnh giới cũng chưa chắc đã phát hiện ra. Một cái khác là thuật độn thổ ban này lão ta sử dụng, là pháp thuật chuyên dùng khi chạy trốn chết [Hoàng Long bí quyết], có thể chạy xa mười dặm trong một hơi thở.

Đáng tiếc, hai thứ này đối với Tiêu Dao hoàn toàn vô dụng, trong Nhân Gian năng lực dùng thần thức tra xét hiếm ai bì kịp nàng, còn về độn thuật, thật ra nàng cũng muốn học, nhưng chỉ tiếc đây là pháp thuật hệ Thổ, nếu kiên quyết học thì cũng có thể, nhưng khi sử dụng chỉ có thể phát huy một nửa uy lực, hiệu quả không khác mấy so với [Lôi độn thuật] của nàng. Tác dụng duy nhất của hai thứ này là chờ sau khi ra khỏi đây, mang ra thị trường bán lấy chút linh thạch.

Báo Nanh Kiếm đứng bên nhìn nàng buồn bực nhưng lại vô cùng cẩn thận thu lại túi trữ vật, nhin không được chăm chọc:

“Người đứng là có tiền đồ! Chỉ là một cái túi chữ vật nát mà cũng cất cẩn thận như vậy, chẳng trách cái mặt lúc nào cũng mang vẻ nghèo kiết hủ lậu.”

Đối với lời cười nhạo của nó, Tiêu Dao vào tai trái ra tai phải, sau khi xác nhận bốn phía không có dị trạng gì, nàng mới nói:

“Không quan gia thì không biết củi gạo quý thế nào, chúng ta vốn là bần tu, cái gọi là tích tiểu thành đại chính là cho dù nửa khối hạ phẩm linh thạch cũng không được bỏ qua. Đi thôi, phá cấm chế rồi xuống xem thế nào!”

Có ngọc giản giúp đỡ, Tiêu Dao dễ dàng dùng Lôi linh lực phá vỡ cấm chế, sau đó tiếp tục đi trên một con đường dài và hẹp, cho đến khi tới trước một địa động.

Trong động ngoại trừ vẽ một truyền tống trận cự ly ngắn thì không còn gì cả, bên cạnh truyền tống trận có một hàng chữ cổ:

“Đề tiền ra vào cốc đặc biệt lập trận này, một lần tiêu hao bốn khối trung phẩm linh thạch.”

“Cái gì?” Tiêu Dao cảm giác thịt đau kêu lên “Truyền tống trận cự ly ngắn như vậy mà đòi tới bốn khối trung phẩm linh thạch, thế này thì lỗ quá còn gì!”

Báo Nanh Kiếm thấy nàng lại lộ ra vẻ nghèo kiết hủ lậu thì cười nhạt “Từ trước tới nay truyền tống trận vốn là thứ tiêu hao nhiều linh thạch, phải biết là ở Tiên Giới, một truyền tống trận tốn đến một khối cực phẩm Tiên tinh cơ đấy! Lại nói, lúc trước Ngô sư thúc của cô lừa cô nhiều linh thạch như vậy, sao không thấy tỏ vẻ gì?”

“Hai chuyện này sao có thể nói làm một. Hiếu kính sư thúc là chuyện đương nhiên, linh thạch không phải là không thể tiêu, nhưng mà phải tiêu cho đúng giá trị, truyền tống trận này nếu là ở bên ngoài thì cũng chỉ tốn đến một khối trung phẩm linh thạch là cùng. Thế mà vào đây lại thêm ba khối nữa, nhất định là người lập trận này không đủ năng lực, chẳng phải là người có thể làm ra trận pháp vừa hiệu quả vừa tiết kiệm.”

Báo Nanh Kiểm cạn lời, thật ra các phương diện khác của Tiêu Dao đều tốt, chỉ là mỗi khi đụng vấn đề liên quan tới linh thạch cô nàng đều giật dùng dùng.

“Thế giờ cô tính sao? Truyền tông trận này dùng hay là không?”

Tiêu Dao suy nghĩ rồi nói.

“Chờ đi! Ta nghĩ chắc Trương Phàm cũng sắp đến rồi.”

“Chờ Trương Phàm?”

Báo Nanh Kiểm lập tức nhảy ra phản đối, nói “Chẳng lẽ cô quên kẻ này có thể có mục đích giống chúng ta? Chỉ vì rê đi hai khối linh thạch mà cô lãng phí tiền cơ đi trước hần một bước?”

Tiêu Dao không đếm xỉa tới cơn giận của nó.

“Ta không cho rằng vào sớm hơn hần chút lát thì có thể chiếm được tiền cơ gì. Ngộ nhờ sau khi tiến vào nội cốc lại gặp phải hần, thì trong lòng hần ta chính là kẻ tiểu nhân trục lợi, lúc đoạt bảo nhất định sẽ không nói đến chuyện tình cảm, ngược lại không bằng chờ hần ở đây, bán một chút nhân tình đồng môn. Ngày khác nếu hần có xuồng tay, ma chương sẽ nhiều hơn một chút. Hơn nữa ta cảm thấy kẻ này kỳ ngộ vô số, vận mệnh không tệ, tạm thời theo hần hần là lựa chọn không sai!”

“Nguy hiểm!” Báo Nanh Kiểm cá giận nói “Tranh võ mồm lão tử không bằng người nhưng có tiền cơ mà không chiếm lão tử không nhìn được. Người không đi thì lão tử đi! Đưa linh thạch đây!”

“Không đưa.”

Tiêu Dao cũng không thèm nhìn nó.

Báo Nanh Kiểm tức muốn học máu, đang tính tiến lên cướp thì đường mòn bên trái truyền tới tiếng bước chân rất nhỏ.

Hai người lập tức ngừng nội đấu, cẩn thận đề phòng.

Chốc lát sau, Trương Phàm chậm rãi đi ra, ngoại trừ quần áo có chút tổn hại, các mặt khác đều không vấn đề.

Sau khi nhìn thấy một mình Tiêu Dao đứng đó, hần cũng không tỏ vẻ kinh ngạc, chỉ nói:

“Sư tỷ tới trước một bước hần là đã tra xét một vòng, không biết nơi này có truyền tông trận thông đến nội cốc thật không?”

Về phần vì sao Trầm Đại Thành không cùng đến, hần không hỏi một chữ, giống như từ đầu tới cuối vốn chỉ có hần và Tiêu Dao đồng hành.

Quả nhiên là một kẻ tàn nhẫn! Tuy rằng nàng chưa bao giờ lo rằng hần sẽ bị Trịnh Ứng giết, nhưng Tiêu Dao vẫn cảm thán trong lòng, trên mặt cũng cười nói:

“Ta chỉ đến sớm hơn đệ chút thôi. Nơi này quả thật có một truyền tông trận tới nội cốc, một lần ước chừng truyền được hai người, tồn bốn khối trung phẩm linh thạch.”

Trương Phàm mặt không biến sắc gật gật đầu, lập tức vỗ túi trữ vật, lấy ra bốn khối trung phẩm linh thạch nói:

“Được, để ta đặt linh thạch vào!”

Nhất thời Báo Nanh Kiểm trong trong cơ thể Tiêu Dao vô cùng đau đớn, si nhục, đúng là si nhục mà! Lúc trước sao mình lại chọn đoạt xá một kẻ không cốt khí như vậy chứ!

Mà Tiêu vẫn thản nhiên, nói lời cảm ơn.

“Cảm tạ sư đệ.”

Sau đó không chút ngại ngùng cùng Trương Phàm tiến vào truyền tông trận.

Bạch quang chợt lóe, không gian nho nhỏ vặn vẹo khiến hai người choáng váng nhưng chỉ trong chớp mắt cả hai đã hiện thân trên một núi đá khô cằn.

Vừa ra tới, Trương Phàm liền cảm giác được linh khí bạo ngược tràn ngập trong không trung. Không chỉ có linh khí bạo ngược mà còn một hơi thở hòa diễm bạo ngược khác luân chuyển trong không khí, bài xích lẫn nhau.

“Nơi này hần là nội cốc.”

Tiêu Dao tái mặt, linh khí nơi này bạo ngược còn nghiêm trọng hơn dự đoán, kế tiếp đi đâu phải chờ hỏi Báo Nanh Kiểm.

Bỗng nhiên Trương Phàm chỉ vào một chỗ xa xa, nói:

“Sur tỷ, người xem bên kia!”

Nàng ngẩng đầu nhìn, phát hiện nơi chân trời có một sắc đỏ bao phủ lấy toàn bộ đại địa, hình thành lên một bán cầu dày đặc khói, bên trong thỉnh thoảng xuất hiện lam quang xen lẫn những cột khói hồng. Nàng vừa thả thần thức tiến vào trong hồng quang thì đã bị một cỗ hơi thở bắn ngược trở lại.

Tình cảnh này khiến ánh mắt Tiêu Dao khẽ biến: Là tiên khí!

Trương Phàm bên cạnh cũng mặt không đổi sắc nhìn chân trời, không biết suy nghĩ cái gì, một lát sau hắn thu hồi ánh mắt nói với nàng:

“Sur tỷ, nơi này vô cùng quý dị, đặc biệt là bán cầu màu đỏ kia. Nơi đó linh khí bạo ngược cực mạnh, chúng ta vẫn nên đi đường vòng thôi!”

Lần này Tiêu Dao không lập tức đồng ý, chỉ hỏi một câu:

“Không biết sư đệ muốn đi chỗ nào của nội cốc?”

Tuy rằng về mặt Trương Phàm không đổi, nhưng nguyên khí quanh thân hắn thoáng ngưng lại, trong mắt ẩn chứa cảnh giác. Đây là đề tài cấm kỵ giữa hai người, trước đó cả hai đều hiểu trong lòng nên cố tránh đề cập tới. Dù sao chưa tới thời khắc cuối cùng, ai cũng sẽ không tùy tiện trở thành kẻ địch của ai.

Nhưng đột nhiên Tiêu Dao lên tiếng, khiến hắn không thể không cẩn thận suy xét một phen. Trong lòng trăm chuyển ngàn hồi nhưng bên ngoài cũng chỉ là một cái chớp mắt, hắn cũng không giấu diếm nói:

“Không dối gạt sư tỷ, lần này sư đệ tới đã sớm có mục tiêu. Ta muốn đi về phía sau Khê Giản Cốc, ngay sau cột hồng quang kia.”

Nói xong, hắn lên hết tinh thần đề phòng đợi câu trả lời của Tiêu Dao. Bởi thái độ tiếp đó của Tiêu Dao sẽ quyết định sự biến hóa trong mối quan hệ bọn họ.

Tiêu Dao mỉm cười

“Vậy sư đệ muốn đi vòng qua cột hồng quang?”

Đôi con ngươi tàng đao, hắn trầm giọng nói:

“Phải.”

Nàng thở dài

“Ôi, thế thì đáng tiếc. Xem ra giờ ta và sư đệ chỉ có thể mỗi người một ngã, sư tỷ quyết định tiến vào cột hồng quang tìm tòi một phen.”

Nghe xong, lệ khí toàn thân Trương Phàm thoáng chốc tán đi, lại khôi phục gương mặt vô cảm như cũ, hơi thở bằng phẳng.

“Nếu sư tỷ và ta đã có mục tiêu khác nhau thì nhân sinh không có buổi tiệc nào không tàn, quả thật đã đến lúc tách ra. Hy vọng lần sau còn cơ hội hợp tác cùng sư tỷ! Sư tỷ bảo trọng, sư đệ đi trước một bước.”

Hắn hướng về phía Tiêu làm một cái lễ tạm biệt, sau đó xoay người đi về một hướng khác.

“Sư đệ cũng bảo trọng.”

Tiêu Dao hơi hơi vuốt cằm, híp mắt đứng tại chỗ nhìn hắn rời đi.

“Vừa rồi hắn động sát ý, ngay tại lúc cô nói hai chữ “đáng tiếc”!”

Báo Nanh Kiếm đi ra, mắt lạnh nhìn tình cảnh trước mặt nói.

Tiêu Dao gật một cái “Ừ, may mà tạm thời ta và hắn không xung đột lợi ích, bằng không..”

Nàng mở lòng bàn tay ra, bên trên hơi ướt mồ hôi, ban này lúc hắn động sát ý, không ngờ khiến mình có chút không rét mà run.

Chỉ sợ không lâu nữa, kẻ này tuyệt đối sẽ trở thành một đối thủ đáng gờm trên con đường tu tiên đại đạo của ta.

Đợi đến khi bóng dáng Trương Phàm biến mất, Tiêu Dao mới hỏi nó:

“Nay đã đến nội cốc, người có phát hiện ra rốt cuộc chuyện gì dẫn tới tiên khí bạo ngược không?”

“Tra được rồi, là hòa linh!” Báo Nanh Kiếm hiềm khi tỏ vẻ nghiêm trọng, nói “Nơi này có một hòa linh vừa vẩn ở gần tiên khí, trước kia không có

chuyện gì là do hòa linh đang ngủ say, nhưng hiện nay không biết vì nguyên nhân gì mà hòa linh tỉnh lại. Mà trùng hợp là tiên khí này thuộc tính Thủy, từ trước tới nay thủy hỏa bất dung, linh khí bạo ngược hiện nay là do tiên khí đối chọi gay gắt với hòa linh gây ra. Nếu cứ tiếp tục như vậy, chờ hai bên thực sự bắt đầu tranh đấu, toàn bộ Khê Gian Cốc sẽ bị dập nát dưới uy lực của tiên khí bạo ngược cùng hòa diễm. Hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi!”

Tiêu Dao nghe xong, sắc mặt không khỏi xấu đi.

“Trước khi hai bên đánh nhau, chúng ta phải lấy được tiên khí vào tay. Hiện nay hơi thở hỗn loạn đã bạo ngược cực điểm, chỉ sợ không lâu nữa sẽ bùng nổ, ta phải nhanh lên!”

Dục vọng đoạt bảo của Tiêu Dao bị đẩy lên, nhanh chóng không ché phi kiếm định bay về phía hồng quang. Lúc này Bảo Nanh Kiếm ở bên nhắc nhở:

“Bây giờ phi hành thì không sao, nhưng lát nữa vào trong hồng quang tốt nhất đừng. Cô biết đây là loại hòa linh nào rồi chứ?”

Nàng lắc đầu tỏ vẻ không biết. Trong thiên địa có vô số loại hòa, đồng thời cũng phân chia cao thấp. Hòa diễm sinh ra từ đá đánh lửa chỉ có thể gọi là hòa bình thường, là một phần của quy tắc thiên địa, nhưng có loại hòa được nuôi dưỡng trường kì trong linh khí sẽ bắt đầu có linh tính, trở thành hòa có sinh mệnh, loại hòa này được gọi là hòa linh. Bọn chúng có thể là do thiên địa sinh ra, cũng có thể hình thành dưới tình huống đặc biệt nào đó. Nếu là hòa linh thượng đẳng, thậm chí còn có thể có suy nghĩ của riêng mình.

“Là Phượng Hỏa! Là hòa linh do thần thú Phượng Hoàng sinh ra. Phượng Hoàng vốn đã thừa thốt, mà xác suất Phượng Hoàng trong tộc Phượng Hoàng có thể sinh ra hòa linh cũng chỉ chưa tới một phần ngàn, mà trong đó hòa linh thượng phẩm lại càng hiếm có hơn. Cho nên ở Tiên giới, hòa linh này chính là chí bảo, vừa là tài liệu luyện chế pháp bảo tốt nhất, vừa là cực phẩm đan dược để các yêu tu hệ Hỏa tu luyện.”

“Điều này thì liên quan gì tới chuyện ngự không phi hành?” Tiêu Dao nghi hoặc

Bảo Nanh Kiếm đảo cặp mắt trắng dã, dùng móng vuốt chỉ “Thanh Phong” dưới chân nàng.

“Lão tử muốn nói là, cái chuôi bảo khí trung phẩm này thật sự không chịu nổi hỏa diễm của hòa linh thượng đẳng. Đừng để đến lúc hủy đi rồi, cô lại bày ra vẻ đau lòng nghèo kiết hủ lậu trước mặt lão tử.”

Bạn đang đọc truyện *Chạm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Bất ngờ gặp lại

Tại một nơi cách Khê Gian Cốc bốn trăm dặm, trên bầu trời có hai đạo hồng quang chọi lóe, một vài tán tu đi ngang qua đó thấy vậy đều vội vàng né tránh nhưng uy áp của Nguyên Anh vô cực vẫn như mũi dao bén nhọn chĩa vào lưng họ.

Trong đó, trên một đạo hồng quang là một tu sĩ trung niên đã đứng tuổi, dáng vẻ hơi ục ịch, hần nhừ mi trông về phía xa, nói với vị tu sĩ trẻ tuổi bên cạnh:

“Thanh Phong sư đệ, thần thức của đệ mạnh hơn ta đệ xem thử xem, cỗ linh khí bạo ngược phía trước truyền tới từ nơi nào của Khê Gian Cốc?”

Sắc mặt Quý Thanh Phong hơi trầm xuống gật gật đầu

“Sư huynh đoán rất đúng! Quả thật truyền tới từ Khê Gian Cốc, nhưng cụ thể là cái gì thì giờ ta cũng không biết. Đợi lát nữa chúng ta tiến lên điều tra mới có thể kết luận được!”

Tu sĩ trung niên nghe vậy, biểu cảm cũng nghiêm trọng lại, nói:

“Chuyện này không thể trì hoãn, chúng ta phải nhanh lên. Cỗ linh khí bạo ngược này khiến ta có dự cảm không tốt chút nào.”

Chỉ trong chớp mắt, hai đạo hồng quang đột nhiên gia tốc, đảo mắt đã biến mất nơi chân trời, đám tu sĩ gần đó đều thở ra một hơi, không biết sắp xảy ra chuyện lớn gì mà lại có tu sĩ Nguyên Anh xuất hiện nơi này. Xem ra trước mắt không nên tiến về phía đó vẫn hơn.

Mà bên ngoài Khê Gian Cốc, bảy người dẫn đội đều lộ ra vẻ bất an. Hơi thở bạo ngược trong cốc càng ngày càng nồng đậm. Ngay cả cách một kết giới vẫn có thể cảm giác được linh khí trong cốc không tầm thường. Mà ngoài cốc, thậm chí một vài chỗ còn xuất hiện khe rách không gian, không gian xung quanh cực kì không ổn định.

Dưới hơi thở bạo ngược đó, tâm trạng con người cũng trở lên cáu bẳn hơn. Vu Tiệp nhăn hàng mi thanh tú, khi có khi không vỗ vỗ cánh tay.

“Hiện nay linh khí nơi này ngày càng bạo ngược, chỉ sợ không lâu nữa ngay cả cấm chế cũng không chống đỡ nổi. Hôm qua tin tức đã gửi về các phái, vì sao giờ này vẫn chưa thấy tiên bối Nguyên Anh xuất hiện? Nếu tình hình này cứ tiếp tục thì ngay cả bảy người chúng ta cũng không thể ngăn cản.”

Thấy mỹ nhân nôn nóng, Tả Bất Vi mặt dày mày dạn tiến lên cười nói:

“Tiếp muội muội, chuyện này có gì mà lo lắng! Dù sao ta và nàng cũng chẳng ở bên trong. Nếu kết giới sụp, cùng lắm thì rời khỏi nơi này. Người khác Tà ca ca mặc kệ, nhưng nhất định sẽ bảo vệ Tiếp muội muội của chúng ta an toàn.”

Mỗi lời nói động tác của hắn đều đáng kinh hãi vô cùng, khiến cho Vu Tiệp càng thêm phiền chán, tùy tay rút lấy Linh Lung Ngọc Tiên của mình ra, quát lớn với Tà Bất Vi:

“Dâm tặc! Cút xa một chút cho ta!”

Tà Bất Vi khẽ nghiêng người, tránh thoát đòn roi của nàng, khoái chí nói:

“Đánh là thương, mắng là yêu. Nhưng mà muội muội đừng tức giận vẫn tốt hơn, bằng không trên gương mặt xinh đẹp như hoa này mà có nếp nhăn thì không gả được đâu!”

“Tà Bất Vi nguoi chán sống hả?!”

Bị hắn trêu chọc, Vu Tiệp lập tức trở mặt, cả người lộ ra sát ý nồng đậm, hiển nhiên muốn đánh một trận thật sự. Mà Tà Bất Vi đối diện càng thêm hưng phấn, mắt lộ ra vẻ hung tàn liếm liếm khóe môi, giống như trận đấu sắp tới càng khiến máu trong người hắn sôi trào.

Linh khí bạo ngược, lòng người nóng nảy, mấy người còn lại đều mang vẻ mặt xem kịch vui. Đúng lúc này, Phương Úc Dao vẫn nhắm mắt dưỡng thần một bên đột nhiên mở mắt, bình tĩnh nói:

“Có tiền bối đến đây.”

Tiếng nói vừa dứt, hai đạo hồng quang liền hạ xuống, mọi người vội vàng đứng dậy hành lễ. Ngay cả Tà Bất Vi cũng mang theo nét kính sợ không dám chậm trễ nửa phần. Tất cả đều cung kính hành lễ:

“Bái kiến hai vị tiền bối.”

Quý Thanh Phong và vị tu sĩ kia chỉ thoáng gật đầu. Sau đó nhìn về phía Phương Úc Dao nói:

“Phương sư đệ, hiện tại tình huống thế nào?”

“Úc Dao bái kiến hai vị sư thúc, nay...”

“Oanh!”

Nàng còn chưa nói xong, đột nhiên một tiếng nổ lớn vang lên, mọi người đều biến sắc:

Cầm chế ầm ầm vỡ vụn, linh khí bạo ngược lập tức lan tràn khắp phạm vi mười dặm quanh đó.

-

Nội cốc, nửa canh giờ trước.

Trọng Dinh vừa bước vào nội cốc đã thấy linh khí bạo ngược gấp mấy lần bên ngoài, đồng tử hơi co lại, nàng nghịch nghịch lọn tóc bên vai, tự nói:

“Sao lại thế này? Vì sao linh khí nơi này bạo ngược như vậy? Bán cầu được hồng quang bao phủ bên kia là thứ gì?”

Ở nơi này, thần thức chỉ có thể tra xét trong phạm vi chưa đến mấy thước, bên trên linh khí bạo ngược cũng không cách nào phi hành. Bản năng cảm thấy nguy cơ khiến nàng dừng lại không tiến, đang lúc do dự, bỗng thấy phía trước có một cây đại thụ, mà trên tán lá là một thiếu niên đang đứng dò xét về xa xa phía trước. Nàng cười ngọt ngào, trong lòng nảy ra chủ ý.

Nàng khoái trá thốt tha chuyển mình đi về phía thiếu niên, chỉ là chưa tới gần tàng cây, thiếu niên đã từ từ mờ miện:

“Trọng đạo hữu không đi tầm bảo, lại tới đây làm gì?”

Trọng Dinh dừng bước, cười khẽ chớp chớp mắt, trên má nổi lên hai núm đồng tiền, cười nói:

“Dinh nhi đương nhiên muốn đi, nhưng mà người ta chỉ là một cô gái nhỏ, ở nơi nguy hiểm như vậy thực sự rất sợ hãi. Cho nên Liễu ca ca đi vào cùng muội được không?”

Cho dù đối mặt với một cô gái xinh đẹp động lòng người, Liễu Phong vẫn thờ ơ như cũ, mặt không chút thay đổi nói:

“Mị thuật nho nhỏ của Trọng đạo hữu đối với ta vô dụng thôi. Tại hạ luôn độc lai độc vãng, không thích có người bên cạnh. Nơi này để lại cho đạo hữu, đạo hữu cứ tự nhiên.”

Nói xong hắn nhảy từ trên cây xuống, cũng không thèm nhìn nàng, chọn một đường mòn nhỏ vòng qua hồng quang, nhanh chóng rời đi.

Trọng Đình ào não mẩn mê đôi môi, đụng phải thứ nam tu ý chí kiên định như hắc thật đúng là đáng ghét. Nhìn theo bóng dáng hắc dần rồi xa, nàng buồn bực chà chà chân, nhưng vẫn lập tức cắn răng đuổi theo, vừa đi vừa hô:

“Liều ca ca, đợi ta với nha, đừng bỏ lại Đình nhi mà.”

Cách hồng quang không xa, Tiêu Dao còn chưa tới gần bán cầu đã phát hiện dưới hơi thở càng ngày càng bạo ngược “Thanh Phong” run run kịch liệt sắp không chịu nổi cỗ áp lực này. Nàng không thể không thu hồi pháp bảo duy nhất của mình, bắt đầu xuống dưới đi bộ.

Linh khí đã bạo ngược đến mức trở lên cuồng loạn, khí nóng liên tục khuấy trộn không trung. Thần thức bị quấy nhiễu nghiêm trọng, nàng chỉ có thể tập trung tinh thần cẩn thận đánh giá tình hình, mà điều càng khiến người ta cảnh giác hơn là vừa rồi nàng cảm giác được loáng thoáng ba hơi thở tu sĩ ở ngay gần bán cầu này.

Theo lý thuyết, dưới hơi thở bạo ngược như vậy, đừng nói là tu sĩ Trúc Cơ kì mà ngay cả tu sĩ Kim Đan kì cũng không thể thừa nhận được. Lần này phần lớn tu sĩ có thực lực đều ở bên ngoài cốc theo dõi tình hình. Nếu không phải cơ thể nàng vốn hấp thu tiên khí, thân thể mạnh mẽ hơn người thường thì chỉ sợ dưới tình huống này đã sớm bạo thể mà chết từ lâu. Nàng không tin trên đời này còn một tu sĩ thứ hai cũng xui xẻo chỉ có thể hấp thụ tiên khí như nàng.

Quả nhiên chỉ thoáng tới gần, nàng liền phát hiện ra có người đang nói chuyện.

“Không ngờ tình huống trong nội cốc lại hỏng bét đến vậy. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Không phải pháp bảo sinh dị biến đấy chứ? Khốn kiếp, nếu cứ tiếp tục như vậy, bình phong Lưu Ly sẽ không chống đỡ được bao lâu.”

“Công tử, chỉ linh khí bên ngoài mà đã bạo ngược như vậy, bên trong chẳng phải càng thêm dữ dội sao? Hay là chúng ta tạm thời rời khỏi nơi này, trở về báo lại chân tướng cho thiếu chủ, đợi năm mươi năm nữa lại tới lấy tiếp.”

“Im miệng! Người cho rằng cứ tay không mà về như vậy, thiếu chủ sẽ tha cho ta và người sao? Đừng quên, thiếu chủ sẽ không nuôi một con chó vô dụng. Ta không tin ta mất năm mươi năm tìm kiếm, tiêu tốn hơn vạn khối trung phẩm linh thạch để đổi lấy món đạo khí thượng phẩm này mà chỉ có thể đến thế! Đừng lo, chúng ta còn có...”

Đến lúc này, linh khí đột nhiên bạo ngược hơn một tầng, Tiêu Dao không nghe được từ mấu chốt cuối cùng, nàng tính tới gần để nghe rõ hơn, nhưng vừa tiến lên vài bước, đã nghe thấy một giọng nữ quát khê.

“Đừng nói gì với, hình như có người đến!..”

Cử thật! Nàng cách bọn họ ít nhất trăm mét, ở giữa còn có trận đá và dòng linh khí bạo ngược mà vẫn có người phát hiện ra nàng. Tiêu Dao hơi nhúm mày, hiếm có tu sĩ Trúc Cơ nào thần thức mạnh cỡ này, thậm chí còn mạnh hơn Trương Phạm. Xem ra ông trời vẫn rất công bằng, không đến nỗi bên nặng bên nhẹ, người mang đại cơ duyên chỗ nào cũng có.

Nếu đã bị phát hiện, cứ tiếp tục lảng tránh lại giống như trong lòng có quỷ, không bằng thoải mái tiến lên nhiều loạn đối phương.

Tiêu Dao làm bộ không biết, tiếp tục tiến lên. Chỉ hơn chín mươi thước sau, nàng liền nhìn thấy trước bán cầu được hồng quang bao phủ là hai nữ một nam, đang đứng bên trong bình phong xanh nhạt, mắt lạnh như băng nhìn nàng.

Đội thấy rõ diện mạo ba người, Tiêu Dao không khỏi âm thầm kinh ngạc. Ba người này đúng là đám người Cơ Hạo Nhiên lừa đảo ở trà lâu ngày ấy. Hơn nữa không ngờ tu vi của Cơ Hạo Nhiên đã ngang với nàng, dừng ở Trúc Cơ kì Đại Viên Mãn. Mặt khác, trong hai cô gái còn lại, Lục Liễu vẫn tu vi Trúc Cơ kì tầng bảy, nhưng khí sắc không tốt lắm, giống như có dấu vết bị người ta thái bỏ mà cô gái áo tím còn lại có tu vi Trúc Cơ kì tầng sáu, thấp nhất trong ba người.

Rõ ràng không hi vọng đụng phải bọn họ trong cốc, nhưng hết lần này tới lần khác vẫn gặp phải. Ngày ấy ba người bọn họ bận rộn diễn trò trong trà lâu hẳn là không chú ý tới mình, vẫn là không nên tự loạn trận tuyến vẫn hơn.

Tiêu Dao giả bộ bất ngờ, nói:

“Ồ, không ngờ đến nơi này còn có thể gặp được người cùng sở thích. Ba vị đạo hữu cũng bị dị tượng nơi này hấp dẫn nên đến tìm hiểu nguyên do sao?”

Nửa ngày sau, Lục Liễu mới truyền âm với hai người còn lại.

“Công tử, đừng nói nhảm với nàng ta. Nàng này không đơn giản, không ngờ nàng ta không cần thứ gì bảo vệ mà vẫn vào được nơi linh khí bạo ngược thế này. Tốt nhất là nên diệt trừ hậu hoạn, tất cả chúng ta cùng xông lên giết nàng ta!..”

Bên cạnh, sắc mặt Từ Y cũng lạnh như băng, chỉ phun ra một chữ

“Giết!”

Thấy hai vị giai nhân đều động sát niệm, Cơ Hạo Nhiên cũng tùy ý đánh giá Tiêu Dao một phen, thấy nàng tuy rằng cũng là cảnh giới Trúc Cơ kì Đại Viên Mãn nhưng tư chất cũng chỉ trung thượng, nếu đặt ở nhân gian có lẽ có thể khiến người ta chú ý, nhưng trong giới tu tiên muôn hình muôn vẻ thì cũng chỉ là một cô gái bình thường, không khơi được hứng thú trong hắc, liếc qua vài cái, trong mắt hắc cũng hiện lên cỗ lệ khí hung ác.

“Động thủ!”

Tiêu Dao thật buồn bực, không ngờ ba người này còn thị sát* hơn mình nghĩ, ngay cả nửa câu đạo lý cũng không nói, nàng chỉ đành gọi “Thanh Phong” ra. Không tính chuyện đối phương có một người cùng cảnh giới với mình mà còn thêm hai người trợ giúp, trong đó cô gái áo tím lại có thần thức hơn người, xem ra đây sẽ là một trận ác chiến, nhiều nhất chỉ có năm phần thắng.

* thị sát = thích giết chóc

Trong lúc hai bên đều hừng hực chiến ý, sắp sửa động đến binh đao, nào ngờ đúng lúc này trên bầu trời vang lên một tiếng động nặng nề, mặt đất rung chuyển, linh khí bạo ngược giống như tìm thấy cửa ra, lưu chuyển càng thêm điên cuồng, tiên khí và hỏa diễm trong bán cầu cũng đồng thời tỏa ra, toàn bộ nội cốc lâm vào tình trạng hỗn loạn.

Không chỉ vậy, ngay sau khi cấm chế bị phá, từ trên không trung đột nhiên hạ xuống hai người, trong đó một kẻ đầu thú thân người, mà tên còn lại là đầu chim thân người, cả hai đều là yêu tu trước kì biến hóa!

Bạn đang đọc truyện *Chạm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Ngã xuống*

(*Ngã xuống 陨落 = thân vẫn 身陨, trong truyện tu tiên, tác giả thường sử dụng từ “ngã xuống” để ám chỉ cái chết của tu sĩ. Theo tứ nghị thì bởi tu sĩ đang bước trên con đường đại đạo thành tiên, chết tương đương thất bại và rời khỏi con đường này, chính vì vậy nên mới có từ “ngã xuống”.

Ví dụ: Chương môn, ta nghe nói năm ngoái Từ Hà chân nhân đã ngã xuống rồi!

Câu này tương đương với: “Chương môn, ta nghe nói năm ngoái Từ Hà chân nhân thân vẫn rồi!”

Giờ tứ vẫn chưa biết nên đề từ “thân vẫn” hay “ngã xuống” thì hợp hơn, t lo dùng “thân vẫn” thì không thể hiện được nét đặc biệt của truyện tu tiên, nhưng nếu dùng “ngã xuống” lại lo các bạn không hiểu. Nếu các bạn có lý giải các dùng từ chính xác hơn thì làm ơn comment chia sẻ để tứ được biết với nhé!)

Vì sao trong cốc lại xuất hiện yêu tu?!

Lòng Tiêu Dao trầm xuống, nàng nhanh chóng có quyết định, thân hình lập tức nhoáng lên một cái, trực tiếp nhảy vào trong bán cầu hồng quang.

Đối phương cũng kinh ngạc không kém, thấy Tiêu Dao chạy còn nhanh hơn chuột, trong lòng Cơ Hạo Nhiên cũng trầm chuyển ngàn hồi. Phải biết rằng yêu tu trước kì biến hóa có thể so với Nguyên Anh vô cực, hơn nữa yêu tu tu luyện khó khăn, dưới tình huống ngang bằng cảnh giới, yêu tu còn lợi hại hơn nhân tu một tầng. Trong mắt bọn họ tu sĩ Trúc Cơ kì ngay cả con kiến hôi cũng không bằng, giờ phút này hán tuyệt đối không thể chọc vào. Cứ tiếp tục đứng ngoài này thì chỉ có đường chết, chẳng bằng xông liều một phen may ra mới có đường sống, thôi đành bắt chấp vậy.

“Chúng ta cũng vào!”

Từ suy nghĩ đến hành động cũng chỉ trong thời gian chớp mắt, nhưng đám người Bạch Trạch và Tất Phụng đã thấy hết từ lâu.

Tất Phụng nhìn bốn người nhanh chóng trốn vào bán cầu, khinh thường nói:

“Không ngờ mấy con sâu tép riu này cũng thông minh đấy. Thế nào? Bạch Trạch huynh, có cần tiểu đệ ra tay thanh tẩy một phen không?”

“Hiện đệ, bỏ đi.”

Bạch Trạch lắc đầu hừ lạnh một tiếng.

“Hừ, chẳng qua chỉ là mấy con sâu nhỏ mà cũng dám trực tiếp tiến vào vực Phụng Hỏa, đúng là tự tìm đường chết! Không cần quản nhiều, bọn chúng ở trong cốc không chịu được lâu đâu, sớm muộn gì cũng bị Phụng Hỏa đốt thành tro bụi. Mục tiêu của chúng ta chỉ có Phụng Hỏa, chớ vì chuyện này mà lãng phí thời gian. Huống hồ, hơi thở nơi này có vẻ không đúng lắm. Hơi thở của Phụng Hỏa hẳn là viêm khí bạo ngược, vì sao nơi này giống như còn một hơi thở khác khiến người ta sợ hãi không kém? Xem ra ta và đệ phải cẩn thận hành động mới được.”

Tất Phụng gật đầu nói

“Quả thật là như vậy! Hơi thở này hình như còn bạo ngược hơn cả viêm khí của Phụng Hỏa, nhưng giống như bị thứ gì đó phong ấn, phạm vi ảnh hưởng không lớn, bên ngoài rất khó cảm thấy được. Nơi này hẳn là còn thứ gì khác tồn tại.”

“Cứ đứng đây đoán cũng chẳng ra được kết quả, thay vì thế chúng ta tiến vào rồi nói.”

Nói xong, hai người trực tiếp tiến vào bên trong bán cầu màu đỏ.

Bên ngoài nội cốc, linh khí thô bạo tàn sát bừa bãi khắp nơi, các đệ tử tham gia lịch lãm thấy cảm chế sục đổ đều nhanh chóng rời xa khu vực trung tâm bạo ngược, hướng về phía ngoài cốc.

Nửa khắc sau, hơi thở của Phương Hòa đã khuếch tán khắp nơi, toàn bộ bầu trời trong nội cốc đều nhiễm đỏ. Liêu Phong tay cầm một túi trữ vật mới tìm được trên bộ hài cốt tu sĩ thượng cổ, nhíu mày nhìn bầu trời, thầm nghĩ nơi này không thể ở lâu. Hắn thu lại túi trữ vật, liếc mắt nhìn Trọng Đình đang lộ ra vẻ tham lam, mặt không chút thay đổi nói.

“Tại hạ muốn đi ra ngoài, Trọng đạo hữu chớ tiếp tục đi theo, bằng không tại hạ sẽ nghĩ Trọng đạo hữu có lòng đoạt bảo. Nếu còn gặp lại trong cốc thì đó sẽ là trận chiến địch ta, lúc đó chớ trách tại hạ vô tình.”

Trọng Đình cắn muốn nát hàm răng. Nàng thật hận vô cùng. Dọc đường này gần như phần lớn bảo vật đều rơi vào tay hắn còn mình thì thu hoạch ít ỏi. Tốt xấu gì thì mình cũng hỗ trợ giải quyết yêu thú dọc đường, nam nhân này cũng quá keo kiệt mà.

Nhìn bóng dáng hắn dần đi xa, nàng thật sự rất muốn tiến lên bám hắn ra thành trăm mảnh. Nhưng khổ nỗi kẻ này thật sự quá mạnh, tuy đều là tu sĩ Trúc Cơ kì tăng bảy nhưng thực lực của mình kém hắn quá nhiều. Một đường theo đuôi này, hắn mới chỉ phát huy hơn nửa thực lực nhưng đã đủ khiến mình kinh hãi. Giờ phút này, hai người tuyệt đối không thể trở thành địch.

Cuối cùng, nàng chỉ có thể oán độc nhìn thêm một cái, cười lạnh

“Họ Liêu!! Ta nhớ kỹ rồi, cứ chờ xem!”

Trong lúc phần lớn tu sĩ đều bắt đầu rút ra ngoài cốc, tại một nơi cách vực Phương Hòa không xa có hai người im lặng đối đầu, ngoảnh mặt làm ngơ trước dị cảnh xung quanh, giống như lúc này thiên địa chỉ là hư không, trong mắt chỉ có đối phương.

Trương Phàm lạnh lùng nhìn Trình Tử Vụ đối diện.

“Trình sư huynh, vật này đã vào túi trữ vật của ta, bảo ta xuất ra là tuyệt đối không thể. Đánh tiếp vài hiệp sư huynh cũng không chiếm được tiện nghi gì, nếu ở lại nơi này lâu thêm chút nữa chỉ sợ cả ta và huynh đều khó thoát. Không bằng sư huynh thu tay lại, nể mặt tình nghĩa đồng môn hai bên thả cho nhau một con đường sống, thế nào?”

Trình Tử Vụ giống như không nghe thấy, chỉ hùng hồn phun ra một chữ:

“Chiến!”

Trương Phàm cười lạnh

“Được, sư huynh quả nhiên là một kẻ cứng đầu. Nếu sư huynh cứ cố cướp bảo vật của ta thì chỉ sợ hôm nay hai ta chỉ có một người còn sống ra khỏi nơi này.”

Dứt lời, hắn vẫn bình tĩnh nhìn Trình Tử Vụ nhưng sâu trong đôi mắt lộ ra chiến ý cùng thị huyết, khiến khí thế cả người trở lên sắc bén, giống như một thanh lợi kiếm vận sức chờ phát động. Sau đó, hắn lớn tiếng hô:

“Ứng chiến!”

Hồng quang và kim quang va chạm kịch liệt, phát ra tiếng nổ thảm thiết, ánh quang sáng ngợp bầu trời. Chỉ tiếc, giờ phút này sắc đỏ trên không trung quá mãnh liệt, chói mắt hoàn toàn che đi ánh sáng của trận chiến nơi này.

Kết cục, không ai biết.

Mặt khác, trong vòng hồng quang, Tiêu Dao tròn mắt há mồm nhìn biển lửa trước mặt, nơi nơi đều là lửa đốt. Tiên khí và viêm khí trộn lẫn cùng một chỗ, từng cột sóng nhiệt bốc lên ép chặt đến người nàng. Cho dù thân thể nàng mạnh mẽ hơn thường cũng khó mà đứng vững ở nơi này, không ngờ Phương Hòa lại lợi hại đến vậy!

Nhìn nàng cắn răng chống đỡ, Báo Nanh Kiếm không thể không nhắc nhở: “Tiêu Dao! Dùng tiên khí hộ thể!”

Tiên khí hộ thể là biện pháp bất đắc dĩ, tiên khí dùng một phần có nghĩa là ít đi một phần, hơn nữa phạm giới không có tiên khí cho nàng hấp thu, mà tiên khí nơi này quá bạo ngược nàng cũng không thể hấp thu, chỉ sợ lúc tiên khí trong cơ thể hao hết cũng là lúc nàng thân tàn nhân vong!

Nơi này thần thức gần như không thể sử dụng, Tiêu Dao chỉ đành cắn răng dựa vào cảm ứng của bản thân tiến về khu vực trung tâm nơi tiên khí bạo ngược nhất.

Cách nàng không xa, ba người Cơ Hạo Nhiên đứng trong bình phong Lưu Ly cũng nửa bước khó đi. Nay bọn họ chẳng ai còn tâm tư đi tìm pháp bảo thượng giới gì đó, vốn tưởng tiến vào còn có đường sống, ai ngờ tình cảnh bên trong còn bết bát hơn, biết vậy chẳng thà ở lại bên ngoài đối mặt với yêu tu trước kì biến hóa còn hơn.

Trước mắt, ba người bị nhốt ở nơi này, không có biện pháp nào khác. Bốn phía đều là hỏa diễm bạo ngược, không chỉ vậy còn một hơi thở không rõ lai lịch khác liên tục đánh thẳng vào bình phong Lưu Ly của bọn họ, sắc xanh trên bình phong đang dần nhạt đi, chỉ sợ không bao lâu nữa sẽ biến mất hoàn toàn.

“Công tử, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Lục Liễu dựa sát vào người Cơ Hạo Nhiên, sợ hãi lên tiếng. Lúc này nàng sớm không còn dáng vẻ kiêu ngạo bề ngoài của tu sĩ mà giống như một cô gái yếu đuối không nơi nương tựa chỉ có thể nắm chặt lấy người mình yêu, hy vọng hắn có thể bảo vệ mình.

Cơ Hạo Nhiên tối mắt nhìn bình phong dần dần biến mất; bình phong Lưu Ly trong tay hắn từ lâu đã xuất hiện những vết rách không thể chữa trị, Lục Liễu không nhìn ra hắn đang suy nghĩ điều gì.

Một lát sau, hắn nắm chặt lấy hai tay nàng, nhẹ giọng dịu dàng gọi tên nàng “Lục Liễu, nàng có thích ta không?”

Lục Liễu nghe vậy lập tức rơi lệ, thời điểm nguy nan đối phương lại giờ tay về phía nàng, khiến cho nàng giống như bắt được cọng cỏ cứu mạng, thì thào nói:

“Thích, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy công tử, trái tim Lục Liễu đã thuộc về công tử từ lâu, có thể đi theo công tử, Lục Liễu không oán không hối.”

Cơ Hạo Nhiên tươi cười dịu dàng hôn thái dương nàng, thấp giọng thủ thi bên tai:

“Lục Liễu...”

Nàng tựa vào trong lòng hắn, đắm chìm trong nỗi dịu dàng mà không hề phòng bị, ngay sau đó, vẻ mặt hắn đột nhiên dữ tợn, mạnh mẽ đẩy một cái, Lục Liễu lập tức bị rút ra khỏi tầm bảo vệ của bình phong.

“Công tử!!!”

Một khắc ngã ra khỏi bình phong, Lục Liễu mang theo tuyệt vọng và khó tin, nháy mắt đã bị hỏa diễm cắn nuốt, nhìn lại lần nữa chỉ thấy một mảng biển lửa, giống như chưa từng phát sinh chuyện gì.

“Người đã thích ta như vậy, thì để cho ta sống đi.”

Bớt một người, bình phong có thể duy trì thêm một lúc, Cơ Hạo Nhiên vừa lòng gật đầu, ánh mắt lạnh băng lại rơi xuống người Từ Y.

“Từ Y, bản công tử cho ngươi lựa chọn, muốn bản công tử tiễn ngươi một đoạn đường hay là tự mình đi ra?”

Về mặt Từ Y vẫn như thường, chẳng hề có nửa điểm kinh hoàng, nàng giờ tay phải lên, hé ra một lá bùa đang cháy.

“Đương nhiên là tự đi, ta cũng chẳng phải kẻ ngu ngốc như Lục Liễu. Công tử tâm ngoan thủ lạt, ta đã sớm tìm đường lui cho mình. Chuyện ở nơi này ta sẽ về báo lại thiếu chủ, chỉ mong công tử có thể an toàn thoát thân.”

Nói xong, bùa cháy gần như không còn, hồng quang chợt lóe, cả người nàng nhanh chóng biến mất khỏi bình phong.

“Là truyền tống phù! Thiếu chủ quả nhiên ưu ái nàng ta!”

Cơ Hạo Nhiên vừa đố kị vừa hận. Nàng ta mang theo chí bảo đào thoát nhưng lại che giấu sâu như vậy, chẳng trách từ lúc vào cốc nàng ta vẫn giữ nét mặt thản nhiên! Loại truyền tống phù này tuy rằng có thể truyền tống vạn dặm nhưng tiêu hao linh lực cực lớn, tu sĩ Trúc Cơ kì sử dụng một lần ít nhất sẽ rút hai tiểu cảnh giới.

Từ Y! Chỉ cần ta còn sống trở về tuyệt đối sẽ không cho ngươi sống tốt!

Bình phong Lưu Ly chỉ có thể duy trì một thời gian ngắn, hắn phải nhanh chóng tìm đường ra ngoài mới được!

Lúc này, tính mạng như mảnh chỉ treo chuông, hắn vận khởi linh khí toàn thân cấp tốc thoát về phía hơi thở bạo ngược suy yếu nhất. Nhưng nơi này không thể sử dụng thần thức, hắn dựa vào cảm giác mà mãi chưa tìm được đường ra, mắt thấy ánh sáng của bình phong ngày càng âm ảm, có xu hướng vỡ vụn thành mảnh nhỏ, hắn đang lúc tuyệt vọng, lại mơ hồ nhìn thấy bóng người phía trước.

Hắn nheo mắt nhìn kĩ, hóa ra là nữ tử vừa rồi gặp ngoài hồng quang! Bất chấp cả người chật vật, hắn hô lớn:

“Đạo hữu! Cứu mạng!”

Tiêu Dao nghe tiếng nhìn lại, lập tức thở dài, vừa rồi hắn còn muốn giết nàng, bảo nàng sao có thể buông bỏ đề phòng giúp hắn? Chưa nói tới chuyện ngay cả bản thân nàng cũng khó bảo toàn, lấy đầu ra bản lĩnh giúp hắn một phen, về tình về lý nàng đều không có nghĩa vụ đi quản việc không đầu này.

Nàng chỉ có thể nói:

“Cơ đạo hữu, bước trên con đường tu đạo, nên sớm giác ngộ chuyện bỏ mạng thân vong bất cứ lúc nào mới phải, kiếp sau tu lại đi!”

Hai mắt Cơ Hạo Nhiên đỏ bừng, diện mạo vụn vỡ đầu còn đáng vẻ tuấn lãng như ánh mặt trời lúc trước, lúc đối mặt với tử vong sợ hãi hay vụn vỡ chỉ là trò hề.

Hắn gắt gao nắm chặt hai đấm, không cam lòng vùng lên đánh về phía Tiêu Dao. Nhất định nàng ta mang trong người dị bảo, nếu không không thể nào vẫn giữ được đáng vẻ bình an như hiện tại, chỉ cần hắn cướp được thứ đó nhất định có thể sống sót!

“Đưa bảo vật cho ta!!!”

Hắn gào thét gọi ra pháp bảo của mình.

Tiêu Dao lắc lắc đầu, sau đó lui vài bước, chỉ cách nhau vài bước thôi nhưng bình phong không cách nào chịu đựng thêm nữa, lập tức hóa thành bột phấn.

Ngay trong lúc hắn bị đại hỏa bao lấy, Tiêu Dao nhanh tay lẹ mắt giật lấy túi trữ vật bên hông hắn.

Nụ cười phá hoại, động tác ngoan chuẩn của nàng khiến Báo Nanh Kiếm trở mắt.

Quả nhiên! Thiên hạ này không ai khôn kiệp hơn Tiêu Dao này!

Bạn đang đọc truyện *Chậm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Tranh đoạt

Dưới ánh nhìn khinh bỉ của Báo Nanh Kiếm, Tiêu Dao thỏa mãn thu lại túi trữ vật, nhưng chưa lập tức mở ra xem.

Nàng thờ dãi một tiếng:

“Cơ hội như vậy quá ít, phải nắm bắt thời cơ mới được!”

Sau vài lần, bạn thú nào đó đã lười lên lớp từ lâu, chỉ nói:

“Thu xong rồi thì đi mau, lão tử cảm thấy tiên khí có lẽ ở ngay phía trước thôi.”

Càng đi về phía trước, lam quang đan lẫn hơi thở hồng quang càng nhiều. Sau khi đi hết một dặm, một tòa núi đá đỏ au xuất hiện trước mặt hai người.

Tòa núi này cũng không quá cao, nhìn từ xa giống như một khối đá thật lớn. Trên đỉnh núi là một chiếc rìu cực lớn, vô số lam quang chui ra từ chiếc rìu, ngoài ra hai chiếc khóa to bằng bắp tay không biết làm từ chất liệu gì chặt chẽ khóa lại cán rìu.

Ở phía trên núi đá, một con phượng hỏa vô cùng lớn đang nhả ra từng cỗ viêm khí áp chế từng tia lam quang, trong miệng nó phun ra từng ngọn lửa hung hăng nện lên chiếc khóa kim loại đang khóa chặt lấy chiều rìu. Mỗi lần lửa phun lên khóa kim loại, bề mặt khóa lại bị hòa tan một phần, trong đó có một chiếc khóa gần như sắp bị cắt đứt. Cứ đà này, chưa tới nửa canh giờ nữa lưỡi rìu có thể hoàn toàn thoát ra.

Hỏa linh trời sinh nhạy bén, Tiêu Dao không dám tùy tiện lơ đãng, chỉ có thể trốn một bên quan sát tình hình.

“Hình như Phượng Hỏa này chiến ý rất mạnh, xem ra nó muốn thả tiên khí ra để cùng lưỡi rìu đại chiến một phen. Vì thế, chúng ta nhất định phải đoạt được tiên khí trước khi nó thả tiên khí ra, nếu không một khi hai vật khai chiến, tu sĩ Trúc Cơ kì nhỏ như cô sẽ không cách nào can nỏi.”

Không cần Báo Nanh Kiếm nhắc nhở Tiêu Dao cũng hiểu được, chỉ là làm thế nào để cướp lấy tiên khí dưới miệng Phượng Hỏa mới là vấn đề khó. Hỏa linh thượng đẳng mạnh mẽ như vậy, nếu không có vài tu sĩ Nguyên Anh kỳ cùng lúc ra tay thì tuyệt đối không thể hàng phục nó chứ đừng nói đến chút tu vi rách của nàng.

Trước mắt chỉ có thể dùng trí mà không thể cậy mạnh, chỉ đành kiên nhẫn đợi cơ hội, nếu nàng đoán không sai, nhất định sẽ có lúc chuyển cơ.

“Keng!”

Một tiếng gãy vang lên! Một trong hai chiếc khóa rốt cuộc không chịu nổi sức nóng, bị cắt thành hai mảnh.

Một nửa chiếc rìu đã được giải thoát, lam quang phát ra càng đậm, trực tiếp bắn về phía Phượng Hỏa. Chiếc khóa còn lại liên tục bị kéo chặt, chiếc rìu nhao nhao muốn lao lên đỡ sức.

Không khí chiến đấu giữa hai bên vô cùng căng thẳng, hơn thở ngày càng bạo ngược bức bách khiến Tiêu Dao không thở nổi, nàng không thể không vận khởi thêm tiên khí trong cơ thể để chống đỡ. Nàng chỉ cần một cơ hội, cho dù chỉ ngắn ngủi trong chớp mắt, nhưng nàng nhất định phải chịu đựng đến lúc đó!

Khi chiếc khóa kim loại còn lại sắp sửa bị Phượng hỏa cắt làm hai đoạn, đột nhiên biển lửa đang tàn sát bừa bãi bị chia đôi, theo đó hai bóng hình từ từ tiến vào.

Tình quang trong mắt Tiêu Dao chợt lóe, nàng định chỉ tiên khí đang chống đỡ hơi thở bạo ngược trong cơ thể, sau đó chuyên tâm nén thở liễm khí mặc cho vô số hơi thở bạo ngược ép lên lục phủ ngũ tạng của mình.

“Quả nhiên! Nơi này không chỉ có một mình Phượng Hỏa! Bạch Trạch huynh, kia là pháp bảo gì vậy?”

Bạch Trạch lắc đầu tỏ vẻ không biết. Yêu tu bọn họ trời sinh đã có không dưới vạn năm nguyên thọ, thân thể cũng không suy yếu như nhân tu, thậm chí yêu thú thượng đẳng còn được truyền thừa thiên phú, cho nên phần nữa yêu tu đều không sử dụng mấy thứ ngoại vật như pháp bảo, vì vậy hiểu biết của bọn họ về pháp bảo rất ít.

“Mặc dù không biết là pháp bảo gì, nhưng so ra cỗ lam khí kia không yếu hơn Phượng Hỏa chút nào. Vốn hai người chúng ta đối phó với Phượng Hỏa đã là cực hạn, chứ đừng nói là thêm một thứ cường đại ngang nó tồn tại. May mà giờ vật ấy vẫn còn bị phong ấn một nửa, chúng ta cứ bắt lấy Phượng Hỏa trước còn chuyện khác để nghiên cứu sau.”

Tất Phung gạt đầu, lấy một cái tráp đen thui từ trong túi trữ vật ra.

“Tráp Phong Hỏa đã chuẩn bị xong rồi, để để lên trước vây chặt nó lại, sau đó Bạch Trạch huynh lại dùng cái tráp này thu Phượng Hỏa vào.”

Hắn giao cái tráp cho Bạch Trạch, sau đó hóa thành một con chim lông đỏ mỏ trắng. Đây chính là bản thể của hắn, dị thú Tất Phung! Hắn mở ra hai cánh của mình, phóng về phía Phượng Hỏa giữa không trung.

Phượng Hỏa đang ở giữa không trung đánh phá khóa kim loại lập tức cảm giác được bên dưới có điều khác thường, vừa quay người lại đã thấy Tất Phung như hồ rình mồi trùng mắt nhắm thẳng về phía mình.

Cảm giác được đối phương vì mình mà đến, nó thét lên một tiếng phượng minh*, ngọn lửa quanh thân nổi lên cuộn cuộn, ngạo nghễ nghênh đón. Ai ngờ, Tất Phung không hề có ý trực tiếp đối chọi với nó, khi ngọn lửa cực nóng kia sắp đụng tới, thân mình hắn hơi ngừng lại, nhanh chóng bay qua bên trái, quất to:

*phượng minh: tiếng kêu của phượng hoàng

“Lồng giam Nghiệp Hỏa! Nhốt!”

Vô số ngọn lửa dần dần di chuyển, hình thành lên một lồng giam vô cùng lớn trực tiếp chụp về phía Phượng Hỏa. Phượng Hỏa này tuy là hỏa linh thượng đẳng, có tư duy của riêng mình, nhưng tính tình ngay thẳng, nào biết đối phương sẽ giờ mách khéo, lập tức giật mình ngậy người. Trên chiến trường, ngay người trong chớp mắt cũng đủ để định thắng thua. Trong nháy mắt, Phượng Hỏa đã bị nhốt trong lồng giam.

Tuy rằng Tất Phung tạm thời nhốt được nó lại, nhưng sức mạnh của Phượng Hỏa hơn xa hắn, hắn không cách nào chịu nổi, phun ra một ngụm máu tươi, hô lớn:

“Bạch Trạch huynh! Ra tay mau!”

Bạch Trạch cũng nhảy lên. Lúc này Tiêu Dao tránh ở chỗ tối, lập tức điều động tiên khí cả người, nàng chính là chờ một khắc quan trọng này đây!

Nàng vẫn luôn đánh cược, cược rằng hai vị vô cực đột nhiên xuất hiện ở nơi này nhất định có liên quan tới hỏa linh! Đối với yêu tu, hỏa linh hấp dẫn như đàn được đối với tu sĩ vậy! Hỏa linh ngủ say trong cốc đột nhiên thức tỉnh, trùng hợp lại có hai yêu tu xuất hiện, nếu nói hai bên không có liên quan gì, đánh chết nàng cũng không tin. Quả nhiên, nàng cược thắng rồi!

Cơ hội chỉ có một lần, mất rồi sẽ không đến nữa. Tiêu Dao dùng hết tiên khí toàn thân, cho dù lục phủ ngũ tạng bị ép đến phun máu, nàng cũng không thêm để ý bay thẳng về phía đỉnh núi.

Trên đỉnh núi là một chiếc riu khổng lồ đang bị khóa lại, dường như nó cảm nhận được nguy hiểm, lập tức phóng ra tiên khí cường đại mà bạo ngược về phía Tiêu Dao. Tiêu Dao cắn răng chống chọi lại công kích của nó, lập tức một ngụm máu tươi phun ra, lượng lớn tiên khí trong cơ thể nàng bị xói mòn, nàng mệt mỏi không chịu nổi nhưng vẫn cố nén đau đớn, lấy tay nắm chặt cán riu.

Tiêu Dao đang định mang búa đi thì phát hiện mặc dù máu nổi của khóa kim loại đã bị Phượng Hỏa hòa tan chỉ còn nhỏ như ngón tay út nhưng nàng vẫn không cách nào kéo gãy!

Mà cách đó không xa, ba kẻ kia cũng đã phát hiện ra dị trạng bên này. Bạch Trạch và Tất Phung khó tin nhìn về phía đỉnh núi, không ngờ ngoại trừ bọn họ nơi này còn có người khác?!

Hai người mất tập trung liền tạo cơ hội cho Phượng Hỏa. Tranh thủ lúc Tất Phung không để ý, nó dốc toàn bộ sức lực đánh thẳng lên lồng giam Nghiệp Hỏa, trực tiếp phá về phía Tiêu Dao! Nó đương nhiên không cho phép con mồi của mình rơi vào tay kẻ khác!

Ngon lửa bạo ngược của Phurong Hỏa bay về phía Tiêu Dao, ngay tại giây phút mảnh chỉ treo chuông này, nàng cắn răng một cái, gọi ra pháp bảo của mình là “Thanh Phong”, sau đó rút vào tiên khí, hung hăng chém vào mấu nối sắp gãy ra kia.

“Rắc” một tiếng.

Cả khóa kim loại và “Thanh phong” đều gãy.

Chẳng có thời gian đau lòng cho pháp bảo đã theo mình nhiều năm, nàng cầm chiếc rìu không ngừng thả ra tiên khí trong tay, vội vàng cướp đường mà chạy.

Ba kẻ phía sau đều là cường giả có thể bóp chết nàng chỉ bằng một ngón tay, tốc độ đương nhiên nhanh hơn nàng mấy lần. Không chỉ Phurong Hỏa mà Tất Phurong và Bạch Trạch đều đã đuổi phía sau.

“Tiểu tặc! Dừng lại cho ta! Dừng lại còn có đường sống, nếu không đợi đến lúc ta bắt được ngươi, nhất định sẽ suu hồn ngươi sau đó mang đi luyện pháp, để ngươi mãi mãi không có hi vọng luân hồi!!”

Nói nhảm! Dừng lại cũng là đường chết! Nàng thà rằng cứ chạy như vậy cho đến khi sức cùng lực kiệt, bị ngọn lửa đốt cháy còn hơn, ít ra da thịt đỡ phải chịu khổ!

Trong thời khắc nguy hiểm, Báo Nanh Kiếm gào thét truyền âm với nàng:

“Tiêu Dao! Tiến vào Hư không! Bây giờ lão tử lập tức mở ra khe rách không gian!”

Trong ánh lửa, một khe rách không gian mở ra, Tiêu Dao không chút do dự nhảy vào trong đó. Bạch Trạch và Tất Phurong đuổi phía sau đều sửng sốt, ngừng lại không dám đuổi theo.

“Tự tìm đường chết! Không ngờ kẻ này lại đụng trúng khe rách không gian!”

Vừa nói xong, bọn họ lại thấy ngay một màn khiến mình ảo não không thôi. Phurong Hỏa không hề dừng lại, giống như không biết phía trước nguy hiểm, cứ thể nhảy vào trong khe rách không gian!

Tốc độ của nó cực nhanh khiến hai người bọn họ muốn ngăn cũng không được. Sau khi Phurong Hỏa tiến vào, khe rách cũng biến mất, ngoài ra viêm khí bạo ngược và hơi thở không rõ lai lịch kia cũng không còn.

Tất Phurong cực kì buồn bực nói:

“Làm sao bây giờ, Bạch Trạch huynh?”

Sắc mặt Bạch Trạch cũng không tốt, nói:

“Đều tiến vào Hư không rồi, còn có cách nào nữa. Xem ra lần này đã định là giò trúc mức nước, công dã tràng. Trước mắt chúng ta rời khỏi nơi này đã. Nay viêm khí đã hết, thần thức không bị trở ngại, ta cảm giác được có tu sĩ Nguyên Anh đang hướng về bên này, giờ không thể ở lâu.”

Nói xong, thân hình cả hai nhoáng lên một cái, nháy mắt đã biến mất giữa không trung.

Chỉ nửa nén hương sau, Quý Thanh Phong và tu sĩ trung niên đã đuổi tới nơi. Nhìn đất đai bị lửa thiêu đến biến dạng, vẻ mặt cả hai đều nghiêm lại.

“Ôi, xem ra chúng ta đã tới chậm”

Sau khi tra xét một vòng, tu sĩ trung niên thở dài một hơi.

“Vừa rời nơi này vẫn đầy linh khí bạo ngược, nhưng sau khi hồng quang biến mất, tất cả đều đã khôi phục như thường. Nhưng giờ đây linh khí trong Khê Giản Cốc chẳng khác nào bên ngoài, chuyện này rốt cuộc là thế nào?”

Quý Thanh Phong nhíu mày suy nghĩ, sau đó mới mở miệng:

“Sư huynh, đã từng có yêu tu xuất hiện ở nơi này, chỉ sợ chuyện xảy ra vừa rồi phân nửa là có liên quan tới yêu tu.”

“Cái gì?!” Tu sĩ trung niên trừng lớn hai mắt “Chuyện này là thật sao?”

“Sư đệ có một linh thú, khừu giác của nó vô cùng linh mẫn, nó ngửi ra được nơi này có yêu khí, hơn nữa vừa rời đi không lâu.”

Sắc mặt tu sĩ trung niên khẽ biến nói:

“Liên quan tới yêu tu chính là chuyện lớn. Đợi trở về bẩm báo chương môn sư huynh rồi bàn bạc sau. Giờ hai người chúng ta chỉ có thể tự mình cẩn thận điều tra một phen, sau đó tập hợp đám đệ tử lại. Để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chúng ta sẽ tự mình dẫn đội trở về sư môn.”

Quý Thanh Phong cũng biết đây là biện pháp tốt nhất, may mà trước đó sư môn đã sớm có phân phó, tận lực giảm bớt đệ tử tinh anh tham dự, căn cơ môn phái vẫn chưa bị dao động, không đến nỗi vì tổn thất đệ tử mà mất nhiều hơn được.

“Bích Tinh”

Hắn gọi một tiếng, một thiếu niên thanh tú xuất hiện giữa không trung, nói:

“Có Bích Tinh.”

“Người ra ngoài cốc hỗ trợ đám tiểu bối tập trung các đệ tử, cho bọn họ thời gian hai ngày, sau hai ngày chúng ta sẽ đóng cốc! Ta và sư huynh sẽ ở lại nơi này cẩn thận điều tra một phen rồi sẽ qua sau.”

Bích tinh lĩnh mệnh, sau đó tốn nửa ngày trở lại bên ngoài cốc, truyền lại khẩu dụ của Quý Thanh Phong cho đám tiểu bối Kim Đan kỳ, sau đó cùng đội xem lần lịch lãm này có bao nhiêu đệ tử còn sống trở về.

Bạn đang đọc truyện *Chậm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Vỡ kịch nhỏ: Đừng có mà cái gì cũng ném vào đan điền!!

Tiêu Dao: Pháp bảo ơi pháp bảo, mau mau vào đan điền ta đi, ta sẽ nuôi ngươi trắng trẻo mập mạp.

Trương Phàm đi ngang qua, mặt không chút thay đổi, mắt lộ tinh quang, yên lặng nhét pháp bảo nhà mình vào đan điền.

Tiêu Dao: Phàm vật ơi phàm vật, mau mau vào đan điền ta đi, ta sẽ biến ngươi thành thiên hạ chí bảo.

Trương Phàm lại đi ngang qua, mặt không chút thay đổi, mắt lộ tinh quang, yên lặng nhét bát đĩa nhà mình vào đan điền.

Tiêu Dao: Báo Nanh Kiếm ơi Báo Nanh Kiếm, mau mau vào đan điền ta đi, giờ đi ngủ đã đến rồi.

Trương Phàm lại đi ngang qua lần nữa, mặt không chút thay đổi, mắt lộ tinh quang, yên lặng nhét Bích Tinh vào đan điền. Kết quả, nổ banh xác mà chết.

Ngày hôm sau

Tiêu Dao cầm bát đĩa, mang theo pháp bảo đến dâng hương trước mộ phần Trương Phàm: Sư đệ ơi sư đệ, kiếp sau nhớ kỹ, cho dù tu tiên cũng không thể cái gì cũng nhét đan điền đâu.

Từ nay về sau trong quy định đối với các đệ tử Tiên Vũ Môn có thêm một chú thích rõ ràng: Có yêu linh thú đến mấy thì cũng xin mời đừng túi đựng chuyên dụng!

-

Chương 27: Trở về

Trong Hư không, tuy rằng Tiêu Dao thoát khỏi sự truy đuổi của hai vô cực trước Hóa thân nhưng nàng còn chưa kịp thở đã phải đau đầu nhìn Phượng Hỏa cũng liều lĩnh nhảy vào Hư không.

Hư không không thuộc bất cứ giới vị nào mà tồn tại độc lập, không ai biết nó lớn cỡ nào, nhưng dù ở giới vị nào cũng có thể thông đến nó.

Tiêu Dao chỉ có tu vi Trúc Cơ kỳ, trừ phi tu đến Kim Đan Kỳ, nếu không tuyệt đối không thể tùy ý đi lại trong Hư không, chỉ có thể hoạt động trong phạm vi hơn mười thước. Chạy đâu cũng là đường chết, huống hồ vừa rồi nàng tiêu hao quá nhiều năng lượng, bây giờ vẫn chưa hồi phục lại, càng đừng nói là Phượng Hỏa này mạnh mẽ hơn xa mình, cho dù là lúc toàn thịnh, cũng không cách nào thắng nó.

Vừa tiến vào Hư không, Phượng Hỏa cũng thoáng kinh ngạc, tạm thời giảm lại tốc độ, rung đùi đắc ý nhìn địa vực xa lạ này một vòng. Đợi nó thích ứng rồi, liền hung tợn trợn mắt với Tiêu Dao trước mặt.

Bản thân hóa linh không phải là vật sống, tuy nó có linh trí, có thể dùng lửa để biến thành dáng vẻ của Phượng Hoàng nhưng chung quy vẫn chỉ là một ngọn lửa. Đầu tiên, nó nhìn Tiêu Dao chăm chăm, sau đó dừng mắt trên chiếu riu phủ lam quang long lánh trong tay nàng, chợt thét lên một tiếng lao về phía chiếu riu mà nó nhận định là kẻ địch.

Dưới bước đường cùng, lòng Tiêu Dao đột nhiên thông thấu, ngược lại sinh ra một cổ ngoạn ý: Cho dù ta không cách nào địch nổi nó, nhưng bảo vật đã

tới tay lý nào lại giao ra?!!

Nàng không thèm để ý bàn tay đã sớm đâm địa máu thịt do tiên khí bạo ngược toát ra từ chiếc rìu đã thương, dứt khoát cắn nát ngón trỏ tay phải, nhỏ một giọt máu lên chiếc rìu, thực hiện nghi thức nhận chủ. Ngay sau khi nhận chủ, tiên khí phát ra từ chiếc rìu dần ổn định. Thấy Phượng Hỏa sắp nhao tới, nàng vung tay lên, trực tiếp nhét chiếc rìu vào trong đan điền của mình.

Thấy cảnh này, Báo Nanh Kiếm không khỏi kinh sợ hét lớn:

“Tiêu Dao! Cô không muốn sống nữa hả?!!”

Pháp bảo vô chủ sau khi lấy máu nhận chủ mới có thể sử dụng, thậm chí có thể nhét vào trong đan điền lấy khí dưỡng khí. Nhưng giờ phút này Tiêu Dao vô cùng suy yếu, cho dù chiếc rìu đã nhận chủ nên không còn bạo ngược như trước nhưng lấy tình trạng hiện nay của Tiêu Dao vẫn khó có thể chịu được.

Nhưng nó còn chưa kêu hết, một chuyện càng khiến người ta càng hoảng sợ hơn xảy ra. Phượng Hỏa không vì hành động của Tiêu Dao mà buông tha cho chiếc rìu. Trong nháy mắt, nó hóa thành một ngọn lửa nhỏ, cũng nhảy vào trong cơ thể Tiêu Dao.

Không tốt! Nếu cứ tiếp tục như vậy, chưa tới nửa khắc sau nàng sẽ nổ tan xác mà chết!

Báo Nanh Kiếm không kịp nghĩ nhiều, cũng đâm đầu vào trong đan điền của Tiêu Dao.

Bên trong đan điền giống như một thế giới nhỏ, trong không gian tưởng chừng vô tận có một hệ thống tinh vân* tự mình vận hành, đang không ngừng phun ra nuốt vào tiên khí xung quanh. Mà giờ phút này chiếc rìu đang ở giữa tinh vân, bị tiên khí áp chế không cho xao động, còn Phượng Hỏa thì giống như phát cuồng phóng về phía nó.

* tinh vân = trong tiếng hán là mây sao

Tất cả sức lực của Tiêu Dao đều dùng để trấn áp chiếc rìu, căn bản không cách nào phân thân đi quản Phượng Hỏa. Một khi Phượng Hỏa gặp phải chiếc rìu, Tiêu Dao hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Trong thời khắc mành chỉ treo chuông, Báo Nanh Kiếm đuổi theo Phượng Hỏa, thì triển thiên phú thần thông của mình, nói:

“Phong vực!”

Nháy mắt Phượng Hỏa đã bị bắt vào một cái vực trong suốt, thậm chí ngay cả hơi thở nóng rực cũng bị che lại hoàn toàn. Báo Nanh Kiếm vốn là thú Hồng Mông sinh ra cùng thiên địa, nó có ba thiên phú thần thông đặc thù, mà Phong Vực là một trong số đó.

Tuy rằng vẫn có thể sử dụng pháp thuật, nhưng nay nó không còn ở thời kì toàn thịnh lúc trước nên nhiều nhất cũng chỉ giữ chân Phượng Hỏa được một lát, tạm thời có thể hoãn binh nhưng sau đó nên làm thế nào đây?

Nó lo lắng đều mức gần như muốn xông lên dùng răng cắn nát Phượng Hỏa, đột nhiên Phượng Hỏa trở lên điên cuồng vô cùng, thậm chí mang theo chút e ngại nhìn về một phía.

Theo ánh mắt Phượng Hỏa, Báo Nanh Kiếm nhìn thấy ở bên trái tinh vân là một cái hộp xanh thẫm đang trôi lơ lửng, nó hơi kinh ngạc, sau đó giật mình hô lớn:

“Tiêu Dao! Cô nghe đây, mau dùng hộp thư trong cơ thể cô thu Phượng Hỏa vào!”

Tiêu Dao đang cố gắng trấn áp chiếc rìu, nghe tiếng nó kêu to, tiên khí thoáng ngưng lại, nàng do dự nói:

“Bên trong có thư của A Tầm. Ngươi lấy thư ra trước đã, nhất định không được làm hỏng đấy!”

Báo Nanh Kiếm khinh bỉ!

“Giờ đã là lúc nào rồi? Phong vực của lão tử sắp không chống đỡ nổi rồi đây! Thế mà cô còn rách việc!! Cái đồ phá hoại!”

Báo Nanh Kiếm hùng hục hổ hổ hút lấy chiếc hộp, lấy thứ bên trong ra rồi thẳng tay ném sang một bên.

Phượng Hỏa thấy chiếc hộp mở ra, sợ hãi theo bản năng khiến nó đứng tới đứng lui trong phong vực. Báo Nanh Kiếm cười lạnh, trực tiếp quăng chiếc hộp vào bên trong.

“Lão tử xem ngươi còn kiêu ngạo được không!”

Chiếc hộp chup thẳng về phía Phượng Hỏa. Không ngờ hỏa linh thượng đẳng vốn mạnh mẽ vô cùng lại hoảng hốt không cách nào chống cự, sau đó, chiếc hộp chậm rãi đóng lại.

Đúng lúc này, phong vực của Báo Nanh Kiếm cũng hao hết, cả người nó vô lực nằm giữa tinh vân. Chỉ dùng thần thông một lúc thôi mà nó đã hao hết tiên khí toàn thân, mí mắt mệt mỏi sụp dần xuống, chỉ sợ phải ngủ mất mấy ngày mới khôi phục được, trước khi nhắm mắt, nó vội hô:

“Tiêu Dao! Cô tuyệt đối không được chết! Nếu lão tử không thấy ánh mắt trời ngày mai thì lão tử có thành quỷ cũng không bỏ qua cho cô đâu!”

Phượng Hòa đã bị nhốt lại, chiếc riu không còn đối tượng khiêu khích, tiền khí quanh thân nó cũng dần bình ổn lại.

Tiêu Dao nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng cũng không cần lo cho mạng nhỏ của mình nữa. Sau đó, nàng tiến vào xem xét tình huống bên trong đan điền, thấy Báo Nanh Kiếm đang ngủ mê mị cùng với chiếc hộp xanh thẳm trôi nổi, còn có tám da thú đáng thương bị vớt lung tung một bên.

Lần đầu tiên trong đời nàng không giữ nổi bình tĩnh, hét lớn:

“Báo tử thối tha! Mấy thứ này ta quý như mạng mà ngươi dám vớt loạn vậy hả!!!!”

Sau đó, nàng lại càng thêm bất đắc dĩ phát hiện, nếu báo tử vẫn bất tỉnh, nàng sẽ vĩnh viễn không cách nào thoát khỏi Hư không.

Hai ngày sau, bên ngoài Khê Gian Cốc, đệ tử tứ phái tam gia đều canh giữ tại cứ điểm nhà mình, nhìn về phía cửa ra của Khê Gian Cốc vẫn bị vây bởi sương mù như trước, cùng nhau chờ đợi những đồng môn chưa trở về.

Hai ngày trước, tu sĩ Nguyên Anh kỳ của các phái, các gia đều đã tới đây điều tra. Để phòng ngừa xảy ra chuyện ngoài ý muốn, họ truyền xuống mệnh lệnh hai ngày sau sẽ đóng cốc, mệnh lệnh này đã được truyền khắp nơi trong cốc để triệu hồi đệ tử lịch lãm.

Hôm nay là ngày cuối cùng trước khi đóng cốc cho nên mới xuất hiện tình cảnh người người kiễng chân ngóng chờ như hiện nay.

Không thể không nói, đây là lần lịch lãm thâm thiết nhất từ trước đến nay, đệ tử còn sống của các phái các gia chỉ khoảng năm ba người. Tuy đã giảm bớt đệ tử tinh anh tham dự nhưng tổn thất không thể không tính đến.

Đặc biệt là Tiên Vũ Môn, đến giờ phút này vẫn chưa thấy bóng dáng tên tu sĩ Trình Tử Vụ đâu, thấy vậy tu sĩ trung niên không khỏi nhủ mảy nghiến mặt.

Tinh anh các phái các gia khác đều đã xuất cốc mang theo chiến lợi phẩm giá trị xa xỉ, đặc biệt, Liêu Phong của Tú Sơn phái thậm chí còn lấy ra một cây linh thảo hơn vạn năm tuổi. Nếu cứ tiếp tục như vậy chỉ sợ vị trí đứng đầu năm nay sẽ bị Tú Sơn phái cướp mất, cho nên hẳn chỉ có thể trông cậy vào đệ tử tinh anh duy nhất nhập cốc lần này – Trình Tử Vụ.

Đột nhiên, sương mù khê tán, lại có người đi ra từ cốc, lực chú ý của mọi người đều đặt tại cửa cốc, tu sĩ trung niên vội nhìn chăm chăm không chớp mắt.

Khi người nọ ra khỏi sương mù, tất cả mọi người đều nhận ra là đệ tử Tú Sơn phái.

Sắc mặt các môn phái khác đều không tốt, tu sĩ trung niên lại đánh gãy một gốc cây bên cạnh, chỉ có hai vị Nguyên Anh vô cực của Tú Sơn phái là cười đến không khép được miệng. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, năm nay Tú Sơn phái bọn họ ngồi chắc trên ngôi vị thứ nhất.

Các tu sĩ ở đây đều nhìn ra tâm trạng hiện nay của tu sĩ trung niên vô cùng kém. Tuy rằng đây không được coi là cách đánh giá chính thức, nhưng chỉ qua hôm nay thôi, ngày mai chuyện này nhất định sẽ truyền khắp giới tu tiên Thái Cổ, sức ảnh hưởng không thể coi thường. Huống hồ, bất luận là tu sĩ Kim Đan kỳ hay Nguyên Anh kỳ đều đánh cược chút bảo vật cá nhân. Nếu như thua, chẳng những Tiên Vũ Môn mất mặt mà ngay cả bản thân hẳn cũng tổn thất, bảo sao hẳn không buồn bực.

Thấy hẳn không vui, hai vị tu sĩ Nguyên Anh bên Tú Sơn phái dắc ý ra mặt, khoe khoang:

"Lão đạo Vạn Vinh, xem ra lần đánh giá này Tú Sơn phái chúng ta đành chiếm tiện nghi, lấy đi ngôi vị thứ nhất rồi. Nhưng mà Vạn Vinh huynh cũng đừng nhụt chí, Tiên Vũ Môn các người đứng đầu nhiều năm như vậy cũng nên đi xuống nghỉ ngơi chút, để cho phong thủy luân chuyển, như vậy các thế lực tu tiên trong đại lục Thái Cổ mới được cân bằng, ầu cũng là chuyện tốt. Mọi người nói có đúng không?"

Có người dắc ý tự nhiên có người thất ý, mấy lão quái ở đây đều là nhân tinh sống trên vạn năm, vào lúc này đương nhiên là mang tâm trạng xem kịch hay mà phụ họa:

“Quả thật là như vậy, thỉnh thoảng Tiên Vũ Môn cũng nên chiếu cố mấy môn phái nhỏ yếu như chúng ta mới phải, hẳn là mấy thứ bảo vật này Vạn Vinh đạo hữu cũng không đặt vào mắt.”

Trong lòng tu sĩ trung niên cười lạnh. Một đám hồ ly! Cái gì mà môn phái nhỏ yếu? Nếu nhỏ yếu thật thì đã không đứng ở nơi này! Nhưng khổ nỗi, hiện nay mình đang rơi vào thế yếu, khó có thể phản bác lại.

Hắn chỉ đành hừ lạnh một tiếng, nhắm mắt làm ngơ quay mặt đi.

Lúc này Quý Thanh Phong bên cạnh đột nhiên lên tiếng:

“Sư huynh, lại có người đi ra.”

Tu sĩ trung niên đã có chút nản lòng thoái chí, không nản không nhát ừ một tiếng.

Lần này người đi ra quả thật là đệ tử Tiên Vũ Môn, chỉ thấy hần mang nét mệt mỏi, trên người có vài vết máu nhưng gương mặt không chút thay đổi, chính là Trương Phàm kịch chiến cùng Trình Tử Vụ ngày đó.

Lúc đầu thấy quả là đệ tử nhà mình, ánh mắt tu sĩ trung niên lập tức sáng ngời nhưng lại thấy Trương Phàm chỉ là một tên đệ tử nội môn tư chất bình thường thì nét vui sướng đã biến mất không thấy tăm hơi.

“Sư đệ, giao cho ngươi.”

Quý Thanh Phong gật đầu nói với Trương Phàm:

“Ngươi chỉ cần đem những thứ muốn nộp lên đưa cho Bích Tinh kiểm kê là được.”

Trương Phàm lấy ra một túi trữ vật đưa cho Bích Tinh. Mới đầu cũng không có mấy người chú ý, nhưng khi Bích Tinh đồ toàn bộ đồ trong túi trữ vật ra thì đám người xung quanh đều hít vào một ngụm khí lạnh*.

* hít vào một ngụm khí lạnh: ý chỉ giật mình kinh ngạc

Không ngờ bên trong có hơn mười gốc linh thảo linh dược vạn năm, thậm chí còn có một đạo khí hạ phẩm!

Tu sĩ trung niên vốn không thèm để ý nhưng giờ phút này lại vô cùng kinh hi*, vẻ mặt đắc ý khỏi nói, cười to ba tiếng:

*kinh hi = ngạc nhiên+vui mừng

“Ha ha ha! Tốt, Tốt, Tốt! Không hổ là đệ tử tinh nhuệ của Tiên Vũ Môn ta, ngươi tên là gì, là đệ tử phong nào?”.

“Đệ tử là thủ hạ Liên Hoa phong - Trương Phàm, đa tạ sư thúc đã khen.” Trương Phàm không quan tâm thiệt hơn, chỉ cung kính trả lời.

Thấy hần khiêm tốn có lễ, tu sĩ trung niên nhìn hần càng thêm thuận mắt, vỗ vỗ bả vai hần nói

“Khá lắm Trương Phàm, lần này ngươi lập công lớn cho môn phái. Đợi sau khi trở về, ta nhất định sẽ bẩm báo chi tiết với sư phụ chương môn của ngươi, đến lúc đó môn phái tuyệt đối sẽ không bạc đãi ngươi đâu!”

Ai cũng không ngờ đến phút cuối Tiên Vũ Môn đột nhiên lật ngược tình thế. Thấy thời gian sắp đến, khả năng có người đi ra không lớn. Quả nhiên lần lịch lãm này vẫn là Tiên Vũ Môn đoạt hạng nhất, không chỉ có linh thảo mà còn có đạo khí, nếu không có vận khí nghịch thiên thì ai có thể vượt qua nổi?

Sắc mặt các phái các gia khác đều sầm lại, đặc biệt là hai người Tú Sơn phái càng thêm oán hận, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Trương Phàm.

Rốt cuộc kẻ này có lai lịch gì? Sao có thể im hơi lặng tiếng đến bây giờ, thậm chí còn hơn Liêu Phong một bậc?

Nhất thời, mọi người nhao nhao suy đoán, có thể tưởng tượng, qua hôm nay cái tên Trương Phàm này nhất định sẽ truyền khắp giới tu tiên Thái Cổ một thời gian.

Vài canh giờ sau đó, không còn điều “ngoài ý muốn” nào khiến người ta chú ý như vậy nữa, sau đó lại thêm hai người rề rà đi ra rồi không chút động tĩnh.

Triệu gia và Ma Môn tông nóng lòng trở về, không đợi đến lúc mặt trời lặn đã dẫn các đệ tử rời đi.

Đến khi mặt trời sắp lặn, tu sĩ trung niên nhìn sắc trời, lẩm bẫm.

“Chắc là không còn ai đi ra nữa, Thanh Phong, chúng ta cũng sớm khởi hành thôi.”

Quý Thanh Phong gật đầu, đang định gọi Bích Tinh trở về, đột nhiên nơi sương mù ẩn hiện có tiếng nói truyền ra:

“Còn chút nữa! May mà vẫn kịp.”

Bạn đang đọc truyện *Chạm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Qua lại

Vừa dứt lời, Tiêu Dao vội thở gấp một hơi, cả người chật vật đi ra từ trong cốc.

Khi nhìn thấy Quý Thanh Phong và Bích Tinh, nàng thoáng kinh ngạc nhưng lập tức khôi phục thái độ bình thường, cung kính nói:

“Đệ tử Tiêu Dao bái kiến hai vị sư thúc.”

Tu sĩ trung niên tùy ý liếc nàng một cái, nói:

“Ngươi ra vừa khít thời gian đó, vận khí không tệ, qua lúc nữa nơi này sẽ đóng lại. Có gì muốn nộp lên thì giao cho Thanh Phong sư thúc của ngươi rồi về hàng đi.”

Chưa đợi Quý Thanh Phong lên tiếng, Bích Tinh đã chủ động tới trước mặt nàng, những ngón tay thon dài đẹp mắt mở ra.

Tiêu Dao ngậy người, lập tức hơi xấu hổ cười nói

“Sư thúc, đệ tử không có gì nộp lên.”

Mọi người đều sững sờ, lần lịch lãm này môn phái treo thưởng không ít, cho dù đệ tử có thu hoạch không nhiều nhưng vẫn nộp lên một vài thứ, dù chỉ là một cọng linh thảo, linh dược tầm thường, không ai là muốn bỏ qua cơ hội đạt được phần thưởng. Đây là lần đầu tiên có người nói không nộp gì.

Tu sĩ trung niên đánh giá Tiêu Dao từ trên xuống dưới, lập tức lộ ra vẻ khinh thường. Quần áo nàng dơ bẩn rách rưới, trên mặt đầy tro bụi cùng vết máu, khoe miệng vẫn vương tia máu tươi, hơi thở cũng không no đủ. Ngay cả pháp thuật đơn giản như Tịnh Y quyết* cũng không thi triển, có thể đoán được lúc chạy ra nàng ta chật vật hoảng hốt thế nào, chẳng trách một chút thu hoạch cũng không có.

* Tịnh Y quyết: pháp thuật làm sạch quần áo

“Đúng là mắt mặt, uống cho một thân tu vi Trúc Cơ kỳ Đại viên mãn! Ngươi mau trở về đi!.”

Mặc cho tu sĩ trung niên giễu cợt, Tiêu Dao vẫn chỉ cười cười, làm một lễ chào:

“Vây đệ tử lui xuống trước.”

Nhìn Tiêu Dao lướt qua mình, bàn tay đang giơ ra của Bích Tinh hơi cứng lại, sau đó mới chậm rãi thu về. Tuy rằng bên ngoài cậu vẫn bình tĩnh không chút xao động nhưng nỗi chua xót trong lòng đã lan tràn như cỏ dại.

Vì sao cô gái trước mặt đã không còn là thiếu nữ kiêu ngạo chói mắt trong trí nhớ?

Cô gái đó, đã từng như đoá sen trắng nhìn trong trẻo nhưng lạnh lùng, cao ngạo không tranh với đời, thế nhưng một khi hiển lộ mũi nhọn, nàng ngạo nghễ tuyệt thế, không ai không ngưỡng mộ. Nàng không hay cười nói, chỉ có những lúc ôm lấy cậu khi còn mang hình thù, nàng mới lơ đãng lộ ra nụ cười.

Nàng luôn nói với cậu: Chỉ có những tu sĩ trong lòng mang đại đạo, rời xa hồng trần thế tục, một lòng chuyên tâm tu luyện mới có thể đến được bến bờ đối diện. Tu sĩ đều là những người kiêu ngạo tận xương, bề ngoài thiên hạ, không bao giờ lùi bước.

Nàng dạy cậu, chỉ có vô tình mới có thể đi xa trên con đường đại đạo, chỉ có ngông nghênh mới có thể độc lai độc vãng, tiêu diêu tự tại trong thiên địa.

Nay những gì nàng dạy, cậu đều làm được, mà nàng thì sao?

“Bích Tinh, chúng ta phải đi rồi.”

Cách đó không xa, Quý Thanh Phong lên tiếng cắt ngang suy nghĩ của cậu.

Cậu trầm ổn định lại tâm trạng, khuôn mặt thanh tú không một tia xao động, yên lặng tiến lên đi bên cạnh Quý Thanh Phong.

“Bích Tinh, đại đạo vô tình, hôm nay ngươi có hiểu?” Quý Thanh Phong đi phía trước, hỏi cậu.

Cậu không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, nhưng lời hắn nói vẫn làm cậu trầm ngâm, trả lời:

“Bích Tinh đã hiểu, tiên đạo quả thật vô tình, cho dù ngừng nửa bước cũng không được.”

“Ừ, thấy Tiêu Dao hôm nay, ta nghĩ hẳn là ngươi có thể hoàn toàn buông bỏ tạp niệm, chuyên tâm tu đạo. Như vậy lần lịch lãm này ta cũng xem như có thu hoạch. Ngươi là kỳ lân mắt xanh dị chủng, thiên phú tư chất cực cao, nếu như có thể vứt bỏ tạp niệm, không khó để thành đại đạo, mong rằng về sau ngươi sẽ càng thêm cố gắng. Sớm hay muộn sẽ có một ngày chủ tớ hai người chúng ta tìm được chỗ đứng của riêng mình trong tam giới.”

“Bích Tinh thụ giáo.”

Cậu hơi cụp mắt, nhưng bản thân cậu biết, một vài thứ chỉ có thể chôn sâu dưới đáy lòng mà khó có thể vứt bỏ.

Đến khi lên thuyền, Tiêu Dao tìm một nơi ít người ngồi xuống tĩnh tọa.

Hai ngày trước, nàng tổn mất một ngày mới có thể cưỡng chế khiến Báo Nanh Kiểm tĩnh lại, mở Hư không thả nàng ra ngoài. Cái giá phải trả là Báo

Nanh Kiếm sẽ hôn mê gần một tháng mới có thể tỉnh lại, trong thời gian đó, nàng không cách nào tu luyện cũng không thể khôi phục tiên khí đã bị hao tổn.

May mà lần này thu hoạch không nhỏ, còn ngoài ý muốn chiếm được hòa linh thượng đẳng, chút tổn thất này cũng coi như đáng giá.

Vừa rồi nàng thoáng nghe mọi người nghị luận lần này đệ tử nộp lên nhiều bảo vật nhất là Trương Phàm. Xem ra sau khi mình và hắn tách ra, hắn thu hoạch không tệ, ngay cả đạo khí hạ phẩm cũng nộp lên cho môn phái, có thể nói là ra tay hào phóng. Tài vận của mình so với hắn quả thật không chỉ kém một chút, đáng tiếc, mấy thứ như số mệnh thật sự quá mức mơ hồ kì diệu.

Đang ghen ăn tức ở một phen thì đối phương đột nhiên đi tới, hô:

“Sư đệ biết sư tỷ là người có phúc trách sẽ không dễ dàng bị nhốt trong cốc vậy mà. Sư tỷ muốn như vậy mới ra khỏi cốc hẳn là đã tra xét rõ ràng một phen, không biết nơi hồng quang kia rốt cuộc có cái gì? Vì sao hồng quang tán đi, linh khí không còn nồng đậm như trước? Sư đệ vô cùng tò mò, nếu sư tỷ biết chút gì, kính mong chỉ điểm một hai.”

Tiêu Dao thờ dãi trong lòng, nàng đang mệt mỏi muốn chết, giờ lại phải đi đối phó tiểu hồ ly này, có cho người ta nghỉ một chút không hả? Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng nàng vẫn tươi cười nói.

“Nói ra thật xấu hổ, sau khi tách khỏi sư đệ, ta vốn định đến chỗ hồng quang kiếm chút bổ béo, ai ngờ càng vào trong linh khí càng bạo ngược, cuối cùng không thể không từ bỏ. Sau đó không biết vì có gì mà cảm chế sụp đổ, ta vẫn chưa tìm hiểu được rốt cuộc có gì trong bán cầu hồng quang.”

Về mặt Trương Phàm chẳng hề thay đổi, vẫn tiếp tục khen, “Cho dù là thế thì sư tỷ vẫn can đảm hơn khối người. Một nơi nguy hiểm đáng sợ như vậy mà sư tỷ vẫn dám thử, sư đệ vô cùng khâm phục.”

“Sư đệ đang khách sáo với ta sao?” Tiêu Dao cười híp mắt nói “Mà ta còn chưa chúc mừng sư đệ đoạt được hạng nhất trong lần lịch lãm này, sư đệ quả nhiên thâm tàng bất lộ.”

“May mắn thôi.” Hắn thân nhiên trả lời “Nếu đổi thành sư tỷ, hiển nhiên có thể làm tốt hơn ta nhiều.”

Hai người đều mang tâm tư riêng khen ngợi lẫn nhau, trong lòng đều có tính toán của riêng mình. Đúng lúc này, có một giọng nữ xen vào.

“Tiêu sư muội, có thể nói chuyện một lát không?”

Tiêu Dao thoáng kinh ngạc, nhìn Phương Úc Dao đột nhiên xuất hiện, không rõ vì sao mình và vị sư tỷ tuyệt sắc này chưa từng gặp mặt nhưng nàng ấy lại muốn nói chuyện với mình?

Cả người Phương Úc Dao tản ra hơi thở trong trẻo nhưng lạnh lùng trác tuyệt, tuy rằng nói với Tiêu Dao, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Trương Phàm.

Ánh mắt đó có ý gì, Trương Phàm sao có thể không biết, hắn thu hồi mọi tính toán trong lòng, hành lễ nói:

“Sư đệ còn chuyện khác phải làm, hai vị sư tỷ cứ từ từ nói chuyện.”

Thấy hắn rời đi, Tiêu Dao mang theo nét cười cung kính nói:

“Tiêu Dao bái kiến Phương sư tỷ, không biết sư tỷ có chuyện gì quan trọng?”

Phương Úc Dao vẫn chưa vội mở miệng, chỉ đánh giá nàng từ đầu đến chân, sau đó mới do dự mở miệng, nói:

“Nghe nói Tiêu sư muội từng là huynh muội đồng môn với gia sư, không biết chuyện này có đúng không?”

Giới tu tiên chỉ dùng thực lực nói chuyện, tu sĩ có tu vi càng cao thì tôn xưng càng trang trọng. Đối với kiểu thay đổi xưng hô này, Tiêu Dao đã tập thành thói quen từ lâu, chỉ nói:

“Quả là như vậy, nhưng đều là chuyện cũ đã qua, trong giới tu tiên chúng ta âu cũng là chuyện thường.”

Phương Úc Dao hơi gật đầu, giới tu tiên từ trước đến nay luôn tàn khốc, hôm qua có lẽ còn là sư đệ sư muội nhưng không chừng ngày mai có kỳ ngộ, lác mình một cái liền biến thành sư huynh sư tỷ, thậm chí là sư thúc.

“Không biết chữ ‘Dao’ trong tên Tiêu sư muội liệu có phải gia sư đặt?”

Tiêu Dao tuy khó hiểu, nhưng vẫn đáp đúng sự thật.

“Trong nhân gian có phong tục, họ sẽ theo tổ tiên còn tên do trưởng bối ban thưởng, chữ ‘Dao’ này là do gia mẫu đặt, đồng âm với chữ ‘Dao’*, ngụ ý hi vọng ta có thể không chút gò bó, tự do tự tại trong thiên địa.”

* Chữ Dao trong tên của Tiêu Dao là 瑤, từ này có nghĩa là “ngọc”, nhưng nó đồng âm với từ Dao này 遥 (mang nghĩa là xa).

Nghe xong, trên mặt Phương Úc Dao lộ vẻ thất vọng nhưng lập tức hỏi lại:

“Nghe nói sư muội từ nhỏ đã lớn lên bên cạnh gia sư, liệu sư muội có biết gia sư quen cô gái nào trong tên cũng mang chữ “Dao” không?”

“Sư tỷ, chuyện này quả thật làm khó Tiêu Dao. Tuy rằng Phương tôn giả chỉ dùng thời gian ngắn đã có thể phi thăng thượng giới nhưng cũng đến gần một ngàn năm, quen biết vô số người, hơn nữa quan hệ giữa Tiêu Dao và Phương tôn giả không tính là thân thiết, thật sự không biết hết được.”

“Vậy sao?”

Phương Úc Dao khẽ cup hàng mi dài xinh đẹp, nét mặt có chút đăm chiêu, nửa ngày sau nàng mới ngẩng đầu cười nhẹ với Tiêu Dao, nói:

“Đa tạ Tiêu sư muội đã giải đáp nghi hoặc. Ta thấy sư muội vừa ra khỏi Cốc, hình như nguyên khí còn chưa khôi phục, chỗ ta có một lọ tụ linh đan có thể giúp sư muội khôi phục linh khí trong thời gian ngắn, xem như quà cảm ơn của ta dành cho sư muội. Nếu sau này sư muội nhớ ra chuyện gì, hoan nghênh tới Thanh Loan Phong tìm ta.”

Nàng lấy từ trong túi trữ vật ra một bình bạch ngọc nhỏ đặt vào tay Tiêu Dao sau đó rời đi.

Tiêu Dao cẩn thận vuốt ve chiếc bình trong tay, híp mắt nhìn bóng lưng thanh lệ đang dần rời đi kia, không rõ vì sao nàng ấy lại tìm mình hỏi mấy chuyện vụn vặt này.

Nhưng mà tự nhiên được không bình đan được quả là không tệ. Tuy rằng không có tác dụng với mình nhưng tụ linh đan này mang ra thị trường bán cũng phải được đến một khối trung phẩm linh thạch. Quả nhiên, đệ tử tinh anh có khác, trong túi lúc nào cũng rủng rinh.

“Thanh Loan Phong sao?”

Tiêu Dao hơi tự giễu cười cười. Năm đó, bọn họ không khác nhau là mấy, đều là một trong mấy vạn tu sĩ đang khổ sở tìm đạo giữa giới tu tiên khổng lồ. Thế mà đảo mắt đã hơn ngàn năm, hần từ sư huynh biến thành tôn giả cao không thể với, có được ngọn núi của riêng mình, thậm chí là phi thăng.

Càng nghĩ nàng càng không cam lòng, bàn tay đang nắm bình bạch ngọc hơi nắm lại, nàng vội nhắm mắt thở sâu, tiếp tục ngồi xuống tĩnh tọa.

Đúng lúc này, Phương Úc Dao đã đi xa đột nhiên quay đầu nhìn nàng, thầm nói:

“Chẳng lẽ thật sự là nàng ấy sao?”

Trong lòng Phương Úc Dao vẫn luôn có một nút thắt. Nàng từng là cô nhi, lúc lên mười được sư phụ nhặt được, đưa lên Vạn Hoa Sơn nhập vào Tiên Vũ Môn. Tên của nàng cũng là do sư phụ đặt, từ trước đến nay nàng chưa từng nghĩ rằng tên của mình có một hàm ý riêng, cho đến đêm trước khi sư phụ phi thăng, người gọi nàng đến nói:

“Dao nhi, con có biết vì sao sư phụ đặt tên con là Úc Dao không?”

Nàng mờ mịt lắc đầu, dung nhan tuấn mỹ của sư phụ hiện lên vẻ phiến muộn nhàn nhạt.

“Từng có một người, nàng cũng cao ngạo giống như con, rất mạnh nhưng vì sư không nhớ nổi rốt cuộc nàng là ai, đáng về thế nào, chỉ nhớ có một chữ “Dao”. Trí nhớ sư phụ không tốt, luôn dễ dàng quên đi nhiều chuyện, nhưng từ trước đến nay ta vẫn nhớ từng có một người như vậy luôn đi phía sau ta. Lần đầu tiên gặp con, vì sư liên cảm thấy con và nàng rất giống nhau, cho nên ta đặt tên con là “Dao”, sau này nếu chúng ta có gặp lại, vì sư hẳn sẽ không quên người đồ đệ là con.”

Đêm đó, nàng trần trọc không ngủ được, hóa ra sự tồn tại của nàng là vì cô gái tên “Dao” kia.

Nàng vốn tưởng tính tình sư phụ lãnh đạm, chưa bao giờ để ý chuyện nam nữ cho nên nàng không có sư mẫu.

Mà sư phụ lại chỉ có một đồ đệ là nàng, nàng đã từng vì điều này mà thầm vui mừng: Chỉ nàng mới có thể đứng ở nơi gần người nhất.

Nhưng đêm đó đã đánh nát mộng đẹp duy nhất của nàng, từ đó về sau lòng nàng đã kết một nút thắt, nàng thật sự rất muốn tìm được cô gái khiến sư phụ nhớ thương kia, để xem nàng ấy rốt cuộc là người như thế nào.

Nàng lại nhìn Tiêu Dao một cái, cuối cùng cũng bình ổn được trái tim đang treo lơ lửng này giờ.

Không, không phải. Sư phụ đã nói nàng ấy cao ngạo, cũng rất mạnh, mà Tiêu Dao này một chút cũng không phù hợp, tuyệt đối không thể là nàng ấy.

Bạn đang đọc truyện *Chậm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Điềm báo

Trong đại lục Thái cổ, thành Phụng Dương là một trong những thành trì phồn hoa nhất, lúc này chưa tới giờ Thìn mà ngã tư đường phố đã vô cùng rộn ràng. Nếu nói vì sao thành Phụng Dương có thể náo nhiệt như vậy thì không thể không kể đến công lao gia tộc đang cầm quyền tại nơi này— Chu thị.

Trên đại lục Thái Cổ, thành Phụng Dương chính là quốc đô nơi thiên tử ở, vì vậy nơi đây cũng được kẻ chửi phật quang, hơn nữa trải qua hơn vạn năm phát triển dưới tay Chu thị, Phụng Dương sao có thể không phồn vinh hưng thịnh.

Bởi vậy có thể thấy Chu thị này cực kì không đơn giản. Nếu dựa theo quy luật luân chuyển của dòng lịch sử, gia tộc này sớm đã thay tên đổi họ không biết bao nhiêu lần mới phải, thế nhưng hơn vạn năm nay giang sơn nhà họ Chu vẫn vững như núi trên đại lục Thái Cổ. Truy cứu nguyên nhân không thể không nói tới một lời đồn: Tương truyền phía sau Chu thị có tiên gia làm chỗ dựa.

Truyền thuyết kể rằng thiên địa có quy tắc, thượng tiên không thể công khai can thiệp vào tranh đấu hoàng quyền giữa phàm nhân trong thế tục, cũng không thể làm hoàng đế, người vi phạm sẽ bị trời phạt chỉ có thể hóa thành tro bụi, trọn đời không thể siêu sinh.

Tiên nhân pháp thuật cao thường, truy cầu đại đạo trường sinh, đương nhiên sẽ không để chút hoàng quyền nho nhỏ vào trong mắt. Hoàng thượng gặp phải tiên nhân cho dù là tiên nhân cấp thấp nhất thì cũng không thể không cúi đầu cung kính. Đó là nguyên nhân tại sao nhiều người điên cuồng theo đuổi con đường tu đạo đến vậy.

Từ theo lý thuyết, tiên nhân vốn sẽ không tham dự vào những chuyện này nhưng không biết từ lúc nào, việc tu luyện quá bận rộn hơn nữa còn phải không ngừng tìm kiếm thiên tài dị bảo, khiến các thượng tiên không cách nào phân thân, chỉ đành âm thầm duy trì thế lực của chính mình ở thế tục nhằm hỗ trợ xử lý các việc vặt, lâu ngày dần tạo nên hình dáng cụ thể. Trên đại lục Thái Cổ, hoặc thậm chí là toàn bộ giới Thái Cực, dù chỉ là một thế lực cỡ trung thì sau lưng cũng nhất định sẽ có tiên nhân hoặc mạnh hoặc yếu âm thầm chống lưng. Tuy rằng những tiên nhân này không tham dự vào tranh đấu trong phạm giới nhưng có thể dùng thực lực cường đại của mình để tạo ra uy hiếp, bọn họ chỉ cần âm thầm đứng trong bóng tối, không phá vỡ quy tắc mà vẫn có người đứng ra phụ việc giúp mình thì có gì không làm.

Dân chúng bình thường đương nhiên không để ý tới mối quan hệ rắc rối giữa các thế lực, mà các thế lực cũng đều tự hiểu trong lòng nên không nghị luận ra bên ngoài. Chỉ cần biết, có vài chỗ không thể làm can, có vài chuyện không thể chọc tới là được rồi.

Bên trái thành Phụng Dương là một góc nhỏ u tĩnh khác hẳn về náo nhiệt phồn hoa của thành thị, ngay cả trên đường cái cũng không có mấy người đi lại. Đây chính là “cấm địa” của Phụng Dương, đồng thời cũng là chỗ ở của Cơ gia — gia tộc chống lưng cho Chu thị.

Không khí nơi này có chút khác biệt với bên ngoài, giống như một thế giới nhỏ độc lập. Phố buôn bán nhan nhản lâu các, nhìn qua vô cùng quý khí, lấy tuyến Tỷ Ngộ làm trục chính mà phân bố san sát hai bên, còn nơi chính giữa trên cùng chính là hoàng cung hoa lệ quý phái. Vẫn lấy tuyến Tỷ Ngộ làm trục chính, ba tầng trong đan xen ba tầng ngoài, trong cùng là đình lầu vô cùng tinh xảo mỹ lệ. Ngay tại một gian tiểu lầu tên Triều Tịch, Từ Y cúi đầu im lặng đứng giữa, trên mặt hoàn toàn không có vẻ lạnh lùng kiêu ngạo như ngày thường.

(Về tuyến Tỷ Ngộ các bạn có thể đọc thêm tại đề biết tại sao cung điện của các Hoàng đế phải xây trên tuyến Tỷ Ngộ)

Trên chiếc nhuyễn tháp hoa mỹ trước mặt nàng, một người đang nửa nằm nửa ngồi, trên người khoác hồ một tấm áo gấm, nơi cổ áo thêu một chữ “Thiên” tinh xảo, vạt áo mở rộng không che được xương quai xanh hoàn mỹ cùng lồng ngực tròn bóng mê người, trước nhuyễn tháp được che bởi rèm châu quý giá, chỉ thấy ngón tay như bạch ngọc của hắn nhẹ nhàng gõ từng nhịp lên tháp, giọng nói biếng nhác mang theo nét thờ ơ:

“Nói như vậy thì Cơ Hạo Nhiên thất bại rồi?”

Tuy rằng giọng nói của hắn vô cùng êm tai, lời nói giống như không chút để tâm, nhưng từng chữ đều gõ vào lòng Từ Y, khiến cả người nàng lạnh lẽo, cắn cắn môi dưới đáp:

“Vâng, thuộc hạ xin thiếu chủ trách phạt.”

Nam tử lấy tay nâng mình dậy, than nhẹ.

“Người nói xem, ta nuôi mấy người các người rốt cuộc có tác dụng gì? Ban nãy linh khuyển thất đệ nuôi còn giúp hắn tìm được một khối tinh đồng cực phẩm, hắn còn cố ý chạy tới đây khoe với ta, thật sự khiến bản thiếu chủ vô cùng hâm mộ, thậm chí ta còn nghĩ, có nên quảng đám các người đến cấm điện, rồi nuôi một đám linh vật khác, đầu năm nay, chớ so với người còn hữu dụng hơn.”

Trong lời nói lơ đãng toát ra tia tàn bạo, khiến Từ Y run rẩy vội vàng quỳ xuống phủ phục trên mặt đất, liên tục dập đầu cầu xin tha thứ:

“Thiếu chủ bớt giận! Là nô tỳ thất trách! Xin hãy cho nô tỳ thêm một cơ hội, lần sau cho dù nô tỳ tan xương nát thịt cũng nhất định không làm thiếu chủ thất vọng!”

Nàng liều mạng dập đầu thật mạnh trên mặt đất, đến khi máu tươi nhiễm đỏ tấm thảm, nam tử kia mới mở miệng:

“Đứng lên đi, cởi quần áo ra.”

Từ Y nghe vậy, vội vàng bò dậy, vẻ mặt cảm kích không chút do dự lấy tay kéo vạt áo bên hông, quần áo từ từ rơi xuống lộ ra thân thể trắng nõn như mỹ ngọc, nàng chậm rãi tiến về phía trước.

“Xin thiếu chủ trách phạt.”

Đôi mắt với sắc đẹp, nam tử cũng chẳng vội vàng, chỉ lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve thân thể trắng nõn này giống như vuốt ve bảo vật.

Ngón tay thon dài lướt từ bộ ngực này nở của nàng tới dưới bụng, tuần tra qua lại một vòng, lại sờ tới nơi khiến Từ Y khoan khoái tới run rẩy. Thiếu chủ, thiếu chủ của nàng, nghĩ vậy, nàng không nhịn được hơi rên rỉ.

Ngay khi mặt nàng phỉm nét xuân triều, làn môi mỏng của nam tử khẽ mở, chỉ có một âm tiết lạnh lẽo phát ra:

“Phạt!”

Đột nhiên “Ba” một tiếng, roi da không biết từ chỗ nào bay tới, hung hăng quất lên âm lưng trắng nõn của Từ Y. Trên roi có móc sắt, roi đi đến đâu máu tươi tràn ra đến đó.

Đầu tiên, Từ Y đau đớn kêu một tiếng, sau đó hung hăng cắn môi dưới ngăn lại tiếng kêu, mặc cho nước mắt không ngừng đảo quanh hốc mắt.

Cứ như thế, qua mười roi, lưng nàng đã bê bết máu thịt. Roi Từ Kim này không phải roi bình thường mà là đạo khí trung phẩm, những chỗ bị nó gây thương tích sẽ như bị lửa thiêu, liên tục trong mười ngày nửa tháng cũng chưa chắc có thể khôi phục, đây là trong trường hợp chưa rút vào pháp lực.

Thấy thân thể cô gái nhiễm đầy máu, nam tử cười lạnh nói:

“Cứ thế đi ra ngoài, đừng để máu làm bẩn thảm. Nhớ cho kỹ, không có lần sau! Nếu không sẽ xử trí tại Loan Phụng Các, hậu quả thế nào ngươi tự biết.”

“Thuộc hạ tuân mệnh, tạ thiếu chủ khai ân.”

Từ y cố nén đau đớn trên lưng, nhặt quần áo lên nhưng không dám mặc vào chỉ có thể cầm trong tay lui ra khỏi phòng.

Đợi sau khi nàng đóng cửa lại, trong góc tối sau nhuyển tháp có người lên tiếng:

“Thiếu chủ, tuy rằng thuộc hạ không nên lẩm miệng, nhưng nàng ta chẳng qua chỉ là một con chó tu vi Trúc Cơ kỳ tầng sáu, vì sao còn giữ lại?”

Nam tử kéo chiếc áo gấm hơi lệch xuống do động tác ban nãy, cười nhẹ nói:

“Tuy rằng nàng ta tu vi không cao, nhưng thần thức cường đại ngang với Kim Đan Kỳ, tạm thời giữ lại còn có tác dụng.”

Sau khi trở lại Vạn Hoa Sơn, ngoại trừ những đệ tử đi theo tu sĩ trung niên tới gặp chương môn để nhận phần thưởng, những người còn lại đều tự tản ra trở về động phủ của mình.

Tiêu Dao cũng không ngoại lệ, chỉ là khi nàng định gọi ra “Thanh Phong”, nàng mới đau lòng nhớ ra, pháp bảo duy nhất của nàng đã bỏ mình khi cướp chiếc rìu rồi còn đâu.

Nàng thở dài, không thể không cuộc bộ trở về động phủ núi Bắc của mình.

Mất hơn nửa ngày nàng mới trở lại động phủ, động phủ vẫn không có cấm chế như trước, cũng không có dấu vết người tới qua. Nàng thỏa mãn cảm thán sau đó chui đầu vào trong thế giới nhỏ bé của mình.

Vừa vào động phủ, nàng chưa lập tức nghỉ ngơi mà lấy túi trữ vật của Cơ Hạo Nhiên ra, đồ toàn bộ đồ bên trong lên giường.

Nhìn một giường toàn đồ là đồ, nàng thỏa mãn nheo mắt lại, nói:

Quả nhiên là người Cơ gia, so với tên Trầm Đại Thành kia tốt hơn không biết bao nhiêu lần, không chỉ có lượng lớn linh thạch hạ phẩm mà thậm chí còn có một khối linh thạch thượng phẩm sáng bóng tràn trề linh khí. Điều này thật khiến người ta bất ngờ mà!

Từ trước đến nay, chỉ có vô cực Nguyên Anh kỳ mới có thể sử dụng linh thạch thượng phẩm, bây giờ nàng không phải đang nằm mơ đó chứ?

Sau khi cẩn thận cất kỹ linh thạch, nàng đưa mắt nhìn đồng pháp bảo trên giường. Chắc chắn, ngoại trừ một món pháp bảo phi hành là bảo khí thượng phẩm thì hai món pháp bảo công kích và phòng ngự còn lại đều là đạo khí hạ phẩm. Chỉ tiếc những pháp bảo này đều mang thuộc tính Kim, nàng dùng không tốt lắm, nhưng có thể mang tới thị phùng đôi một vài pháp bảo thuộc tính Lôi hoặc thuộc tính Thủy. Giờ đây “Thanh phong” của nàng đã hủy, món pháp bảo phi hành này có thể giữ lại tạm thời sử dụng.

Còn lại là một chút đan dược và thảo dược quen thuộc, Tiêu Dao không thể sử dụng nên tính toán lần sau tới thị phùng sẽ mang chúng ra bán lấy linh thạch. Sau khi thu dọn, chỉ còn một tấm da thú nằm chờ vợ trên giường đá, thứ này bị Cơ Hạo Nhiên ném tại một góc bí mật nhất trong tận cùng túi trữ vật, nhìn qua cực kì bình thường.

Trên tấm da thú là một bản đồ, bên cạnh bản đồ viết ba chữ lơ mơ “Hầm Thiên Bảo”. Chính giữa tấm bản đồ, hơi chếch về phía Đông là một điểm đỏ vô cùng dễ thấy, bên trên ghi chú bốn chữ màu đen nhưng vì đã quá lâu nên chỉ có thể nhìn được hai chữ đằng trước là “Luyện Khí” còn hai chữ đằng sau là gì thì không rõ.

Tiêu Dao cầm bản đồ suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra “Hầm Thiên Bảo” này rốt cuộc ở nơi nào, cuối cùng chỉ đành từ bỏ, đợi đến khi Báo Nanh

Kiểm tỉnh lại thì đem ra hỏi nó.

Về phần chiếc riu và Phượng Hỏa trong cơ thể nàng tạm thời chưa có năng lực giải quyết. Giờ nàng không thể tu luyện, chỉ có thể chờ vị Chân Tiên đại nhân kia ngủ no rồi mới có thể tỉnh bước tiếp theo.

Tiếp đó còn hơn một tháng, mình cũng không thể cứ lãng phí thời gian như vậy được. Ngẫm lại lần trước ở thị phường Vĩnh Châu đảo được bản [Dong Nhân Vọng Ngữ Lục] kia, nàng vẫn chưa có thời gian xem qua, vì vậy liền lấy nó ra chậm rãi đọc.

Không biết tác giả cuốn sách này là ai, bên trong sách có vài quan điểm nếu đặt trong giới tu tiên đương thời chỉ sợ sẽ bị người ta sỉ vả một phen, tuy nhiên trong mắt Tiêu Dao, nó lại khá hợp đạo tâm của nàng.

Có lẽ cách hành văn của cuốn sách chưa được tốt, cũng không sử dụng từ ngữ hoa lệ gì nhưng thỉnh thoảng một vài lời bình lại khiến trước mặt nàng sáng ngời, người này thật sự là đồng đạo với nàng, càng xem càng cảm thấy tư tưởng trong sách có xu hướng không mưu mà hợp với chính mình, thậm chí so với chính mình còn lý giải sâu sắc hơn.

Riêng phần cuối sách có lời bình:

“Theo ta thấy, sự hoàn thiện là khởi đầu và kết thúc của vạn vật, không hoàn thiện thì không có vạn vật. Do đó, người quân tử coi sự hoàn thiện là quý. Hoàn thiện không chỉ là hoàn thiện bản thân mà còn phải hoàn thiện vạn vật.*

(* "Đại học và Trung Dung", Phùng Hữu Lan, Lê Minh Anh dịch)

Thế nào là hoàn thiện? Hoàn thiện là đạo của trời. Thiên tính là chí thiện, chí thành, chí nhân, chí thân...”**

(**Phần này là chị Thùy Lam edit giúp mình)

Đọc đến đây Tiêu Dao hiểu ý, cười thì thầm

“Chí thiện, chí thành, chí nhân, chí thân quả thực là thiên tính, nếu ở thời thượng cổ thì không có gì không ổn, chỉ tiếc không còn thích hợp với giới tu tiên hiện nay, điểm này có chút khác biệt với đạo của ta. Theo ta thấy, cho dù là thuận theo bản tâm hay kiềm chế bản tâm đều được. Có thể làm điều ác nhỏ, hay thiện nhỏ, nhưng không thể quá gian ác.”

Sau khi ghi chú lên cuốn sách, nàng vừa lòng gật gật đầu, lúc này hiểu biết về đạo tâm lại cao thêm một tầng.

Đạo tâm hoàn thiện hơn trước khiến tiên khí trong cơ thể nàng rục rịch, xem ra thời cơ Kết Đan đã chín muồi.

Bạn đang đọc truyện *Chậm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Kết Đan

“Ta chuẩn bị bế quan Kết Đan.”

Đây là câu đầu tiên Tiêu Dao nói với Báo Nanh Kiểm sau khi nó thức tỉnh.

“Nhanh vậy? Một tháng này hẳn là tiên khí trong người cô còn chưa khôi phục? Tuy rằng chúng ta không còn nhiều thời gian cho lắm, nhưng kết đan là chuyện lớn, không thể qua loa.”

Đầu tiên Báo Nanh Kiểm sững sốt, ngay sau đó liền trưng ra biểu cảm “cô đừng có mà làm bừa” nói với nàng.

Tiêu Dao cười lắc đầu nói:

“Không phải ta nổi hứng nhất thời! Trong lúc ngơ ngẩn say, đạo tâm của ta đã tiến một bước, lúc này lòng ta thông thấu, chính là thời điểm tốt nhất để kết đan, bỏ qua cơ hội lần này không biết phải chờ đến khi nào. Lát nữa ta sẽ vào Hư không tĩnh tọa cho đến khi tiên khí trong cơ thể tràn đầy sẽ kết đan.”

Mặc dù Báo Nanh Kiểm còn do dự nhưng chuyện tu luyện xưa nay chỉ có bản thân mới hiểu rõ, cho dù hiện tại nó và nàng nhất thể đồng tâm nhưng cũng không cách nào cảm nhận được tiến độ tu hành của nàng, điều duy nhất nó có thể làm là tin tưởng.

“Được rồi, chỉ cần tự cô hiểu là được, lão tử sẽ phụ trách việc dẫn khí còn những chuyện khác đều dựa vào chính cô.”

Tiêu Dao cười, vuốt vuốt nhúm lông màu vàng trên đầu nó: “Đừng lo lắng, ta tự có chừng mực, sẽ không để người nào đó không thấy được ánh mặt trời ngày mai.”

Báo Nanh Kiếm có chút không tự nhiên tránh khỏi ma chướng của nàng, lười nghe mấy lời vô nghĩa này, nó trực tiếp mở ra Hư không để hai người tiến vào.

Vừa vào Hư không, Tiêu Dao liền tĩnh tâm lại ngồi xuống điều tức, tiến hành nạp tiên khí mà Báo Nanh Kiếm đưa tới. Còn Báo Nanh Kiếm thì yên lặng ngồi một bên bảo vệ.

Ngày thường Báo Nanh Kiếm luôn đứng đĩnh không quan tâm nhưng lần này lại vô cùng cẩn thận. Bất luận là Trúc Cơ, Kết Đan hay Thành Anh thì đều là những chuyện vô cùng nguy hiểm. Giữa các đại cảnh giới luôn có một khoảng chênh lệch gần như không cách nào vượt qua, cảnh giới càng cao thì chênh lệch càng rõ rệt.

Lấy ví dụ, trong một vạn học đồ Luyện Khí kỳ chỉ có khoảng ngàn người Trúc Cơ thành công, mà trong ngàn người đó, số người thành công Kết Đan chưa tới năm mươi, mà năm mươi người này chưa chắc đã có một người có thể trở thành tu sĩ Nguyên Anh chứ đừng nói là cảnh giới Hóa Thần trước nay vẫn luôn huyền diệu không rõ manh mối.

Bất kể là ai thì khi tăng từ tiểu cảnh giới lên đại cảnh giới sẽ đều phải hấp thu một lượng linh khí vô cùng lớn, sau khi thành đan, lại phải dùng linh khí dưỡng đan củng cố cảnh giới, cho nên trong khi Kết Đan có hai giai đoạn mấu chốt. Một là đem linh khí sung mãn trong cơ thể áp thành đan. Quá trình này đòi hỏi khả năng khống chế thần thức vô cùng cao, mạnh quá hay yếu quá đều sẽ dẫn đến thất bại khi kết đan. Hai là, ngay sau khi tinh vân trong cơ thể bị áp thành đan nhất định phải củng cố kim đan, nếu không kim đan vừa thành, vô cùng không ổn định, sẽ dễ dàng vỡ đan.

Dưới tình huống bình thường, khi từ cảnh giới cao rút xuống cảnh giới thấp rất khó để tu lại, có thể nói là vô vọng với đại đạo. Nếu là tu sĩ Kim Đan kỳ, một khi kim đan bị vỡ có thể nghiêm trọng đến mức không cách nào tiếp tục tu luyện. Trường hợp không chút tổn hại mà tiếp tục tu luyện sau khi vỡ đan như Tiêu Dao có thể nói là mới nghe lần đầu trong giới tu tiên, việc nàng vỡ đan càng giống với việc cải tạo và rèn luyện thân thể cùng linh hồn một lần nữa vậy, bản chất gần giống với trọng sinh, nguyên thọ cũng bị ảnh hưởng. Nhưng lần này nếu Tiêu Dao thất bại thì hiển nhiên sẽ không xuất hiện kỳ tích như lần vỡ đan trước đó, thậm chí, sau này cơ hội thành đại đạo càng thêm xa vời.

Tóm lại, bất luận cơ thể hấp thu linh khí hay tiên khí thì quy trình cũng chỉ có một. Trước đây nàng đã từng kết đan một lần, có không ít kinh nghiệm, về phần không đủ tiên khí thì chỉ có thể nhờ chiếc riu chiếm được lần trước bù lại.

Phạm là pháp bảo, đều là dùng tài liệu và vật liệu mà đúc thành, sau đó hấp thu lượng lớn tinh khí trong thiên địa trong một khoảng thời gian dài mới có thể trở thành pháp bảo, cho nên bản thân pháp bảo đều ẩn chứa một lượng tinh khí vô cùng lớn, tương tự như tinh thạch, tu sĩ cũng có thể hấp thụ khí bên trong pháp bảo. Chỉ là, hầu hết mọi người đều không làm vậy, dù sao thì tu sĩ vượt giới hấp thụ tiên khí như Tiêu Dao thật khó có thể tưởng tượng nổi. Hơn nữa so với tinh thạch, pháp bảo hiếm có và quý giá hơn nhiều, vì vậy làm như vậy quả thực quá lãng phí.

Ở trong Hư không thường không cảm giác được thời gian trôi qua, không biết Tiêu Dao đã tĩnh tọa bao nhiêu ngày, nàng vẫn không nhúc nhích khiến người ta không phát hiện được một tia sống. Nhưng chỉ trong chớp mắt, đột nhiên tiên khí xung quanh Tiêu Dao bắt đầu nồng đậm lên. Trong Hư không nơi nàng tĩnh tọa bỗng nhiên xuất hiện từng áng từng áng mây dày đặc.

Vẫn luôn canh giữ bên cạnh, Báo Nanh Kiếm nhìn như ngủ say đột nhiên khẽ nhích lỗ tai, lập tức mở ra hai mắt, hồi hộp nhìn chăm chú vào Tiêu Dao. Chỉ thấy áng mây càng lúc càng lớn, trong đó còn có tia chớp cùng gió lốc, đây là vì Kết Đan khiến thiên địa sinh ra dị tượng.

Nàng bắt đầu Kết Đan!

Trong cơ thể Tiêu Dao, tiên khí sung mãn đến một mức độ chưa từng có, nàng vừa hấp thụ tiên khí xung quanh vừa không ngừng sử dụng thần thức đè ép tinh vân trong đan điền.

Công việc hấp thụ rồi áp đan buồn tẻ như vậy cứ lặp đi lặp lại, thời gian yên lặng trôi qua. Mấy ngày sau, Tiêu Dao ngênh đón thời khắc mấu chốt đầu tiên, nhưng tiên khí do Báo Nanh Kiếm đưa tới không đủ để nàng hấp thụ, nàng liền vận dụng thần thức bắt đầu hấp thụ tiên khí từ chiếu riu.

Mới đầu mọi thứ vẫn thuận lợi nhưng mấy ngày sau tiên khí trong chiếc riu càng lúc càng ít mà tinh vân trong đan điền của Tiêu Dao mới bị áp hơn nữa, nếu cứ tiếp tục như vậy thì Kim đan của nàng còn chưa thành, tiên khí trong chiếc riu đã khô kiệt, đến lúc đó tiên khí xung quanh không cách nào chống đỡ đến lúc nàng thành đan!

Là do nàng sơ sót, vốn tưởng rằng mình đã kết đan một lần thì làm lại lần nữa hẳn không vấn đề, nhưng ngàn vạn lần không ngờ tới, so với linh khí tiêu hao khi Kết Đan thì tiên khí khi Kết Đan lại hao tổn lớn như vậy!

Việc đã đến nước này, nếu từ bỏ thì nàng tuyệt đối không dám cam đoan có thể trong thời gian ngắn tìm được một món tiên khí khác tới bổ sung. Nàng nhất định phải thành công trong một lần!

Tiên khí quanh thân đã trở lên vô cùng mỏng manh, tín niệm Kết đan càng thêm kiên định trong lòng Tiêu Dao, nàng khống chế thân mình di chuyển về phía linh khí nồng đậm.

Chỉ là, nàng vẫn chưa thực sự kết thành Kim đan, phạm vi hoạt động chỉ có mấy thước xung quanh, nếu cứ di chuyển như vậy hẳn sẽ vượt qua giới hạn, đến lúc đó nàng nhất định sẽ bị ảnh hưởng bởi áp lực khủng bố trong Hư không!

Nhưng trước mắt không còn lựa chọn nào khác, tiên khí xung quanh không đủ, chỉ có thể đến chỗ xa hơn hấp thụ!

Nàng không ngừng di chuyển khiến thân thể lúc thì bị đè ép lúc thì bị kéo căng, lục phủ ngũ tạng trong cơ thể như dính vào nhau, mũi nàng nhanh chóng

xuất huyết.

Những chuyện này Báo Nanh Kiểm đều nhìn thấy, nó cũng không ngờ ngay cả chiếc riu cũng không đủ để nàng Kết Đan, phải biết rằng lúc trước khi Tiêu Dao Trúc Cơ, chỉ cần dùng tới nửa lượng tiên khí trong một kiện tiên khí thất phẩm, mà chiếc riu này là tiên khí lục phẩm cơ đấy, không ngờ lại không đủ dùng.

Nay nó lo đến vô đầu bút tai, nội tạng của Tiêu Dao đã bắt đầu xuất huyết, nếu cứ tiếp tục lệch khỏi quỹ đạo an toàn thì kết cục cuối cùng không phải là nội tạng vỡ vụn thì cũng bị kéo rách. Không được! Nó tuyệt đối không thể để chuyện này xảy ra, Kết Đan lần đầu thất bại thì còn có lần thứ hai, nhưng người mà chết thì cái gì cũng không có!

“Tiêu Dao!” Nó hô to, lúc Kết Đan không thể bị người khác quấy rầy, nhưng giờ nó không thể lo nhiều đến vậy, “Ngừng lại! Đừng vượt qua giới hạn! Nếu không thân thể cô tuyệt đối không chịu nổi! Đừng có tự tìm đường chết!”

Tiêu Dao nhắm chặt hai mắt, ngay cả lỗ tai cũng bắt đầu đỏ máu, nàng đã bắt chấp tất cả, nàng không cam lòng! Không muốn từ bỏ! Nàng muốn cuộc xem mình sẽ nổ tung mà chết, rơi vào địa ngục trước hay là kết thành kim đan, tiến thêm một bước trên con đường đại đạo!

Nội tạng khi thì bị đè ép khi thì bị kéo căng, thậm chí đã xuất hiện vết rách, cảm giác đau đớn càng ngày càng gia tăng khiến Tiêu Dao sắp không chịu nổi, thậm chí hơi thở bắt đầu tan rã.

Nàng không nghe được gì, cũng không nhìn thấy nữa, trong thế giới trống trải chỉ có duy nhất một mình nàng cô độc.

Khi nàng đang dần dần rơi vào bóng tối, tấm da thú trôi nổi giữa đan điền đột nhiên giống như con tàu nhỏ bay tới trước mắt nàng, giống như tia sáng trong bóng đêm, tản ra ánh sáng nhàn nhạt mà ấm áp.

“Cô khóc lóc om sòm giờ tính tiểu thư như vậy, rốt cuộc là mong ai tới dỗ dành?”

Giọng nói quen thuộc, lời thoại như từng nghe qua đột nhiên quanh quẩn trong đầu, nàng theo bản năng ngẩng đầu lên, hần vẫn mang khuôn mặt tươi cười vạn năm không đổi, giọng nói hơi trách cứ, khòe miệng giờ lên như trào phúng.

Không phải vậy! Nàng muốn phản bác, nhưng nói không nên lời.

“Nhìn dáng vẻ hiện tại của nàng thật ngốc nghếch.” Hần lại mở miệng, lần này trong mắt còn mang theo nét giảo hoạt “Thiên hạ này chỉ có mình ta để nàng bắt nạt thôi đúng chứ? Không phải nàng nói muốn đi tìm ta sao? Sao lại ngừng rồi?”

Không được! Tiêu Dao đột nhiên giật mình một cái, đây chưa phải là kết thúc!

Nàng nhìn lại đan điền một lần nữa, tinh vân trong cơ thể đã bị áp nhỏ như quả trứng gà, tản mát ra từng trận tiên khí nồng đậm, chỉ thiếu một chút nữa thôi! Cơ hội thành đan đã ngay trước mắt!

Cắt chặt răng, nàng hung hăng di chuyển ra ngoài một khoảng lớn, lúc tiên khí nồng đậm tụ lại cơ thể nàng, áp lực cũng bị đẩy lên mức cao nhất.

“Tiêu Dao!”

Báo Nanh Kiểm kêu lên, mặc kệ cảm kích gì đó, nó phải xông ra ngoài bằng mọi giá! Nàng ấy thật sự không muốn sống nữa hay sao?!

Ầm một tiếng, toàn bộ ánh mây trong Hư không tiêu tán, Báo Nanh Kiểm nằm úp sấp bên cạnh Tiêu Dao, trong đôi mắt to tròn tràn ngập lo lắng.

Tiêu Dao giống như bùn nhão, nằm dài trong Hư không, ngũ quan còn lưu lại vết máu, may mà lồng ngực vẫn phập phồng chứng tỏ nàng còn chưa chết.

Báo Nanh Kiểm vừa định mở miệng gọi, đã thấy nàng khoát tay áo suy yếu lên tiếng: “Kim đan vừa thành, cảnh giới vẫn chưa ổn định, để ta củng cố một lúc đã.”

Vấn cờ với thần chết, nàng đã nhanh hơn một bước, cướp được tiên cơ, lần sau nhất định phải chuẩn bị đầy đủ mới được.

Tĩnh tọa trong Hư không mấy ngày, tinh thần Tiêu Dao đã sung mãn trở lại, cảnh giới tăng lên khiến thân thể thay đổi vô cùng lớn. Các cơ quan trong cơ thể không những được chữa trị hoàn toàn mà thân thể cũng mạnh mẽ hơn Trúc Cơ kỳ mấy lần. Hiện nay cho dù bị pháp bảo công kích trực tiếp, thân thể nàng cũng không bị tổn thương nghiêm trọng.

Khí sắc đã hồng nhuận no đủ, làn da càng thêm sáng bóng so với trước kia, trong Hư không này, nàng không còn bị hạn chế, thần thức thoải mái thả ra điều tra trăm dặm xung quanh.

Sau đó, nàng thi triển một đạo sét thuật bổ xuống một khối đá lớn cỡ thành trì đang trôi lơ lửng cách đó không xa, chỉ một kích, cự thạch đã hóa thành bột phấn.

Bất kể là hiệu quả hay uy lực đều vượt xa Trúc Cơ kỳ, chẳng trách người ta nói trong ngàn tu sĩ Trúc Cơ kỳ chưa chắc đã có một người tu thành Kim Đan.

Trạng thái hiện nay còn tốt hơn lần đầu nàng Kết Đan nhiều, Tiêu Dao vô cùng vừa lòng, đan thành mang lại sức mạnh vô cùng lớn cho nàng, điều này có

nghĩa là về sau con đường đại đạo của nàng càng thêm một phần chắc chắn.

Tiêu Dao mang theo tâm trạng vô cùng tốt cùng Báo Nanh Kiếm trở lại động phủ của mình, tính từ khi nàng bế quan kết đan đến nay, ước chừng mất hơn hai tháng.

Sau khi Kết Đan, chuyện đầu tiên cần làm đó là...

“Nay kim đan đã thành, chúng ta mau đi tìm A Tầm thôi.”

Tiêu Dao tươi cười sáng lạn nói với Báo Nanh Kiếm.

Nhưng Báo Nanh Kiếm chẳng biểu hiện ra chút gì gọi là vui vẻ, chỉ dùng ánh mắt cực kì u ám trừng nàng:

“Ngươi lúc nào cũng chỉ biết chuyện của mình thôi! Có bao giờ nghĩ cho lão tử chưa?”

Tiêu Dao ngẩn người, buồn bực nói: “Ngươi làm sao? Ta vừa mới thành đan, cho dù muốn tiếp tục tu luyện cũng không cần vội như vậy? Tu vi phải tiến hành theo chất lượng, như vậy đạo tâm cùng cảnh giới mới vững chắc, người tu đạo chúng ta kị nhất là ham cái lợi trước mắt.”

“Xì! Ai nói chuyện tu hành?!”

Báo Nanh Kiếm nhảy dựng một cái, đứng thẳng hai chân, một vuốt chống nạnh, một vuốt chỉ vào mũi Tiêu Dao, gằn từng tiếng nói:

“Lão tử đang nói chuyện trọng tổ thân thể cho ta.”

Bạn đang đọc truyện *Chạm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Triệu tập

Cái móng vuốt đầy lông của nó chỉ cách mũi nàng một chút, khiến nàng suýt không nhận được mà hất xì.

Chuyện đắp nặn lại thân thể này nó đã từng nhắc đi nhắc lại một thời gian, bằng mọi cách xoi mói hình báo hiện nay. Phải biết rằng lúc trước khi tách nó từ trong cơ thể nàng ra rồi đắp nặn thân thể không phải là chuyện dễ dàng, không riêng tu vi mà còn cần hài cốt yêu thú làm tài liệu luyện chế thân hình, đương nhiên yêu thú cấp bậc càng cao thì thân thể nặn ra càng cao cấp.

Nhưng lúc trước nàng chỉ mới Trúc Cơ hơn nửa còn bài xích nó, cho nên có ý đồ cắt xén cho bớt việc, nàng nhớ trong túi trữ vật có sẵn hài cốt yêu thú cho nên liền lấy ra dùng. Không ngờ tu đến tận Kim Đan kỳ mà nó vẫn nhớ mãi không quên chuyện này.

Lẽ ra giúp nó đổi một thân thể tốt hơn không phải không được, nhưng chỉ sợ sau này mỗi lần nàng tăng tu vi nó đều yêu cầu đổi một thân thể khác thì phiền phức biết bao. Hơn nữa, hình tượng Báo tử đã quen thuộc trong mắt người khác, giờ đổi một thân hình mới, nàng lại phải vất óc tìm lý do che giấu, không phải là mua việc vào người sao? Đúng là đau đầu.

Tiêu Dao vốn định thẳng thừng từ chối, nhưng thấy ánh mắt phẫn hận của nó nàng thật sự không hiểu, thân hình hiện nay thật sự khiến nhân thần đồng phần* đến thế sao? Nàng đành uyển chuyển biểu đạt:

* nhân thần đồng phần = người và thần đều tức giận

“Ta nhớ ngươi từng nói nếu muốn trọng tổ chân thân của ngươi thì phải đợi đến lúc ta đủ thực lực phi thăng Tiên giới mới làm được, vậy sao không chờ tới lúc ta thành đại đạo rồi giải quyết một lần luôn cho xong? Huống hồ, sử dụng thân thể này có tác dụng che dấu tai mắt người khác, khiến cho đối phương chủ quan khinh địch, tác dụng vô cùng thực tế, nếu ngươi cứ nhất quyết muốn trọng tổ thân thể thì mau cho ta lý do đi!”

Báo Nanh Kiếm nhăn mặt nhử mày, cuối cùng nhếch miệng, chán ghét phun ra một chữ:

“Xấu.”

Nghe xong, hai người im lặng nhìn nhau, lát sau Tiêu Dao dùng ngón trỏ gạt phẳng móng vuốt nó ra, nheo mắt nói:

“Nghịch ngợm thì cũng phải có chừng mực, lãng phí biết bao thời gian của ta, đi thôi!”

Nàng phui phui quần áo, định tự mình ra ngoài thì phía sau truyền tới tiếng chửi bậy quát tháo om sòm của Báo Nanh Kiếm:

“Hừ, Tiêu Dao ngươi đúng là đồ không có mắt! Tốt xấu gì năm đó ta cũng là nữ nam tử nổi danh Chân Tiên giới! Nhưng nay ngươi lại đắp nặn cho lão tử cái thân thể rác rưởi như vậy! Lão tử mặc kệ, nay ngươi đã có thực lực đổi một tám thân mới cho lão tử, nếu ngươi không đổi lão tử cứ nằm đây

không đi!”

Nói xong nó đặt mông ngồi trên giường đá, rất có tư thế “không đồng ý thì không thôi.”

“Mỹ nam từ gì mà mờ mồm há mồm đều “lão từ”?”

Đây là lần đầu tiên Tiêu Dao nghe nó nhắc tới chuyện này, nàng nhướn mày, híp mắt đánh giá tứ chi ngắn ngủi của nó, sau đó lại quan sát hai chiếc nanh kiếm trên chiếc đầu tròn nhỏ, nàng nghĩ nát óc cũng không thấy nó như vậy có chỗ nào “mỹ”, nó luôn mang vẻ “trên đời này lão từ là nhất” nhưng không ngờ lại đề ý về bề ngoài tới vậy, đúng là khiến nàng bất ngờ!

“Lão từ cứ thích xưng lão từ đấy, liên quan gì đến ngươi?! Nói! Làm hay không làm?!!”

Nó cong lưng, nhe răng, hoàn toàn mang dáng vẻ quyết tâm liều mạng, có thể thấy vô cùng oán hận với thân hình hiện nay.

Tiêu Dao không hề do dự, thuận tay tóm lấy cổ nó xách lên.

“Nếu không liên quan tới ta thì sao ta phải giúp ngươi? Chúng ta một ngày còn chưa tách ra, thì ngươi vĩnh viễn không có quyền quyết định. Ta còn chưa tính sổ chuyện bức thư mà giờ ngươi còn dám thái độ với ta?”

Báo Nanh Kiếm muốn giãy dụa nhưng lại phát hiện cho dù tứ chi ngắn ngủi của nó có giãy cõ nào cũng không có tác dụng, nếu như đánh lên thật, lúc đó thương tổn nàng cũng chẳng khác nào thương tổn mình.

Nhất thời nó chẳng còn cách nào khác, rốt cuộc không thể không đối mặt với sự thật, uể oải nói:

“Tiêu Dao, cô không hiểu đâu, lão từ còn phải báo thù! Nhưng giờ lão từ như vậy..”

Từ lúc nàng Trúc Cơ đến Kết Đan, nó đều xem trong mắt, càng ngày cảnh giới tăng lên càng khó, lần này thậm chí suýt chút mất mạng, điều này không khỏi khiến nó lo âu.

Nó là Hồng Mông sinh ra cùng thiên địa, từ nhỏ đã tề thọ cùng thiên địa, sự tồn tại của nó có thể sánh ngang với trời đất, bất luận là công pháp hay pháp thuật nó đều tu luyện dễ dàng, như nước chảy thành sông, chưa bao giờ vướng mắc.

Cho dù bị mấy lão già Chân Tiên giới vây công lâm vào khốn cảnh, nó vẫn chưa từng sót ruột, nó biết mình không chết được, cho nên yên lặng chờ đợi cơ hội sống lại lần nữa.

Chỉ là gặp phải Tiêu Dao chính là biến số duy nhất trong số mệnh của nó. Nàng khiến nó hiểu rằng, cho dù một sinh mệnh yếu ớt như vậy nhưng vẫn không ngừng giãy dụa theo đuổi đại đạo vô tận, ấy thế mà tương lai của nó cứ nhất định phải gắn chặt với nàng.

Nhân tu yếu ớt khiến nó nôn nóng bất an.

Đột nhiên bàn tay tóm cổ nó buông ra, nó rơi xuống giường đá, lăn lăn vài vòng. Sau đó một ngón tay búng mạnh lên trán nó, nó đau đến nhe răng, ngẩng đầu trừng mắt nhìn cô gái trước mặt.

“Nghĩ ngợi chính ngươi tương đương với nghĩ ngợi ta.”

Rất hiếm khi nàng không cười mà nghiêm túc nhìn nó.

Tuy nàng không biết quá khứ của Báo Nanh Kiếm nhưng một kẻ duy ngã độc tôn như nó lại trở nên nôn nóng như vậy, chứng tỏ trong lòng nó, một thứ gì đó đã khiến nó sinh ra dao động và hoài nghi. Nếu là nhân tu thì e rằng sẽ lay động đến căn bản của tu đạo – đạo tâm, nhưng may mà nó là yêu tu nên không bị ảnh hưởng, yêu tu vốn thừa thốt cho nên trời cao cũng ban cho chúng nhiều điều ưu ái.

Nó nôn nóng khiến nàng cảm thấy hơi thất bại, là do nàng không đáng tin cậy sao?

Nàng hơi nắm chặt nắm đấm, sau đó buông ra. Thời gian một ngàn năm thực sự thay đổi nhiều thứ, hiện tại nàng sớm đã bách độc bất xâm, bất cứ thất bại nào cũng chỉ khiến nàng thêm kiên định.

Lúc trước có người từng hỏi nàng: “Nếu tất cả đều nghĩ ngợi cô, cô sẽ vì vậy mà buông tay sao?”

Hiện tại câu trả lời của nàng vẫn như trước: Dùng thực lực chứng minh tất cả!

“Mới bắt đầu mà đã sợ rồi sao? Báo Từ thôi, ngươi đã không còn đường lui!”

Dung mạo nàng vốn bình thân ôn hòa, giờ phút này cười lộ lên thật khác với dáng vẻ bình thường: Kỳ quái! Nét cười mang ý chế nhạo không chút che giấu, khiến khích thần kinh Báo Nanh Kiếm đến cực hạn.

Xi! Nó hung hăng phi nhỏ chính mình một phen, giật mình ngộ ra, cùng lắm thì hồn phi phách tán, trọn đời không thể siêu sinh. Xem ra mình càng sống càng thụt lùi! Ngay cả niềm hưng phấn cực hạn khi tranh huy cùng thiên địa lúc trước hay nỗi khoái cảm đến run rẩy khi đối mặt với tử vong khi nào nó đều đã quên.

Nó bỏ nhào vào người Tiêu Dao, tự giác chui vào vạt áo nàng.

“Tiêu Dao, lão tử cùng cô cược một ván, đến tận khi cô phi thăng tiên giới, cho dù là trên trời hay dưới hoàng tuyền lão tử đều theo cô!”

“Được, giờ chúng ta đi gặp A Tầm đã.”

Báo Nanh Kiếm“

Trước khi xuất phát, Tiêu Dao đem kiện pháp bảo phi hành của Cơ Hạo Nhiên ra lấy máu nhận chủ, sau đó thao luyện một phen, sau khi dùng quen nàng mới vừa lòng gọi ra, bay về phía Đông Nam.

Pháp bảo này không hổ là pháp bảo chuyên dùng để phi hành, tốc độ so với “Thanh Phong” của nàng nhanh hơn nhiều, đương nhiên, cũng không loại trừ nguyên nhân pháp lực của nàng tăng lên đáng kể sau khi Kết Đan. Điều duy nhất khiến người ta không hài lòng đó là hình dáng pháp bảo này có chút không lịch sự, không ngờ lại là một cái bồn tắm.

Tiêu Dao cũng không phải là người quá để ý mặt mũi, chỉ cần dùng tốt thì ngoại hình sao cũng được, chỉ là lần đầu Báo Nanh Kiếm thấy nó, liền khinh bỉ gọi nó là “Bồn rửa chân”

Pháp bảo đều có linh tính nhất định, ngay khi Báo Nanh Kiếm gọi nó là “Bồn rửa chân”, pháp bảo giống như có chút vui vẻ rung rung, xem ra nó khá thích cái tên này.

Tiêu Dao thấy thật xấu hổ, Báo Nanh Kiếm cũng không còn gì để nói, thôi cũng được, dù sao cái tên “Bồn rửa chân” này cũng khá thực tế.

Chỉ là cả hai đều nghĩ không thông, vì sao một kẻ tuần lã tiêu sái như Cơ Hạo Nhiên lại có món pháp bảo đáng vẻ đáng khinh đến vậy.

Sau khi phi hành mấy vạn lý, Tiêu Dao dừng tại một khe núi yên ắng, nơi này có một mảnh rừng trúc xanh biếc tốt tươi, sâu trong rừng trúc có một căn nhà vô cùng đơn sơ, nếu chỉ đứng bên ngoài thì không cách nào phát hiện bên trong có một gian nhà trúc như vậy.

Nàng ổn định lại những suy tư gọn sóng trong lòng, thờ sâu, mỉm cười nhẹ nhàng đẩy cửa nói:

“A Tầm, ta đã về.”

Trong phòng trúc không một bóng người, bất luận là giường hay bàn đều phủ một lớp bụi dày, hiển nhiên lâu rồi chưa có người ở.

Nổi mắt mắt cùng phiền muộn tràn ngập trong lòng, nàng hơi chua xót nói:

“A Tầm, huynh vẫn chưa về sao? Cho dù là chơi trốn tìm thì cũng xong rồi chứ? Huynh về đi, ta đã kết đan rồi này.”

Phòng trúc yên tĩnh không có tiếng trả lời, nàng vẫy tay áo, căn phòng lập tức được dọn dẹp sạch sẽ.

Nàng ngồi trên chiếc giường trúc quen thuộc, nhẹ nhàng vuốt ve đường vân trên thân trúc, không biết đang nghĩ gì mà ngẩn người.

Trong cơ thể, Báo Nanh Kiếm hơi thờ dài, cứ mỗi năm mười năm hoặc một trăm năm, nàng đều đến đây một lần, nó đã quen từ lâu, cứ như vậy lẳng lặng chờ nàng ngẩn người tới hoàng hôn, sau đó theo thường lệ nói:

“Trời tối rồi, hân là hôm nay hân không về đâu! Chúng ta mau về thôi, lão tử mệt rồi.”

Lúc này Tiêu Dao mới thoát ra khỏi dòng suy nghĩ của riêng mình, nàng cười tự giễu nói:

“Cũng đúng, nếu huynh ấy về nhà, tuyệt đối sẽ không về sau khi trời tối. Xem ra hôm nay sẽ không trở lại, ngày khác chúng ta lại đến vậy.”

Đóng cửa lại, nàng lưu luyến nhìn phòng trúc lần cuối sau đó gọi ra pháp bảo hòa vào bầu trời đêm.

Trở lại Vạn Hoa Sơn cũng không tốn thời gian là bao, nhưng nàng vừa tới trước động phủ của mình đã thấy trước cửa có một tấm phù truyền âm vàng nhạt.

Có người truyền âm cho mình sao? Tiêu Dao thật sự không nghĩ ra là ai, nàng hơi nhú mày cảm phù truyền âm đi vào động phủ, sau đó mới mở ra.

“Giờ Tỵ ngày mai, ngoại trừ các đệ tử đang bế quan, tất cả đệ tử Yêu Nguyệt phong đều phải nhanh chóng tới điện nghị sự, không được vắng mặt.”

Đây là giọng của sư phụ.

Không biết đã mấy trăm năm không triệu tập đệ tử, bình thường nếu không có chuyện lớn, sư phụ sẽ không triệu tập bọn họ.

Sau khi trở về từ Khê Giản Cốc, nàng vẫn bế quan kết đan không ra ngoài, chẳng lẽ trong lúc đó xảy ra chuyện lớn gì?

Nhưng hôm nay nàng ra ngoài, mọi thứ đều bình thường không thay đổi gì mấy, chẳng lẽ...

Ánh mắt nàng bỗng trầm xuống.

Chẳng lẽ là việc cấm chế Khê Giản Cốc vỡ vụn?!

Vậy thì không hay rồi, tuy rằng chiếc rìu bị hấp thu toàn bộ tiên khí, đã biến thành một món phế vật nhưng giờ phút này Phượng Hỏa vẫn bị nhốt chặt trong đan điền của nàng!

Bạn đang đọc truyện *Chạm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Đồng môn

Trên đỉnh Yêu Nguyệt phong, Lữ Bất Quần nhìn tấm phù truyền âm màu vàng trong tay, biểu cảm nghiêm trọng. Hôm nay, lời chuông môn sư huynh vẫn vang vọng bên tai ông:

“Từ ngày hôm nay, vĩnh viễn đóng lại Khê Giản Cốc, tứ phái tam gia đều phải tham gia tra xét kỹ càng chuyện yêu tu xuất hiện!”

Từ lần lịch lãm Khê Giản Cốc đó, mấy tháng nay Tiên Vũ Môn đều âm thầm điều tra chuyện linh khí trong cốc suy giảm và sự xuất hiện của yêu tu, nhưng không có thu hoạch gì, chỉ có thể giương mắt nhìn linh khí trong cốc dần phai nhạt không khác gì bên ngoài, rất nhiều linh thảo và linh được đã ngừng sinh trưởng.

Các phái các gia khác cũng chỉ có thể trở mắt nhìn, bó tay không cách nào khác, nhưng đúng lúc này lại tra ra được gần đây yêu tu ở khu đất hoang gần biên giới đại lục Thái Cổ có dị động, đúng là khiến người ta đau đầu. Chuông môn sư huynh hạ lệnh, các phái cùng cử ra đệ tử đi điều tra.

“Không biết nhiệm vụ lần này ai có thể đảm nhiệm?”

Ông thở dài một tiếng, tự nói, đúng lúc này phù truyền âm trong tay đột nhiên bốc cháy: Xem ra có đệ tử chưa bế quan hoặc chưa ra ngoài đã mở phù truyền âm.

Trong nháy mắt, tấm bùa rơi xuống, ông nhìn tấm bùa giờ đã hóa thành tro, nhẩn nhai nói:

“Là Tiêu Dao? Cũng được, vừa vặn hỏi nó tình hình đột lịch lãm, không chừng còn có thu hoạch ngoài ý muốn.”

Mặt trời vừa nhô lên, trên Vạn Hoa Sơn đã có vài đạo hồng quang xẹt qua, tất cả đều tụ tập về phía Yêu Nguyệt phong.

Túc Vân Vi đứng trên pháp bảo, đôi mắt sắc thoáng nhìn đại sư huynh Quách Kính Thiên nhà mình cách đó không xa, vui mừng thúc giục pháp bảo tiến lên, hô:

“Đại sư huynh, trăm năm rồi không gặp, sư huynh khí sắc no đủ, xem ra tu hành càng thêm tiến bộ! Không biết có phải sư huynh thấy phù truyền âm của sư phụ nên cũng tới điện nghị sự không?”

Thấy người tới là nhị sư muội Túc Vân Vi, Quách Kính Thiên mỉm cười gật đầu nói:

“Túc sư muội, đã lâu không gặp. Quả thật ta đang tới điện nghị sự, vài ngày trước ta vừa bế quan xong, hôm qua liền thu được phù truyền âm của sư phụ, cho nên sáng sớm đã chạy qua đây. Trăm năm không gặp, không ngờ sư muội đã tăng từ Kim Đan sơ kỳ lên Kim Đan trung kỳ, sư muội quả nhiên thiên tư hơn người, so với sư huynh ta còn mạnh hơn nhiều. Giờ sư huynh chúc mừng muội trước, lễ vật ta sẽ bổ sung sau.”

Nghe sư huynh nhà mình khích lệ, trong lòng Túc Vân Vi vô cùng đắc ý, vui mừng khắp khỏi nói:

“Vân Vi biết đại sư huynh đối với ta tốt nhất mà, muội cảm ơn sư huynh trước. Thật ra Vân Vi cũng nhờ may mắn mới tiến vào trung kỳ, nhưng mà sư huynh cũng quá khiêm tốn rồi, nay trong đám đệ tử của sư phụ, tư chất của sư huynh là xuất chúng nhất. Giờ đã là Kim Đan kỳ, tăng lên một tiểu cảnh giới cũng khó hơn trước gấp trăm lần, mà nay sư huynh đã là Kim Đan hậu kỳ, tu hành đương nhiên khó khăn hơn sư muội nhiều. So với sư huynh, Vân Vi vẫn còn kém xa.”

Nói xong nàng cười khẽ chớp chớp đôi mắt nhìn hẩn.

Mặc dù thỉnh thoảng nhị sư muội rất nóng nảy nhưng thảng ở chỗ đáng về ngọt ngào đáng yêu, miệng lại hay nói lời may mắn, nhìn qua giống như một em gái nhỏ nghịch ngợm, cho nên Quách Kính Thiên khá là thích nàng, hẩn xoa đầu nàng bật cười nói:

“Lâu rồi không gặp, miệng vẫn ngọt như bôi đường vậy! Đợi xong chuyện ở chỗ sư phụ thì tới động phủ của sư huynh chọn một món pháp bảo đi, coi như lễ vật sư huynh chúc mừng muội tu vi tăng tiến.”

Nghe được tặng pháp bảo, Túc Vân Vi cười vui vẻ, khoe mắt cong cong như thiếu nữ.

“Không biết lần này tam sư đệ có đến không? Nay ta đã tu đến Kim Đan trung kỳ, gặp đệ ấy nhất định phải cho một gậy, để xem đệ ấy còn dám cười nhạo ta nhập môn trước mà tu vi lại ngang đệ ấy nữa không!”

“Đúng là thế mà, cho dù là bây giờ thì ta vẫn sẽ nói: Nhị sư tỷ, sao tỷ một chút tiến bộ cũng không có vậy?”

Không biết là ai xem mò, chọc Túc Vân Vi tức đến mức bĩu cái miệng nhỏ, hung hăng trừng mắt nhìn người tới.

“Ồ! Cái tên béo nhà đệ cũng Kim Đan trung kỳ?”

Nhìn thấy người nọ, Túc Vân Vi không khỏi giật mình kêu to, nét mặt vô cùng khó chịu.

“Đương nhiên, cũng không nhìn xem sư đệ của tỷ thiên phú thế nào! Nhị sư tỷ, xem ra tỷ vĩnh viễn không có cơ hội vượt qua ta rồi.”

Tổng Việt tiến lên, đi ngang với hai người bọn họ, vô cùng đắc ý nhìn Túc Vân Vi nói.

Túc Vân Vi cực kì buồn bực than thở: “Xi, tiểu nhân đắc chí! Cho dù đệ cũng Kim Đan trung kỳ thì thế nào, nhập môn muộn hơn ta một bước, dù thế nào cũng phải gọi ta một tiếng sư tỷ.”

Đây chính là chỗ đau của Tổng Việt. Hắn nghĩ mãi vẫn không thông, vì sao hai người bọn họ nhập môn cùng một ngày mà sư phụ chỉ tiện tay chỉ một cái, hắn liền biến thành sư đệ mà nàng lại thành sư tỷ của mình?”

“Con gái lúc nào cũng hẹp hòi so đo từng chút, định dùng vai vế dọa ta hả? Ta thấy vẫn là dựa vào thực lực mới được.”

Bị nói bụng dạ hẹp hòi, tính nóng nảy của Túc Vân Vi lập tức bị kích phát, căm tức nhìn hắn nói:

“Ô hay, cái tên béo chết bầm này, người thì không hẹp hòi so đo chắc? Ta cũng thấy so thực lực tốt hơn, hay là chúng ta tỷ thí một phen, có đại sư huynh làm chứng, xem ai lợi hại hơn!”

“Được” Chiến ý của Tổng Việt cũng bị khơi dậy “Giờ so luôn! Có đại sư huynh làm chứng, xem ai sợ ai?!”

Hai tên oan gia vui vẻ này vừa gặp mặt đã ầm ĩ vài câu, thậm chí còn bắt đầu khoa tay múa chân. Quách Kính Thiên thấy nhưng không thể trách, chỉ có thể chen vào giữa hai người bọn họ nói:

“Được rồi, đừng náo loạn nữa! Nếu quả thật muốn so tài thì đợi gặp sư phụ xong rồi tính. Đến lúc đó, ta nhất định làm trọng tài cho hai người.”

Nhắc tới sư phụ, hai người cũng thu liễm lại, Túc Vân Vi hừ lạnh một tiếng, vòng qua Tổng Việt nói với Quách Kính Thiên:

“Đại sư huynh, từ trước tới nay khi thu đệ tử sư phụ thà thiếu chứ không ầu, nay ngoại trừ tứ đệ đã chết hẳn là chỉ còn ba người chúng ta, không biết lần này sư phụ có chuyện gì muốn nói.”

Quách Kính Thiên lắc đầu: “Ta cũng không biết, nhưng nếu không nhờ dịp này thì hai sư huynh muội chúng ta cũng khó có cơ hội gặp mặt. Ta nghĩ hẳn là không chỉ có ba người chúng ta đâu, ba vị sư đệ sư muội sư phụ thu bốn mươi năm trước hẳn là cũng đến, hơn nữa...”

Hắn hơi ngừng lại, rồi cau mày nói tiếp: “...có thể Lục sư muội cũng đến.”

“Cái gì?” Đôi mắt hạnh của Túc Vân Vi trừng to “Tiêu Dao vẫn chưa bị đuổi ra ngoại môn sao? Ta còn tưởng nàng ta không còn là đệ tử nhập thất của sư phụ từ lâu rồi? Nay, béo, chuyện của nàng ta đệ có biết chút gì không?”

Tổng Việt lơ lửng, chuyển hướng nói với Quách Kính Thiên:

“Đại sư huynh, mấy trăm năm nay ta và nhị sư tỷ rất ít khi trở lại Vạn Hoa Sơn, Yêu Nguyệt phong vẫn luôn nhờ sư huynh tọa trấn. Năm đó Yêu Nguyệt phong ta xảy ra chuyện mất mặt ô nhục sư môn như vậy, đời này chỉ sợ nàng ta không còn cơ hội tu thành đại đạo, vì sao sư phụ vẫn giữ lại Lục sư muội? Thế này không khỏi quá thiên vị rồi?”

“Đúng đấy, sư phụ cũng thật bất công” Túc Vân Vi bẹp miệng nói chen vào: “Ngay từ lúc nhập môn nó đã rất đáng ghét rồi, lúc nào cũng đi theo Ngũ sư đệ, cái gì cũng học Ngũ sư đệ. Mỗi lần nhìn thấy bản mặt lạnh như băng của nó, ta đều ghét kinh khủng, ai ngờ nó còn không biết xấu hổ đi làm lỗ đĩnh cho người ta, chuyện quá đáng như vậy mà sư phụ vẫn bao che cho nó.”

“Vân Vi, chú ý xưng hô của muội” Quách Kính Thiên bình tĩnh liếc nàng một cái “Phượng tôn giả từ lâu đã không còn là sư đệ của chúng ta.”

Nhận ra mình lỡ lời, Túc Vân Vi vội thè lưỡi, phi phi hai tiếng: “A, ta nói sai rồi, là nó đi theo Phượng tôn giả, không biết xấu hổ!”

Quách Kính Thiên im lặng một lúc rồi mới nói: “Hai trăm năm nay nàng ta đã thay đổi rất nhiều, lần cuối cùng ta nhìn thấy nàng, tu vi của nàng đã trùng tu đến Trúc Cơ kỳ tầng bảy.”

“Không thể nào!”

Túc Vân Vi và Tống Việt đều giật mình kêu lên.

“Không có gì là không thể!”

Lần đầu nghe được tin tức nàng Trúc Cơ thành công, hẳn cũng giật mình giống như hai người bọn họ, nhưng sự thật chung quy vẫn là sự thật, chỉ là nàng đã vỡ kim đan, cho dù nghịch thiên đến mấy cũng không cách nào thành đan lần thứ hai!

“Nếu hôm nay nàng ta tới, lúc đó các ngươi tự nhìn khác biệt.”

Nghe xong, tâm trạng hai người vô cùng phức tạp, không rõ là hâm mộ hay ghen tị, cuối cùng Túc Vân Vi chun môi nói:

“Cho dù nó có Trúc Cơ thành công thì cũng không cách nào thành đan được. Nó đã không cách nào đứng cùng một độ cao với chúng ta, chúng ta vẫn còn hi vọng thành đại đạo, còn nó bị thái bổ, tinh khí trong cơ thể đã mất, cho dù là một chút cơ hội cũng không có. Thôi, chúng ta cứ đến điện nghị sự gặp sư phụ trước đã, sau đó lại tìm một chỗ ôn chuyện sau.”

Hai người còn lại đều gật đầu, tăng tốc bay về phía Yêu Nguyệt phong.

Lúc ba người Quách Kính Thiên đi vào điện nghị sự, trong đó đã có hai nam một nữ đứng chờ từ lâu, bọn họ đều có tu vi cỡ Trúc Cơ kỳ tầng bốn tầng năm.

Nam tử đứng bên phải đã gặp Quách Kính Thiên trước đó, biết người này là Đại sư huynh, hai người bên cạnh tuy chưa từng gặp nhưng đều đã nghe danh, hẳn lên tiếng nói:

“Bái kiến ba vị sư huynh, sư tỷ.”

Hai người còn lại thấy vậy cũng hành lễ theo.

Đều là sư đệ sư muội Trúc Cơ kỳ nên Tống Việt và Túc Vân Vi cũng không quá để tâm, chỉ ứng phó vài câu, sau đó nhìn xung quanh một vòng nhưng chưa thấy bóng dáng Tiêu Dao đầu.

Trên mặt hai người lộ ra vẻ nuối tiếc: Xem ra nàng ta không tới, vốn định nhìn xem nàng ta biến thành dáng vẻ gì, đúng là đáng tiếc.

Sau đó hai người hàn huyên cùng nhóm sư đệ sư muội vài câu, không lâu sau Lữ Bất Quần chậm rãi đi ra từ hậu điện, sáu người cung kính đứng thành một hàng đồng loạt cung nghênh:

“Đệ tử bái kiến sư phụ.”

Lữ Bất Quần nhìn sáu vị đệ tử bên dưới, so với lần gặp trước đó, tu vi đều tăng lên, ông vừa lòng gật đầu, vuốt râu nói:

“So với lần gặp trước, tu vi các con đều tiến bộ hơn xưa, quả thực khiến vi sư vô cùng vui mừng. Đặc biệt là Túc Vân Vi và Tống Việt đã tăng thêm một tiểu cảnh giới, không tệ, không tệ. Ba đứa các con phải học tập hai vị sư huynh sư tỷ nhiều nhé!”

Câu cuối cùng là nói với ba vị đệ tử mới nhận, cả ba người đều thụ giáo nói: “Đệ tử nhất định không phụ công sư phụ dạy bảo.”

Mà Túc Vân Vi và Tống Việt được sư phụ khen càng thêm vui vẻ, Túc Vân Vi không đợi được hỏi:

“Sư phụ, không biết lão nhân gia ngài triệu tập chúng con tới đây có gì phân phó? Hay là cuộc tỷ thí trong nội môn sắp bắt đầu? Đệ tử chờ đến ngựa tạy rồi đây.”

Lữ Bất Quần lắc đầu, cười nhạt giả vờ răn dạy:

“Con đó, đã sống hơn ngàn năm rồi mà vẫn không lớn không nhỏ như vậy. Chuyện này không vội, Lục sư muội của con còn chưa tới, đợi nó đến rồi nói cũng không muộn.”

Lúc này, Quách Kính Thiên, Túc Vân Vi và Tống Việt đều ngẩn ra.

Hóa ra nàng ta cũng tới!

Bạn đang đọc truyện *Châm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Thu hoạch

Đến giờ Ty, mọi người phát hiện một cái “Bồn tắm” đang bay tới từ xa xa, tất cả đều kinh ngạc: Đệ tử Phong nào thế này? Pháp bảo nhìn mất lịch sự quá!

Cứ tưởng cái “Bồn tắm” này chỉ đi ngang qua, ai ngờ khi đi tới Yêu Nguyệt Phong nó liền chậm lại rồi hạ xuống mặt đất. Một đám khói trắng tản đi, “Bồn tắm” biến mất, một cô gái tươi cười đi tới cung kính nói với Lữ Bất Quân

“Đệ tử Tiêu Dao, bái kiến sư phụ”.

Lữ Bất Quân liếc qua nàng không khỏi chấn động, không ngờ tu vi nàng đã tới Kim Đan kỳ! Minh nhớ rõ ba mươi năm trước nàng mới dừng ở Trúc Cơ kỳ tầng tám, hơn nữa đã từng vỡ kim đan, chiếu theo lẽ thường thì tuyệt đối không cách nào trở lại Kim Đan kỳ mới đúng!

Chẳng lẽ nàng tu luyện công pháp tà môn nào đó? Ông bỗng nghĩ tới lần lịch lãm Khê Gian Cốc này nàng cũng tham gia, hồng quang, yêu tu

Trong lòng ông trầm xuống, bên ngoài cũng không tỏ vẻ gì, nói:

“Tiêu Dao, con lại đây, để vi sư nhìn xem”

Tiêu Dao đã nghĩ đến điều này từ trước nên cũng thông dong tiêu sái tới trước mặt ông:

“Vâng, sư phụ”.

Lữ Bất Quân dùng pháp thuật độc môn của mình là thuật Vọng Khí kiểm tra một vòng. Khí sắc nàng hồng nhuận, quanh thân tản ra từng trận linh tức nồng đậm, không có chút yếu khí của yêu tu hay ma khí của tà tu gì đó, toàn bộ đều không có gì khác thường, lúc này ông mới lộ ra vẻ tươi cười gật đầu khen nàng:

“Tốt, tốt, tốt, quả nhiên con vẫn là đệ tử ngoan mà sư phụ vẫn luôn kiêu ngạo, không uổng công ta giữ con đến tận bây giờ. Trên đời này tu sĩ có thể vỡ đan rồi kết đan lần nữa chỉ sợ không tìm ra người thứ hai! Có thể thấy con đã tu luyện vô cùng chăm chỉ người thường khó có thể sánh bằng. Chuyện nghịch thiên như vậy trước nay chưa từng có, nhưng hôm nay con đã mở ra tiền lệ, khiến vi sư cũng được mở mang kiến thức một phen. Vi sư tin rằng về sau con chắc chắn sẽ tiến càng xa trên con đường đại đạo, sau này không chừng còn có thể phi thăng thượng giới như Phương Yển cũng nên!”

Quả thật, lúc Lữ Bất Quân nhận Tiêu Dao làm đệ tử, ông cực kì coi trọng nàng, kỳ vọng không kém gì Phương Yển. Nhưng hơn ba trăm năm trước nàng bị vỡ đan khiến ông vô cùng đau đớn, sau đó, có lời đồn nàng tự nguyện làm lô đỉnh cho người ta, bị thải bỏ quá độ nên mới vỡ đan.

Khi ông chất vấn, Tiêu Dao cũng không giải thích, trưng đương với cam chịu. Dưới con giận dữ, ông nản lòng thoái chí chẳng để tâm đến nàng nữa. Vốn định trục xuất nàng khỏi sư môn, nhưng lại thấy nàng thành công Trúc Cơ lần nữa, cho nên mềm lòng niệm tình nàng chưa từng nơi lỏng chuyện tu luyện mà không trục xuất khỏi sư môn, ông thầm nghĩ, chỉ cần nàng không gây ra chuyện lớn gì nữa thì cứ để nàng ở lại Tiên Vũ Môn làm chút chuyện vặt vãnh qua ngày đi.

Nay lại nhận được tin mừng ngoài ý muốn, quả thật thoải bay hết những lo âu phiền muộn của ông mấy ngày qua. Sau khi vui mừng qua đi, ông lại nói tới chính sự, hỏi:

“Tiêu Dao, trong đột lịch lãm Khê Gian Cốc mấy tháng trước, con có thấy trong cốc xảy ra điều gì bất thường không?”

Những lời này là dùng thần thức truyền âm, chỉ có Tiêu Dao và ông nghe được.

Quả nhiên, chuyện phải đến thì vẫn sẽ đến! Nàng chậm rãi kể lại tất cả những chuyện đã trải qua, bao gồm cả những chuyện xảy ra sau khi tiến vào vòng hồng quang, chỉ là nàng đổi thành bản thân phải hi sinh “Thanh phong” mới may mắn thoát được, hơn nữa tình hình thực tế khi gặp phải yêu tu cũng kể ra không hề giấu diếm. Tuy rằng Cơ Hạo Nhiên đã chết nhưng ai dám cam đoan hai cô gái đi cùng hắn cũng không còn? Hơn nữa Trương Phạm cũng biết hướng đi của nàng, nếu nói đối nhất định sẽ dễ bị vạch trần.

Lữ Bất Quân vuốt râu như có điều suy nghĩ, quả nhiên hỏi nàng có thêm không ít tin tức hữu dụng, sau đó ông nói:

“Nếu gặp yêu tu vì sao khi trở về không báo cho môn phái? Hơn nữa bên trong vòng hồng quang rốt cuộc có gì?”

“Lúc trước không chỉ có một mình đệ tử gặp phải yêu tu, còn có tu sĩ của Cơ gia cũng nhìn thấy. Sau khi xuất Cốc, con cảm thấy mình có dấu hiệu đột phá sắp sửa Kết Đan, lại cho rằng bọn họ trở về hẳn là sẽ báo lại bên trên, cho nên tính bỏ đi một chuyện, sau khi trở lại môn phái lập tức tìm chỗ kết đan. Về phần vòng hồng quang, lúc ấy đệ tử chỉ lo chạy trốn không kịp nhìn kĩ, chỉ biết bên trong là biển lửa không biên giới, tất cả mọi thứ đều bị thiêu cháy.”

Nghe xong Lữ Bất Quân gật đầu, dù sao Kết Đan cũng là chuyện lớn liên quan tới đại đạo, làm như vậy cũng không có gì đáng trách. Thảo nào gần đây ông chưa từng thấy dị tượng Kết Đan xuất hiện trong Vạn Hoa Sơn.

Sau khi tính toán cẩn thận thấy mọi chuyện đều ăn khớp, cuối cùng ông cười với Tiêu Dao nói:

“Lịch lãm Khê Gian Cốc vốn nguy hiểm, nay lại gặp phải hai tên yêu tu vô cực, đúng là làm khó tu sĩ Trúc Cơ kì như con rồi. Nếu “Thanh phong” đã bị hủy thì lát nữa cứ tới động phủ của vi sư chọn một món pháp bảo đi, coi như lễ vật vi sư mừng con Kết đan.”

Chuyện tốt ngoài ý muốn! Tiêu Dao cười híp mắt đáp:

“Vậy đệ tử cảm ơn sư phụ trước.”

Trong sáu người còn lại, ngoài ba đệ tử mới không tỏ vẻ gì, sắc mặt đám người Quách Kính Thiên đều vô cùng khó coi. Tạm thời chưa nói tới chuyện tính tình Tiêu Dao thay đổi hoàn toàn so với trước mà không ngờ nàng ta còn có thể nghịch thiên như vậy, sau khi vỡ đạn lại có thể kết đạn lại. Vậy mấy lời bọn họ bàn luận về nàng ta ban nãy không khác nào tự đánh mặt mình – đúng là không có việc gì nên đối đòn mà!

Ba người vừa ghen tị vừa hâm mộ, bên ngoài lại bày ra vẻ chán ghét, đặc biệt Túc Vân Vi vốn là người thẳng tính, nghĩ thế nào đều viết hết trên mặt, vì sao mình và sư đệ tặng một tiểu cảnh giới mà sư phụ chẳng ban thưởng, mà nó “lại” kết đạn, sư phụ liền tặng ngay pháp bảo?!

Đúng là không thể nhìn thêm được nữa, lát nữa nhất định phải cho nó biết mặt!

Lúc này náo động nhỏ do sự xuất hiện của Tiêu Dao dần bình ổn lại, Lữ Bất Quần khôi phục gương mặt nghiêm nghị, nói với mấy người:

“Hôm nay triệu tập các con tới đây là vì môn phái có nhiệm vụ muốn giao cho các con. Chuyện này rất phức tạp, các con phải nghe cho kĩ.”

Tạm dừng một chút, ánh mắt ông đảo qua bảy người rồi mới tiếp tục nói:

“Chuyện xảy ra trong lần lịch lãm Khê Giản Cốc này hẳn là các con đều đã nghe qua? Ngay sau hôm đó, chúng ta đã quyết định đóng lại Khê Giản Cốc trong một thời gian dài, nói cách khác trong vòng trăm năm tới sẽ không tiến hành lịch lãm Khê Giản Cốc nữa, đây là chuyện thứ nhất. Chuyện thứ hai là: Gần đây có mặt báo hình như yêu tu trong bãi đất hoang giáp với Thái Cổ đang rục rịch ngóc đầu, chúng đã chiếm không ít tiểu thành gần biên cảnh, không biết đang âm mưu chuyện gì, chính vì vậy môn phái lệnh cho các con tới đó điều tra tin tức.”

“Từ xưa đến nay nhân tu và yêu tu chia ra mà sống, bên ngoài thì không can thiệp vào chuyện của nhau nhưng thực tế quan hệ vốn không hòa hợp, đặc biệt là một vài yêu tu vẫn giữ thủ tính ăn thịt người. Nhiệm vụ này khá nguy hiểm, các phái các gia quyết định mỗi phái đều cử một nhóm đệ tử Trúc Cơ kỳ và Kim Đan kỳ tạo thành đội ngũ cùng nhau hành động. Các con viết tên mình lên tấm trúc, sau này khi phân phối nhiệm vụ sẽ có người báo cho các con.”

“Mặt khác, phần thưởng lần này tương đối nhiều, ai lấy được tin tức giá trị có thể đổi một món pháp bảo hoặc đạn dược, thậm chí nếu tin tức có giá trị cao còn đổi được đạo khí thượng phẩm hoặc đạn dược thượng phẩm. Mệnh lệnh đã truyền xong, các con còn nghi vấn gì nữa không?”

“Sư phụ”

Túc Vân Vi nghe xong, cau mày mở miệng đầu tiên, nàng ghét nhất mấy nhiệm vụ tra xét tình báo này, phần lớn thời gian đều phải nín thở chờ đợi, chán muốn chết.

“Nhiệm vụ lần này là bắt buộc sao?”

Lữ Bất Quần đương nhiên biết tính đồ đệ nhà mình, ông lắc đầu nói:

“Không hẳn là bắt buộc, nhưng con vẫn phải tham gia bởi mỗi Phong đều phải cử ra bảy người, không có ngoại lệ.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Túc Vân Vi lập tức xịu xuống, nếu ở Phong khác, có lẽ có thể không đi, nhưng mà ở Yêu nguyệt phong, đệ tử nội môn chỉ có bảy người bọn họ, không nhiều không ít, vừa in.

“Nếu các con không còn câu hỏi nào khác thì nhanh trở về chuẩn bị cho tốt đi. Lần này ra ngoài hẳn các phái các gia cũng âm thầm so bì một phen, vì sư không hi vọng đệ tử của mình bị bề mặt. Hai ngày nữa sẽ có người báo cho các con tập hợp ở đâu, chia đội thế nào, sẽ có khoảng mười ngày để chuẩn bị.”

Thấy không ai lên tiếng, Lữ Bất Quần vẫy vẫy tay áo

“Được rồi, Tiêu Dao, con ở lại, còn những người khác cứ về đi.”

Chờ mọi người lui xuống, ông mới nói với Tiêu Dao: “Con đi theo ta.”

Hai người xuyên qua đường núi u tĩnh, đi vào động phủ Yêu Nguyệt. Lữ Bất Quần đưa nàng vào một động đá trong số đó, chỉ vào đồng bảo vật nhiều đến hoa cả mắt, nói:

“Mặc dù con đã Kết Đan nhưng chỉ là Kim Đan sơ kỳ, nhiều nhất cũng chỉ xem là vừa bước lên đại đạo, pháp bảo quá tốt hay quá kém đều không thích hợp. Trong phòng này đều là những món đạo khí hạ phẩm vì sư kiểm được lúc trước, con tự chọn một món đi.”

Nói xong, ông rời khỏi động đá, để lại Tiêu Dao tự chọn một mình.

Những pháp bảo này được phân loại rõ ràng, pháp bảo phòng ngự được đặt một bên, pháp bảo công kích được đặt bên khác, còn lại là pháp bảo phụ trợ, đầy đủ mọi thứ.

“Báo Nanh Kiếm, người nói xem ta nên chọn pháp bảo nào? Hiện nay trên người ta ngoại trừ pháp bảo phi hành thì cái gì cũng không có, nếu chỉ chọn một món thì đúng là không biết nên lấy nên bỏ cái nào.”

Hai mắt nàng phát sáng nhìn đám pháp bảo trước mặt, cảm thấy món nào cũng không tệ, chỉ đành hỏi ý kiến Báo Nanh Kiếm.

Báo Nanh Kiếm dùng vuốt gãi gãi đầu, tùy tiện nói:

“Đều là mấy món rác, chọn cái gì mà chả giống nhau, cần gì phải suy nghĩ? Thôi cứ chọn pháp bảo công kích đi, nếu không lúc chiến đấu ngay cả vũ khí cũng không có, rất phiền phức, tốt nhất là chọn pháp bảo thuộc tính Lôi.”

Nửa câu trước Tiêu Dao coi như chưa từng nghe qua, nhưng đề nghị sau của nó cũng rất thực tế, nàng dạo qua một vòng quanh phòng, nhìn thấy trong góc có một chiếc hộp phát ra ánh sáng màu tím.

Bình thường pháp bảo thuộc tính khác nhau sẽ tản ra luồng khí khác nhau, mà màu tím thường là thuộc tính Lôi.

Nàng cầm lấy chiếc hòm cẩn thận mở ra, chỉ thấy bên trong là ba thanh đao được từ khí vờn quanh, ở giữa là một thanh đoản đao còn hai bên là hai phi đao nhỏ nhắn tinh xảo.

Tiêu Dao vừa nhìn đã thích, đoản đao có thể làm vũ khí mà phi đao dùng để đánh lên đột kích cũng không tệ, ngay lập tức nàng quyết định chọn bộ Từ đao này.

Thấy nàng chọn xong pháp bảo, Báo Nanh Kiếm giương mắt liếc chiếc hộp một cái:

“Không tệ, cũng biết chọn đây, không chọn bừa mấy thứ nhìn đẹp mà không tác dụng gì đó. Nếu lão tử không nhầm thì đao này hẳn vẫn còn pháp thuật phụ trợ khác.”

“Thật sao? Đột lát về thử xem thế nào.”

Tiêu Dao vui mừng thưởng thức bảo vật trong tay, nghe thấy có thêm pháp thuật phụ trợ nàng cười híp cả mắt. Phải biết rằng pháp bảo mang theo pháp thuật phụ trợ vô cùng hiếm có, bình thường chỉ có pháp bảo bán mạng mới được trang bị thuộc tính này, cho nên trên thị trường, pháp bảo có chứa pháp thuật phụ trợ như vậy được tu sĩ tranh cướp liên tục.

Ra khỏi động phủ Yêu Nguyệt, Tiêu Dao từ biệt sư phụ, sau đó không chể “Bồn rửa chân” bay về phía động phủ của mình.

Chỉ là vừa bay được một đoạn, đã thấy ba người nào đó nhảy xa cản đường về của nàng, cho dù không tới gần nhưng nàng vẫn ngửi thấy mùi vị khiêu khích ba bay trong gió.

Ôi, từ sau khi nàng đổi sang vẻ tươi cười hòa nhã, rốt cuộc đã bao lâu rồi không có người đến tìm nàng gây chuyện?

Bạn đang đọc truyện *Chạm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Đánh?

“Bồn tắm” của Tiêu Dao vô cùng nổi bật, từ khi nó bay khỏi Yêu Nguyệt phong, Túc Vân Vi đã để ý từ lâu, nàng cười lạnh định chờ nó tới gần thì nhân đó xỉ nhục Lục sư muội kiêu ngạo một phen.

Thấy người đã tới gần, nàng đang định mở miệng không ngờ lại bị Tiêu Dao tươi cười cướp lời trước:

“Tiêu Dao bá kiến nhị sư tỷ và hai vị sư huynh! Lâu rồi không gặp, hình như tu vi sư tỷ và hai sư huynh đều tinh tiến hơn trước, quả thật khiến sư muội vô cùng bội phục. Ban nãy trên đại điện vội quá không có thời gian chào hỏi sư huynh và sư tỷ, đúng là Tiêu Dao sơ xuất, mong sư huynh sư tỷ bỏ qua cho.”

Túc Vân Vi hoàn toàn không ngờ Tiêu Dao sẽ chủ động chào hỏi bọn họ, điều này khiến nàng ta đang tính mượn danh bất kính với trưởng bối mà làm khó Tiêu Dao một phen không cách nào tiếp tục, nói cũng không được mà không nói cũng không xong.

Người khác chào hỏi mình mà mình lại tùy tiện nổi bão thì có vẻ không đúng lắm, chỉ đành giả vờ giả vịt ừ một tiếng xem như trả lời.

“Đây là pháp bảo gì? Đúng là xấu xí, không ngờ người cũng dám dùng, không sợ Yêu Nguyệt phong ta mất mặt sao?”

Túc Vân Vi không tìm ra tia sơ hở nào, đành dăm chọc pháp bảo của nàng. Nàng ta khiêu khích trắng trợn, giọng điệu coi thường, hòng khiến Tiêu Dao nổi giận.

Nhưng Tiêu Dao chẳng tỏ vẻ gì là tức giận, trái lại nàng cười cười xin lỗi, gãi gãi mái tóc của mình, nói:

“Sư tỷ nói đúng lắm! Cái bồn rách này quả thật có chút không lên nổi mặt bàn, nhưng chẳng còn cách nào khác, tu vi của sư muội không xuất sắc như sư tỷ, dùng pháp bảo tốt thì quá lãng phí. Thứ này tuy khó coi nhưng được cái hữu dụng, sư phụ cũng nói rồi: Người tu đạo không nên chú ý quá nhiều, tùy tiện một chút là được.”

Một câu này khiến Túc Vân Vi không biết phải tiếp lời thế nào. Nàng là người thẳng tính, một lòng tới cửa kiếm chuyện, tốt nhất là khiến người ta tức đến gà bay chó sủa trực tiếp lấy ra pháp bảo đánh một trận mới tốt, nhưng nếu đối phương nhún nhường như vậy, nàng cũng chẳng hưng trí nổi.

Một điều khác khiến nàng không biết phải làm sao đó là: Người trước mặt thật sự là Lục sư muội vô cùng kiêu ngạo, ngoại trừ tu hành không để bất cứ thứ gì vào mắt đấy sao? Chẳng qua mới hơn ba trăm năm thôi mà, trong mắt tu sĩ chỉ như bạch câu qua cửa sổ*, thế nhưng nàng ta lại thay đổi lớn như vậy?

*Thành ngữ “bạch câu qua cửa sổ” ở đây ám chỉ thời gian trôi nhanh quá. Dịch nghĩa đầy đủ là: Bóng con câu sắc trắng đương kỳ sung sức vút qua khe cửa. Con “câu” là con ngựa non hai tuổi, đương thời kỳ sung sức nhất (nên nó phi rất nhanh, lại sắc trắng khiến chỉ nhìn thấy như bóng chớp loáng qua khe cửa)

Suy nghĩ này cũng xuất hiện trong lòng Tống Việt, người này giờ vẫn yên lặng đứng bên cạnh. Hắn muốn giúp Túc Vân Vi nhưng cũng không biết xuống tay từ đâu. Chỉ có Quách Kính Thiên vẫn trấn định như cũ, nhìn mọi chuyện trong mắt, cười lạnh trong lòng.

Ba người ba tâm tư khác nhau đều không nói gì, trong phút chốc không khí có chút cứng ngắc. Thấy vậy, Tiêu Dao cười thầm trong lòng, biết bọn họ tạm thời chưa hết kinh ngạc, sẽ không gây phiền phức cho mình, nàng liền mở miệng cáo từ:

“Sư huynh sư tỷ đều là nhân vật lớn, hẳn bận bịu nhiều việc, đúng lúc sư muội cũng có chút chuyện cần xử lý, hôm nay cứ như vậy đã, ngày khác nếu rảnh sư muội sẽ tìm sư tỷ và sư huynh ôn chuyện một phen. Vậy sư muội đi trước nhé!”

Nàng nói chuyện lưu loát liền mạch không hề dừng lại, căn bản không đợi bọn họ mở miệng liền vòng qua ba người chạy đi.

Tuy rằng Túc Vân Vi vẫn còn ngờ ngác chưa nghĩ ra muốn nói gì, nhưng cứ đơn giản mà buông tha cho nàng như vậy thì con tức trong ngực không cách nào xả ra được, trong cơn nóng giận, nàng mặc kệ môn quy: Trong môn phái các đệ tử không được phép nội đấu, cứ thế trực tiếp gọi ra pháp bảo hình kiếm thẳng tắp đánh về phía Tiêu Dao đang định rời đi.

“Sư tỷ!”

“Sư muội!”

Tống Việt và Quách Kính Thiên đồng thời lên tiếng nhưng không kịp ngăn cản, chỉ thấy mũi kiếm của nàng đâm thẳng lên lưng Tiêu Dao, “keng” một tiếng, thanh kiếm bị gãy làm đôi.

Lúc này, biểu cảm trên mặt ba người họ quả thực còn đen hơn đất nòi. Mọi chuyện xảy ra chỉ trong chớp mắt, bọn họ căn bản không rõ vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy bảo kiếm bị cắt thành hai đoạn, biến thành phế vật thẳng tắp rơi xuống từ không trung. Tiêu Dao này tuy chỉ có tu vi Kim Đan sơ kỳ nhưng có thể không dùng tới bất cứ ngoại vật gì mà phá hỏng pháp bảo, hơn nữa thân pháp cực nhanh, ngay cả tu sĩ Kim Đan hậu kỳ như Quách Kính Thiên cũng không nhìn rõ lắm!

Sắc mặt Túc Vân Vi trắng bệch, đúng là trộm gà không được còn mất nắm thóc, không đâu lại mất một món pháp bảo. Lần đầu tiên trong đời, nàng cảm thấy Lục sư muội này đúng là sâu không lường được, tuy rằng trong lòng giận muốn chết nhưng không thể mượn cớ pháp bảo bị hủy mà làm khó nàng ta, lại thấy Tiêu Dao chậm rãi quay người lại, trên mặt lộ vẻ tươi cười, ánh mắt cong cong như mảnh trăng rằm.

“Vừa rồi sư tỷ vỗ ta lại là có chuyện gì?”

Ba người cứng lại, lập tức lùi về sau một bước, thậm chí lòng bàn tay Tống Việt và Túc Vân Vi còn đỏ mề hôi lạnh.

Vỗ cái gì mà vỗ? Pháp bảo công kích mà còn nói là có người vỗ ư? Hơn nữa lại kèm theo khuôn mặt bình thường mang nét cười không đổi, thực sự vô cùng bí hiểm, áp lực vô hình khiến bọn họ rợn cả tóc gáy.

“Sao vậy?” Thấy bọn họ không nói, Tiêu Dao hơi nghiêng đầu nhìn Túc Vân Vi, tỏ vẻ hoang mang “Vừa rồi không phải sư tỷ gọi ta sao?”

Nhìn không thấu, đúng là nhìn không thấu mà! Tuy rằng trước kia Tiêu Dao cao ngạo lạnh như băng, nhìn qua có vẻ “người lạ cảm tới gần”, nhưng cũng không khiến người ta e ngại, mà Tiêu Dao nay lại quý dị khó lường khiến người ta sợ hãi từ đáy lòng.

Đối với mấy lời nhẹ tựa lông hồng của Tiêu Dao, Túc Vân Vi như gặp đại địch, ngay cả thở mạnh cũng không dám, nửa ngày sau mới tìm lại tiếng nói của mình:

“Chuyện đó...quả thật là không phải, vừa nãy ta đâu có gọi sư muội!”

“Hóa ra là ta nhầm” Tiêu Dao vờ giật mình, cười nói:

“Vậy thì, sư muội cáo từ nhé.”

Nhìn nàng tiến vào “Bồn tắm” lão đảo rồi đi, Tống Việt và Túc Vân Vi nhìn nhau nhẹ nhàng thở ra, trong mắt đều toát ra biểu cảm vô cùng may mắn: Lần

sau không có việc gì thì tuyệt đối không được trêu chọc vị sư muội quái dị này.

Mà Quách Kinh Thiên thì nhìn chăm chăm vào chiếc “Bồn tắm” đang dần đi xa, trong mắt hiện lên vẻ hung ác.

Bay một đoạn, thấy đã rời khỏi phạm vi thần thức của ba người họ Tiêu Dao mới thu lại nụ cười trên mặt, nàng cố nén lửa giận trong lòng, mở bàn tay phải ra, một phi đao màu tím lẳng lẳng nằm đó. Nếu vừa rời bọn Túc Vân Vi cứ tiếp tục dây dưa chỉ sợ mọi chuyện sẽ không đơn giản như vậy. Dù sao thì chỗ này vẫn thuộc phạm vi môn phái, nàng vẫn phải bận tâm tới môn quy, hơn nữa chuyện Khê Giản Cốc đang chinh ỉnh ở đó, nàng không thể không tránh tị hiềm.

“Thật vô dụng” Báo Nanh Kiếm thò đầu ra hóng gió nói “Nếu là lão tử thì nhất định giết sạch một đứ đừ cũng không tha, tránh cho sau này bọn chúng lại tới kiếm chuyện.”

“Lấy tu vi Kim Đan sơ kỳ của ta đấu với hai tu sĩ Kim Đan trung kỳ và một tu sĩ Kim Đan hậu kỳ? Ngươi tưởng mình vẫn là Chân tiên chắc?”

Tiêu Dao liếc mắt nhìn cái tên chỉ biết đưa ra mấy chủ ý vớ vẩn này một cái, không biết nói gì hơn.

“May mà ban nãy Túc Vân Vi dùng pháp bảo trực tiếp tấn công chứ không dùng pháp thuật. Sở trường của nàng ta nằm ở tốc độ công kích, nhìn một kích của nàng ta mà xem, ta nào có thể không hề hấn gì, đánh không lại đương nhiên phải dùng đầu óc, chỉ có thứ vật mới cậy mạnh làm anh hùng thôi!”

“Xí!” Báo Nanh Kiếm phun nước miếng, cá giận:

“Ngươi thì cao cấp, cả nhà ngươi đều cao cấp, có bản lĩnh thì sau này tu luyện gặp vấn đề gì đừng tới hỏi thú vật như lão tử nữa!”

“Ngươi sao vậy hả? Không cho người khác chê bai mình sao?” Tiêu Dao buồn cười “Ta chỉ hi vọng khi gặp chuyện ngươi có thể dùng đầu óc mà suy nghĩ, đừng thẳng thắn quá, mà tiện thì sửa luôn cái tật động tỳ là nổi nóng đi nhé!”

Báo Nanh Kiếm xem thường: “Ngươi còn không biết xấu hổ mà nói, từ khi đi theo ngươi lão tử càng ngày càng dễ nổi cáu, trước đây khi còn ở Chân Tiên giới lão tử nổi tiếng phong độ, tính tình tốt. Ngươi nói xem, ai mới là người phải tự kiểm điểm?”

Tiêu Dao: “.”

Nàng không nói lời nào, Báo Nanh Kiếm coi như nàng thừa nhận, xấu tính ngẩng đầu hỏi:

“Đường này hình như không phải đường về động phủ, chúng ta đang đi đâu đây?”

“Đến Vạn Nhận Phong, xin thôi cái chức cường quân sinh hoạt vô thưởng vô phạt đó mà!”

Hai người tiến vào Vạn Nhận Phong liền thấy trên đường có không ít học đồ Luyện khí kỳ và tu sĩ Trúc Cơ kỳ đang đi bộ lên, trong lòng Tiêu Dao thầm cảm thấy may mắn: Rốt cuộc không cần hành xác cuộc bộ lên rồi. Nàng nhớ lại năm đó lần đầu tiên mình dùng hai chân đi hết ngọn núi này vất vả biết bao, nàng cứ thế thông thả phi hành về phía đỉnh núi, đột nhiên nghe được một giọng nói nũng nịu:

“Tiêu Dao, ngươi thật to gan! Chẳng lẽ ngươi không biết đệ tử Trúc Cơ kỳ không thể phi hành ở Vạn Nhận Phong sao?”

Trong cả Tiên Vũ Môn này chỉ có một người dùng ngữ khí này nói chuyện với nàng, không cần nhìn cũng biết là ai, rốt cuộc hôm nay là ngày gì vậy? Chuyện xui xẻo cứ kéo tới cửa không ngừng!

Tiêu Dao hơi nhíu mày, nhưng sau đó đổi sang khuôn mặt tươi cười, xoay người nói với người tới:

“Vũ Hà muội muội, đã lâu không gặp.”

Tiêu Vũ Hà nhìn thấy Tiêu Dao từ lâu, đặc biệt chờ ở chỗ này bất thóp nàng ta, thấy Tiêu Dao gọi mình là Vũ Hà muội muội, vẻ mặt lập tức thay đổi, sắc mặt vô cùng khó coi, mình là tu sĩ Kim Đan kỳ, mà nàng ta chẳng qua chỉ là một đệ tử Trúc Cơ kỳ nho nhỏ, sao dám vô lễ với mình như vậy?

Nàng ngạo mạn lại ghét bỏ, khiển trách: “Ngươi chỉ là đệ tử Trúc Cơ kì, sao dám vô lễ với tiền bối Kim Đan kỳ như thế?! Chẳng lẽ ngươi không sợ.”

“Ngươi kết đan?!”

Thấy Tiêu Dao vẫn cười tủm tỉm, nàng đột nhiên thấy có gì đó không đúng, dùng thần thức xem xét một vòng, phát hiện không ngờ nàng ta lại kết đan lần nữa?!!

“Vũ Hà muội muội, còn chuyện gì nữa không? Không có thì ta lên Vạn Nhận phong trước!”

Đối với vị tiểu thư cùng họ luôn muốn gây phiền toái cho mình, sau này lại không ngừng nghị luận gây thị phi sau lưng mình, Tiêu Dao không muốn để ý quá nhiều. Nàng vừa mới áp chế một tia chiến ý bị khơi lên khi Túc Vân Vi cố tình làm khó, nhưng giờ nàng và nàng ta tu vi ngang nhau, nếu lần này chiến ý lại bị khơi mào, nàng sẽ cứ theo tâm trạng mà làm.

Đáng tiếc, trời không thuận lòng người, vị tiểu thư Tiêu Vũ Hà này căn bản không biết cái gì gọi là khiêm nhường.

“Tiện nhân dân đảng! Ngươi đứng lại đó cho ta!”

Trong lòng Tiêu Vũ Hà tràn đầy cảm giác không nói lên lời, từ sau khi vào Tiên Vũ môn, vì hai nàng đều xuất thân từ Tiêu gia cho nên lúc nào mình cũng bị mang ra so sánh với Tiêu Dao, đều là đơn lĩnh căn nhưng bất luận là tu vi hay pháp thuật mình vẫn luôn kém hơn nàng ta một bậc.

Mãi đến sau này nàng ta bị vỡ kim đan, mình mới nắm chặt cơ hội bịa đặt khắp nơi rằng nàng ta không biết liêm sỉ đi làm lộ đỉnh cho người khác, lúc đó mới trừ bỏ được cái gai trong mắt bấy lâu. Cứ tưởng rằng trên con đường đại đạo này, nàng ta sẽ không giờ có thể làm đối thủ của mình nữa, không ngờ hôm nay gặp lại, nàng ta đã ngang cảnh giới với mình!

Chuyện này bảo mình sao có thể chịu được?! Nàng ta hai lần Trúc Cơ, hai lần Kết Đan, mà mình thì tu hành gần ngàn năm vẫn giậm chân tại Kim Đan sơ kỳ, tu vi giống như đầm nước, không tiến không lùi. Ông trời bất công như vậy, mình sao có thể không đồ kị, không cảm hận?

“Tiện nhân dân đảng?”

Tiêu Dao cười lặp lại một lần, híp mắt lộ ra tia tính kế, nàng vẫn chưa thử qua uy lực sau khi Kết Đan, có lẽ lúc này là cơ hội thí nghiệm tốt, nhưng nơi này không thể đánh nhau, mấu chốt là làm thế nào lừa được bà chặn nàng ra khỏi môn phái.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Kết thù

Nếu đã quyết định đánh... Tiêu Dao cười khiêu khích:

“Nhìn dáng vẻ của Vũ Hà muội muội hẳn là muốn lên đài Công Bình? Nhưng ta chỉ sợ lên đài Công Bình rồi muội muội cũng không thỏa mãn, hay chúng ta đổi một chỗ khác, thế nào?”

Nàng ta vẫn cười cười khiêu khích khiến Tiêu Vũ Hà hận tới nghiêng răng nghiêng lợi, không biết vì sao nàng cảm thấy sau khi vỡ đan Tiêu Dao còn đáng ghét hơn trước, vẻ tươi cười không gọn sóng của nàng ta càng ngày càng khiêu chiến ranh giới cuối cùng của Tiêu Vũ Hà, ngày thường nàng ta vẫn khiêm tốn nhân nhượng, nhưng giờ phút này lại dám to gan khiêu khích nàng, điều này khiến lý trí của nàng bốc hơi không còn.

“Ta cũng thấy đài Công Bình quá nhỏ, không cách nào giải nổi hận trong lòng ta.”

Nghe Tiêu Vũ Hà nói thế, Tiêu Dao gật đầu, đang định nhắc tới chuyện dời ra ngoài môn phái ai ngờ nàng ta đột nhiên vung tay áo lên, huyền ra “Kinh Đào Hải Lăng”, đánh thẳng về phía mình.

“Nhưng ra ngoài thì quá phiền toái, không bằng chúng ta tranh cao thấp ngay tại nơi này, như thế ta mới xả hận được!!”

Về mặt nàng ta hung ác, nói đánh liền đánh, chẳng để nàng kịp chuẩn bị đã hóa ra pháp thuật. Tiêu Dao buồn bực, vội vàng xuất ra thủy vực bảo vệ quanh thân rồi nhanh chóng chống đỡ pháp thuật công kích hệ thủy như cột sóng khổng lồ đang ập tới.

Hôm nay làm sao vậy? Mấy nữ tu này thấy mình lại kết đan thì người nào người nấy đều hăng máu như đánh tiết gà, mưu trí ngày thường quăng đầu rồi, kẻ nào nội đấu trong môn phái sẽ bị phạt nặng, chẳng lẽ bọn họ không sợ?

Nhưng chuyện đã thành như vậy có nghĩ thêm cũng vô dụng. Tiêu Dao vốn không phải người hiền lành gì, nếu người khác đã đánh tới cửa nào có chuyện nàng né tránh không ứng chiến?

Hai người đều sử dụng pháp thuật hệ thủy, tu vi lại như nhau, cho nên chủ yếu là so pháp lực ai thâm hậu hơn cùng với kinh nghiệm chiến đấu.

Trong cơ thể Tiêu Dao vốn được tiên khí duy trì, không tốn chút sức đã có thể xuất ra lượng lớn linh lực, linh lực tuôn ra cuộn cuộn không ngừng, cơ bản dưới bất cứ tình huống nào, nàng cũng sẽ không bao giờ xuất hiện tình trạng thiếu hụt hay cần phải bổ sung thêm linh khí.

Sóng lớn vừa đập vào thủy vực của Tiêu Dao đã bị ngăn lại.

Thấy đối phương ngăn cản thế công của mình, Tiêu Vũ Hà cười lạnh, vồ túi trữ vật của mình, một mảnh gấm phiêu dật phát ra lam quang bay ra, đây là pháp bảo mà nàng đặc ý nhất: một món đạo khí hạ phẩm tên “Băng Ánh Cẩm Tú”

“Lên!”

Nàng niệm một tiếng, gấm Cẩm Tú kéo thành một đường thẳng phóng về phía thủy vực của Tiêu Dao. Gấm Cẩm Tú một khi kéo thẳng liền sắc bén như đao, nhanh chóng phá vỡ thủy vực của nàng.

Đối phương dùng pháp bảo công kích, Tiêu Dao đương nhiên không sợ, nhưng sau khi nhìn thấy thế công sắc bén của gấm Cẩm Tú, trong mắt nàng chột

lóng lánh quang. Nàng trực tiếp với tay túm lấy nó, sau đó dùng thần niệm của mình bao chặt rồi nhét thẳng vào túi trữ vật của mình.

Thân thể cứng rắn của nàng đã hủy không ít pháp bảo, lần này không thể tiếp tục lãng phí như vậy được.

Tiêu Vũ Hà vốn chờ xem cảnh Tiêu Dao mất mặt, ai ngờ lại thấy pháp bảo của mình bị người ta cướp mất, lập tức vô cùng đau lòng. Tu sĩ bình thường vốn không rèn luyện thân thể cho nên dù có linh khí hộ thể thì cũng không ai dám dùng tay trực tiếp cầm pháp bảo! Nữ nhân này rốt cuộc luyện cái gì mà dám dùng tay không chặn pháp bảo của mình?!

Tiêu Vũ Hà vừa phẫn hận vừa đau lòng đến mất trí, nàng ta lập tức sử dụng pháp thuật mạnh nhất của mình là: Mạn Thiên Phi Vũ

Nàng ta không quan tâm giờ phút này sẽ tạo ra ảnh hưởng gì trong môn phái. Trong phút chốc, trên khoảng không trước thủy vực của Tiêu Dao lập tức hình thành những trận mưa xối xả, không thể xem thường trận mưa này, vô số giọt mưa chỉ chít chít đổ về phía Tiêu Dao, mỗi giọt mưa đều sắc bén như lưỡi đao, phạm vi công kích vô cùng lớn, Tiêu Dao căn bản không có chỗ trốn.

Tuy rằng pháp thuật đem lại hiệu quả rất tốt nhưng cực kì tiêu hao pháp lực, sau khi sử dụng nếu Tiêu Vũ Hà không lập tức tiến hành bổ sung linh khí thì ngay cả phi hành cũng khó khăn. Nhưng vừa nghĩ có thể đã thương Tiêu Dao, thậm chí lấy đi tính mạng của nàng ta thì Tiêu Vũ Hà cảm thấy tất cả đều đáng giá!

Nhìn cơn mưa ập tới, trong mắt Tiêu Dao lạnh như băng, xả giận cái gì mà xả giận, rõ ràng là sinh tử tương bác* thì có, như vậy mình cũng không cần khách khí, tránh cho chết rồi mà còn bị người ta mắng chửi thực lực không bằng người, có chết cũng đáng.

* Sinh tử tương bác: một mất một còn

“Thủy Vực Lôi Đình.”

Tiêu Dao nhẹ nhàng phun ra bốn chữ, điều động tiên khí trong đan điền, tiên khí nhanh chóng chuyển hóa thành linh khí, nàng dùng linh khí cuộn cuộn không ngừng biến ra một đạo lôi điện, trong nháy mắt lôi điện đã che kín toàn bộ thủy vực.

Pháp thuật này là do Tiêu Dao mày mò ra trong quá chiến chiến đấu, nhờ nước ở bên ngoài mà lôi điện ở bên trong có thể tùy ý truyền đi khắp nơi, sau đó kết hợp nước và lôi điện, nước phòng ngự còn lôi điện chủ động công kích.

Tạo ra lôi điện vốn là chuyện của trời đất, hiển nhiên là một pháp thuật cực kì nghịch thiên, lúc trước khi mình ở Trúc Cơ kỳ chỉ có thể tạo ra mấy vạn đạo lôi điện, mà nay tu đến Kim Đan kỳ hiệu quả đã không cách nào sánh nổi, lúc này phải đến mấy trăm vạn thậm chí cả ngàn vạn đạo lôi điện chen chúc trải khắp thủy vực. Mầu tím và màu lam lần lượt thay đổi nhìn qua vô cùng mỹ lệ, trong khi đó nàng không hề cảm thấy mệt mỏi vì linh lực tiêu hao quá nhiều, nàng cảm thấy mình và nước như hòa vào làm một.

Vô số lôi điện quấn chặt lấy từng giọt mưa sắc bén, ngăn cản không cho chúng nó tới gần Tiêu Dao. Bên kia, Tiêu Vũ Hà khổ sở dùng sức duy trì những cơn sóng đánh vào thủy vực của Tiêu Dao, mưa rơi đầy trời, linh khí của nàng ta tiêu hao vô cùng nhanh.

Tiêu Vũ Hà tiêu hao linh khí quá độ, thậm chí còn tổn thương tới nguyên khí, khỏe miệng tràn ra màu tươi, mà Tiêu Dao vẫn thản nhiên tự đắc, đứng trong thủy vực chăm chú nhìn khung cảnh trước mắt. Xem ra nàng ta sắp không chống đỡ được mà chuẩn bị thu hồi pháp lực, lúc này hẳn nên phân thắng bại.

Một phần lôi điện yên lặng thâm nhập vào cột sóng, chậm rãi truyền ngược lên, ngay khi Tiêu Vũ Hà thu tay, lôi điện đã tới trước mắt, pháp lực của nàng ta đã tiêu hao hầu như không còn, giờ đây không cách nào chống đỡ nổi lực công kích của lôi điện, chỉ nghe nàng ta kêu một tiếng thảm thiết, sau đó lập tức rơi từ trên cao xuống.

Đối thủ ban nãy còn kiêu căng phách lối giờ lại thê thảm như chó nhà đấm. Tiêu Dao cũng không định lấy tính mạng nàng ta lúc này, nhưng nhất định phải dạy cho nàng ta một bài học, đang định cho nàng ta nếm chút đau đớn thì mấy đạo kim quang từ đầu bắn tới, cản lại lôi điện của nàng. Linh lực hệ kim tinh khiết mà nồng đậm, thậm chí còn hơi áp chế lôi điện của nàng.

“Thù hạ lưu nhân! Tiêu đạo hữu đã chiếm tiện nghi, chớ có ý thế mà không buông tha người!”

Trong chớp mắt, Tiêu Vũ Hà cả người đều là vết thương, quần áo bị cắt nát được người nọ cứu lên, trong mắt nàng ta mang nét tủi thân, hơi hoảng sợ rúc vào lòng người nọ, là chẳng chực khóc nói:

“Đan ca ca, nàng ta cướp pháp bảo của ta, lại còn định giết ta! Huynh nhất định phải đòi lại công bằng cho ta!”

Lí Đan thấy vị hôn thê điềm đạm đáng yêu của mình người đầy vết thương thì trong lòng vô cùng giận dữ, nhưng hẳn cũng đoán được với tính cách của nàng thì hẳn là chuyện này do nàng khơi mào trước. Biết mình đuối lý trước cho nên tạm thời hẳn không tỏ vẻ gì, chỉ nhẹ nhàng trấn an người trong lòng:

“Vũ Hà, nàng nghỉ ngơi trước đi, chuyện này để ta xử lý.”

Tiêu Dao neho mắt đánh giá người đàn ông thân cao chín thước trước mặt, không ngờ bên ngoài nhìn hẳn cao lớn thô kệch mà bên trong lại là một người đàn ông dịu dàng.

“Chẳng qua chỉ là hiểu lầm nho nhỏ, cho dù Vũ Hà có sai thì dù gì cũng là phụ nữ với nhau, Tiêu đạo hữu cần gì phải độc ác mà hạ sát thủ như vậy?!”

Lí Đan nhìn chằm chằm Tiêu Dao, tuy rằng trên mặt bình tĩnh nhưng trong mắt như phun ra lửa giận tới nơi.

Tiêu Dao cười nhử mày, kẻ này bên ngoài tỏ ra chính khí nhưng lời nói thì vô cùng không biết xấu hổ, hay là vì mỹ nhân nên ngay cả đạo lý cũng không nói?

“Ngay cả thứ pháp thuật như ‘Mạn Thiên Phi Vũ’ cũng dùng tới, vừa nhìn đã biết nàng ta muốn đẩy ta vào chỗ chết trước. Sau đó ta chỉ muốn bảo vệ chính mình đồng thời cho nàng ta một bài học thôi.”

“Cho dù là vậy thì một nữ tử cũng không thể độc ác như vậy được! Độc phụ, trả pháp bảo của Vũ Hà lại đây, như vậy ta sẽ không truy cứu nữa.”

Ôi trời, kẻ này mù có chọn lọc sao? Nữ nhân của hắn hạ sát thủ với người khác thì đáng thương, còn nàng vì phòng vệ thì lại nói là độc ác, bản lĩnh đổi trắng thay đen của hắn đúng là hiếm có khó tìm, biết thế mình đã thật sự hạ sát tâm, vậy mới không phụ cái danh độc phụ này.

“Hóa ra Lí đạo hữu thích đảo lộn thì phi như vậy, trong lúc đấu pháp thương vong là không thể tránh khỏi, nói cái gì mà độc ác, không thấy buồn cười sao? Thứ gì vào túi trư vật của ta thì là của ta, nếu Lí đạo hữu muốn lấy lại công bằng cho vị hôn thê thì Tiêu Dao cũng theo đến cùng, chỉ là không biết một khi đến Hình đường rồi, liệu Triệu sư thúc có thương xót cho Vũ Hà muội muội đáng thương của chúng ta không đây!”

“Ngươi!”

Tiêu Dao châm biếm khiến Lí Đan tức sung huyết, xưa nay Triệu trưởng lão của Hình đường nổi tiếng công bằng chấp pháp theo lẽ phải, không nói tình cảm, đặc biệt ông căm thù tận xương những kẻ tự tiện nội đấu trong môn phái, nếu đến gặp ông, Vũ Hà không những không thể lấy lại pháp bảo mà thậm chí còn bị trách phạt!

Hắn cắn răng một cái, lạnh lùng nói: “Hừ, không trả cũng được! Chúng ta chờ xem!”

Nói xong, hắn ôm lấy Tiêu Vũ Hà ngồi lên pháp bảo rồi khỏi Vạn Nhận phong.

Tiêu Dao lạnh lùng nhìn bọn họ rời đi, âm thầm ghi nhớ trong lòng. Chỉ cần Tiêu Vũ Hà còn đó, Lí Đan nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, xem ra sau này cần phải tinh táo một chút, hừ, ghét nhất là mấy thứ phiền phức không thể giải quyết trong một lần thế này.

Mặt khác, Tiêu Vũ Hà nằm trong lòng Lí Đan rốt cuộc không nhịn được oán trách: “Đan ca ca, vì sao lại buông tha tiện nhân dám dâng kia? Huynh khiến muội thật mất mặt.”

“Vũ Hà, đừng tức giận” Lí Đan thấy vị hôn thê xinh đẹp trách cứ thì vội vàng trấn an giải thích “Hiện giờ chưa phải lúc so đo, nàng yên tâm, mối hận này ta nhất định thay nàng đòi lại, đến lúc đó không chỉ pháp bảo mà ngay cả đầu nàng ta, ca ca cũng mang tới cho nàng làm cầu đá.”

Lúc nói câu này, vẻ mặt Lí Đan vô cùng dữ tợn, với thực lực và thanh danh của hắn, sao nữ nhân kia dám làm hắn mất mặt như vậy? Thù này không báo không phải quân tử!

Thấy vị hôn phu cam đoan Tiêu Vũ Hà mới nguôi giận, nàng ta giương khóe môi, cười lạnh trong lòng: Tiêu Dao, ngươi chờ đó, ta không tin ngươi có thể mạnh hơn tu sĩ Kim Đan hậu kỳ, đến lúc đó ta nhất định phải bắt ngươi quỳ xuống khóc lóc cầu xin ta, nhất định khiến ngươi hối hận đời này đã cùng ta tiến vào Tiên Vũ Môn!

Lại nói Tiêu Dao, nàng coi như chuyện vừa rồi như chưa từng xảy ra, nhanh chóng đi lên Vạn Nhận phong tìm Ngô sư thúc từ chức quản sự cuộc sống.

“Ngươi kết đan?!”

Lần này, Ngô lão nhân không còn đặt tâm tư trên bảo bối của mình nữa, cặp mắt vẫn đục nho nhỏ trừng lớn, sau khi nói ra câu đó vẫn chưa thể khép lại.

Một lúc sau, ông mới thở dài một tiếng giống như cảm khái, bàn tay nhăn nheo sờ soạng trong túi trư vấy một hồi rồi mới lấy ra một gói to vứt cho Tiêu Dao

“Đây là linh thạch mấy chục năm nay ta cắt xén của ngươi, trả cho ngươi đó, còn có thứ này...”

Ông lại ném cho nàng một cái ngọc giản.

“Nể mặt ngươi theo ta nhiều năm như vậy mà chưa từng oán hận, hai người chúng ta ở chung cũng coi như không tệ, thứ này cho ngươi, ngươi đi đi.”

Tiêu Dao ngây người, không ngờ Ngô lão nhân lại làm như vậy, nàng liếc nhìn mai tóc đã trắng xóa của ông, giờ đây ông cách đại nạn chưa tới hai mươi năm, Ngô lão nhân trước mặt chính là ví dụ chân thực cho câu nói đại đạo vô tình sao?

Trong lòng bỗng bề cảm xúc, nàng nhận lấy hai món đồ, ôm quyền nói với Ngô lão nhân: “Đa tạ Ngô chương sự, nếu có cơ hội Tiêu Dao nhất định sẽ đến bái phỏng.”

Ngô lão nhân lại vui đầu vào đồng bảo vật của ông, khoát khoát tay áo nói:

“Ngươi đi đi, không phải cảm ơn gì cả, chỉ cần trong lòng không oán ông già keo kiệt này là tốt rồi, những thứ khác thì miễn đi. Ta ở Tiên Vũ Môn đã gần ba ngàn năm, từ trước đến nay chỉ lo nghĩ cho bản thân mình, giờ phút này cũng nên làm chút gì đó cho môn phái, đám tiểu bối các ngươi là căn cơ

của môn phải, mấy thứ này cho người cũng chẳng sai.”

Tiêu Dao liếc mắt nhìn Ngô lão nhân đang vui đùa kiếm kê bảo vật lần cuối, nàng cúi mình vái chào thật sâu rồi mới rời khỏi Vạn Nhận phong.

Đến khi nàng về tới động phủ của mình, còn chưa tiến vào đã thấy một tấm phù truyền âm bay về phía mình, nàng thuận tay mở ra, bên trong chỉ truyền một câu:

Mười ngày sau, Cơ gia.

Bạn đang đọc truyện *Chậm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Chậm rãi

“Xem ra nhiệm vụ lần này cô bị phân đến Cơ gia, nay túi trữ vật của tiểu tử Cơ gia kia còn nằm trong tay cô, mà pháp bảo của hắn cũng bị cô sử dụng, cô định thế nào?”

Vừa vào động phủ, Báo Nanh Kiếm liền lười biếng nằm úp sấp trên giường đá, vui sướng khi người gặp họa liếc nhìn Tiêu Dao.

“Không thể nào cả!” Tiêu Dao chẳng hề bận tâm “Dù sao cũng còn tới mười ngày, cứ đem hết ra thị phùng xử lý đổi lấy mấy thứ hữu dụng hơn.”

“Hừ!” Không thèm chọc được nàng, Báo Nanh Kiếm chẳng thấy vui, nó đứng lên nói: “Nếu cô có thể tự giải quyết thì lão tử cũng không nói nhiều, giờ chúng ta bàn chuyện tu luyện sau khi Kết Đan chút đi, nếu không phải sau khi kết đan có quá nhiều chuyện xảy ra thì thì lão tử đã nói xong từ lâu rồi.”

Nó bay giữa không trung, ngồi ngay ngắn trước mặt nàng.

“Tiêu Dao, cô nói thật đi, có phải từ Trúc Cơ đến Kết Đan bây giờ, cô hấp thụ tiên khí tu luyện, thân thể và căn cơ đều mạnh hơn tu sĩ bình thường gấp trăm lần, kinh nghiệm chiến đấu cũng xem như là phong phú, cho nên luôn cảm thấy như vậy là đủ rồi, đúng không?”

Tiêu Dao lắc đầu: “Ta chưa bao giờ nghĩ như vậy, sau vài lần chiến đấu, đặc biệt là lần cướp tiên khí trước mặt yêu tu trong Khê Giản Cốc đó, ta đã phát hiện ra rất nhiều vấn đề. Thứ nhất, khi chiến đấu ta không có đủ pháp bảo. Tuy nói pháp bảo cần thắng ở chất lượng chứ không phải số lượng nhưng nếu chỉ có một pháp bảo chiến đấu thì lúc đánh nhau quá mệt mỏi. Thứ hai là uy lực pháp thuật của ta có vẻ không lớn, ta vốn tu pháp thuật hệ Lôi, lúc ở Trúc Cơ kì thì không sao nhưng đến Kim Đan kì, pháp thuật hệ Lôi chẳng khác nào trò trẻ con, nếu không phải bản thân ta có thể chuyển hóa tiên khí thành linh khí thì chỉ sợ ban này đã không cách nào chống đỡ nổi. Pháp thuật hệ Thủy thì càng không cần nói đến, ta chỉ biết mỗi “Thủy trào” và “Thủy vực”.”

“Xem ra cô cũng đã nhận ra, nhưng chuyện lão tử muốn nói không chỉ có vậy, phàm là đến Kim Đan kỳ mọi người đều sẽ bắt đầu chế tạo pháp bảo bản mạng của riêng mình, điểm này hẳn là cô đã rõ.”

Tiêu Dao ngây người, quả thật chuyện pháp bảo bản mạng này thì nàng biết. Cùng là pháp bảo nhưng pháp bảo bình thường và pháp bảo bản mạng hoàn toàn khác nhau. Pháp bảo bản mạng chỉ có tu sĩ đã rót phần thần của mình vào mới có thể sử dụng, pháp bảo bản mạng có mối liên hệ chặt chẽ với sinh mạng của chủ nhân, có thể hiểu rõ suy nghĩ của chủ nhân không giống như pháp bảo bình thường. Pháp bảo thường tuy rằng có linh khí nhưng sau khi chủ nhân mất đi thì sẽ thành bảo vật vô chủ, chỉ cần có người nhỏ một giọt máu vào thì nó liền nhận chủ. Còn pháp bảo bản mạng thì có cùng nhịp thở với chủ nhân, có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, cho nên sau khi chủ nhân chết đi, bất luận người khác có nhỏ vào bao nhiêu giọt máu thì cũng không cách nào sử dụng, pháp bảo lập tức trở thành phế phẩm. Tương tự, nếu pháp bảo bản mạng bị tổn hại thì tu sĩ cũng bị tổn thương một lượng lớn tinh khí, thậm chí nguy hiểm tới tính mạng.

Cho dù tu sĩ nghèo đến mấy thì cũng có được một món pháp bảo bản mạng của riêng mình, phần thần rót vào pháp bảo ít nhất cũng phải bằng một phần ba thần thức thì mới có thể hoàn toàn thông thần với pháp bảo, khiến cho pháp bảo trở thành pháp bảo bản mạng. Mà việc phân ra một lượng lớn thần thức tương đối nguy hiểm, hơn nữa có trường hợp cho dù bỏ vào phần nửa thần thức cũng chưa chắc đã có thể khống chế pháp bảo, cho nên, bình thường khi chế tạo pháp bảo bản mạng duy nhất của mình, các tu sĩ thường vô cùng cẩn thận.

Không tu sĩ nào là không muốn dùng tài liệu tốt nhất trong thiên địa để chế ra một pháp bảo bản mạng tuyệt thế, nhưng phải biết rằng, cho dù ngay từ đầu sử dụng tài liệu tốt nhất thế gian mà đúc thành thì chưa chắc pháp bảo đã mạnh, càng lắm thì nhiều linh khí hơn bình thường một chút. Pháp bảo bản mạng được khí trong cơ thể tu sĩ nuôi dưỡng, phải dùng khí dưỡng khí thì pháp bảo bản mạng mới càng ngày càng mạnh, thậm chí sau này biến thành khí vương siêu việt hơn tất cả các pháp bảo khác cũng không phải không có khả năng.

Lần đầu Tiêu Dao kết đan, nàng tính sau khi củng cố đan xong sẽ bắt đầu chế tạo pháp bảo bản mạng, nhưng sau đó lại nghe sư phụ nói, khi tu vi đã tăng lên một hai tiểu cảnh giới, trước khi bắt đầu Kết Đan mới là thời cơ tốt để rèn luyện pháp bảo bản mạng. Cho nên chuyện pháp bảo bản mạng của nàng cứ thế mà bị hoãn lại, sau này, tu vi của nàng bị hủy, chuyện này càng xa vời như mặt trăng với mặt trời. Nay Báo Nanh Kiếm nhắc tới, nàng vẫn còn khó hiểu:

“Ta đương nhiên biết chuyện pháp bảo bản mạng, nhưng không phải chờ đến Kim Đan trung kỳ mới rèn thì tốt hơn sao?”

“Trên lý thuyết thì là như thế, bởi vì tu vi cao mới có thể tìm được tài liệu tốt đồng thời hiểu rõ mình thích hợp với cái gì.” Báo Nanh Kiếm dùng móng vuốt chải bộ lông của mình, chậm rãi nói “Nhưng tình huống của cô khá đặc biệt, lão tử thấy cô càng rèn sớm càng tốt, bởi vì ngay từ đầu pháp bảo bản mạng đã được hấp thu tiên khí trong cơ thể nên rèn càng sớm thì thời gian tiên khí nuôi dưỡng pháp bảo càng lâu, pháp bảo sẽ càng mạnh, ít nhất có hơn 50% cơ hội sau trăm vạn năm sẽ trở thành khí vương.”

Đầu tiên Tiêu Dao tròn trừng mắt, cuối cùng không nhịn được bật cười:

“Chân Tiên đại nhân, ta thừa nhận tiên khí quả thật hữu dụng hơn linh khí nhiều, nhưng người có biết một số chuyện không thể nói bừa? Thứ đồ chỉ tồn tại trong truyền thuyết như Khí vương sao vào miệng người lại bình thường như Kết Đan vậy, nếu xác suất lớn đến thế thì mấy đứa trẻ xuất thân Chân Tiên giới từ nhỏ đã có thể sử dụng tiên khí để tu luyện, pháp bảo bản mạng của họ cũng là dùng tiên khí nuôi dưỡng, nếu vậy há chẳng phải cả Chân Tiên giới đều là Khí vương sao? Dễ dàng có được như vậy sao có thể xưng là Khí vương?”

Thấy nàng cười nhạo, Báo Nanh Kiếm nổi giận, một vuốt đập thẳng lên đầu nàng.

“Này thì cười! Lão tử đang nói chuyện đứng đắn với cô! Tên khốn kiếp nào bảo cô rằng trẻ con xuất thân Chân Tiên giới đều dùng tiên khí tu luyện?!”

Tiêu Dao vô tội xoa xoa đầu mình nói: “Không phải Chân Tiên đại nhân nói với tiểu nữ sao? Tiên khí trải khắp tiên giới, các vị Chân Tiên phun nạp đều là tiên khí, không phải ý ngài là những vị đại nhân Chân Tiên này không có thất tình lục dục cho nên không sinh con đấy chứ?”

Đúng là diếc không sợ súng, nó nhìn!

“Quả thật tiên nhân trên Chân Tiên giới đều hấp thu tiên khí, nhưng lão tử nói trẻ con sinh ra trên tiên giới cũng hấp thu tiên khí lúc nào?! Đại đạo tu luyện trường sinh vốn là nghịch thiên, thiên địa đã chịu khai ân, đương nhiên quy tắc càng nghiêm ngặt vô cùng, bất luận là trẻ con sinh ra ở Linh giới hay Chân Tiên giới thì cũng không thể vừa sinh ra đã hấp thụ nguyên khí hoặc tiên khí được. Tuân tự từ Luyện Khí kì tới Nguyên Anh kì, bọn họ đều tu luyện bằng linh khí giống như Nhân giới, đến cảnh giới Hóa Thần rồi Hoàn Hư mới có thể hấp thu nguyên khí, về phần tiên khí thì càng lên cảnh giới cao mới có thể hấp thu! Không phải ai cũng có thể ở cảnh giới thấp mà hấp thu khí ở cảnh giới cao được!”

“Nhưng không phải toàn bộ Linh giới và Chân Tiên giới đều tràn ngập nguyên khí hoặc tiên khí sao? Nếu vậy lấy đâu ra linh khí tu luyện?” Tiêu Dao hoang mang.

“Bởi vì thể chất của trẻ con thượng giới khác với Nhân gian, trải qua một thời gian dài thích ứng, thân thể bọn chúng được thiên địa rèn luyện mới có thể hấp thu nguyên khí hoặc tiên khí vào cơ thể sau đó chuyển hóa thành linh khí để tu luyện.”

Tiêu Dao hí mắt nhìn nó, giống như người phạm nghe về thần lực trong truyền thuyết vậy: “Ý của người là, toàn bộ thiên địa vũ trụ này chỉ có mình ta ngay từ đầu đã hấp thu tiên khí tu luyện?”

“Sai!” Báo Nanh Kiếm dựng thẳng móng vuốt lắc lắc “Còn một người khác, đó chính là”

“Là vị Chân Tiên đại nhân vĩ đại nhất thế giới – Ngài!”

Nó còn chưa nói xong, Tiêu Dao đã tự giác tiếp lời, cuối cùng tỏ vẻ bất lực nhún vai với nó.

Nhìn vẻ mặt qua quýt của nàng, Báo Nanh Kiếm lại nói: “Tiêu Dao, cô không tin lão tử?!”

“Ta đương nhiên không tin lắm, mỗi khi ta hỏi người chuyện trên thượng giới, người đều qua quýt cho xong, người bảo ta tin người thế nào?”

Chẳng trách Tiêu Dao không tin, ngay cả Linh giới nàng còn chưa thấy qua, huống hồ là giới vị tột cao -- Chân Tiên giới. Ở Thái cực, lời đồn về Linh giới không hề ít, nhưng Chân Tiên giới thì ngoại trừ nghe từ miệng Báo Nanh Kiếm, nàng chưa bao giờ thấy các điển tịch hay truyền thuyết nào nhắc qua, thậm chí bao gồm cả tiên khí và Tiên khí* trong lời nó.

(* tiên khí và Tiên khí ở đây là hai chữ khác nhau, một cái là 仙气, một cái là 仙器. Trong đó, tiên khí 仙气 là loại không khí ở Tiên giới, tương tự như linh khí, nguyên khí, để tu sĩ hấp thu vào cơ thể. Còn Tiên khí 仙器 là các loại khí cụ, công cụ, pháp bảo ở Tiên giới.)

Quả nhiên, Báo Nanh Kiếm lại bắt đầu lảng tránh, nói: “Hiện giờ cô chưa cần biết những việc này, chờ chuyện yêu tu kết thúc, lão tử sẽ mang cô tới một nơi, đảm bảo cô sẽ hiểu hơn một chút.”

“Được, chúng ta không thảo luận chuyện này nữa.”

Nhìn biểu cảm không tin tưởng của nàng, trong lòng Báo Nanh Kiếm có chút không cam lòng nhưng vẫn nhìn xuống ý định phun ra tất cả: Tiêu Dao, tuy rằng hiện tại lão tử không cách nào khiến cô hoàn toàn tin tưởng, nhưng nhất định sẽ có một ngày cô hiểu rõ, tu sĩ trời sinh có thể hấp thụ tiên khí tu luyện là sự tồn tại khủng bố cỡ nào, cũng không chỉ có ưu điểm về rèn luyện thân thể còn con con như hiện nay!

Suy nghĩ trong lòng Báo Nanh Kiếm, Tiêu Dao đương nhiên không biết, đây cũng không phải lần đầu nó cho nàng ăn canh bẻ môn*, nàng cũng không định rồi rấm câu hỏi không có đáp án này thêm nữa, nàng nói ngay vào chuyện chính:

(*Canh bẻ môn 闭门羹

Trong Vân Tiên tạp kí 云仙杂记 quyển 1 của Phùng Chí 冯贽 đời Đường có chép:

Tương truyền vào thời Đường, có một kĩ nữ ở Tuyên Thành họ Sừ tên Phụng rất xinh đẹp, cầm kì, thi, hoạ đều tinh thông, nên rất nhiều chàng trai nghe tiếng tìm đến, hi vọng được kết bạn với nàng. Nhưng không ít người vì khó gặp nên không được như nguyện. Vì sao lại khó gặp Sừ Phụng? Bởi Sừ Phụng tiếp khách có một quy củ không thành văn: Trước tiên nàng yêu cầu khách phải đưa ra một bài thơ, nếu sau khi thấy hay mới bằng lòng gặp, sau đó mới nói đến chuyện kết giao. Nếu khách không biết làm thơ, hoặc giả bài thơ làm không hay, nàng sẽ bảo người nhà đem một bát canh đãi nơi cửa, khéo từ chối gặp khách.

Lâu dần, khách đến thăm thấy có bát canh, biết được ý, liền chủ động cáo từ.

Lấy canh đãi khách mang ý nghĩa cự tuyệt không tiếp, cho nên canh này được gọi là “bế môn canh”.

Sau khi câu chuyện được lưu truyền, mọi người dùng “bế môn canh” làm đại danh từ mang ý nghĩa cự tuyệt.

“Cho dù người nói có lý nhưng giờ biết đi đâu tìm thiên tài địa bảo để rèn pháp bảo? Hơn nữa tìm ai rèn? Ngoài những vấn đề ta vừa nói, một chuyện khác cũng rất quan trọng mà chúng ta lại vô cùng thiếu đó là – linh thạch.”

Nói đến linh thạch, về mặt hai người đều suy sụp trong nháy mắt, mua tài liệu cần linh thạch, mua pháp bảo cũng cần linh thạch, cho dù tự chế pháp bảo bản mạng thì mua bí tịch dạy luyện khí cũng cần linh thạch. Không thể không nói, đây đúng là thời đại của linh thạch, mà túi tiền của Tiêu Dao thì thuộc tầng thấp nhất trong giới tu tiên.

Một lúc sau, Báo Nanh Kiếm lẩm bẩm một câu: “Hay là, chúng ta đi giết người cướp...” Lại thấy Tiêu Dao vừa cười vừa trừng mắt nhìn mình, nó vội vàng đổi lại nửa câu sau “cướp này là cướp của đám tà tu ấy, thế nào?”

Tiêu Dao nâng má: “Thình thoảng thì còn được chứ không phải là kẻ lâu dài.”

“Vậy cô còn cách nào khác chắc?”

Báo Nanh Kiếm đảo cặp mắt trắng dã, sau đó giống như đột nhiên nghĩ đến chuyện gì vội vàng kêu lên:

“Đúng rồi! Lão tử quên mất! Tiêu Dao, cô định dùng bao nhiêu năm mới Kết Anh?”

Lộn xộn cái gì không biết, có phải tùy tiện nói khi nào Kết Anh là Kết Anh được đâu? Tiêu Dao nhíu mày:

“Sau khi Trúc Cơ thành công, nguyên thọ có thể tăng thêm ba trăm năm, Kết Đan thì có khoảng ba ngàn năm nguyên thọ, còn tu đến Nguyên Anh thì có gần tám vạn năm nguyên thọ, chẳng lẽ không phải chỉ cần tu đến cảnh giới đó trước khi đại nạn bùng xuống là được sao?”

“Chỉ có ba ngàn năm? Ôi, nhân tu đúng là phiền phức mà!” Báo Nanh Kiếm ảo não.

“Tiêu Dao, cô nghe đây, cảnh giới Nguyên Anh này Trúc cơ kỳ và Kim Đan kỳ không cách nào so sánh nổi, nhìn Tiên Vũ Môn của cô chỉ có hơn mười Nguyên Anh vô cực thì biết Kim Đan kỳ và Nguyên Anh kỳ cách biệt lớn cỡ nào. Kết Anh nguy hiểm đến đâu tu sĩ Kim Đan kỳ không cách nào tưởng tượng nổi, hơn nữa bản thân cô hấp thu tiên khí, khi Kết Anh cần hấp thu một lượng tiên khí vô cùng lớn trong thời gian dài, mà trong bốn tiểu cảnh giới Kim Đan kỳ trước khi Kết Anh, mỗi cảnh giới cũng cần hấp thu một món tiên khí mới có thể gia tăng tu vi, hơn nữa phẩm chất tiên khí không thể thấp hơn từ phẩm!”

“Cái gì?!” Nghe đến đây, Tiêu Dao thật muốn học máu, bốn món tiên khí? Thứ đồ chi có Chân Tiên giới trong truyền thuyết mới có? Tìm được một món đã là may mắn lắm rồi, giờ bảo nàng đào đâu ra bốn món lận, thậm chí càng lên cao càng cần nhiều hơn? Tiên khí cũng chẳng phải củ cải đại mộc khắp núi, chỉ cần đào lên là được!

Da đầu nàng run lên, nàng vội hỏi: “Ba ngàn năm này chỉ riêng chuyện tìm tiên khí đã không đủ, chứ đừng nói đến chuyện bình thường ta còn cần thời gian tu luyện.”

Báo Nanh Kiếm hơi ngẫm nghĩ, mới mở miệng: “May mà cô đã thành Kim Đan, như vậy vấn đề tiên khí cũng không quá khó, những chuyện này lão tử đều đã có biện pháp, mấu chốt là cô dùng tiên khí tu luyện phải vững chắc bồi đắp căn cơ, nếu chăm chỉ tu luyện ngày đêm hẳn là ba ngàn năm miễn cưỡng đủ, chỉ là cô không thể nhanh chóng đề cao tu vi như Phương Yển hay Trương Phàm, nói cách khác là không thể đi đường tắt!”

“Theo ý người thì đến tận khi đại nạn sắp bùng xuống, ta mới có thể Kết Anh?” Tiêu Dao lại hí mắt.

“Đúng! Đây là dưới tình huống cô cần cù tu luyện.”

“Thứ cho ta lẩm miệng một câu”. Nàng hít một hơi thật sâu “Theo cách nói này thì nếu ta thành công Kết Anh, muốn phi thăng thượng giới đạt tới cảnh giới Giả Hóa Thần cũng phải tốn đến tám vạn năm?!”

“Đúng vậy, nhưng mà cô yên tâm, chiếu theo công pháp lão tử cho cô thì chỉ cần cô từng bước tu luyện, thì bất luận là xác suất thành Anh hay Hóa thần cũng cao hơn mấy thứ công pháp rách ở Nhân giới nhiều, chỉ cần tu vi chín mươi và có đầy đủ tiên khí cung cấp thì trên cơ bản đều có hơn năm phần cơ hội thành công.”

Không có phụ trợ từ bên ngoài mà chỉ có thể tĩnh tọa phun nạp vận hành chu thiên?! Quá chậm, chậm vô cùng, quả thực chậm đến mức như cào vào tim

nàng!

Thấy vẻ mặt nàng không tốt lại im lặng không nói chuyện, Báo Nanh Kiểm lại giờ móng vuốt chụp vai nàng.

“Mới vậy mà đã không chấp nhận nổi? Nếu lùi bước như thế, thì còn nói cái gì mà đại đạo.”

Tiêu Dao ngừng đầu hé mắt nhìn nó, sau đó lấy tay đẩy móng vuốt đầy lông của nó ra, híp mắt cười nói: “Từ sau khi Tiêu Dao ta vỡ đàn tới nay, không có chuyện gì là ta không chấp nhận nổi, chỉ là vừa nghe cũng có chút chấn động mà thôi, càng dựa vào phun nộ tinh tọa vận hành chu thiên thì càng chứng tỏ căn cơ ổn định, ta không mong nhanh chóng, chỉ mong ổn định, đây là chuyện tốt chẳng phải chuyện xấu, có gì ta lại lùi bước?”

Hiện nay trong tư điển của nàng đã không còn bốn từ “Không chấp nhận nổi” từ lâu. Trải qua ba trăm năm kịch biến, cho dù trước mặt là núi đao biển lửa, sấm la địa ngục thì cũng đừng mơ có thể ngăn cản Tiêu Dao nàng bước đi trên con đường đại đạo!

“Ta đang nghĩ làm thế nào để kiếm linh thạch.”

Nàng nắm chặt nắm đấm, cúi đầu như hạ quyết tâm.

“Giờ chúng ta tới thị phường một chuyến, xử lý xong túi trữ vật của Trầm Đại Thành và Cơ Hạo Nhiên trước đã, cụ thể thế nào ta sẽ từ từ nói với người sau.”

Bạn đang đọc truyện *Chạm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Chọn bảo vật

Bởi trong tay có mấy món không tệ, nên Tiêu Dao quyết định đến thị phường lớn thử vận một phen. Thật ra, tứ phái tam gia đều có thị phường của riêng mình, hơn nữa không cái nào là không giàu có nổi danh. Đương nhiên, thị phường của Liên minh tán tu cũng không tệ, nhưng người đến đó phần lớn là tán tu, đông người hỗn loạn, tính an toàn thấp hơn một chút.

Cứ đắn đo mãi, nàng mới quyết định chọn thị phường của Mộ Dung gia, trong số các thị phường của tứ phái tam gia thì Lang Gia Phường của Mộ Dung gia là nổi tiếng nhất, phàm là tu sĩ trong giới tu tiên, không ai không biết Mộ Dung gia là gia tộc giàu có nhất trong ba nhà, cho nên bảo vật quý hiếm trong Lang Gia Phường cũng nhiều hơn một chút, hơn nữa sau lưng có Mộ Dung gia làm chỗ dựa cộng thêm chế độ quản lý tương đối hoàn thiện nên có rất ít người đến gây sự. Nếu may mắn, nói không chừng còn có thể bỏ ra ít tiền mà lại đào được bảo vật, chuyện này cũng không phải chưa từng xảy ra.

Đối với Tiêu Dao mà nói, nàng còn một nỗi lo khác, bởi thứ nàng thủ tiêu là đồ của tu sĩ Cơ gia, nên đương nhiên không thể tới thị phường của Cơ gia, còn nếu bán hàng trong thị phường của bản môn thì có khả năng bị đồng môn phát hiện sau đó đồn ra ngoài. Cho nên, Lang Gia phường là một sự lựa chọn không tệ.

Sau khi rời khỏi môn phái, nàng thay một bộ quần áo khác, xóa đi những dấu vết cho thấy mình là người của Tiên Vũ Môn, sau đó lại dùng ảo thuật biến ra gương mặt bình thường của một cô gái, đồng thời áp chế tu vi xuống Trúc Cơ kì tăng năm. Như vậy, chỉ cần không phải Nguyên Anh vô cực hoặc tu sĩ có thần thức hơn người thì không ai có thể tra ra thân phận thật sự của nàng.

Sau khi kiểm tra lại tất cả một lượt, nàng mới vừa lòng leo lên “Bồn rửa chân” của mình bay về phía Lang Gia Phường.

Nửa đường Báo Nanh Kiểm nhắc nàng: “Tiêu Dao, ngọc giản Ngô lão nhân vừa đưa cô là thứ gì? Nếu vô dụng thì lần này cũng xử lý luôn đi, còn cả cái Bồn rửa chân của tên tiểu tử Cơ gia này nữa, cô đã từng dùng nó trước mặt các đồng môn khác nên tốt nhất là vào thị phường thì xử lý ngay để tránh hậu họa.”

Nhắc tới ngọc giản, không ngờ Tiêu Dao đã quên nó thật, nàng lấy ngọc giản ra đọc một lượt, gương mặt vốn thờ ơ dần dần xuất hiện nét cười, ánh mắt híp lại thành hai mảnh cong cong.

Thấy nàng lại nở nụ cười thường dùng, Báo Nanh Kiểm đương nhiên biết điều này có nghĩa là gì, nó hiểu kỳ nói:

“Là đồ tốt hả? Coi cái bộ mặt tiểu nhân đắc chí của cô kia!”

Tiêu Dao mỉm cười, cố tình không cho nó biết: “Cũng không biết là ta may mắn hay là do Ngô sư thúc chu đáo, thứ này vừa hay là thứ ta định tìm, đợi đến thị phường rồi đào bảo sau, nó có liên quan tới chuyện kiếm tiền mà ta vừa nói, ta xử lý mấy thứ trong tay xong rồi sẽ nói với người.”

Còn cái Bồn rửa chân này thì nàng thật sự có chút tiếc nuối, tuy rằng vẻ ngoài của nó xấu xí nhưng tính thực dụng vô cùng cao, ngồi trong bồn còn có thể tránh gió tránh mưa, tốc độ phi hành cũng không chậm, hơn nữa một lúc nào đó còn có thể có tác dụng phòng ngự. Thôi, đợi xem trong thị phường có thứ gì tốt không rồi quyết định vậy.

Đối với tu sĩ thì Mộ Dung gia và Tiên Vũ Môn cũng không cách nhau quá xa, chỉ phi ngày khoảng non nửa ngày, Tiêu Dao đã tới trước Lang Gia

Phường. Không thể không nói, quy mô cùng độ náo nhiệt của thị phường này hơn xa thị phường Vĩnh Châu lúc trước.

Ở thị phường Vĩnh Châu chỉ có thể nhìn thấy tu sĩ Trúc Cơ kỳ và học đồ Luyện Khí kỳ, cho dù Kim Đan Kỳ thì cũng chỉ có hai ba người, mà trong Lang Gia Phường này thì tu sĩ Kim Đan kỳ có ở khắp nơi, còn tu sĩ Trúc Cơ kỳ thì đều cố gắng để không dẫn tới sự chú ý của người khác, mà trên khoảng không trước thị phường thỉnh thoảng lại có các xe thú đầy màu sắc bay qua, thậm chí còn có thể cảm nhận được uy áp của Nguyên Anh vô cực trong đó.

Trong thị phường còn có một vài tu sĩ mặc trường bào đơn sắc thêu hai chữ “Mộ Dung” chính tề xếp thành nhóm tuần tra trong thị phường, kẻ nào muốn gây chuyện tại nơi này cần phải nhìn xem bản thân mình có đủ sức nặng để đối địch với toàn bộ Mộ Dung gia không đã.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Dao tới nơi này, nàng cũng không vội đem mấy thứ trong tay đi xử lý ngay mà cô ý lượn một vòng trong thị phường để nắm được tình hình giá cả hàng hóa hiện nay đồng thời âm thầm ghi nhớ một vài cửa hàng nổi danh trong thị phường.

Trong Lang Gia Phường, bình thường một món bảo khí thượng phẩm sẽ có giá khoảng một trăm khối linh thạch trung phẩm, nếu bảo khí có chứa pháp thuật đi kèm thì sẽ được giám định sư chuyên nghiệp xem xét rồi tính giá, còn đạo khí hạ phẩm có giá khoảng năm trăm khối linh thạch trung phẩm, sau khi đạo vài vòng nàng cũng ước lượng được giá cả của mấy món đồ trong tay, lúc này nàng mới bắt đầu ra tay.

Bất cứ thị phường nào cũng đều có hội đấu giá, tuy nói vật phẩm đem ra đấu giá có thể bán với giá trên trời, khổ nỗi bảo vật trong tay nàng tuy không tệ nhưng cũng chưa tốt đến mức có thể tham gia hội đấu giá, nếu bán trong quầy hàng nhỏ thì chỉ sợ không mấy người mua, cách tốt nhất là tìm một cửa hàng lớn rồi bán ký gửi.

Tiêu Dao đã tìm hiểu qua, trong Lang Gia Phường nếu muốn tìm linh thảo linh dược hoặc các vật phẩm tương tự thì đến Bách Thảo Đường, còn muốn mua linh thú linh trùng, yêu thú yêu đan thì đến Vạn Thú Các, nếu mua bùa chú sa này nọ thì đến Linh Phù Quán, cuối cùng, nếu muốn tìm pháp bảo phòng ngự, công kích hoặc phi hành hay các loại công pháp, pháp thuật thì tới Đa Bảo Lâu. Bốn cửa hàng này chính là bốn cửa hàng nổi danh và đầy đủ hàng hóa nhất Lang Gia Phường, hơn nữa hàng hóa trong đó được phân loại rõ ràng, tuyệt đối không khiến khách hàng lãng phí thời gian tìm kiếm.

Suy nghĩ một lát, nàng liền tiến vào Đa Bảo Lâu trước. Từ bên ngoài nhìn vào thì tòa lâu này có năm tầng, bên ngoài hoa mỹ lộng lẫy, tại cửa lớn tu sĩ ra vào không ngớt. Vừa vào cửa hàng đã có một nữ học đồ Luyện Khí kỳ tăng bảy dung mạo xinh đẹp cung kính đi lên nghênh đón:

“Vị tiền bối này cần thứ gì? Chỉ cần liên quan tới pháp bảo, công pháp hay pháp thuật thì nhất định Đa Bảo Lâu của chúng tôi đều có.”

Xem ra nơi này ăn khách không chỉ vì hàng hóa chất lượng tốt và đa dạng mà riêng đạo đãi khách cũng được chú trọng.

Tiêu Dao khoát tay áo, ý bảo mình muốn tự xem, không cần có người đi cùng, nữ học đồ kia lập tức hiểu ý ngoan ngoãn lùi sang một bên.

Tầng trệt của Đa Bảo Lâu vô cùng đông đúc, phần lớn là tu sĩ Luyện Khí kỳ và Trúc Cơ kỳ, nhìn qua nhìn lại thì thấy hàng hóa ở tầng này cũng chỉ là bảo khí hạ phẩm hoặc trung phẩm, cho nên nàng cũng không nhìn thêm mà lập tức đi thẳng lên lầu hai.

Trên lầu hai ít người hơn một chút, đồ đặc bán ở đây đều là bảo khí thượng phẩm hoặc cực phẩm, nhưng lần này đồ trong tay Tiêu Dao gần như đều là đạo khí hạ phẩm, đương nhiên sẽ không chọn tầng này, nàng xoay người đang định đi lên lầu ba, không ngờ lại bị một nữ tu chặn lại ở hành lang, nữ tu này có dung mạo tú lệ đoan trang, tu vi dừng ở Trúc Cơ kỳ tầng ba tầng bốn.

Nữ tu mỉm cười, ôn hòa nói: “Đạo hữu, tầng ba là nơi tiếp đãi tiền bối Kim Đan kỳ, nếu tu sĩ Trúc Cơ kỳ muốn lên thì phải có lệnh bài màu bạc của bản lâu mới được.”

Nghe vậy, Tiêu Dao cũng không tức giận, trong giới tu tiên vốn ẩn theo thực lực mà phân chia cấp bậc, quả thật ở một số nơi phải đạt tới cảnh giới nhất định mới có thể chen chân vào, đây vốn là quy tắc ngầm, nàng lo lắng cười nói:

“Tại hạ mới tới không hiểu quy củ, mong đạo hữu chớ trách, chỉ là gia sư giao cho ta một chút pháp bảo, lệnh cho ta tìm nơi đáng tin bán đi, sau đó đổi một vài pháp bảo lão nhân gia người có thể sử dụng. Gia sư chính là tu sĩ Kim Đan kỳ, hai lầu vừa rồi tại hạ đều đã đạo qua, cũng không có thứ gia sư dùng được. Mong đạo hữu có thể dẫn xếp một chút.”

Thấy Tiêu Dao tu vi không cao nhưng thái độ khiêm tốn, nữ tu cũng có chút hảo cảm với nàng, nói: “Thì ra là thế, nhưng chuyện này tiểu nữ không thể làm chủ, hay là đạo hữu cùng ta tới nhà kẻ ngồi tạm một lúc, để tiểu nữ gọi Tam chương sự tới xem giúp đạo hữu.”

Tiêu Dao gật đầu: “Vậy làm phiền đạo hữu.”

Nữ tu đưa Tiêu Dao tiến vào một gian phòng, sau đó ngâm một bình trà ngon rồi lui ra, một lúc sau, thời gian uống một chén trà còn chưa hết đã thấy một nam tu trung niên mập mạp mắt nhỏ đẩy cửa tiến vào, trong miệng thì thầm: “Ai muốn bán pháp bảo?”

“Là tiểu nữ.” Tiêu Dao đứng lên cười đáp.

Ông chú mập mạp này cũng có tu vi Trúc Cơ kỳ tầng năm, ông lướt nhìn Tiêu Dao một cái rồi thu lại ánh mắt, đại khái là thấy nàng chỉ có tu vi Trúc Cơ kỳ, ăn mặc cũng bình thường chắc hẳn chỉ là tân tu nào đó, nên trên mặt không khỏi có chút kiêu ngạo, thờ ơ nói:

“Đồ ở đâu? Để ta xem trước đã, phải biết là Đa Bảo Lâu chúng ta không thu mấy thứ rác rưởi đâu.”

Tiêu Dao cười cười, không bận lòng, vỗ túi trữ vật một cái, một thanh trường kiếm màu vàng lập tức nằm trong tay nàng, tản ra kim quang chói mắt.

“Đây là một món đạo khí hạ phẩm trong số đó, mời chưong sự xem thử.”

Nam tu béo vốn nghĩ rằng một tán tu như nàng hẳn chẳng thể lấy ra mấy thứ có thể lên mặt bàn, không ngờ đối phương vừa ra tay đã là một món đạo khí hạ phẩm. Phải biết rằng ngoại trừ tu sĩ tinh anh trong đại phái, rất ít tu sĩ Trúc Cơ kỳ có thể lấy ra đạo khí hạ phẩm, huống hồ nghe nói nàng này không chỉ có một món.

Ông nuốt nước miếng, đưa tay định sờ thử, ai ngờ Tiêu Dao lật tay một cái, trường kiếm lại trở vào trong túi trữ vật của nàng.

“Món pháp bảo này là đạo khí hạ phẩm, hẳn là chưong sự không có gì nghi ngờ, nhưng tiểu nữ lại có một thắc mắc, chưong sự là giám bảo sư sao?”

Xuất phát từ bản tính của thương nhân, nhìn thấy bảo vật liền không tự chủ được mà muốn sờ một cái, nam tu béo xấu hổ cười cười, dùng giọng nói hoàn toàn khác với vẻ thờ ơ lúc trước:

“Đạo hữu, là do trí nhớ ta không tốt lắm, để ta dẫn đạo hữu lên lầu ba, thuận tiện gọi giám bảo sư lên.”

Phạm là thương nhân thì không ai không háms lợi, Tiêu Dao cũng chẳng so đo mà đi theo ông ta lên lầu ba.

Không khí trong lầu ba khác hẳn hai lầu dưới, người ở đây đều là tu sĩ Kim Đan kỳ, tu sĩ Trúc Cơ kỳ như Tiêu Dao rất ít, hầu như không có mấy. Tiêu Dao vừa lên đã nhận thấy vài đạo thần thức đảo qua mình, nhưng nàng cũng không sợ hãi, bởi trong đó không có tu sĩ Nguyên Anh vô cực.

Nam tu béo đưa Tiêu Dao đến trước một quầy hàng, sau đó nói nhỏ vài câu với nữ tu phụ trách ở đó rồi rời đi.

Nữ tu kia có tu vi Kim Đan sơ kì, nàng cười nói với Tiêu Dao: “Tiểu hữu, nghe nói cô muốn mua chút pháp bảo, hay là giờ xem qua trước đã, giám bảo sư phải mất một lúc nữa mới tới được. Không biết tiểu hữu muốn mua pháp bảo gì?”

“Làm phiền tiền bối, lần này sư phụ bảo ta tới tìm pháp bảo công kích thuộc tính Lôi hoặc thuộc tính Thủy, tốt nhất là đạo khí hạ phẩm, còn cả pháp bảo phi hành nữa, cũng phải là đạo khí hạ phẩm. Không biết tiền bối có thứ gì muốn đề cử không?”

Nghe xong, nữ tu cười vui vẻ lấy ra mười món pháp bảo từ các ngăn tủ khác nhau, đặt trước mặt Tiêu Dao.

“Đây đều là những pháp bảo thuộc tính Lôi hoặc thuộc tính Thủy không tẻ của Đa Bảo Lâu ta, trước hết mời tiểu hữu từ từ chọn. Còn pháp bảo phi hành thì đặt ở chỗ khác, đợi lát nữa thiếp thân sẽ đưa cô qua đó.”

Tiêu Dao thoáng đảo qua một vòng, mấy pháp bảo này chủ yếu là thuộc tính Thủy, trong đó chỉ có hai món thuộc tính Lôi, hơn nữa phân nửa số đó không có gì đặc biệt, thậm chí còn không bằng Gấm Băng Oánh Cẩm Tú mà nàng cướp được từ chỗ Tiêu Vũ Hà. Thực ra thì nàng vốn hy vọng lần này mình có thể mua được một món pháp bảo công kích thuộc tính Lôi hợp ý.

Nàng hơi thất vọng hỏi: “Xin hỏi tiền bối có món nào tốt hơn không? Tốt nhất là pháp bảo công kích thuộc tính Lôi.”

Thấy Tiêu Dao không vừa ý món nào, nữ tu nở nụ cười khanh khách:

“Đa Bảo Lâu chúng ta đương nhiên không thiếu dị bảo quý hiếm, mấy thứ này chỉ là đồ bình thường, nếu tiểu hữu chưa nói rõ muốn mua loại nào thì thiếp thân đương nhiên phải ấn theo trình tự bình thường mà đưa đồ cho khách xem. Được rồi, mời tiểu hữu theo ta.”

Tiêu Dao đi theo nữ tu đến một quầy khác, nơi này chỉ có ba ngăn tủ, nữ tu cẩn thận mở ngăn tủ, lấy món đồ bên trong ra.

Ánh mắt Tiêu Dao lập tức sáng lên, nhìn chăm chăm vào món pháp bảo trong đó.

Đó là một cái trường bồng toàn thân toát ra ánh sáng màu tím, ánh sáng tím quanh thân bồng bắt đầu không an phận mà tuôn trào, nếu không phải có cấm chế phong ấn chỉ sợ nó đã phá hủy tất cả, quan trọng nhất là món pháp bảo này không ngờ lại là một đạo khí trung phẩm.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Học tập

Nàng lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve trường bồng, linh khí nồng đậm tiết ra từ thân bồng gào thét thông qua bàn tay truyền vào cơ thể nàng, hơi thở thô bạo, hiển nhiên chiến ý rất mạnh, vô cùng hợp với sở thích của nàng.

“Tiền bối không nhầm chứ? Đây chính là một món đạo khí trung phẩm khí, sao có thể đặt bữa bãi cùng đám đạo khí hạ phẩm? Phải biết là đạo khí trung phẩm có giá cao gấp mấy lần đạo khí hạ phẩm.”

Tuy rằng trong lòng vui mừng, nhưng Tiêu Dao vẫn chưa vội vàng hỏi giá, mấy chuyện tốt như trên trời đột nhiên rơi xuống chiếc bánh là vô cùng hiếm có, huống hồ lại là cửa hàng như Đa Bảo Lâu, hiện giờ vật này được bày bán ở đây, nhất định là có chỗ nào đó không tốt.

Quả nhiên nữ tu nghe Tiêu Dao hỏi vậy, trên mặt hiện lên nụ cười gượng nói: “Ánh mắt tiểu hữu không tệ, quả thực vật này làm Đa Bảo Lâu ta đau đầu không ít, bản thân nó vốn là một món đạo khí trung phẩm, cho dù thế nào thì cũng nên được bày bán ở lâu bốn mới phải, chỉ là món pháp bảo này thuộc tính Lôi, mà tu sĩ có linh căn biến dị hệ Lôi vô cùng ít, hơn nữa uy lực của nó vô cùng mạnh mẽ, mỗi lần sử dụng đều phải hao phí một lượng linh khí vô cùng lớn, có thể nói là gấp mười lần đạo khí cùng cấp, chính vì vậy điểm mạnh cũng là điểm yếu, khiến cho rất ít người hỏi mua.”

Tiêu Dao hí hửng, tuy rằng bên ngoài cười nhạt nhưng trong lòng thích chí không thôi, hai điều này đều không phải vấn đề với nàng, pháp bảo càng tốn nhiều linh khí thì uy lực phát ra càng mạnh, đây vốn là nguyên tắc cơ bản, pháp bảo này quả thực là sinh ra cho mình mà, nàng nhắm trúng nó rồi, nhưng tất nhiên là phải dùng một cái giá thực tế nhất để mua lại.

Nàng giả vờ không quá hứng thú buông chiếc bóng trong tay ra, đồng thời ra vẻ ngắm nhìn hai món pháp bảo khác, thoáng hỏi một phen, cũng không thể hiện rằng mình thích món nào hơn, tự nhiên hỏi: “Ba món pháp bảo này có giá thế nào?”

“Đa Bảo Lâu chúng tôi đều yết giá công khai trên giấy niêm phong của pháp bảo, vòng tay Linh Lung bên trái có giá một ngàn hai trăm khối linh thạch trung phẩm, Ly Hồn Cầu ở giữa là một ngàn bốn trăm khối linh thạch trung phẩm, cuối cùng là Như Ý Kim Cô Bồng này có giá hai ngàn năm trăm khối linh thạch trung phẩm.”

Sau khi nghe tên trường bồng, tâm can Tiêu Dao không khỏi run một cái, sau khi nghe được báo giá thì lại càng run rẩy dữ dội. Đen tối, Đa Bảo Lâu này quá đen tối, đồ thì bày bán cùng đám đạo khí hạ phẩm mà giá thì vẫn là giá của đạo khí trung phẩm, như thế rõ ràng là làm thịt người ta còn gì?

Cố sức lẩm nhẩm mới miễn cưỡng áp chế ý định đập bàn, sau đó tiếp tục giả vờ bình tĩnh nói: “Tiền bối, cái giá này đúng là khiến tại hạ có chút không hiểu, hai món đạo khí hạ phẩm này thì không nói rồi, dù sao cũng có pháp thuật phụ trợ, giá cũng xem như hợp lý, nhưng Như Ý Kim Cô Bồng này đặt ở quý điểm đã lâu mà không có người hỏi mua, lại vẫn giữ mức giá của đạo khí trung phẩm, có phải là đắt quá rồi không?”

“Chuyện này...” Trên mặt nữ tu hiện vẻ khó xử “Nói thì nói thế, nhưng uy lực của nó vô cùng mạnh, thậm chí không kém đạo khí thượng phẩm, giá niêm yết cũng viết như vậy rồi.”

Tiêu Dao không trực tiếp phản bác nữ tu mà chỉ cười lúc có lúc không, gõ nhẹ viên từ: “Nói vậy thì pháp bảo này ngay cả tu sĩ Kim Đan hậu kỳ sử dụng cũng cảm thấy hơi quá sức đúng chứ? Đương nhiên nếu là tu sĩ Nguyên Anh vô cực thì có thể thoải mái sử dụng, nhưng Nguyên Anh vô cực nào cũng đều đã có pháp bảo bản mạng của chính mình, cho dù muốn mua thì cũng sẽ mua đạo khí cực phẩm, thậm chí là linh khí nhất phẩm. Thứ này cao không được thấp chẳng xong, không dễ tính giá, vô cùng khó bán.”

Nữ tu cũng chẳng phải ngày đầu buôn bán, sao có thể không biết ý tứ của Tiêu Dao, vị khách này muốn mua nhưng cảm thấy giá cao quá, nàng lập tức cười hỏi: “Giá cả đương nhiên có thể thương lượng, không biết tiểu hữu cảm thấy bao nhiêu là hợp lý?”

Thời khắc máu chốt đến rồi, Tiêu Dao cười đến ngọt ngào, vờn một ngón tay quơ quơ: “Một ngàn khối linh thạch trung phẩm, tối đa không quá một ngàn hai.”

Lần này đổi thành nữ tu buồn bực, nàng đánh giá Tiêu Dao một lần nữa, cô gái trước mặt khoảng tầm mười bảy mười tám tuổi, tuy rằng diện mạo bình thường nhưng lại tươi cười vui vẻ như em gái nhà bên, rất dịu dàng khiến người ta thích, quả thực có thể giành được hảo cảm của người khác, chỉ tiếc lời nói ra lại giống như lão hồ li sống mấy ngàn năm rồi vậy, tuyệt đối không cho người khác chiếm một chút hơi.

“Tiểu hữu đang đùa sao? Chẳng lẽ tiểu hữu không thấy cái giá này có hơi quá đáng? Một món đạo khí trung phẩm mà chỉ bán giá một ngàn khối linh thạch trung phẩm, thế này thì có khác gì cướp đâu!”

“Tiền bối nói vậy là sai rồi, tại hạ thành tâm thành ý muốn mua pháp bảo này, cho nên mới thảo luận với tiền bối, nếu đổi thành người khác thì đã sớm phẩy tay bỏ đi từ lâu, chưa nói đến chuyện nhìn cả tầng lầu này liệu có bao nhiêu tu sĩ muốn mua Kim Cô Bồng này? Hơn nữa quý lâu đem nó đặt giữa đám đạo khí hạ phẩm chẳng phải cũng vì cảm thấy giá trị của nó chỉ có thể nằm ở tầng lầu này thôi sao? Giá đương nhiên không khác những thứ khác mới đúng. Sao có thể vì thấy có người muốn mua mà nâng giá lên như vậy?”

Nghe xong, nữ tu cười khổ không thôi, cô gái trước mặt quả thực là nói trúng tim đen, chọc trúng chỗ đau của nhà mình, vậy này quý vì nó là đạo khí trung phẩm nhưng tác dụng thì chẳng đâu vào đâu, chỉ đành hi vọng đặt xuống tầng dưới có thể lừa được tu sĩ không biết sự đời nào đó mua đi. Đáng tiếc, loại người coi tiền như rác kiểu này đến nay vẫn chưa từng xuất hiện, nhưng không ngờ lại chui từ đâu ra một cô nàng nhân tính trong mắt chỉ toàn là tiền.

“Tiền bối, qua cái thôn này không còn nhà trọ nào khác đâu*, nếu không phải gia sư vừa vặn là tu sĩ thuộc tính Lôi, lại thích thu thập pháp bảo thuộc tính Lôi thì tại hạ sẽ không bao giờ mua thứ đạo khí có khả năng không dùng được này đâu, cho dù là nó là cực phẩm đi chăng nữa thì cũng vô dụng. Dù sao thì tại hạ cũng còn vài món khác muốn bán cho quý điểm, lười chạy sang nhà khác, cũng chẳng chiếm lợi của mấy người, thôi thì một ngàn hai trăm khối linh thạch trung phẩm, thế nào?”

(* qua cái thôn này không còn nhà trọ nào khác đâu = nếu chê cái thôn này mà không nán lại vậy thì (khi đi qua rồi) sẽ không có cái nhà trọ nào để mà ở lại. | Ý nói trong hoàn cảnh hiện tại thì điều kiện trước mắt là tốt nhất rồi.)

“Ồi, ta nói này, muội muội đúng là nhân tính mà.” Mấy lời định nói đều bị Tiêu Dao nói mất, nữ tu vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười, nói thật thứ này đặt trong tiệm đã không biết bao nhiêu năm, mỗi khi đại chương sự nhìn thấy nó đều phiền chán không thôi, luôn muốn nhanh chóng bán nó đi, tuy rằng cái giá cô gái này đưa ra hơi thấp nhưng chân tướng quả thực đúng như nàng ấy nói, bỏ qua lần này, chỉ sợ vật này sẽ bị ném vào góc tủ mãi mãi không nhìn

thấy ánh mặt trời.”

“Nể tình tiểu hữu thành tâm thành ý, bán cho tiểu hữu giá một ngàn hai trăm khối linh thạch trung phẩm vậy. Lần sau nếu còn cần thứ gì, xin mời lại ghé Đa Bảo Lâu của chúng tôi nhé!”

Có thể trong mắt người khác thứ này không khác gì phế vật, nhưng trong mắt Tiêu Dao thì đây chính là pháp bảo thích hợp nhất mà tốn ít linh thạch nhất. Tâm trạng tốt thì miệng càng ngọt, nàng nói: “Được buôn bán với mỹ nhân hào sảng như tiền bối đúng là chuyện may mắn trong đời, nếu sau này cần thứ gì, ta nhất định sẽ lại ghé thăm.”

Sau khi xong vụ mua bán này, nữ tu lại dẫn Tiêu Dao đi xem pháp bảo phi hành, nhưng nàng chẳng nhìn trúng món nào, nếu không phải quá bình thường thì cũng là giá quá cao. Cuối cùng, giám bảo sư xem xét đồng pháp bảo cùng công pháp, tổng cộng trả cho nàng hơn ba ngàn khối linh thạch trung phẩm, sau khi trừ đi tiền Kim Cô Bông, trên người nàng còn lại hơn hai ngàn khối linh thạch trung phẩm.

Đồ đạc trong túi trữ vật của Trầm Đại Thành và Cơ Hạo Nhiên đều đã đổi thành linh thạch, chỉ là chưa tìm được pháp bảo phi hành thích hợp cho nên nàng tạm thời chưa bán “Bồn rửa chân” đi.

Ra khỏi Đa Bảo Lâu, Báo Nanh Kiếm chán muốn chết: “Hiện giờ mấy thứ này đều đã xử lý ổn thỏa, cô chuẩn bị đi đâu kiếm tiền?”

Tuy rằng chưa đến mức giàu, nhưng hai ngàn khối linh thạch trung phẩm trong người cũng không phải con số nhỏ, cuối cùng cũng thoát nghèo, tâm trạng nàng khá tốt, cười tủm tỉm nói: “Chỉ cần đi theo ta là được.”

Đi qua mấy con đường nhỏ, Tiêu Dao lại đi vào một con đường lớn khác, nơi này không có những tu sĩ mở đủ các thể loại quầy như chỗ khác, hai bên đường là các cửa hàng rèn pháp bảo, luyện đan dược, làm bùa chú có to có nhỏ. Đi tới cuối ngã tư đường là một đại viện, trong viện người nói ồn ào, thậm chí còn náo nhiệt hơn các cửa hàng bày bán bảo vật bên ngoài, trên cửa đại viện có đặt một tấm biển lớn, bốn chữ rồng bay phượng múa to vô cùng:

“Học Hải Vô Nhai”

Chân trước của nàng vừa bước vào đại viện đã có một đám tu sĩ đủ các dáng vẻ trong tay cầm một đồng thẻ tre ừa lên, vây xung quanh nàng.

“Ôi, đạo hữu tới học luyện đan sao? Đến Xuất Thủ Thành Đan Đường của chúng ta đi, cam đoan không tới một tháng cô có thể luyện thành đan, hơn nữa học phí cũng không đắt, một tháng chỉ cần bốn khối linh thạch trung phẩm.”

“Nói về luyện đan thì đến Hằng Thọ Đường của chúng ta vẫn tốt hơn, có sư phụ từ Linh Đan Phái đến giảng bài, độc nhất vô nhị, chỉ nhà chúng ta có thôi, học phí càng rẻ hơn, một tháng ba khối linh thạch trung phẩm, đảm bảo học là biết luyện đan.”

“Đạo hữu, vẫn nên học luyện khí thì hơn, gần đây Vạn Thọ đạo nhân, Thiên Diện đạo nhân cùng một đồng tu sĩ vô cực có phong trào ra sách, luyện đan tăng giá rồi, vẫn là học luyện khí tốt hơn, năm nay giá rẻ đặc biệt, một tháng chỉ cần hai khối linh thạch trung phẩm! Chớ có bỏ lỡ cơ hội.”

“Cô nương, cô nương, học làm bùa mới có tiền đồ, trước mắt tu tiên giới vô cùng thiếu nhân tài trong lĩnh vực này, có thể học chế tác bùa phòng ngự hoặc công kích, sử dụng không tốn chút linh khí nào, học phí thấp nhất luôn, một tháng chỉ cần một khối linh thạch trung phẩm.”

Tiêu Dao biết nơi này loạn, nhưng không ngờ lại đến mức này, nàng cười khở đột phá vòng vây, hô lên: “Các vị, ngại quá, xin hãy nhường đường, ta muốn vào bên trong.”

Mọi người vừa nghe nàng muốn vào trong đường, cùng chặc một tiếng, như bầy chim tán đi, cuối cùng, có người còn lẩm miệng nói:

“Đạo hữu, thôi đừng vào, bên trong không có gì vui đâu.”

Trận bao vây này như cơn mưa rào, tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, để lại Tiêu Dao khó hiểu trừng mắt nhìn, Báo Nanh Kiếm vẫn còn sợ hãi, thò đầu ra nhìn:

“Đây là con đường kiếm tiền cô nói với lão tử sao? Cái gì thế này? Một đám người ào ào lao lên, so với đấu pháp còn đáng sợ hơn.”

Nàng cũng không rõ lắm, đây là lần đầu tiên nàng nghe về nơi này, cũng là lần đầu tiên tới đây.

“Ừ, đây là con đường chính quy nhất, học một môn nghề nuôi thân, ngoại trừ có thể kiếm tiền, sau này cũng sẽ có thu hoạch không ngờ được.”

Báo Nanh Kiếm xem thường, nó thật sự không coi trọng, không từ mà biệt. Muốn học nghệ thành tài cần một quá trình vô cùng lâu dài, tốc độ kiếm linh thạch quá chậm.

“Cô ngay cả thời gian tu luyện cũng không đủ, sao có thể nhàn rỗi đi học mấy thứ này?”

“Tu sĩ quá cố chấp với đại đạo, dễ dàng khiến ánh mắt trở lên thiên cận, thời gian thì nhất định sẽ có, ngoại yên tâm, ta biết chừng mực, tuyệt đối không làm chậm tiến độ tu luyện. Chúng ta vào xem trước đã!”

Ở giới tu tiên, ngoại trừ tứ phái tam gia dựa vào vũ lực mà xưng hùng xưng bá, còn một sự tồn tại khác có địa vị cực cao trong giới tu tiên, đó chính là các tông sư luyện khí, luyện đan, trận pháp và bùa, ngay cả người của tứ phái tam gia cũng phải tôn kính lễ nhượng bọn họ, có thể coi là một sức mạnh

dưới hình thức khác.

Các tông sư này cũng ẩn theo sở trường mà tụ tập cùng nhau, từ đó sản sinh ra năm thế lực khác không hề thua kém tứ phái tam gia, lần lượt là Linh Đan Phái, Ngự Thủ Các, Khí Luyện Tông, Khai Sơn Môn, Tiên Phù Sơn. Vừa nhìn tên đã biết những môn phái này không cùng điểm chung, nhưng đều giống nhau ở chỗ không rèn thế sự mà chỉ một lòng khổ luyện tạo nghệ của môn phái, có lẽ tu vi đệ tử nội môn không cao nhưng ngón nghề vô cùng tốt, đều dựa vào tay nghề mà kiếm cơm, tu sĩ các phái khác đều vô cùng tôn kính bọn họ, tu sĩ có tay nghề càng cao thì càng được các tu sĩ khác đồ xô vào truy đuổi, chỉ để cầu một món pháp bảo cường đại hoặc linh đan diệu dược hiếm có.

Các môn phái này theo đuổi tạo nghệ như si như cuồng, bình thường đều lập ra một đại viện ở các thị phưởng, chuyên môn tuyển chọn đệ tử danh nghĩa, không hỏi tu vi môn phái, chỉ nhìn thiên phú học nghệ. Dù sao thì những tu sĩ này không đặt đại đạo thành mục tiêu cuối cùng cho nên nguyên thọ có hạn, người này chết đi người khác lên thay tương đối nhanh, cho nên bình thường vẫn thu đệ tử có chút thiên phú từ bên ngoài vào làm đệ tử danh nghĩa, coi như là tạo phúc cho giới tu tiên.

Đi vào viện, bên trong quả thực khác một trời một vực với cảnh náo nhiệt bên ngoài, lạnh lùng thanh vắng, ngoài tu sĩ phụ trách trước đài thì không thấy bóng dáng bất kì ai khác.

Nhìn cửa nội viện yên tĩnh đến mức có thể giăng lưới bắt chim, Báo Nanh Kiếm trên choker nàng “Cô chuẩn bị học gì? Đừng có nói với ta là cô định học tất cả đấy nhé.”

“Luyện khí.”

Tiêu Dao bỏ xuống hai chữ, lập tức đi về phía Khí Luyện Tông, đang định hỏi thì gặp tu sĩ trẻ tuổi đang cúi đầu chăm chú đọc sách, đầu cũng không ngẩng lên nói: “Về đi, người tới muộn rồi, hôm qua vừa tuyển một nhóm xong.”

Xem ra tới không đúng lúc, Tiêu Dao cũng chẳng nản lòng, nàng vốn chỉ định tới thử vận khí xem xét tình hình trước, nàng tiếp tục hỏi: “Xin hỏi đạo hữu, lần tuyển đệ tử danh nghĩa tiếp theo là khi nào?”

“Ba tháng sau, đầu năm.”

Xem ra vẫn đủ thời gian, chờ nàng từ khu đất hoang trở lại cũng vừa đúng thời điểm, nàng nói cảm ơn với tu sĩ kia rồi xoay người rời đi.

Mà tu sĩ kia vẫn tiếp tục đọc sách nhưng đột nhiên giật mình một cái, bỗng ngẩng đầu, biếm cảm khoa trương nhìn xung quanh một vòng, lẩm bẩm:

“Chẳng lẽ tại ta có vấn đề? Vừa rồi người kia rõ ràng là một nữ tu! Không ngờ lại có nữ tử muốn học luyện khí?!! Chuyện này sao có thể?!”

Bạn đang đọc truyện *Chạm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Thùng rửa chân

Ra khỏi đại viện, Tiêu Dao đang định trở lại Tiên Vũ Môn thì nhớ ra “Thùng rửa chân” trong tay vẫn chưa xử lý, nàng đành phải tiếp tục đảo một vòng quanh thị phưởng, hy vọng có thể tìm được một món thay thế khác từ cửa hàng kém nổi tiếng hoặc quầy nhỏ của tu sĩ nào đó.

Nàng đang tùy ý dạo quanh ngã tư đường, trùng hợp nhìn lướt qua một cửa hàng rất nhỏ bên tay trái, tấm biển treo trên cửa viết ba chữ “Lai Bảo Bảo” son vàng rất to, xem ra là cửa hàng chuyên rèn pháp bảo, cứ như thế một cửa hàng nho nhỏ đã hấp dẫn ánh mắt của nàng, một cái liếc mắt tùy ý lại khiến nàng run rẩy một cái.

Không vì gì khác, mà vì trong cửa hàng kia một đồng “Thùng rửa chân” xếp thành hàng ngay ngắn, quả thực là khiêu chiến giới hạn tinh thần của nàng.

Để xác minh mình không nhìn lầm, Tiêu Dao nhanh chóng đi vào bên trong, ôi thần linh ơi, một loạt các anh em của “Thùng rửa chân” có lớn có nhỏ, màu sắc hay dáng vẻ đều khác nhau lằng lằng nằm đó, cho dù anh có thấy hay không thì chúng nó vẫn cứ nằm đó, khiêu chiến giới hạn thị giác của anh.

“Đạo hữu, đạo hữu muốn mua pháp bảo phi hành sao? Đây là “Thùng thần tiên” duy chỉ tiệm tôi mới có, nếu đạo hữu hứng thú có thể tùy ý nhìn xem, có gì không rõ thì cứ hỏi tôi.”

Trong lúc Tiêu Dao bị một đồng anh em của “Thùng rửa chân” làm cho sững sờ, một vị lão đạo tóc râu hoa râm chậm rãi đi từ trong cửa hàng ra tiếp đón nàng, nói.

Nghe vậy, Tiêu Dao mới hoàn hồn, tùy ý đánh giá cửa hàng này một vòng, phát hiện ra chỗ này ngoại trừ các thể loại “Thùng rửa chân”, thì không thấy bất cứ loại pháp bảo nào khác, trong cửa hàng nhỏ hẹp chứa đầy thùng, chỉ có duy nhất một thứ còn sống là – lão đạo.

Thấy ánh mắt Tiêu Dao nhìn mình có chút quái dị, lão đạo hơi xấu hổ tiếp tục nói: “Đạo hữu, tiệm tôi giữ độc quyền về pháp bảo phi hành, tuy rằng mấy cái Thùng thần tiên này không được đẹp mắt cho lắm nhưng thắng ở chỗ vô cùng thực dụng, không ít tu sĩ Trúc Cơ kỳ đã vào xem. Tiệm tôi còn cần cứ

vào yêu cầu của khách hàng mà nhận đặt riêng, giá cũng không quá đắt, hơn nữa ở các thị trường lớn đều có chi nhánh của chúng tôi, nếu pháp bảo có hỏng thì bất cứ lúc nào cô cũng có thể mang tới chỗ chúng tôi sửa chữa.”

Nghe xong, Tiêu Dao dở khóc dở cười, nàng từng nghĩ cái thứ đồ xấu xí đáng khinh như vậy sao Cơ Hạo Nhiên có thể dùng, tám phần là cướp của tu sĩ nào đó, cảm thấy quái dị nên giữ lại nghiên cứu chẳng? Ấy thế mà không ngờ, cái thứ này lại còn có chi nhánh chuyên môn bán hàng cơ đấy.

Nàng lấy “Thùng rửa chân” từ trong túi trữ vật ra, đặt trước mặt lão đạo hỏi: “Đạo hữu, ta vô tình nhặt được một chiếc thùng như vậy, không biết có phải do Lai Bảo Bảo các người rèn không?”

Lão đạo tùy ý nhìn một cái rồi gật đầu: “Hẳn là Lai Bảo Bảo chúng tôi rèn, chỉ là không biết được làm ra bởi tay vị sư phụ luyện khí nào, để tôi nhìn kĩ xem”

Ông ngồi xổm xuống tỉ mỉ quan sát chiếc “Thùng rửa chân”, ban đầu vẻ mặt của ông vẫn bình tĩnh nhưng sau khi nhìn vào bên trong “Thùng rửa chân”, lập tức sắc mặt biến đổi, đứng bật dậy hét to về phía sau cửa hàng:

“Đại bảo! Đại bảo! Con mau ra đây.”

Theo tiếng kêu thất thanh của lão đạo, một tráng hán cao to trẻ tuổi đi vào từ phía sau cửa hàng, tu vi tráng hán này chỉ là Trúc Cơ sơ kỳ, bộ mặt đầy râu, quần áo cùi xuống đến hông lộ ra nửa người trên đầy cơ bắp. Nhìn cả người hán đầy mồ hôi liên biết chắc hẳn ban nãy đang luyện khí ở phía sau.

Tráng hán lau hết mồ hôi trên trán, giọng nói vừa thô vừa to:

“Cha, xảy ra chuyện gì mà gọi con gấp vậy?”

Thấy con nhà mình đi ra, lão đạo vội vàng kéo hán đến trước mặt “Thùng rửa chân”.

“Đại bảo, con xem này..”

Theo tay lão đạo, ánh mắt tráng hán rơi về phía “Thùng rửa chân”, lập tức vẻ mặt biến đổi, kinh ngạc không tin nổi kêu lên:

“Tiểu Bảo! Sao có thể chứ? Mày về bằng cách nào?”

Tráng hán có chút vui quá hóa khóc, kích động đến mức muốn tiến lên ôm chặt “Thùng rửa chân” vào lòng, lúc này, “Thùng rửa chân” từ nãy đến giờ vẫn im lặng mặc người xử trí đột nhiên tự động dậy, lặng lẽ nấu sau lưng Tiêu Dao. Rõ ràng là nó không vui sướng gì!

Ba người đều ngây người, Tiêu Dao biết pháp bảo bình thường đều có linh tính, thậm chí một vài pháp bảo cực phẩm đặc thù sau khi trải qua ngàn năm lắng đọng có thể sinh ra linh trí không khác gì nhân loại, nhưng pháp bảo cấp bậc thấp mà lại có linh tính mười phần như “Thùng rửa chân” thì chưa bao giờ gặp qua. Hơn nữa trong khoảng thời gian nàng ở cùng “Thùng rửa chân”, ngoại trừ lần đầu tiên nghe tiếng gọi “Thùng rửa chân” nó tỏ vẻ vui mừng thì đến tận bây giờ vẫn chưa biểu lộ sắc thái gì khác, hôm nay đúng là kỳ quái.

Thấy “Thùng rửa chân” ghét bỏ mình, tráng hán ngại ngại cười cười, nói: “Ha ha, nó vẫn không thích ta như trước. Đúng rồi, đạo hữu, không biết đạo hữu lấy được Tiểu Bảo từ đâu?”

Thấy một già một trẻ kích động như vậy, hẳn là cái “Thùng rửa chân” này cũng có chút đặc biệt, nhưng liên quan tới chuyện riêng tư Tiêu Dao không muốn nói thẳng liền úp úp mở mở nói: “Một người bạn đưa cho ta, cụ thể hẳn lấy từ đâu thì ta cũng không biết.”

“Thì ra là thế” Tráng hán giật mình gãi gãi ót “Vừa rồi ta và gia phụ thất thố, thật khiến đạo hữu chê cười rồi. Chủ yếu là vì chiếc thùng này có chút đặc biệt, lúc trước ta mới rèn được một nửa thì nó liền trộm chạy đi, giờ lại nhìn thấy, ta và phụ thân khó tránh khỏi ngạc nhiên. Không biết hôm nay đạo hữu mang nó tới đây làm gì? Hay là lúc dùng xảy ra vấn đề?”

Nghe tráng hán nói chuyện, Tiêu Dao liền biết người này trời sinh là một kẻ cuồng luyện khí, tất cả câu hỏi của hán đều liên quan tới pháp bảo. Pháp bảo mất đi giờ gặp lại nhưng ngay cả ý định lấy lại cũng không có, tính cách thành thật chất phác không quá gờ cao ngạo như luyện khí sư bình thường. Phải biết rằng giới tu tiên hiện nay càng ngày càng suy thoái đạo đức, người có thể giữ lại được tính khiêm tốn thuần phác như cũ thật khiến người ta bội phục, trong lòng Tiêu Dao vô cùng tán thưởng.

Nàng cười cười trả lời: “Tại hạ chỉ là ngẫu nhiên phát hiện nơi này, nhìn thấy nhiều pháp bảo giống chiếc “Thùng rửa chân” này như vậy liền không nhịn được tiến vào xem. Nghe đạo hữu vừa rồi có nói pháp bảo này tự mình rời đi, thật khiến tại hạ vô cùng tò mò, pháp bảo chưa từng nhận chủ sao có thể tự mình chạy trốn?”

Tráng hán cười ha ha, có chút ngượng ngùng nói: “Lúc trước, khi ta rèn Tiểu Bảo vô tình có được kim loại Lưu Sa chưa bao giờ thấy hay nghe qua ở nhân gian giới. Thứ này vô cùng thần bí, ta nghiên cứu rất lâu mà vẫn chưa phát hiện nó có gì đặc biệt, vì thí nghiệm nên lúc rèn Tiểu Bảo ta đã rót toàn bộ loại kim loại này vào lò luyện, kết quả là Tiểu Bảo không có gì khác so với những cái khác, chỉ là hơi có linh tính hơn một chút, sau đó, nó bắt đầu vô cùng ghét ta, nhân lúc ta nghỉ ngơi không đóng cửa nó liền trốn mất.”

Thiên hạ to lớn, đúng là không có chuyện gì không thể xảy ra, không ngờ cái “Thùng rửa chân” đáng khinh như vậy mà cũng có một câu chuyện xưa khó bề tưởng tượng. Tiêu Dao cạn lời liếc mắt nhìn “Thùng rửa chân” vẫn rất ra dáng chiếc thùng trốn sau lưng mình, tiếp tục hỏi:

“Hình như đạo hữu từng nói, nó vẫn chỉ là một sản phẩm chưa hoàn thiện. Hôm nay gặp lại âu cũng là duyên phận, không biết đạo hữu có thể giúp ta tiếp

tục hoàn thành chiếc “Thùng rửa chân” này không? Tốt nhất là làm cho tốc độ nó nhanh hơn chút nữa, đáng về thay đổi một chút. Phí rèn cùng với giá vốn có của nó ta sẽ đều trả đủ.”

Vừa nghe Tiêu Dao nói muốn trả cả giá bán lúc trước của Tiểu Bảo, tráng hán ngược ngừng khoát tay: “Đạo hữu không cần làm vậy đâu, Tiểu Bảo vốn chỉ là một món bán thành phẩm, ta cảm thấy ngại quá, khiến đạo hữu phải dùng một món thứ phẩm. Hoàn thành Tiểu Bảo cũng không tốn bao nhiêu linh thạch, nếu đạo hữu muốn dùng tài liệu tốt hơn một chút thì giá là ba mươi khối linh thạch trung phẩm, còn nếu tài liệu bình thường thì mười khối linh thạch trung phẩm là được.”

Cái giá này có thể nói là vô cùng rẻ, Tiêu Dao cũng không muốn chiếm lợi của người thành thật, nàng lấy ra một chiếc túi đựng trăm khối linh thạch trung phẩm, nói: “Muốn rèn xong thì cần bao lâu?”

Tráng hán ngẫm nghĩ trả lời: “Chậm nhất không quá mười ngày.”

Xem ra hôm nay không thể lấy được, không sao, đợi trước khi tới Cơ gia lại vòng qua đây một chuyến vậy.

Nàng đem túi linh thạch ném vào tay tráng hán, sau đó xách “Thùng rửa chân” tới trước mặt hán.

“Đây là tiền phí, còn lại đều nhờ vào đạo hữu, mười ngày sau ta sẽ quay lại lấy nó.”

Cuối cùng nàng cười nhìn chiếc “Thùng rửa chân” đang định rục rịch, trấn an: “Không phải không cần người nữa, chờ ta tới đón nhé.”

Tráng hán ước lượng túi to trong tay một chút, phát hiện số lượng đoán chừng gấp đôi, đang định mở miệng gọi Tiêu Dao lại, không ngờ nàng đã biến mất không thấy bóng dáng.

Từ đầu tới cuối cô gái này chỉ đưa ra yêu cầu của mình mà chưa hề tỏ vẻ hoài nghi, hoàn toàn tin tưởng hán. Đối với luyện khí sư như bọn họ, không gì có thể so với sự tin tưởng của khách hàng vào tay nghề của mình. Hốc mắt tráng hán hơi nóng lên, gắt gao nắm chặt túi tiền trong tay, âm thầm thề trong lòng: Nhất định sẽ rèn Tiểu Bảo càng thêm hoàn mỹ!

Vì không có pháp bảo phi hành trợ giúp nên lúc Tiêu Dao từ thị trường trở lại động phủ của mình đã là nửa đêm. Tu sĩ một khi tu đến Trúc Cơ kỳ thì có thể ích cốc không cần ăn uống, cũng không cần ngủ.

Đầu tiên nàng tiến vào Hư không, điều chỉnh trạng thái của mình thật tốt, sau đó tiến hành lấy máu nhận chủ với Như Ý Kim Cô Bồng. Sau khi hoàn thành một đồng việc, nàng liền đặt sự chú ý lên món đồ cuối cùng tương đối khó giải quyết – Gấm Băng Oánh Cẩm Tú.

Nghiêm chỉnh mà nói, quả thực là nàng đã cướp lấy món pháp bảo này mà vẫn chưa biến nó thành vật sở hữu của mình, bởi vì nếu chủ nhân ban đầu của pháp bảo chưa chết thì bên trên vẫn còn thần thức bao trùm, khó có thể sử dụng. Để giải quyết tình trạng này chỉ có hai cách: một là giết chết chủ nhân trước của nó, điều này trước mắt Tiêu Dao không làm được, cách thứ hai là lau đi thần thức của người sở hữu ở trên đó.

Như vậy máu chốt nằm ở độ mạnh yếu của thần thức bao trùm lên pháp bảo. Nếu thần thức trên đó yếu hơn thần thức của nàng thì có thể lau đi, nhưng nếu thần thức trên đó mạnh hơn nàng thì sẽ phản tác dụng, chẳng những không thể xóa đi thần thức mà thậm chí còn khiến thần thức của nàng bị thương. Một khi thần thức bị thương thì cũng không dễ dàng khôi phục như khi thân thể bị thương được.

Pháp bảo này vốn thuộc về Tiêu Vũ Hà, Tiêu Dao tin tưởng mình hoàn toàn có thể lau đi ấn kí trên đó.

Tiêu Dao đem thần thức của mình bao lấy Gấm Băng Oánh Cẩm Tú, bắt đầu ngồi xuống luyện hóa, cứ như thế ước chừng qua khoảng vài canh giờ, Tiêu Dao mặt hiện nét cười, đem Gấm Băng Oánh Cẩm Tú đặt trước mặt mình. Nhìn đoạn gấm màu lam nhạt trong suốt không còn chút hơi thở của Tiêu Vũ Hà, nàng vừa lòng gật đầu đuổi đuổi người.

Những ngày còn lại, Tiêu Dao nếu không phải tu luyện thì luôn tập trung nghiên cứu những món pháp bảo mới có này.

Ngày hôm đó, nàng gọi Báo Nanh Kiểm ra, nói với nó: “Hình như lâu rồi chúng ta chưa từng đấu pháp? Hay là hôm nay giúp ta nhìn xem mấy món pháp bảo này uy lực thế nào?”

Báo Nanh Kiểm nhìn về mặt chờ mong nóng lòng muốn thử mấy thứ đồ rác này của nàng thì không nhịn được nói thầm: “Đều là mấy thứ rác rưởi, có thể có uy lực kinh người đến đâu? Lão tử cũng không có chuyện gì giết thời gian, thôi thì cùng người chơi đùa chút vậy.”

Trước hết, Tiêu Dao lấy ra Từ đạo sư phụ tặng. Lần đầu tiên thấy nó, nàng đã muốn thử xem bên trong rốt cuộc có pháp thuật phụ trợ gì, nhưng không ngờ có quá nhiều việc cần làm khiến chuyện này bị hoãn cho tới giờ.

Nàng khua lượt đao đầu tiên, vẫn chưa sử dụng pháp thuật mà đánh về phía Báo Nanh Kiểm, muốn thử độ cứng của đao. Báo Nanh Kiểm thấy vậy, hừ lạnh một tiếng, trực tiếp dùng đuôi dễ dàng cản lại. Hai người bọn họ có chung tu vi, mạnh yếu không khác nhau là mấy, đúng là đối tượng tuyệt hảo để luyện bản.

Thấy Từ đạo bị cản lại, nàng chỉ mỉm cười, tiện đà bắt đầu rót linh khí vào trong đao, lúc Từ đạo tụ đầy linh khí, thân đao run nhẹ, Tiêu Dao và Báo Nanh Kiểm đều tỏ vẻ tò mò trông lớn mắt, cùng chờ đợi chuyện xảy ra sau đó.

Thoáng chốc, khí tức của Từ đạo đột nhiên phóng ra toàn bộ, một ánh sáng màu tím cường độ lớn đến mức ngay cả mặt trời cũng phải thất sắc phụt ra. Từ trong Hư không xa xa trông lại, giống như một tinh vân đột nhiên vỡ vụn, ánh sáng chói mắt chiếu sáng toàn bộ Hư không.

Tiêu Dao và Báo Nanh Kiếm nhanh chóng chia ra phóng vọi về hai hướng, cả hai đều bị kịch che lại đôi mắt gần như bị cường quang làm mù, nửa ngày sau vẫn chưa khôi phục lại.

Đợi đến khi hai mắt bắt đầu nhìn rõ mọi vật, Báo Nanh Kiếm là người đầu tiên nổi giận lôi đình, mắng: “Mẹ nó! Cái thứ rách nát gì đây? Thằng nào nghĩ ra loại pháp thuật lừa đảo thế này?! Đùa lão tử chắc?!”

Báo Nanh Kiếm tức giận mắng chửi, nhưng ngược lại, Tiêu Dao có cái nhìn tương đối khác, nàng vuốt cằm có chút đắm chiêu.

“Giết địch một ngàn tự tổn hại tám trăm, có lẽ đây là bí kỹ trong truyền thuyết: chọc mù mắt chó của người chẳng? Bất ngờ sử dụng có thể đem lại hiệu quả không tưởng, nhưng trước khi dùng nhất định phải nhớ tự nhắm mắt trước.”

Báo Nanh Kiếm run rẩy, hé mắt nhìn nàng.

“Còn tâm trạng đùa giỡn hả? Còn pháp bảo gì thì nhanh nhanh lấy ra đây, để lão tử đánh cho ngươi hoa rơi nước chảy!”

Năng lực Gấm Băng Oánh Cẩm Tú thế nào nàng đã thấy qua, cũng không tính thử lại, pháp bảo duy nhất còn lại là Như Ý Kim Cô Bồng.

Tiêu Dao coi bỏ cấm chế niệm phong trên thân bồng, Kim Cô Bồng lập tức tỏa ra hào quang mãnh liệt, khí tức nóng nảy và bạo ngược tràn ngập không gian xung quanh, nó nằm trong tay nàng, người được hơi thở chiến đấu mà bắt đầu rục rịch.

Chiến ý thật mạnh! Thậm chí ngay cả Tiêu Dao cũng bị nó lây nhiễm, muốn vui vẻ thỏa thuê đại chiến một trận.

Lần này nàng không dò xét mà trực tiếp rút linh khí vào Kim Cô Bồng rồi vung về phía Báo Nanh Kiếm.

Lúc đầu, Báo Nanh Kiếm cũng không quá để tâm, nhưng đến tận khi trường bồng mang theo khí tức thô bạo và sức mạnh lôi đình tới gần trước mặt, nó mới cảm nhận rõ ràng rằng với cảnh giới hiện nay nó không cách nào chống đỡ nổi.

Trên hư không, nó thành công tránh khỏi đòn công kích của trường bồng, nhưng vẫn bị dư uy trên thân bồng ảnh hưởng, sức mạnh quá lớn khiến nó bị bắn ngược một khoảng, cộng thêm lôi điện của Tiêu Dao, cho dù chỉ bị lan tới một chút nhưng cũng đủ khiến cả người nó vừa tê vừa đau, nếu thực sự bị đánh trúng, chỉ sợ sẽ bị lôi điện thiêu cháy.

Tiêu Dao nhìn một kích mình vừa đánh ra cũng giật mình, thử rồi mới biết Như Ý Kim Cô Bồng này còn mạnh hơn nàng nghĩ. Nhìn Báo Nanh Kiếm ăn đau, nàng cười nói:

“Chân Tiên đại nhân, cái thứ rác này có lọt vào pháp nhãn của ngài không? Hay là lại thêm hai chiêu nữa?”

Báo Nanh Kiếm chãi chãi bộ lông dựng đứng vì điện giật, khuôn mặt thối hoác: “Hừ, nếu là cảnh giới trước kia của lão tử thì chỉ cần thổi một cái cũng có thể khiến nó gãy làm đôi, nhưng nếu Kim Đan kỳ như cô dùng thì món pháp bảo này miễn cưỡng xem như đủ tư cách. Không cần tỷ thí nữa, chuẩn bị xong rồi thì sớm xuất phát tới Cơ gia thôi, đừng quên chúng ta còn phải đi lấy cái “Thùng rửa chân” đáng khinh kia nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Chạm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Phụng Dương

Từ Tiên Vũ Môn tới Cơ gia ước chừng một ngày đường, vì vậy hai ngày trước thời hạn quy định Tiêu Dao đã vòng qua Lang Gia Phường một chuyến, đi lấy “Thùng rửa chân”.

Đi vào Lai Bảo Bảo, một loạt Thùng thần tiên xếp đó vẫn chói mắt kinh hồn như cũ, lão đạo thấy Tiêu Dao đi vào thì tiến lên nghênh đón đồng thời hô lớn về phía hậu viện: “Đại bảo, khách tới lấy Tiểu Bảo này, con mau ra đây!”

Sau đó lại tươi cười chào hỏi nàng: “Đạo hữu tới thật đúng lúc, hôm qua vừa vận rèn xong Tiểu Bảo, giờ Đại Bảo đang làm những bước điều chỉnh cuối cùng cho nó, xin chờ một lát.”

Không biết “Thùng rửa chân” sau khi hoàn thiện sẽ có dáng vẻ gì, Tiêu Dao mang theo vài phần mong chờ, nói cảm ơn: “Làm phiền đạo hữu.”

Qua thời gian khoảng một chén trà, một tráng hán tiến vào từ hậu viện, trên mặt đầy nét tươi cười, trong tay đúng là “Thùng rửa chân” của Tiêu Dao.

“Đạo hữu đến rồi! Tiểu Bảo đã rèn xong, mời đạo hữu nhìn xem có vừa lòng không?”

Không đợi hán nói xong, “Thùng rửa chân” bỗng gãy khỏi tay hán, trực tiếp chạy thẳng tới trước mặt Tiêu Dao, còn dùng thân thùng tròn vo không ngừng cọ cọ lên váy Tiêu Dao.

Về mặt trắng hán buồn bực, nhỏ giọng thầm nói: “Sao nó vẫn không thích ta...”

Nhìn “Thùng rửa chân” như đang làm nũng với mình, ánh mắt Tiêu Dao híp lại, nàng cảm thấy chỉ sợ nó chính là một pháp bảo thích trông mặt mà bắt hình dong rồi.

Nàng cẩn thận xem xét Thùng rửa chân một phen, phát hiện hình dáng tổng thể của nó cũng không thay đổi nhiều lắm, nhiều nhất là mượt mà hơn trước một chút, trên thân thùng hình như có thêm trận pháp hay cấm chế gì đó, lực vẫn lúc ẩn lúc hiện theo nhịp đung đưa của nó, về phần dáng vẻ thì thay đổi lớn nhất đó chính là – nó có thêm cái nắp.

Đúng, chính là ý tại mặt chữ, cái thùng có thêm cái nắp. Giờ đây nhìn nó giống như một cái thùng xí chứ không phải Thùng rửa chân nữa rồi.

Ánh mắt Tiêu Dao càng ngày càng híp lại, một lúc lâu sau vẫn không nói lên lời, Báo Nanh Kiếm trong cơ thể lại cười đến rưng rưng, truyền âm nói:

“Ha ha ha, cô tính cười cái thùng xí này tới Cơ gia? Cô chắc sẽ không bị người khác chê thối mà đuổi ra đấy chứ?”

Tuy đã sớm có chuẩn bị rằng con mắt thẩm mỹ của trắng hán cũng không cao đến đâu, kết quả cuối cùng có thể không khiến người ta hài lòng lắm. Nhưng cuối cùng, xem ra nàng vẫn xem nhẹ độ cổ chấp với hình dạng cái thùng của vị luyện khí sư này rồi.

Thôi được, mong muốn ban đầu của nàng vốn là để người Cơ gia không phát hiện ra thứ này là của Cơ Hạo Nhiên, hiện nay dáng vẻ của “Thùng rửa chân” thể này chỉ sợ bất cứ ai cũng không liên tưởng đến, vẫn nên hỏi một vài vấn đề khác thì hơn.

“Xin hỏi đạo hữu, lực vẫn trên thân thùng có tác dụng gì? Hơn nữa cái nắp này dùng để làm gì?”

Nói đến tay nghề của mình, biếm cảm của trắng hán biến đổi, có chút tự hào nói:

“Sau khi rèn thành, Tiểu Bảo có thể xem như một món đạo khí hạ phẩm, ta đã cho thêm một chút sắt hoàng kim gia cố thân thùng, có tác dụng đề cao khả năng phòng ngự, bình thường pháp bảo công kích cùng bậc khó có thể tổn hại nó, cho dù là đạo khí trung phẩm thì cũng không cách nào dùng một kích mà phá hỏng hoàn toàn được, còn lực vẫn này là trận pháp che mắt nhằm che dấu khí tức của pháp bảo, có tác dụng ngăn cản thần thức điều tra, đương nhiên, đạo hữu cũng có thể bổ sung thêm một số trận pháp khác lên thùng, mặt khác ta cũng tăng tốc độ lên gấp đôi, đạo hữu có thể tự mình thử xem, mà nắp thùng...”

Nói đến đây, trắng hán hơi đỏ mặt gãi đầu:

“Ta thấy đạo hữu là con gái, nếu thêm cái nắp thì sẽ có thêm không gian riêng của mình, như vậy Tiểu Bảo cũng có thể xem là động phủ di động rồi.”

Nghe xong, trong lòng Tiêu Dao dờ khóc dờ cười, ý nghĩ của vị đại ca này thật sự là quá đơn giản. Nếu cần động phủ di động thì người có tiền sẽ mua giới tử không gian, còn người không có tiền thì chỉ hi vọng tốc độ nhanh là được, ai sẽ coi trọng một cái thùng xí không gian đáng vẻ đáng khinh như vậy chứ, nhưng mà xét trên phương diện nào đó thì quả thực cũng thực tế. Không ngờ hán tuổi còn trẻ, tu vi mới ở Trúc Cơ kỳ mà đã có thể rèn ra đạo khí hạ phẩm, thậm chí còn biết trận pháp, nhưng theo ánh mắt của nàng thì cửa hàng này buồn bán quá mức ế ẩm, vắng khách.

Nàng quét mắt nhìn cả phòng toàn thùng, trong lòng hơi thờ dài: Các loại thùng rửa chân, thùng tắm, thậm chí là thùng xí, muốn tìm được người mua những thứ này quả thật không dễ, da mặt phải dày lắm mới dám dùng.

Ngoại trừ về bên ngoài thì Tiêu Dao tương đối hài lòng với lần rèn này, nàng lấy từ trong túi trữ vật ra một trăm khối linh thạch trung phẩm nói:

“Ta thấy lần này đạo hữu đã tốn không ít tâm tư, vật này từ bảo khí thượng phẩm rèn thành đạo khí hạ phẩm, hẳn là tài liệu đạo hữu dùng tốn không chỉ một trăm khối linh thạch trung phẩm đúng không? Nhưng đạo hữu một chữ cũng không nói chuyện tăng giá, thật khiến tại hạ khâm phục. Ta cũng không thể chiếm hời của đạo hữu được, thứ này ta sẽ cầm đi, ở đây còn một trăm khối linh thạch trung phẩm, thỉnh đạo hữu nhận lấy.”

Nghe xong, trắng hán vội vàng nghiêm mặt cự tuyệt: “Đừng, đừng, đạo hữu là vị khách đầu tiên tin tưởng cửa hàng của chúng tôi đến vậy, đối với luyện khí sư như chúng tôi mà nói, so với linh thạch, có được một người tri kỉ như vậy còn sung sướng hơn nhiều, nếu đạo hữu coi trọng ta thì thỉnh hãy thu hời, chỉ cần cô đối tốt với Tiểu Bảo là được.”

“Trong kiếp sống ngàn năm của tu sĩ, cơ hội gặp được người hợp duyên là vô cùng thấp, bởi vì ta coi trọng đạo hữu cho nên đạo hữu càng phải nhận, coi như tiền cọc cho món pháp bảo tiếp theo ta đưa trước cho đạo hữu, đợi đến khi đạo hữu đúc ra đạo khí cực phẩm, tại hạ sẽ tới trả số tiền còn lại, đến lúc đó đạo hữu đừng có nói là bán cho người khác rồi đấy nhé.”

Nói xong không đợi hán trả lời, Tiêu Dao cười cười, thu hời “Thùng rửa chân” để lại một trăm khối linh thạch, xoay người rời đi.

Những lời này nàng chỉ thuận miệng nói mà thôi, chẳng qua là kiếm có để lại linh thạch, con đường tu đạo luôn luôn thay đổi, sau này ai biết có gặp lại hay không. Nhưng trắng hán lại nghiêm túc ghi tạc những lời này vào trong lòng, đến tận rất lâu sau, khi hán trở thành luyện khí tông sư, món đạo khí cực phẩm đầu tiên do hán rèn ra vẫn giữ lại không bán, chỉ vì cô gái đã đặt cọc một trăm khối linh thạch trung phẩm năm đó, cho dù đến hết quãng đời này, hán vẫn chưa bao giờ gặp lại nàng.

Giữa non xanh nước biếc, một chiếc thùng nhanh chóng phi hành giữa không trung, Tiêu Dao ngồi trong thùng nhìn lên trời xanh, trong lòng cảm thán: Quả nhiên tốc độ nhanh hơn không ít, cứ theo tốc độ này, hẳn là có thể tới Cơ gia trước khi mặt trời lặn.

Bỗng nhiên như nghĩ đến chuyện gì, Tiêu Dao lay lay Báo Nanh Kiếm cũng đang nằm trong thùng nói:

“Báo tử, nếu như ta đóng nắp lại, thì ở trong thùng, ngươi có thể thi triển thiên phú thần thông để hai người chúng ta tiến vào Hư không không?”

Báo Nanh Kiếm vén mí mắt, lười biếng đáp: “Hắn là không vấn đề gì, để lão tử thử xem.”

Nó tiện tay vẽ một cái, một khe rách không gian xuất hiện trong thùng, đợi sau khi hai người tiến vào Hư không, nó có thể thông qua khe rách không gian nhìn thấy vách thùng bên ngoài, liền gật gật nói: “Có thể đi thông. Chỉ cần khe rách không bị đóng lại, bất kể chúng ta đi ra lúc nào cũng đều ở trong “Thùng rửa chân”.”

Ánh mắt Tiêu Dao cong cong, tươi cười càng rõ, nói: “Cái thùng xí này sáng tạo đấy, quả thật rất tiện cho chúng ta, đường đến bãi đất hoang xa xôi ít nhất cũng phải mất mười ngày nửa tháng, nếu có thể ở trong Thùng rửa chân mà tiến vào Hư không thì vừa không chậm trễ tu luyện vừa không sợ người khác phát hiện, nhất cử lưỡng tiện.”

“Quả thật” Nghe nàng nói như thế, Báo Nanh Kiếm mới để ý, nó ra khỏi Hư không dùng móng vuốt vồ vồ vách thùng “Không tệ, điểm này đủ để bù lại đáng về đáng khinh của mày.”

Hai người hò hò hét hét trong Thùng rửa chân một hồi, đảo mắt đã gần tới hoàng hôn, trước khi trời tối hẳn, cuối cùng Tiêu Dao cũng tới được Hoàng thành của đại lục Thái Cổ - Phụng Dương.

Trong Hoàng thành có cả người phạm, Tiêu Dao đáp xuống bên ngoài, thu hồi Thùng rửa chân, tranh thủ trước khi mặt trời lặn, cửa thành đóng mà vào Phụng Dương.

Đắm mình trong hồng trần thế tục đã lâu không gặp, nàng hít một hơi thật sâu, nhìn đường cái náo nhiệt đầy người, nghe đủ thứ tiếng rao hàng quen thuộc, nhớ lại bản thân mình từ lúc tu tiên tới nay rốt cuộc đã bao lâu không thực sự nghỉ ngơi một lần.

Nếu ở trong thành mua một tòa nhà yên tĩnh đẹp đẽ, trong sân lại có gốc đại thụ um tùm, mặc cho thời gian thấm thoát trôi đi, vẫn một cây, một người, một bình trà như cũ, nếu trong tay có thêm quyền sách, chậm rãi thưởng thức thì đó mới gọi là an nhàn thư thái.

“Bọn trộm cắp ở đâu ra! Dám đứng trong thành chặn đường?”

Đang cảm khái, không biết thế nào mà một giọng nói bất thiện vang lên đánh gãy suy nghĩ của nàng, sau đó một chiếc roi ngựa vút qua người nàng hung hăng nện lên nền đá xanh lát đường.

Lúc này Tiêu Dao mới nhận ra không biết từ khi nào đám người xung quanh đã tản ra xa, để lại một mình nàng cùng con đường lớn bốn phía trống trải. Nàng quay người lại, một chiếc xe ngựa hoa lệ do bốn con ngựa cao lớn kéo đứng ngay sau lưng nàng, mã phu từ trên cao nhìn xuống về mặt vô cùng không vui liếc nàng.

Mấy chuyện như ý thế hiếp người cho dù ở hồng trần hay giới tu tiên đều như nhau. Ở giới tu tiên đã lâu, còn tưởng đi vào hồng trần có thể thả lỏng hơn chút, không ngờ vẫn là nàng quá sơ suất, Tiêu Dao thoáng nghiêng đầu, không chút hoảng sợ, chỉ cười nói: “Vị đại ca này, chẳng lẽ đường làm ra không phải để người ta đi sao? Có sao lại nói là chặn đường?”

Xa phu vốn tưởng đối phương sẽ run sợ mà né ra, không ngờ lại còn cười hỏi ngược lại mình, nhìn cô gái trước mặt áo quần mộc mạc, hẳn không phải tiểu thư nhà quyền quý, lập tức nhún mày quát lớn:

“Đồ nhà quê lên tinh, có thấy đây là xe ngựa Cơ gia không?! Còn không mau nhường đường.”

Cơ gia? Tiêu Dao thoáng nhăn mày, phần lớn tu sĩ đều không muốn dính vào tục sự của phàm nhân, cho dù là Cơ gia trong ba đại gia tộc thì sao có thể hành sự phách lối như vậy?

Xa phu thấy nữ tử này vẫn thất thần không chịu nhường đường, sắc mặt sưng lên, dùng roi ngựa đánh về phía nàng.

Tiêu Dao thờ ơ, dù sao đánh lên người cũng không đau không ngứa, nhưng thật ra nàng vô cùng tò mò không biết người ngồi trong xe ngựa có thân phận gì? Rõ ràng trên người ngồi trong xe không có lấy một tia linh khí, thật sự là người Cơ gia sao?

Thấy roi ngựa sắp đánh lên người Tiêu Dao, trong xe ngựa đột nhiên truyền ra một giọng nam trong trẻo, chậm rãi nói:

“A Đức dừng tay, chúng ta đi vòng qua.”

Xa phu tên A Đức kia cứng rắn thu lại lực tay, không chịu bỏ qua nói: “Nhưng mà công tử, rõ ràng là do nàng ta không đúng, tự nhiên lại đứng dờ ra đây chặn đường...”

“Đi vòng qua.” Giọng nói không mang theo bất cứ sắc thái gì, nhưng truyền đạt mệnh lệnh không cho phép kháng cự.

“Vâng, công tử” A Đức không dám nói thêm nữa, chỉ hung hăng trừng mắt nhìn mắt nhìn Tiêu Dao “Xem như ngươi may mắn! Nếu không phải hôm nay công tử có chuyện vui thì ngay cả hoàng đế lão tử cũng không cứu được ngươi! Còn không mau cút đi!”

Thấy xe ngựa vòng qua mình, dân chúng đứng một bên đều nhanh chóng nhường đường, trong chớp mắt, đám đông vốn nhón nháo vội chia làm hai, mở

ra một con đường lớn, thẳng tắp mà đi.

Cỗ xe ngựa hoa mỹ rời đi, một lát sau con đường lại khôi phục như cũ, có người thiện tâm không đành lòng, đi tới bên cạnh Tiêu Dao tốt bụng khuyên nhủ.

“Cô nương, cô chộc phải người còn lợi hại hơn cả hoàng đế rồi, nhân dịp trời còn chưa tối, nhanh chóng rời khỏi Phụng Dương đi thôi.”

Tiêu Dao cười mà không nói, ánh mắt híp lại thành một đường chỉ. Ôi, Cơ gia này thật thú vị, tuy rằng từ lâu đã nghe đồn hoàng tộc Chu thị vốn do một tay Cơ gia nâng đỡ, nhưng đúng là nghe danh không bằng gặp mặt, hôm nay gặp rồi mới thấy bọn họ thậm chí còn kiêu ngạo hơn lời đồn, nhưng điều kiện tiên quyết là người kia thật sự là người của Cơ gia.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Rãi Tiên Đô* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Cơ gia

Tiêu Dao đi dọc theo lộ tuyến chiếc xe ngựa rời đi ban nãy, qua mấy con đường nhỏ, càng đi sâu vào trong người càng ít, không lâu sau nàng đã chạm tới cấm chế do Cơ gia thiết lập.

Cấm chế này chỉ là một cấm chế ngầm đơn giản, hơn nữa chỉ hữu hiệu đối với người phạm, khiến cho dân chúng bình thường vô tình xâm nhập vào phạm vi của Cơ gia nảy sinh cảm giác không muốn ở lâu, nhanh chóng rời khỏi nơi này, vượt qua cấm chế này mới thực sự tiến vào địa phận của Cơ gia.

Nàng vừa bước vào cấm chế liền cảm giác được linh khí nồng đậm bốn phía ập vào mặt, ban đầu nàng còn lấy làm lạ không hiểu người Cơ gia lấy đâu linh khí tu luyện giữa chốn thành thị của người phạm, lúc này xem như hiểu rõ. Xem ra nơi này được thiết kế như một tụ linh trận vô cùng lớn, bởi vậy mới thấy Cơ gia không hổ là một trong ba đại gia tộc lớn nhất giới tu tiên: tiền tài quyền thế ngập trời. Một trận pháp có phạm vi bao trùm lớn như vậy hiển nhiên mỗi ngày đều tiêu tốn một lượng linh thạch vô cùng lớn, hơn nữa cộng thêm số linh thạch phân phát cho đệ tử trong nhà tu luyện thì có thể nói là một con số trên trời.

So ra, Tiêu Vũ Môn tuy rằng đứng đầu tứ phái tam gia nhưng khí thế cùng độ vùng tiền thì kém xa ba đại gia tộc.

Không khí trong cấm chế hoàn toàn khác với thế giới bên ngoài, nơi này hiển nhiên là một giới tu tiên thu nhỏ, tất cả đều chiếu theo quy củ của giới tu tiên mà làm. Hai bên ngã tư đường là các cửa hàng có lớn có nhỏ của Cơ gia, chuyên cung cấp các vật phẩm tu đạo, gần như tất cả các chương quầy trong tiệm đều mặc ngoại bào thêu chữ “Cơ” trên ngực, trên đường người lui tới cũng phần lớn là tu sĩ mặc phục sức đệ tử Cơ gia.

Tiêu Dao đứng trên đường lớn cũng có thể nhìn thấy cánh cổng sơn son khảm gỗ của Cơ gia ngay cuối con đường, vô cùng dễ tìm. Nàng thông thả bước tới trước cổng lớn, chỉ thấy cánh cổng màu đỏ cao chừng mười thước đang rộng mở, hai bên đều có ba đệ tử Luyện khí kỳ đứng gác.

Nàng gỡ xuống lệnh bài Tiên Vũ Môn bên hông, định tiến lên báo thân phận cùng mục đích đến lần này, nhưng đúng lúc này, bên cửa hông đột nhiên xuất hiện một thiếu niên khoảng mười lăm mười sáu tuổi, tu vi Trúc Cơ sơ kỳ tiến lên hành lễ với Tiêu Dao, cười nói:

“Tiêu tiên bối, tiểu nhân chờ tiên bối đã lâu, mời tiên bối theo ta tới nội viện nghỉ ngơi.”

Xem ra Cơ gia đã chuẩn bị xong xuôi đầu vào đó, bản thân mình cũng bớt đi một chuyện, nàng cười gật đầu với thiếu niên, ý bảo hãy đi trước dẫn đường.

Tòa nhà của Cơ gia hoa mỹ không kém gì hoàng cung, ngay cả bố cục cũng vô cùng giống, chia ra nội cung và ngoại cung, thông qua một con đường chính xuyên giữa các tòa nhà.

Tiêu Dao đi theo thiếu niên trên đường chính được một lúc thì thoáng thấy đủ loại xe ngựa đáng vẻ đẹp để quý giá dừng một bên, trong đó có cỗ xe do bốn con ngựa lớn kéo mà nàng gặp ban nãy.

Tiêu Dao híp mắt gọi thiếu niên kia, hỏi: “Tiểu hữu, mấy cỗ xe ngựa này đều thật xinh đẹp, xin hỏi đây đều là xe ngựa của Cơ gia sao?”

Thiếu niên nghe xong thì hơi ngạc nhiên, đợi đến khi nhìn thấy cỗ xe ngựa kia thì mới tỏ vẻ đột nhiên nhớ ra.

“Tiên bối hiểu lầm rồi, đây chỉ là xe ngựa do một vài gia tộc phạm nhân phụ thuộc vào Cơ gia sử dụng thôi, loại xe phạm phu tặc tử do ngu thú kéo như vậy nếu là ngày thường thì ngay cả cổng lớn cũng không được vào, nhưng hôm nay tình huống có chút đặc biệt nên mới được đỗ ở đây, quả thật khiến tiên bối chê cười rồi.”

Hắn hiểu lầm rằng Tiêu Dao đang cười nhạo nhà mình dùng chiếc xe kéo đẳng cấp thấp như vậy, cho nên vô cùng chán ghét khinh miệt chiếc xe ngựa này, tiếp tục giải thích:

“Cơ gia vẫn chọn từ gia tộc phạm nhân ra một vài mầm tu tiên có linh căn tốt để tu đạo. Mấy ngày nay là ngày tuyển chọn cho nên không ít công tử thế

gia người phạm tội đây tranh nhau đến vỡ đầu chảy máu, mong được nhập môn.”

“Thì ra là thế...” Nghi hoặc trong lòng Tiêu Dao nhanh chóng được giải đáp, hóa ra người ngồi trong xe ngựa kia cũng chỉ là một công tử của gia tộc nhỏ dựa vào cây đại thụ là Cơ gia mà điều võ dương oai, khó trách trong xe ngựa không cảm thấy một tia linh khí.

Một khi nghi hoặc được giải đáp, nàng cũng không đặt việc này trong lòng thêm nữa, nàng vừa đánh giá quỳnh lâu điện ngọc của Cơ gia vừa tiến về phía trước. Khi đi ngang qua một tòa đại điện, nàng liền phát hiện bên trong tụ tập một đám công tử tiểu thư trẻ tuổi, trên người không có linh khí, hẳn là nhóm quý tộc người phạm muốn gia nhập Cơ gia lần này.

Nàng tùy tiện liếc nhìn một cái, thấy tất cả bọn họ đều mặc quần áo gọn gàng mà đẹp đẽ quý giá, đầu đội ngọc quan, cử chỉ tạo nhã, tướng mạo đều thuộc hàng trung thượng phẩm, đang tụ tập cùng nói chuyện phiếm.

“Nghe nói Nguyệt công tử chính là người có đơn linh căn thể gian hiếm có, ngay từ lúc ba tuổi đã có thể xuất khẩu thành thơ, năm tuổi liền biết múa kiếm khiến cho Khánh đại nhân vô cùng yêu thích, lần này nhất định sẽ được điều đến bên trong rồi, đừng là ghen tị chết mất.”

“Đúng vậy, người song linh căn giống như ta còn phải trải qua tuyển chọn cùng tỷ thí, chỉ có thể nghe ý trời, không biết có thể thông qua không nữa, nghe nói thượng tiên kiểm tra lần này là trưởng lão nghiêm khắc nhất – Cơ Văn Hạo.”

“Ồ, thế thì người tam linh căn như ta biết làm sao đây? Hàng năm Cơ gia chỉ tuyển ba người, trong đó một suất đã định trước, hai suất còn lại nhất định sẽ cạnh tranh kịch liệt.”

“Nếu không được thì chờ năm sau lại đến, chỉ là mỗi lần tham gia tuyển chọn đều phải giao nộp mười khối linh thạch trung phẩm làm phí dự thi, đây mới là chuyện đau đầu nhất, nếu là vàng bạc châu báu thì không vấn đề, nhưng mà linh thạch thì quả thực thể gian khó tìm mà.”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều không nói gì thêm mà thở dài, tuy rằng trong lòng vẫn hi vọng mình có thể được chọn nhưng chuyện linh căn dở đã đặt ngay trước mắt, nếu đặt hi vọng vào năm sau thì lại đau lòng linh thạch, nếu từ bỏ thì lại không cam lòng, đủ loại cảm xúc mâu thuẫn đều hiện lên trên mặt.

Nhưng đúng lúc này, một giọng nam trong trẻo cất lên: “Chư vị chớ có nản lòng, tiên đạo khó cầu, tại hạ cũng không được ưu tiên chọn vào mà chỉ như mọi người, phải dựa vào sức của mình, tiên gia coi trọng nhất là chữ duyên, chuyện tỷ thí cứ thoải mái tinh thần là được, lo lắng quá ngược lại khiến mình không phát huy được hết thực lực.”

“Nguyệt công tử quả nhiên là rỗng trong biển người, lúc này vẫn có thể trấn định tự nhiên như vậy, thật khiến ta bội phục.”

Sau đó là một tràng phụ họa cùng ca ngợi.

Ồ, giọng nói trong trẻo kia thật quen tai, chẳng phải là người ngồi trên xe ngựa ban nãy đó sao?

Tuy rằng Tiêu Dao chỉ vô tình đi qua, nhưng nhãn lực và thính lực của tu sĩ mạnh mẽ hơn người thường gấp trăm lần, cuộc nói chuyện của bọn họ đương nhiên truyền hết vào tai nàng.

Nàng rất hứng thú nhìn về phía đó, lại phát hiện vị Nguyệt công tử đang quay lưng về phía mình không nhìn được dung mạo, chỉ có thể thấy tấm trường bào màu đỏ viền đen của hắn cùng thân mình cao ngất, như chúng tinh phùng nguyệt được mọi người vây quanh.

Thiếu niên dẫn đường phát hiện bước chân Tiêu Dao chậm lại, lại thấy nàng tò mò nhìn về phía đại điện, cảm thấy tiền bối trước mặt hẳn là tu sĩ thường xuyên bề quan khổ tu, chưa thấy qua cảnh đời, vì thế đề nghị nói: “Chỉ là mấy kẻ phạm nhân không biết trời cao đất rộng mà thôi, nếu tiền bối có hứng thú thì ngày mai là ngày tuyển chọn cùng tỷ thí, có thể đến xem.”

Tiêu Dao cũng chỉ là hiếu kỳ nhất thời chứ không thật sự có ý định tới xem tỷ thí, nhận ra mình quá chú ý tới đám phạm nhân khiến thiếu niên dè dặt, nàng liền cười giải thích:

“Xem thì thôi không cần, chỉ là nghe bọn họ nói chuyện lại nhớ về bản thân trước khi tu đạo, cho nên hơi xúc động.”

“Những kẻ này há có thể so với tiền bối. Cho dù bọn họ trúng cử thì ngay cả hi vọng Trúc Cơ cũng xa vời, hơn nữa đến cảnh giới như Kim Đan thì có ai không phải là thiên chi kiêu tử, đây không phải thứ song linh căn, tam linh căn như bọn họ có thể vọng tưởng.”

Sau khi nịnh hót Tiêu Dao hai câu, thiếu niên chuyển sang nói về nhóm thiếu niên quý tộc, giọng điệu cung kính lập tức quay ngoắt thành kiêu ngạo và coi thường. Tiêu Dao chỉ cười cười không đáp lại, trong lòng nàng rõ ràng hơn bất cứ ai, cho dù tài hoa hơn người, linh căn tốt đến nghịch thiên thì cũng có thể một ngày nào đó rơi thẳng từ trên trời xuống, mà người linh căn kém chưa chắc đã không có cơ hội, giống như Trương Phàm.

Kế tiếp không còn đề tài nào khác, thiếu niên đưa Tiêu Dao đến một sương phòng phía tay trái cung điện, cung kính nói với nàng: “Xin tiền bối chờ ở đây một lát, tiểu nhân sẽ lập tức thông báo với thiếu chủ.”

Đội thiếu niên rời đi, Tiêu Dao đẩy cửa tiến vào, lại phát hiện ra trong sương phòng đã có ba người ngồi đó, cửa vừa mở ba đạo thần thức liền lập tức đảo qua người nàng.

Nếu đối phương đã không khách khí thì Tiêu Dao cũng nhân cơ hội này mà cẩn thận quan sát ba người họ một lượt.

Trong phòng có ba người, hai nam một nữ, đều ở Kim Đan kỳ. Người ngồi ghế đầu tiên bên trái là một nữ tu kiều mỵ, dáng vẻ ước chừng hai mươi tuổi, hai mắt sáng rỡ, phong tình vô hạn, trên người mặc một chiếc quần lụa áo hở ngực màu hồng phấn, thân hình mềm mại như rắn nước, mười phần mị hoặc. Tu vi cũng ngang với Tiêu Dao, là Kim Đan sơ kỳ, bên hông treo ngọc bài của Yên Thủy Các, nàng ta chỉ liếc mắt nhìn Tiêu Dao một cái sau đó tiếp tục ngắm nghía bộ sơn móng tay của mình.

Mặt khác, trong số hai nam tử còn lại, một người là lão đạo đã hơn năm mươi, râu tóc đã bạc, người đã phát tướng, đại khái vì béo nên thịt trên mặt nhiều, da mặt căng bóng không thấy nếp nhăn gì, trên người lão mặc tấm đạo bào Tú Sơn Phái, tu vi Kim Đan trung kỳ, thấy Tiêu Dao nhìn mình, thì hơi gật đầu với nàng.

Cuối cùng là một nam tử trung niên, gương mặt hình tam giác, mũi ưng, khoe mắt hơi xếch, sát khí trên người vô cùng nặng, tu vi ngang với lão đạo béo, là Kim Đan trung kỳ, hần ngồi trên chiếc ghế bất tiên ngay chính giữa, thấy Tiêu Dao tiến vào liền dùng thần thức đảo qua, sau đó khinh thường hừ lạnh một tiếng quay mặt đi.

Trong giới tu tiên loại người kỳ quái cỡ nào cũng có, Tiêu Dao tuân thủ tác phong ôn hòa từ trước đến giờ của mình, tự giới thiệu: “Tại hạ Tiêu Dao - Tiên Vũ Môn, chào các vị đạo hữu.”

Người đầu tiên đáp lại là lão đạo béo, ông cười nói: “Tại hạ Lữ Phụng - Tú Sơn Phái, Tiêu đạo hữu, hạnh ngộ.”

Nam tử trung niên vẫn giữ vẻ mặt xa cách không đáp lời. Cuối cùng vị nữ tu kiều mỵ kia dường như đã ngắm đủ bộ sơn móng tay của mình, mị nhãn nhìn về phía Tiêu Dao, nũng nịu cười nói:

“Tiểu nữ Liễu Mị Nương - Yên Thủy Các, hần muội muội là người cuối cùng trong tổ năm người chúng ta đúng không? Cuối cùng cũng thấy một người thuận mắt.”

Dứt lời, còn dùng khoe mắt liếc lão đạo béo cùng nam tử trung niên một cái.

Thấy Liễu Mị Nương liếc mắt nhìn mình, lão đạo béo Lữ Phụng chỉ hừ lạnh một tiếng: “Đồ đàn bà không biết xấu hổ!”, mà nam tử trung niên còn lại thì coi như không nghe thấy, bắt đầu nhắm mắt tĩnh tọa.

Tiêu Dao cười đến khoe mắt cong cong, trong lòng tính toán trước hết tìm hiểu chút tin tức rồi nói, nàng hỏi Liễu Mị Nương: “Nghe đạo hữu nói thì có nghĩa là lần này chúng ta sẽ cùng nhau tới khu đất hoang? Xem ra tại hạ là người đến cuối cùng. Nhưng theo lời đạo hữu nói, có tất cả là năm người, ở đây tính cả tại hạ mới chỉ có bốn, còn một vị đạo hữu khác đâu?”

Liễu Mị Nương cười duyên khen: “Vị muội muội này nói chuyện thật là lễ độ, ta thích nhất là người lễ phép, người cuối cùng này đương nhiên là đệ tử Cơ gia, nếu mọi người đã tới đủ thì hần là lát sẽ gặp ngay thôi. Nề mặt muội muội khiến người ta thích như vậy, tỷ tỷ cho muội thêm một tin tức, kẻ đang nhắm mắt vào thanh cao kia tên Triệu Hiến, là đệ tử Ma Môn Tông, muội muội phải cẩn thận hần, đặc biệt là lúc chiến đấu, nhớ tránh xa hần một chút.”

Đang nói chuyện, cửa sương phòng đột nhiên bị đẩy ra, nhìn người tới, Tiêu Dao không khỏi hơi híp mắt, không ngờ ngay lúc này lại đụng phải người không muốn gặp nhất, đúng là phiền phức thật.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Cơ Hạo

Nhìn một nam một nữ đẩy cửa đi vào, ánh mắt Liễu Mị Nương sau khi chạm tới người nam tử lập tức sáng ngời, đôi mắt vô cùng mị hoặc nhìn chăm chăm về phía hần.

Ngay cả Tiêu Dao cũng không thể không thừa nhận, quả thật nam tu này có một ngoại hình quá đẹp. Trong giới tu tiên, nam tu không quá chú trọng vẻ bề ngoài như nữ tu, cho nên rất ít nam tu dùng Định Nhan Đan để bảo trì dung mạo mãi tươi trẻ không già, nam tu chỉ cần có thực lực thì cho dù mái tóc trắng xóa tướng mạo đáng khinh cũng không thiếu hầu gái xinh đẹp trẻ trung như hoa.

Nếu tu sĩ có dáng vẻ trẻ trung tuấn tú thì hơn phân nửa đều là những người mang tư chất nghịch thiên, tuổi còn trẻ đã thành công Trúc Cơ, từ đó về sau tốc độ lão hóa suy giảm, tu đến Kim Đan kỳ thì tướng mạo sẽ không già đi cũng không thay đổi cho đến tận khi nguyên thọ hao hết.

Người mang tư chất nghịch thiên không ít, trong đó không thiếu những người có dung mạo thượng hạng, ví dụ như Mộ Dung Từ của Mộ Dung gia, Liêu Phong của Tú Sơn Phái, thậm chí Cơ Hạo Nhiên đã chết cũng đều là những nam tử tuấn tú.

Tiêu Dao tu đạo nhiều năm, đương nhiên từng gặp không ít nam tu có dung mạo thượng hạng. Từ trước đến nay về tướng mạo, không ai có thể so được với Phụng Yên, nhưng duy chỉ có nam tử trước mặt này mới có thể so ngang, là một vẻ đẹp cực hạn kiểu khác.

Hần mặc một tấm trường bào màu đỏ tía viền vàng, ngực trái thêu một chữ “Thiên” mềm mại bay bổng, đầu đội ngọc quan màu tím, trên trán có một vài sợi tóc rủ xuống tự nhiên, ngũ quan tinh tế mang theo chút yêu mị, nhưng nhìn qua không chút éo lá, khoe miệng giống như hơi mỉm cười, mắt phượng hơi

xéch, lộ ra mấy phần cao ngạo cùng biếng nhác, cả người tản ra một thứ mị lực có thể đoạt hồn đoạt phách người khác. Điều khiến cho người khác khâm phục đó là, hẳn còn rất trẻ nhưng tu vi đã đạt tới Kim Đan hậu kỳ.

So ra thì cô gái áo tím đứng bên cạnh hẳn liền kém hơn không ít, tuy rằng cũng hoa mỹ nhưng trong giới tu tiên chẳng qua cũng chỉ ở mức trung thượng, càng đừng nói đến chuyện tu vi năng ta mới chỉ là Trúc Cơ kỳ tầng bốn.

Trong khi ba người còn lại đều bị nam tử thu hút, chỉ có Tiêu Dao âm thầm đặt tâm tư lên người cô gái áo tím. Nàng tuyệt đối không nhớ lầm, cô gái này chắc chắn là cô gái sắm vai tiểu thư Triệu gia ở quán trà năm trước, hơn nữa không lâu trước đó còn tiến vào Khê Gian Cốc, thậm chí muốn giết mình, không ngờ ngay cả Cơ Hạo Nhiên cũng không trốn thoát vực Phượng Hỏa mà cô gái này với tu vi kém cỏi lại tránh được một kiếp, thật đúng là số mình quá nhỏ.

Từ Y nhìn thấy Tiêu Dao, cũng thoáng kinh ngạc, sau đó sắc mặt lập tức trắng bệch, gần như tất cả tu sĩ đều nhìn một lần sẽ không bao giờ quên, cho nên Tiêu Dao cũng chẳng ôm hi vọng rằng nàng ta không nhận ra nàng.

Từ Y thầm lo lắng. Nhớ ngày đó, đối phương chỉ là tu sĩ Trúc Cơ kỳ đại viên mãn, hai người miễn cưỡng cũng có thể nói là cùng cảnh giới, mà nay đối phương đã Kết Đan, ước chừng cao hơn mình một đại cảnh giới, nếu đối phương cứ nhất định tìm mình tính sổ thì hậu quả đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Thấy sắc mặt cô gái biến đổi, Tiêu Dao liền biết nàng ấy đã nhớ ra mình, chắc, đúng là phiền phức.

Xem ra nhân vật lớn chống lưng cho đám người Cơ Hạo Nhiên chính là nam tử trước mặt, tuy rằng lúc trước chưa biết mục tiêu của bọn họ là gì, nhưng hiển nhiên, bọn họ không đơn thuần chỉ là đến vòng hồng quang đi đạo, hẳn là cũng xuất phát từ mục đích nào đó, nếu không phải vì tiên khí thì là vì Phượng Hỏa. Nay tiên khí đã hủy, không sợ bọn họ đến gây khó dễ với mình, chỉ sợ mục tiêu của bọn họ là Phượng Hỏa thì có chút khó khăn. Trước mắt, Phượng Hỏa khó chơi vẫn còn nằm trong đan điền của mình, chưa biết phải xử lý thế nào đây.

Tạm thời Tiêu Dao và Từ Y đều án binh bất động, mắt phượng của nam tử thoáng đánh giá bốn người bọn họ một vòng, cười yếu ớt nói:

“Tại hạ là Cơ Hạo, tăng tôn đời thứ một trăm tám mươi tư của Cơ gia, thay mặt Cơ gia hoan nghênh bốn vị đạo hữu! Nếu tiếp đón có gì không chu toàn mong bốn vị thứ lỗi. Nay người đã đến đủ, ta sẽ nói ngắn gọn thôi, lần hành động đến bãi đất hoang này, chia làm năm người một tổ, mỗi tổ do một tu sĩ Kim Đan hậu kỳ phụ trách, lần này mục tiêu của chúng ta là một thành huyện ở biên giới Thái Cổ rất gần khu đất hoang, như vậy hẳn là mọi người đã rõ về nhiệm vụ lần này, chỉ cần thăm dò được tin tức là có thể lập tức trở về.”

Sau đó, hắn vỗ vỗ tay, lập tức có bốn tên người hầu nói đuôi đi vào, lần lượt đứng cạnh bốn người bọn họ.

“Đường xá xa xôi hẳn là các vị đều đã mệt mỏi, lần này đường đến bãi đất hoang xa xôi, thời gian ước chừng mất khoảng nửa tháng, cho nên mời bốn vị đạo hữu nghỉ ngơi tại hàn xá để hồi phục thể lực trước. Thị phưởng của Cơ gia cũng có không ít đồ tốt, các vị có thể đến đó bổ sung. Bốn tên người hầu này là do tại hạ tỉ mỉ chọn lựa cho bốn vị, bọn chúng sẽ tận tâm tận lực hầu hạ bốn vị. Giờ Cơ mỗ còn một vài chuyện cần xử lý, xin thứ lỗi đón tiếp không chu toàn, mong các vị thông cảm, đợi ba ngày sau chúng ta sẽ cùng xuất phát.”

Ngữ khí nói chuyện của Cơ Hạo tuy bình thản, nhưng giọng điệu không cho phép người khác cự tuyệt, khiến Lữ Phụng và Triệu Hiến vô cùng bất mãn, nhưng ngại rằng đang ở trên địa bàn của đối phương, tu vi của Cơ Hạo cũng cao hơn bọn họ cho nên mặc dù sắc mặt không tốt nhưng cũng không tỏ thái độ gì, chỉ không chào mà dẫn đầu rời khỏi nơi này.

Mà trong đầu Tiêu Dao đều đang tính toán không biết lát nữa cô gái áo tím này sẽ báo lại với Cơ Hạo thế nào, nam tử này hiển nhiên không phải là một chủ nhân dễ đối phó.

“Tại hạ là Tiêu Dao của Tiên Vũ Môn, Cơ đạo hữu, hạnh ngộ.”

Nàng cười nói với nam tử, báo lên danh tính cùng môn phái của mình sau đó rời đi, cuối cùng chỉ còn Liễu Mị Nương, sóng mắt quyen rũ nhìn chăm chăm Cơ Hạo, không nói chuyện cũng không rời đi.

Sau đó trong phòng xảy ra chuyện gì, Tiêu Dao đương nhiên không biết, chỉ chuyên tâm đi theo nam hầu trước mặt tới một sương phòng ở phía Tây.

“Tiền bối, mời.”

Nam hầu giúp Tiêu Dao đẩy cửa ra, một mùi xạ hương thoang thoảng quanh quần chóp mũi nàng, đợi tiến vào bên trong nàng không thể không cảm thán Cơ gia thật xa xỉ, nơi này ngay cả cái bàn cũng được làm từ thân mộc Hoàng Linh ngàn năm, tản ra linh khí tự nhiên, phòng trong dùng màn gấm màu hồng nhạt, lựa mòng phiêu hương, giống như khuê phòng của tiểu thư nhà quan, so với cái động phủ đáng thương của mình thì thật đúng là khiến người ta chua xót.

Tiêu Dao đang định tận lực hưởng thụ “khuê phòng” xa hoa này một phen thì lại phát hiện ra nam hầu kia vẫn ở lại, không hề có dấu hiệu rời đi, nàng liền xoay người nói:

“Tiểu hữu, ngươi có có thể lui xuống rồi.”

Ài ngờ nam hầu kia cũng không động đậy, chỉ là giọng nói thoáng thẹn thùng: “Tiền bối, thiếu chủ nói, ba ngày này sẽ do tiểu nô hầu hạ tiền bối, nếu tiền bối cần gì cứ tìm tiểu nô.”

Tiêu Dao hơi giật mình, lúc này mới chú ý tới dáng vẻ của tên nam hầu, chỉ thấy đây mới chỉ là một thiếu niên khoảng mười năm mười sáu tuổi, gương mặt thanh tú động lòng người, làn da tinh tế bóng loáng, hai má hơi hồng vì vừa nói mấy lời đó mà đỏ bừng, đôi mắt sáng sủa, loại quyến rũ thần nhiên này thật đúng là đủ vốn liếng để mê loạn người khác.

Lúc này nàng mới hiểu được vừa rồi Cơ Hạo nói mình đã tỉ mỉ chuẩn bị là có ý gì, đại đạo cô độc, đa số tu sĩ đều độc lai độc vãng, ngoại trừ đệ tử thế gia thì đệ tử của các môn phái rất ít người có kẻ hầu người hạ, cho nên mấy nam hầu này hiển nhiên là có tác dụng khác.

Giới tu tiên và nhân gian khác nhau một trời một vực, tu sĩ không cho rằng tu đạo là từ bỏ thất tình lục dục cho nên rất nhiều nam tu đều thu thị thiếp bên người, mà địa vị của phụ nữ trong giới tu tiên cũng không thấp như địa vị của phụ nữ trong phạm giới, đương nhiên cũng có nữ tu nuôi nam sủng nhưng bất luận là thị thiếp hay nam sủng thì đều khó thoát khỏi vận mệnh làm nô tỳ.

Hiển nhiên, nam hầu trước mặt là nam sủng Cơ gia đưa tới cho Tiêu Dao, nhưng nàng không khỏi dùng ánh mắt tà ác đảo toan thân thiếu niên, cho dù mình có đói khát cỡ nào thì cũng không ham hố gì cái thân thể nhỏ nhỏ này chứ? Có gì vui đâu nhỉ? Quan trọng nhất là mình nuốt không trôi, nàng đang muốn mở miệng bảo hắn rời đi thì thiếu niên giống như hiểu ý nàng, vội vàng cầu xin:

“Tiên bối, xin giữ ta lại đi, thật ra tiểu nô làm tốt lắm.”

Dứt lời, hắn nhẹ nhàng kéo thắt lưng gấm bên hông, quần áo lập tức rơi xuống, lồng ngực màu lúa mạch nhắn nhủ lộ ra, hai điểm trước ngực hơi phập phồng theo hô hấp của hắn, trong chốc lát, ánh mắt vốn mang theo chút ngưng ngững ngây thơ của thiếu niên lập tức dâng lên vẻ sắc tình, mang theo chút mơ màng, khát vọng cùng chờ mong.

Tiêu Dao run rẩy, suýt chút nữa sắc nước miếng của chính mình, Cơ gia này cũng quá lợi hại rồi, rốt cuộc đào tạo thế nào mà ra được cực phẩm như vậy? Hiển nhiên, thiếu niên này vẫn chưa từng khai bao, nhưng thân sắc cùng nộ thái này lại giống như trời sinh đã có, giờ phút này nàng cảm thấy mình sai lầm rồi, tuyệt đối không thể coi thường nam tử trưởng thành đã phát dục.

Hơn nữa nam hầu này mới chỉ có tu vi Luyện Khí kỳ tăng năm tầng sáu, vì có gì lại chà đạp bản thân như thế? Xem vẻ mặt thì không giống như bị ép, không biết tại sao trong đầu nàng đột nhiên hiện lên bóng hình người nọ cả người đều là vết thương, cười cười hỏi nàng: Vết thương này đáng sợ không?

Trái tim như chìm vào thâm cốc âm u, một cảm giác khó chịu không nói cũng hiểu tràn lên.

“Ngươi đi đi, ba ngày này đừng tới quấy rầy ta thanh tu.”

Thiếu niên còn chưa biết mình làm không tốt ở đâu đã bị một cỗ lực lượng đẩy ra khỏi cửa, sau đó cửa lớn liền đóng chặt lại.

Trong nhà chính, Cơ Hạo tiến bước cô nàng Liễu Mị Nương khó chơi, sau đó nằm hể trên tháp của mình nhìn về phía Tử Y này giờ vẫn luôn muốn nói lại thôi, nói:

“Ngay từ lúc này ngươi đã tâm thần không yên, cứ nói ra suy nghĩ của ngươi đi, nơi này không có người ngoài, có gì thì nói thẳng.”

“Bùm” một tiếng, Tử Y quỳ xuống, vàng trán dán trên mặt đất: “Xin thiếu chủ cứu nô tỳ.”

Cơ Hạo kéo dài giọng, cười lạnh nói: “Ồ? Trước kia Tử Y đã đắc tội một trong bốn người bọn họ?”

“Thiếu chủ minh xét, xin thiếu chủ hỗ trợ.” Đã sớm biết chuyện gì cũng không gạt được thiếu chủ, Tử Y tiếp tục cầu xin nói.

“Bản thân chọc phải mầm mống thì tự mình giải quyết đi, bốn người kia bất luận là ai cũng đều có đại phái làm chỗ dựa, hay là Tử Y tự phụ đến mức cho rằng bản thiếu chủ sẽ bao che cho một phế vật trên chọc phiền toái khắp nơi?”

“Thiếu chủ, việc này không phải tại nô tỳ, mà là mầm mống Cơ công tử gây ra trong lần xông vào Khê Giản Cốc trước đó.” Tử Y thấy thiếu chủ không muốn hỗ trợ, chỉ đành cắn răng đem mọi chuyện đổ lên đầu Cơ Hạo Nhiên.

Đến lúc này, mặt phượng của Cơ Hạo hơi nhú, vô cùng thích thú nói: “Ồ? Xin chỉ giáo.”

“Ngày ấy, Cơ công tử phụng mệnh đến Khê Giản Cốc tìm món pháp bảo thượng giới kia, sau đó chúng ta gặp phải Tiêu Dao của Tiêu Vũ Môn ngay ở bên ngoài vòng hồng quang, lúc đó nàng ta chỉ mới ở cảnh giới Trúc Cơ kỳ đại viên mãn, Cơ công tử nổi sát tâm muốn giết người để trừ hậu hoạn, không ngờ lại đụng phải yêu tu trước kì biến hóa, cuối cùng để nàng ta trốn vào vòng hồng quang, Cơ công tử không thể không thu tay. Có điều lúc trước nô tỳ cũng ở đó, chỉ sợ khiến vị tiên bối này hiểu lầm, xin công tử cứu nô tỳ một mạng.”

Mặt phượng của Cơ Hạo hơi trầm xuống nói: “Ngươi nói lúc trước Tiêu Dao của Tiêu Vũ Môn kia chỉ có tu vi Trúc Cơ kỳ, hơn nữa còn tiến vào trong vòng hồng quang nóng rực? Vậy vì sao lúc trước không báo?”

“Vâng, nô tỳ tận mắt nhìn thấy. Lúc trước không báo là vì thiếu chủ nói không cần kể lại chuyện đấu pháp trong Cốc, hơn nữa nô tỳ cũng cho rằng người này hẳn đã chết, cho nên vẫn không nhắc tới.”

“Nàng ta chỉ có tu vi Trúc Cơ kỳ mà vẫn có thể ngăn cản viêm khí nóng rực, hơn nữa lại còn sống trở về, còn trong thời gian ngắn kết đan thành công...”

Cơ Hạo vừa tự nói, vừa suy tư điều gì, nửa ngày sau hắn mới nói với Tử Y: “Ban này nàng ta không nói gì cả, hẳn là không muốn truy cứu. Nếu sau này nàng ta nhắc lại thì đến lúc đó hẵng tính, giờ ngươi lui xuống trước đi.”

Thiếu chủ đã chịu nhà ra, hẳn là vẫn còn đường sống, nàng không dám nói thêm nữa, ngoan ngoãn lui ra ngoài.

Đội nàng rời khỏi, Cơ Hạo mới lên tiếng: “Tà Cảnh, người đến chỗ Hạ Nguyệt Hà thám thính xem nữ tử này rốt cuộc là người như thế nào.”

“Vâng, thiếu chủ.”

Trong chỗ tối có người trả lời, sau đó sau giường giống như có gió thổi qua, chớp mắt mọi thứ đã trở lại như thường.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Ưm

Ban đêm, trong phòng ánh nến chưa tắt, bên trong màn đỏ xuân sắc vô cùng, hai thân thể cùng dây dưa một chỗ, đông đưa kịch liệt. Rốt cuộc nữ tử bên dưới không chịu nổi, thở gấp một tiếng sau đó lâm vào hôn mê.

Nhưng lúc này, cửa phòng được một cơn gió mở ra, nhất thời nến đỏ vụt tắt, nam tử trên giường nhú dậy, rời khỏi thân thể của nữ tử, trầm giọng nói:

“Mọi chuyện thế nào?”

Trong góc có người lên tiếng: “Bẩm thiếu chủ, Nguyệt Hà bị đuổi về, không thể tới gần nàng ta.”

“Ba người kia thì sao?”

“Ba người kia không từ chối, tôi nay đều gọi nam hầu thị tẩm.”

Cơ Hạo thoáng nhíu mày hơi đứng dậy, tóc đen tán loạn trên thân thể đầy mồ hôi của hắn, buông xuống trước ngực, tạo nên một cảm giác dâm mỹ không nói lên lời, tay hắn nhẹ nhàng lướt trên làn da trắng tuyết của nữ tử đã ngắt xi, có chút nghi hoặc:

“Chẳng lẽ ta đã nhầm? Không đúng, nàng ta quả thật không phải xử nữ, tư liệu lấy được từ Tiên Vũ Môn hẳn không phải là giả. Tà Cảnh, người thấy chuyện này thế nào?”

“Thiếu chủ phán đoán đương nhiên sẽ không nhầm, tuy rằng tư liệu từ Tiên Vũ Môn không phải là giả, nhưng tình huống cụ thể chỉ sợ cũng không quá rõ, khó tránh khỏi có chỗ không đầy đủ, theo ý kiến của thuộc hạ có lẽ Nguyệt Hà không hợp khẩu vị nàng ta.”

Khóe môi Cơ Hạo nổi lên ý cười: “Ừ, ta cũng cảm thấy vậy, không ngờ ánh mắt của nàng ta cũng cao đấy, có lẽ là bị đám vô cực làm hư cũng không chừng. Tà Cảnh!”

“Có thuộc hạ.”

Nghe chủ nhân gọi, người trong chỗ tối trả lời.

“Lần này người tự mình đi một chuyến.”

“Thuộc hạ lĩnh mệnh.”

Lại một cơn gió nữa, cánh cửa liền đóng lại, nến đỏ sáng lên lần nữa, khóe môi Cơ Hạo vẫn duy trì độ cong như trước, lẩm bẩm:

“Ta thật muốn nhìn xem rốt cuộc cô giả vờ rụt rè hay là thật sự thông minh.”

Lúc này nữ tử dưới thân đã dần tỉnh lại, nũng nịu nói: “Thiếu chủ đang nói gì vậy, sao lại bỏ mặc ta một bên?”

Cơ Hạo cười khê nhéo nhéo mũi cô gái, lại đè lên thân thể mềm mại của nàng lần nữa.

“Bẩm thiếu chủ đang nói là ái thiếp của ta sao lại mảnh mai đến vậy, không chịu nổi hái thai.”

Tiếp theo chỉ nghe nữ tử “ừm” một tiếng, trong màn trướng ngoại trừ tiếng thở gấp của nữ tử cùng tiếng thân thể va chạm kịch liệt thì không còn âm thanh nào khác.

“Cô đang nghĩ gì vậy? Tên nam hầu kia đi rồi thì không còn tâm tư tu luyện hả? Cô phải biết rằng nếu cứ như vậy mà tu luyện thì một chút hiệu quả cũng không có.” Trong Hư không, Báo Nanh Kiếm nằm sấp, mí mắt hơi hé, khó hiểu nói: “Nếu như muốn thì vừa nảy cứ giữ hẳn lại là được, cần gì phải giả vờ rụt rè ngăn người ta ngoài cửa.”

“Không hiểu thì đừng nói bừa.” Tiêu Dao tức giận đáp lại nó, nhưng hiển nhiên vẫn có chút không tập trung.

“Cô không nói thì sao lão tử biết được?” Nó đứng lên ngồi trước mặt Tiêu Dao “Lão tử chỉ sợ ảnh hưởng tới đạo tâm của cô.”

“Tu sĩ vốn không từ bỏ thất tình lục dục, hi vọng ái ố là không thể tránh khỏi, cứ cố đè nén không bằng phóng túng ra, như vậy ý niệm trong đầu mới thông thấu, yên tâm, sẽ không ảnh hưởng tới đạo tâm đâu.”

Nhìn vẻ mặt của nàng, Báo Nanh Kiếm cũng hơi khó chịu, hơi nhẹ hai tiếng, nằm úp sấp trên đùi nàng.

“Lại nhớ Sở Tâm?”

Tiêu Dao cười tự giễu: “Rõ ràng như vậy sao?”

“Nhìn thói quen thôi, luôn phát tác theo chu kỳ, sau khi đến nếu không nổi nóng thì cũng là không tập trung, hôm nay đừng tu luyện nữa, lão tử cùng cô nói chuyện phiếm được chứ?”

“Ừ”

Nàng nhẹ nhàng gạt đầu, tấm da thú lè loi trôi nổi trong đan điền được nàng lấy ra, nhẹ nhàng vuốt ve, lại mở ra xem, cuối cùng gắt gao ôm chặt vào lòng.

Báo Nanh Kiếm ở trên đùi nàng bô bô nói gì đó, nàng không nghe rõ, nhưng trong lòng vô cùng tĩnh lặng.

Đại đạo tu tiên gian nan mà khổ cực nhưng nàng không sợ, nàng đã ném trái vô vọng nhân tình ấm lạnh, nhìn thấu đủ loại quy tắc tàn khốc, dù thế nào nàng đều kiên cường đứng thẳng chống đỡ đến khi mọi chuyện trôi qua, nhưng thì thoảng cũng có lúc quá cô đơn, nàng cần một chút ấm áp, ví dụ như tiếng cười nhai của Báo tử hay là phần tình cảm ấm áp mà nàng đang ôm trong lòng.

Tuy rằng tu sĩ không cần ngủ, nhưng Tiêu Dao vẫn nhắm mắt lại. Ngày hôm sau, nàng tập trung toàn bộ tinh thần lặp lại quá trình tu luyện buồn tẻ, Báo Nanh Kiếm thấy nàng không sao, liền nhàn nhã tự đắc nằm úp sấp ngủ. Ngay trưa hôm đó, đột nhiên ngoài cửa có người gọi:

“Xin hỏi Tiêu cô nương có đó không?”

Báo Nanh Kiếm là người đầu tiên cảnh giác bò dậy, tuy rằng ngoài cửa có thiết lập cấm chế, cộng thêm một tầng ngăn cách giữa Hư không với bên ngoài nhưng cẩn thận vẫn hơn, nó và Tiêu Dao liếc nhau một cái, cả hai đồng thời ra khỏi Hư không, sau khi xác nhận không bại lộ gì Tiêu Dao mới sửa sang lại quần áo tiến đến mở cửa.

Ngoài phòng ánh nắng tươi sáng chiếu lên người nam tử ngoài cửa, làm nổi bật một đầu tóc ngắn hơi phiếm sắc xanh cùng khuôn mặt bảo thạch lấp lánh chói mắt của hắn.

Từ xưa đến nay thân thể là cha sinh mẹ dưỡng, không thể phá hoại, đây cũng là một cách tận hiếu. Cho nên dù là ở giới tu tiên đại lục Thái Cổ thì Tiêu Dao cũng chưa bao giờ thấy có người cắt tóc, trừ phi là hòa thượng, nhưng nam tu này mặc dù tóc ngắn nhưng không ngắn tới mức đầu trọc, tóc mái trên trán hơi xoắn khiến hắn có một vẻ phong tình dị tộc, hiển nhiên người này vô cùng hợp với tóc ngắn, mái tóc ngắn hoàn toàn tôn lên ngũ quan cương nghị tuấn mỹ của hắn. Cả người hắn tạo cho người ta cảm giác sạch sẽ gọn gàng, chiều cao hơn tám thước, vai rộng hông thon, vừa nhìn là biết trước khi tu đạo đã luyện qua công phu nơi thế tục, tu vi cũng là Kim Đan sơ kỳ, người mặc một tấm ngoại bào màu trắng thêu hoa tím trên ngực thêu một chữ “Địa”.

Nhìn nam tử mặt mang nét cười, Tiêu Dao cũng lễ phép cười lại, nói: “Không biết đạo hữu tìm tại hạ có chuyện gì?”

“Thiếu chủ nghe nói Tiêu cô nương không thích Nguyệt Hà hầu hạ, cho nên đặc biệt bảo tại hạ đến hầu hạ cô nương, tại hạ họ Cơ, tên Tả Cảnh.”

Nguyệt Hà? Hắn là tên của thiếu niên hôm qua, Tiêu Dao cười hí mắt trong lòng thầm nghĩ, xem ra hôm qua vị cô nương áo tím đã nói mọi chuyện cho Cơ Hạo biết, nếu không hẳn sao nữ gọi một đệ tử cấp “Địa” tới hầu hạ mình.

“Ý tốt của Cơ thiếu chủ, tại hạ xin nhận, chỉ là tại hạ xưa nay đã quen độc lai độc vãng, cho nên không thích có người hầu hạ, cũng không phải lỗi của thiếu niên hôm qua, nhờ Tả Cảnh đạo hữu nói một tiếng với Cơ thiếu chủ, hai ngày này một mình Tiêu Dao dạo quanh là được, không cần phiền tới người khác.”

Thấy Tiêu Dao từ chối, Tả Cảnh cũng không tỏ ra bất ngờ, vẫn hé ra khuôn mặt tươi cười như trước nói: “Ra là thế, trước đó không tìm hiểu kỹ sở thích của cô nương là chúng ta sơ sót rồi, được rồi, lát nữa tại hạ trở về sẽ báo cáo với thiếu chủ không để người khác tới quấy rầy Tiêu cô nương thanh tu nữa. Chỉ là không biết Tiêu cô nương có chịu cho tại hạ một cơ hội bù đắp không?”

Ồi, quả nhiên thủ đoạn của nam tử trước mặt cao hơn thiếu niên hôm qua không ít, Tiêu Dao làm bộ hứng thú hỏi: “Xin đạo hữu chỉ giáo?”

Tả Cảnh cười vươn tay làm một tư thế mời.

“Hôm qua nghe tiểu đồng dẫn đường nói cô nương hình như có chút hứng thú với lần tuyển đệ tử nhập môn này của Cơ gia, hay là để tại hạ dẫn đường mang cô nương đi thăm thú một vòng, không biết có vinh dự được đón tiếp Tiêu cô nương?”

Đi hay là không? Nhìn gương mặt cương nghị của Tả Cảnh, Tiêu Dao cười sáng lạn nói: “Tả Cảnh đạo hữu đã đón tiếp nồng hậu như thế, nếu tại hạ lại từ chối không khỏi có chút thất lễ, vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh, phiên đạo hữu dẫn đường.”

Hôm nay thời tiết không tệ, ra ngoài dạo thị phường hoặc là đi đập thanh đều là những lựa chọn không tồi, hoặc là cứ đi dạo vòng quanh một chút, hấp thu dương khí trong thiên địa cũng không tệ. Dọc đường đi hai người tùy tiện hàn huyên một vài vấn đề vô thưởng vô phạt, lúc này Tiêu Dao mới biết một vài tin tức đơn giản như Cơ gia ở Phụng Dương chỉ có tu sĩ Kim Đan kỳ mà không có vô cực Nguyên Anh kỳ, các tu sĩ Nguyên Anh đều ở chỗ khác, đồng thời, trước mắt Cơ gia tổng cộng có bảy vị thiếu chủ, dựa theo tuổi tác cùng thực lực thì Cơ Hạo xếp thứ hai.

Điều khiến Tiêu Dao cảm thấy không ngờ là ngoài mấy vấn đề vụn vặt này, Tả Cảnh không hề nhắc đến hay ám chỉ chuyện trong Khê Gian Cốc, giống như thật sự chỉ cùng mình nói chuyện phiếm, xuất phát từ chân tâm thật lòng thật ý mời mình đi dạo.

Hơi liếc mắt nhìn Tả Cảnh luôn giữ vẻ không kiêu ngạo không siểm nịnh, dáng người hần cao ngất, khuôn mặt hoàn mỹ hơn nửa càng ngày càng lộ ra vẻ quan tâm săn sóc cùng với nụ cười sang sảng trên mặt, nếu không phải Tiêu Dao từ lâu đã không còn là thiếu nữ hoài xuân thì chỉ sợ đã sinh ra tình cảm nhân nhật với hần, “Mỹ nam kế” này đúng là cao!

Đương nhiên, nếu không có nhân tố bề ngoài này thì lại là một vấn đề khác. Bất luận là đại thế gia như Cơ gia hay Mộ Dung gia thì đều có những khác biệt với môn phái như bọn họ, đặc biệt là trên phương diện chọn đạo lộ, tất cả đều phải đặt lợi ích gia tộc làm trọng, đối tượng không chỉ tu vi cao mà tướng mạo cũng phải ở mức cực phẩm, cho nên bình thường trong gia tộc tu tiên tuấn nam mỹ nữ nhiều vô kể, không giống các môn phái, đệ tử đều là chọn từ thế tục, đáng vẻ muôn hình muôn dạng.

“Tiêu cô nương, chúng ta đến rồi, nơi này chính là sân thử luyện của nhóm quý tộc thế tục.”

Cùng mỹ nam du ngoạn, thời gian trôi qua thật nhanh, chỉ chớp lát bọn họ đã đến trước một tòa đại điện. Trên điện phủ treo một tấm bảng hiệu to lớn, viết ba chữ vàng “Điện thử luyện”, trong điện rộng mênh mông, đại điện do 6 đại trụ bằng long chống đỡ, khiến cho người ta cảm giác nơi đây chính là điện triều nơi hoàng đế phàm giới khảo khoa cử, khám điểm Trạng Nguyên.

Tiêu Dao tùy ý đánh giá một vòng, phát hiện bên trong tất cả đều là người, không chỉ thế, bên ngoài còn một đám phó dịch theo hầu công tử “đi thử” không được phép đi vào.

Đang định đi vào, thần thức của nàng liền phát hiện một tên phó dịch đang vụng trộm đánh giá mình.

Ồ, người này chẳng phải là xa phu hôm qua đó sao? Nhất thời, nàng hơi nheo mắt, cười cười nhìn về phía tên xa phu kia.

Tiêu Dao thừa nhận mình có chút hẹp hòi, nhưng thấy tên xa phu kia bị dọa mặt trắng bệch, trong lòng nàng vẫn thích thú vô cùng.

“Tiêu cô nương, chuyện gì mà cười vui vẻ vậy?”

Hiển nhiên chỉ một động tác nhỏ cũng bị hần phát hiện, Tả Cảnh theo ánh mắt của nàng nhìn về phía tên xa phu kia, hơi nhíu mày.

Chỉ một cái liếc mắt như vậy, ngay cả thời gian để Tiêu Dao mở miệng giúp hần thoát thân cũng không có, xa phu kia lập tức “bùm” một tiếng, quỵ xuống dập đầu hô lớn: “Tiên cô tha mạng, là tiểu nhân có mắt như mù!”

Người này cũng quá nhát gan, nàng vốn không có ý định bắt chẹt hần trước mặt mọi người, chỉ muốn cho hần biết sau này chớ lại ý thế hiếp người, nhìn thấy mình cũng đủ khiến hần khùng hoảng tinh tảo rồi, không ngờ mọi chuyện lại bị hần làm rối beng lên.

Động tác của xa phu quá lớn khiến mọi người ở ngoài điện đều chú ý, ngay cả Cơ Vận Hạo phụ trách đợt thử luyện cũng đi ra xem xét. Khi nhìn thấy Tả Cảnh, hần liền cung kính hành lễ: “Thuộc hạ bái kiến Tả Cảnh công tử, không biết có chuyện gì mạo phạm tới công tử, xin để tiểu nhân thay công tử xử lý.”

“Bảo hần tự nói.”

Giọng nói của Tả Cảnh vẫn bình tĩnh không xao động, nhưng Tiêu Dao vẫn chú ý tới con ngươi hần trong nháy mắt trở lên thâm trầm, lãnh khốc vô tình, hiển nhiên vẻ mặt này của hần so với vẻ mặt tươi cười ban nãy còn tự nhiên hơn.

Xa phu run rẩy kể lại chuyện hôm qua gặp phải Tiêu Dao, sau đó còn không ngừng dập đầu nhận sai, cầu xin tha thứ.

Thấy dòng máu đỏ sẫm chảy ra từ trán hần, Tiêu Dao thoáng nhăn mi, trong lòng có chút không vui.

Lúc này Tả Cảnh lên tiếng: “Phàm nhân đệ tiện mà dám cả gan mạo phạm cô nương, không biết Tiêu cô nương muốn xử trí hần thế nào, Cục Hình Đường cách nơi này không xa, Cơ gia nhất định giúp cô nương hả mối giận này.”

Mặc dù Tiêu Dao vẫn tươi cười nhưng trong lòng vô cùng chán ghét chuyện này, càng không muốn Tả Cảnh mượn chuyện này lấy lòng mình.

“Thôi bỏ đi, người không biết vô tội, chỉ cần hần chịu nhận lỗi với ta, đồng thời lập lời thề sau này không bao giờ cáo mượn oai hùm, chớ cậy gần nhà, gả cậy gần chuông, là được.”

“Tuy rằng Tiêu cô nương khoan hồng độ lượng, nhưng Cơ gia không thể không có gia quy.”

Tà Cảnh cười cười với nàng, sau đó ra lệnh cho Cơ Vân Hạo:

“Cơ Tam chương sự, nhanh chóng điều tra xem kẻ này là phó dịch của ai, sau đó gọi chủ tử của hắn tới gặp ta!”

Bạn đang đọc truyện *Chạm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Xuất phát

Chẳng bao lâu sau, một công tử trẻ tuổi thông thả bước tới, cung kính hành lễ với Tà Cảnh và Tiêu Dao: “Ngân Khê Bình gia - Cơ Nguyệt bá kiến hai vị tiên giả. Kẻ này là xa phu đánh xe cho tiểu bối, trước kia vẫn luôn ở nơi hẻo lánh của Bình gia nuôi ngựa nên trước khi tới Phụng Dương cũng chưa từng trải cảnh đời, không biết hắn đắc tội hai vị tiên giả thế nào? Chắc chắn tiểu bối sẽ nghiêm trị.”

Tiêu Dao cẩn thận đánh giá nam tử trước mắt, thấy hắn mặt như Phan An, môi đỏ răng trắng, mắt hạnh ẩn tình, hoàn toàn là dáng vẻ của một công tử tuấn mỹ phong lưu, hơn nữa người này không sợ hãi không hoảng hốt, nói chuyện đâu vào đấy, sắc mặt không đổi, lạnh như núi băng, so với tên xa phu luôn run rẩy vẫn còn dùng sức khấu đầu kia trấn tĩnh hơn biết bao nhiêu. Từ điểm này có thể thấy rằng trong đám phạm nhân hắn cũng được xem như một nhân vật.

Tà Cảnh cũng đánh giá nam tử trước mắt một vòng, sau đó bình tĩnh nói: “Hắn người chính là Nguyệt công tử rất được chú ý lần này? Đơn lĩnh căn hệ một, tư chất quả thật không tệ, nhưng người có biết Tiêu cô nương mà tên phó dịch của người đắc tội hôm qua chính là khách quý của nhị thiếu chủ?”

Nghe đến nhị thiếu chủ, lúc này sắc mặt Cơ Nguyệt mới hơi biến đổi nhưng lập tức bị hắn khắc chế lại, quay sang nhận lỗi với Tiêu Dao:

“Hôm qua gia nô vô lễ mạo phạm, tiểu bối cũng có một phần trách nhiệm, lúc này xin thỉnh tội với thượng tiên, Cơ Nguyệt nguyện ý nghe theo thượng tiên an bài.”

Ngay từ mệnh lệnh hắn đưa ra hôm qua có thể nhận thấy rằng người này tâm tính cao ngạo, tự thấy bản thân rất cao, nhưng lúc này lại không chút do dự trực tiếp cúi đầu nhận sai thỉnh phạt, tuyệt đối không cãi chày cãi cối, cái gọi là đại trượng phu có được dẫn được hắn là đây, sau này nếu cơ duyên tốt không chừng còn có thể phá kén thành bướm.

Mọi chuyện đến nước này vốn không phải chủ ý của Tiêu Dao, quan điểm của nàng vẫn như cũ, chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, tác phong vẫn ôn hòa nói: “Chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ, hai bên cũng không tổn thất gì, bảo hắn xin lỗi ta, sau đó thì không tái phạm là được.”

Thấy Tiêu Dao không muốn truy cứu trách nhiệm, trên mặt Cơ Nguyệt hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng trong chớp mắt đã khôi phục như thường nói: “Thượng tiên trạch tâm nhân hậu, tiểu bối vô cùng bội phục! A Đức còn không mau qua đây nhận lỗi với thượng tiên!”

A Đức kia nghe vậy vội vàng sợ chết khiếp lại đây, không ngừng dập đầu “bang bang” trước Tiêu Dao.

“Tiên cô, thượng tiên, là do cầu nô tài có mắt như mù, tiểu nhân xin bồi tội với tiên cô, tiểu nhân cam đoan sau này không dám chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng, hoành hành ngang ngược nữa, về sau đi đường nhất định sẽ đi đường vòng, đa tạ tiên cô khai ân tha cho ta một mạng. Kiếp sau tiểu nhân nhất định làm trâu làm ngựa trả lại ân đức của tiên cô!”

Tiêu Dao nhìn dáng vẻ chật vật của hắn, trong lòng có chút bi thương, lại càng thêm hiểu được trong giới tu tiên thực lực cùng quyền thế quan trọng cỡ nào. Nếu như nàng vẫn là cô gái nghèo khổ ở Tiêu gia thôn ngàn năm trước, có lẽ hôm nay ngay cả cơ hội biện minh cũng không có mà đã bị người ta đánh chết tươi, nay nàng có thể đứng ở chỗ này nhận lễ bồi tội của người ta, chẳng phải vì nhân nghĩa mỹ đức mà mọi người coi trọng như thời thượng cổ mà là nhờ một thân tu vi Kim Đan kỳ cùng bối cảnh đệ nhất đại phái sau lưng.

Buồn bã? Bi ai? Những chuyện như vậy nàng đã nhìn đến chết lặng, nhưng trên con đường đại đạo trường sinh này nàng vẫn phải tiến về phía trước. Trên đời này vốn không còn đường lui, bất luận là nữ đồng ngây thơ rực rỡ hay thiếu nữ lạnh lùng cao ngạo, nàng đều không thể trở về.

Tiêu Dao hơi thất thần, Tà Cảnh đứng bên cạnh đều nhìn vào trong mắt, hắn dùng ngữ khí không thể nghi ngờ nói với Cơ Nguyệt:

“Người dẫn hắn xuống đi, dù sao cũng là người Bình gia người, xử lý thế nào thì tùy người nhưng để trừng phạt thì tư cách trừng cử năm nay của người bị hủy bỏ.”

Lời này giống như sấm sét giữa trời quang, mọi người cùng ồ lên, ngay cả Cơ Nguyệt luôn bình tĩnh cũng trắng bệch cả mặt, không tự giác nắm chặt tay, các đốt ngón tay bị nắm đến trắng bệch.

Tà Cảnh hứng thú nhìn vẻ mặt đột biến của hắn, định xem hắn định xử lý thế nào.

Giống như mất rất nhiều khí lực, Cơ Nguyệt mới bình ổn lại tâm cảnh, cấp bậc lễ nghĩa không giảm nói: “Xin hỏi thượng tiên, chỉ là mất đi tư cách năm nay chứ không phải là vĩnh viễn mất đi tư cách đúng không?”

Đấy mắt Tà Cảnh hiem khi lộ ra ý cười thân nhiên. nói:“Đúng, chỉ có năm nay.”

“Đa tạ thượng tiên khai ân, lần này trở về tiểu bối nhất định sẽ quản giáo hạ nhân thật tốt! Thượng tiên, cáo từ.”

Cuối cùng hẳn không nói không cầu xin, hành đại lễ với Tà Cảnh sau đó dẫn A Đức rời khỏi điện thử luyện.

Chẳng qua chỉ là một trận phong ba nhỏ, điện thử luyện lập tức khôi phục trật tự như cũ bắt đầu tuyển chọn và thí, Tiêu Dao thoáng nhìn một chút sau đó theo Tà Cảnh dạo quanh rồi trở lại sương phòng phía Tây.

Trước khi vào phòng, Tiêu Dao khách khí nói:“Đa tạ Tà Cảnh đạo hữu đã cùng ta đi dạo, nhờ đạo hữu chuyển lời tới nhị thiếu chủ, cảm ơn hẳn đã nồng nhiệt tiếp đón, hai ngày sau Tiêu Dao nhất định sẽ đến đứng giờ.”

“Tiêu cô nương khách khí rồi, thật sự thì tại hạ cảm thấy rất có lỗi với cô nương, vừa đi vào Phượng Dương đã gặp phải chuyện không vui như vậy, hai ngày này thỉnh cô nương đừng khách khí, cứ coi nơi này như nhà của mình, nếu cần gì thì có thể gọi tại hạ bất cứ lúc nào.”

Tà Cảnh mỉm cười trả lời, nụ cười tươi sáng cùng chiếc khuyên tai bảo thạch lấp lánh khiến nàng lóa mắt.

Cửa chậm rãi đóng lại, cùng lúc đó, nụ cười trên mặt Tà Cảnh biến mất không thấy dấu vết, thay vào đó là khuôn mặt lạnh lùng cùng đôi mắt lạnh như băng.

Trong nháy mắt, một cơn gió nhẹ thổi qua, người liền biến mất không thấy bóng dáng.

Cùng lúc đó, Tiêu Dao ở bên trong liếc mắt nhìn cánh cửa gỗ khắc hoa, nhẹ giọng nói: “Người đã đi rồi! Chuyện này người thấy thế nào?”

“Lão tử?” Báo Nanh Kiểm lùi lùi biếng đười thất lưng, nhô đầu ra: “Đại khái là ăn no ngủ mỏi, không có việc gì làm. Lão tử thấy hẳn toàn nói mấy chuyện vớ vẩn không đâu ra đâu, cái gì cũng không hỏi, rõ ràng cả người toàn là nhuệ khí* mà còn ra sức cười cười, giống hệt cô, nhìn thôi cũng khiến lão tử đau trứng.”

*nhuệ khí: khí thế sắc sảo, mạnh mẽ

Tiêu Dao buồn cười, xem ra miệng báo vĩnh viễn không thể phun nga voi*, nàng vỗ đầu nó nói:

* câu này chế từ câu miệng “chó không phun được nga voi”, ý chỉ từ miệng người xấu thì chẳng bao giờ nói được mấy lời tốt đẹp

“Thôi vậy, trước mắt bọn họ hẳn là không thể tra ra điều gì, chúng ta cũng không cần buồn lo vô cớ, mọi chuyện cứ làm như bình thường đi, cái này gọi là bình đến tướng chặn, nước dâng thì đất chặn, để xem sau này bọn họ có động tĩnh gì rồi tính.”

Tiêu Dao và Báo Nanh Kiểm lại tiến vào Hư không tiếp tục tu luyện, mà Tà Cảnh thì trở về bên cạnh Cơ Hạo.

“Thế nào?”

Cơ Hạo ngắm nghía chiếc bạch ngọc tiêu vừa làm, lùi lùi hỏi.

“Bẩm thiếu chủ, theo thuộc hạ thấy nàng ta và tin tức lấy được từ Tiên Vũ Môn có chút không khớp. Thứ nhất, tuy rằng nàng ta không phải là xử nữ nhưng không có dấu hiệu bị người khác thái độ, khí sắc hùng hậu no đủ, có thể thấy căn cơ tu đạo vô cùng ổn định, hẳn là ít sử dụng linh dược phụ trợ, cả người đều nhờ tu luyện thật sự mà thành. Thứ hai, nàng ta không giống kiểu người không biết tiến thủ, giỏi về nịnh nọt như lời Tiên Vũ Môn nói.”

Nghe thủ hạ của mình đánh giá đối phương khá cao, Cơ Hạo không khỏi cảm thấy hứng thú, giờ lên khoe miệng.

“Hiem khi Tà Cảnh lại đánh giá cao một nữ tử như vậy. Thế theo người, nàng ta là người như thế nào? Có khả năng chống lại vòng hồng quang mà Tử Y nói, thậm chí thoát khỏi tay yêu tu trước kì biến hòa, lấy đi món pháp bảo thượng giới kia không?”

“Bên ngoài nàng ta có vẻ hiền lành nhu thuận rất dễ ở chung, nhưng kì thật là người tâm tư kín đáo, tâm đề phòng người khác vô cùng mạnh, khó bị tình cảm chi phối. Khi tùy tiện tán gẫu vài vấn đề với thuộc hạ, nàng ta trả lời đến một giọt nước cũng không lọt, trước sau đều suy tính cẩn thận. Về phần năng lực, bởi vì chưa đấu pháp nên bên ngoài nhìn không ra. Nghe những gì Tử Y mô tả về vòng hồng quang thì chỉ sợ ngay cả tu sĩ Kim Đan kỳ cũng không thể ở trong đó một thời gian dài, huống hồ lúc đó nàng ta mới là tu sĩ Trúc Cơ kỳ, thuộc hạ cảm thấy khả năng nàng ta lấy được pháp bảo thượng giới không lớn.”

Cơ Hạo vừa nghe vừa dùng bạch ngọc tiêu gõ gõ vào lòng bàn tay, thầm nghĩ: “Người làm việc ta đương nhiên yên tâm, có lẽ lúc đó trên người nàng ta cũng có thứ pháp bảo nào đó, nhưng thả rằng tin còn hơn là không, kể tiếp đến đại hoạn vô cùng nguy hiểm, lúc đó không lo nàng ta không xuất ra bản lĩnh, chúng ta chỉ cần cẩn thận quan sát là được. Đúng rồi...”

Hắn đột nhiên nhìn về phía hộ vệ trung thành của mình, trong mắt hiện lên ý cười.

“Nàng ta không giữ Tà hộ vệ ở lại thị tẩm sao?”

Tà Cảnh hơi giật mình, lập tức về mặt thoáng mắt tự nhiên nói:“Nàng ta vô cùng đề phòng thuộc hạ, đương nhiên sẽ không cho thuộc hạ cơ hội nắm

được nhờ điểm gì, chỉ sợ phải thiếu chủ tự thân xuất mã mới có thể đánh vỡ lòng phòng bị của nàng ta.”

“Nàng ta?” Cơ Hạo có chút trào phúng, cong cong khóe miệng “Nếu là đóa bạch liên hoa Phương Úc Dao của Tiên Vũ Môn thì ta còn hơi hứng thú, nhưng nàng này tư sắc chỉ ở mức trung đẳng, cũng chẳng phải đệ tử tinh anh của môn phái, không đáng.”

“Chẳng qua cũng chỉ là một tu sĩ Kim Đan sơ kỳ, không cần quá để ý, cứ thuận theo tự nhiên đi. Trước mắt chỉ cần nghỉ xem sau khi đến đại hoang làm thế nào để lấy được tin tình báo. Lần này người đi cùng ta, hai ngày nữa là xuất phát, những việc còn chưa xong thì giao lại cho Từ Y là được, người lui xuống chuẩn bị đi.”

“Thuộc hạ tuân mệnh.”

Tả Cảnh cung kính lui ra, Cơ Hạo buông ngọc tiêu trong tay, đứng dậy khoanh tay trước cửa sổ, cười khẽ tự nói:

“Hy vọng nhiệm vụ lần này đừng quá nhàm chán.”

Ngày thứ ba, trời còn chưa sáng hẳn, Tiêu Dao đã đến nơi tập trung, Lữ Phụng và Triệu Hiến đã đứng chờ trước đó, Lữ Phụng nhìn thấy nàng liền hơi gật đầu xem như chào hỏi, mà Triệu Hiến thì vẫn dửng dưng không coi ai ra gì như cũ, giờ chỉ chờ Liễu Mị Nương và Cơ Hạo đến là có thể xuất phát.

Lại qua một nén nhang, Tiêu Dao nhìn thấy cách đó không xa Liễu Mị Nương lác lác thân hình như rắn nước, kiều mỵ như nàng dâu nhỏ đi bên cạnh Cơ Hạo, thỉnh thoảng lại nói chút gì đó với hắn, mà theo sau Cơ Hạo là Tả Cảnh cương nghị trầm ổn.

Nhìn thấy ba người đã tới, Cơ Hạo cười nói: “Nếu người đã đến đủ thì chúng ta cùng xuất phát đi.”

Triệu Hiến đã chờ đến không còn kiên nhẫn từ lâu, hắn là người đầu tiên gọi ra pháp bảo phi hành – một chiếc hồ lô lớn màu nâu, vừa ngồi lên đã giục giã: “Bớt nói nhảm đi, xuất phát thì xuất phát, đừng có mà lằng nhằng.”

Lần đầu tiên Tiêu Dao nghe tiếng hắn nói chuyện, giọng nói của hắn khàn đặc, giống như cổ họng bị lửa thiêu vậy, ngữ điệu vừa cứng nhắc lại lạnh lẽo, khiến cho người nghe cực kì không thoải mái.

Cơ Hạo lơ đãng cười cười

“Không ngờ Triệu đạo hữu lại là người nóng tính như vậy. Cũng được, có gì thì vừa đi vừa nói.”

Ngay khi năm người còn lại định tề ra pháp bảo thì một giọng nữ mềm mại hô lên: “Hạo ca ca, đợi ta với, ta cũng muốn đi cùng ca ca.”

Bạn đang đọc truyện *Chậm Rãi Tiên Đô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trước đây tớ có đọc bộ "Ai bảo quan kinh thành có tiền có thật", trong đấy có một đoạn về nữ quan Đồng Tiêu Dật mà tớ rất thích đó là:

"Hôm Đồng Tiêu Dật rời cung, thời tiết đã ấm dần, dương liễu đâm chồi, vạn vật sống lại, hoàn toàn là điềm tốt. Nàng không giống Mạnh Cảnh Xuân, biết cách hưởng thụ năm tháng yên vui; cũng không giống Thẩm Thời Linh, của nặng hơn người, một lòng chỉ cầu làm ăn phát đạt, không hề ý lại nhà chồng. Con đường mà nàng muốn đi, vào thời niên thiếu nàng đã vẽ xong phương hướng. Người đã tới ba mươi, trong phút mỗi một ngấn gối, nàng mong muốn được ở cạnh người mình yêu, cố gắng thỏa hiệp, nhưng rồi lại phát hiện lòng mình vẫn còn đặt trên con đường thời niên thiếu kia."

Edited by Diệp Nhượng Giai-

Cảm thấy rất thần phục Đồng Tiêu Dật, một cô gái vào triều làm quan hơn mười năm bởi chí hướng của nàng chính là đem đến một cuộc sống ấm no cho người dân đất Sở.

P/S: Ngoài ra đêm qua tớ mới đọc thêm bộ "Trở về nơi tình yêu bắt đầu" thấy hay quá đi mất, ai chưa đọc thì thử tham khảo xem sao nhé 🍵

Chương 45: Chiếc thùng thần kì

Một cô gái xinh đẹp mặc váy dài vàng nhạt hơi bĩu môi chạy về phía bọn họ, đảo mắt đã đi tới trước mặt Cơ Hạo, vô cùng thân thiết túm ống tay áo của hắn lắc lắc: “Hạo ca ca, không phải đã nói là cùng đi sao? Sao không báo cho Chân Chân một tiếng mà đã lén lút chạy đi rồi? Nếu không phải tiền bối bên cạnh phụ hoàng nói với Chân Chân thì chỉ sợ lần lịch lãm này ta đã bị Hạo ca ca bỏ rơi rồi.”

Thấy cô gái không coi ai ra gì mà làm nũng với Cơ Hạo, ngoại trừ Tiêu Dao, ba người còn lại trong đội đều nhăn mi nhíu mày, Liễu Mị Nương cười lạnh

neoh mắt đánh giá cô gái.

“Lần này là nhiệm vụ, không phải lịch lãm. Nơi chúng ta phải đến là đại hoàng của yêu tu, vô cùng nguy hiểm, tu vi Trúc Cơ kỳ như cô không thể tiến vào.”

Cơ Hạo làm biếng không trả lời, vẻ mặt vẫn như cũ, bất luận là về không vui của mọi người hay cô gái vẫn làm nũng bên cạnh đều không ảnh hưởng đến cảm xúc của hắn.

“Có Hạo ca ca ở đây, Chân Chân không sợ. Ta tin Hạo ca ca nhất định sẽ bảo vệ ta thật tốt, nếu không lúc đó Chân Chân bị thương, phụ hoàng sẽ nổi giận, hi hi, Hạo ca ca cũng sợ đúng không?”

Cô gái cười đến thiên chân rực rỡ, hoàn toàn không biết lời mình vừa nói nực cười cỡ nào. Ngay cả Triệu Hiến vốn không coi ai ra gì cũng không nhịn được liếc nàng ta vài lần.

Tu sĩ trong giới tu tiên Thái Cổ đều biết trong mắt tu sĩ bọn họ phạm nhân chẳng qua chỉ là con kiến, chứ đừng nói là đại gia tộc tu tiên như Cơ gia. Cho dù là một tu sĩ Trúc Cơ kỳ nhỏ thì cũng không đặt dám phạm nhân vào trong mắt, cho dù người đó là có hoàng đế đi chăng nữa!

“Hạo ca ca, huynh mang ta đi đi mà, cả ngày đều ở trong cung tu luyện, Chân Chân sắp buồn chết rồi, Chân Chân cam đoan tuyệt đối sẽ không gây thêm phiền toái cho Hạo ca ca.”

Cô gái mở to mắt, đáng thương khẩn cầu, nếu cứ tiếp tục dây dưa như vậy thì chỉ sợ đến lúc mặt trời lặn cũng không khởi hành được. Triệu Hiến là người đầu tiên không kiên nhẫn nói: “Cơ đạo hữu, rốt cuộc là đi hay không đây? Nếu đạo hữu còn chuyện chưa xử lý xong thì bốn người chúng ta đi trước, đợi đến đại hoàng rồi hội hợp được chứ?”

Nhìn sắc mặt không tốt của Triệu Hiến, lại nhìn cô gái đầy chờ mong lôi kéo tay áo của mình, Cơ Hạo cười nói: “Triệu đạo hữu nói gì vậy, thân là đội trưởng, tại hạ không thể trốn tránh trách nhiệm, đương nhiên phải cùng đi với chư vị. Vậy bây giờ xuất phát luôn đi.”

Triệu Hiến hừ lạnh một tiếng không thêm nhắc lại, trong chớp mắt vô hồ lô đã biến thành một vệt hồng quang độn khỏi Cơ gia.

Hiển nhiên Lữ Phụng cũng có chút khó chịu, lắc đầu nhẹ giọng lầm bầm “Cái thế đạo gì thế này? Cũng chẳng phải du ngoại đập thanh, thế mà còn mang theo người nhà.”

Sau đó lão cũng té ra pháp bảo phi hành của mình – một chiếc quạt trường làm từ cây mây, sau đó vững vàng ngồi lên đuôi theo bước chân Triệu Hiến.

Hai người còn lại là Tiêu Dao và Liễu Mị Nương đều nhìn về phái Cơ Hạo, xem hắn quyết định thế nào.

“Muội muốn đi theo cũng được, chỉ là nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì tự chịu trách nhiệm. Tà Cảnh, trông coi nàng ấy cẩn thận!” Cơ Hạo thần nhiên bỏ lại một câu, vỗ vỗ túi trữ vật, một chiếc thuyền rồng hoa lệ liền xuất hiện trước mặt mọi người.

Cô gái le lưỡi, làm mặt quỷ về phía hắn.

“Hừ, thật nhỏ mọn, ta không tin đến lúc đó huynh sẽ không bảo vệ ta. Cho dù huynh không bảo vệ ta thì cũng đừng quên còn có Tà Cảnh nữa!”

Mặc dù nàng nói thầm nhưng mấy người đều nghe được. Tiêu Dao thờ dãi trong lòng: Đúng là cô công chúa ngây thơ khờ khạo. Người không rành thế sự như vậy nếu không phải từ nhỏ đã được bảo vệ vô cùng cẩn thận thì chính là trời sinh ngu ngốc. Hiển nhiên, cô nương này là loại người đầu tiên, nàng ấy thậm chí còn đơn thuần hơn Tiêu Dao trước kia.

Liễu Mị Nương cũng nhìn thấu bản tính của cô gái, khi thấy đối phương chẳng thể trở thành mối uy hiếp cho mình, nàng quyen rũ cười cười lắc thân mình như rần nước đi tới bên cạnh Cơ Hạo, nũng nịu nhỏ giọng nói: “Cơ công tử, pháp bảo phi hành này là đạo khí trung phẩm sao?”

“Ánh mắt Liễu đạo hữu quả thực vô cùng sắc bén. Đây quả thật là một món đạo khí phi hành trung phẩm.” Cơ Hạo lễ độ cười cười đáp lời nàng.

“Ôi, đúng là làm tiểu nữ ghen tị muốn chết. Như tiểu nữ đây cũng chỉ có một món pháp bảo phi hành, mà lại còn là bảo khí thượng phẩm, tốc độ kia chậm đến mức tiểu nữ cũng xấu hổ không muốn lấy ra. Khiến cho người khác chê cười là chuyện nhỏ, nhưng chậm trễ hành trình mới là chuyện lớn.”

Liễu Mị Nương giả bộ thờ dãi, mắt lại vụng trộm nhìn sắc mặt Cơ Hạo

Ám chỉ rõ ràng như vậy sao Cơ Hạo lại không hiểu, hắn cười mời nói: “Đạo khí trung phẩm này tuy rằng tốc độ không bằng một vài món đạo khí hạ phẩm khác nhưng thắng ở chỗ rộng rãi, lúc phi hành cũng rất vững vàng. Nếu Liễu đạo hữu chỉ có một món bảo khí phi hành thượng phẩm lại không chê pháp bảo của ta nhiều người thì mời đạo hữu cùng lên.”

“Pháp bảo thoải mái như vậy, nếu không ngồi nhất định bị trời phạt, vậy tiểu nữ cung kính không bằng tuân mệnh, đa tạ Cơ đạo hữu đã cứu nạn.”

Nàng cười quyen rũ, yêu kiều khom người tạ lễ, vì ngoại bào trẻ ngọc nên bộ ngực sữa như dương chi bạch ngọc cứ thể hiện ra sinh động, ngay cả Tiêu Dao cách đó không xa còn nhìn rõ mồn một chứ đừng nói là Cơ Hạo gần ngay trước mặt.

Nhưng Cơ Hạo vẫn bình tĩnh, từ đầu tới cuối trên mặt vẫn là nụ cười lười biếng. Đột nhiên hắn xoay người nói với Tiêu Dao: “Giờ chỉ còn lại Tiêu đạo hữu, không biết đạo hữu có muốn ngồi chung với tại hạ?”

Nói thật, Tiêu Dao đợi đến lúc này không phải vì muốn xem diễn hoặc ngồi ké đạo khí trung phẩm gì cả. Chẳng qua là pháp bảo phi hành của nàng thật sự quá đáng khinh, ngại không muốn người khác nhìn thấy, hơn nữa còn một nguyên nhân khác đó là: Chỉ sợ trước kia Cơ Hạo đã nhìn thấy pháp bảo của nàng, sau đó theo ấn tượng mà nhìn ra manh mối nào đó. Nàng vốn định chờ bọn họ rời đi mới lấy ra “Thùng rửa chân” rồi yên lặng theo sau là được, không ngờ đối phương lại đột nhiên “tốt bụng” xen vào việc người khác, đi mời mình cùng đồng hành.

Nàng hơi lúng túng nói: “Đa tạ ý tốt của Cơ đạo hữu, chỉ là tại hạ có pháp bảo phi hành của riêng mình nên không cần.”

Nghe xong Cơ Hạo gật đầu làm thế tay mời.

“Được rồi, vậy mời Tiêu đạo hữu đi trước, tại hạ là đội trưởng đi cuối cùng là được.”

Tuy rằng trên mặt Tiêu Dao vẫn là nụ cười ôn hòa hoàn mỹ nhưng trong lòng buồn bực vô cùng, rồi rầm mà chậm chạp gọi là “Thùng rửa chân” nhà mình.

Khi chiếc thùng tròn vo phía trên đây nắp xuất hiện trước mặt bốn người, rõ ràng hơi thở trong không khí hơi ngưng lại.

Liễu Mị Nương trừng lớn mắt hạnh, mặt hơi đại ra không phản ứng kịp. Mà Tà Cảnh thì mắt tự nhiên quay đầu sang chỗ khác. Toàn trường duy chỉ có Cơ Hạo là không gọn sóng cũng không kinh hãi, chỉ hơi nhú mày.

Về phần cô gái tên Chân Chân kia, đầu tiên là nghiêng đầu tò mò quan sát “Thùng rửa chân” từ đầu đến chân rồi cuối cùng không chút cố kỵ ôm bụng cười ha hả.

“Ha ha ha, đây không phải là thùng thần tiên bảo bảo sao?!!! Lúc trước khi ta nhìn thấy cửa hàng này còn nghĩ, pháp bảo phi hành độc đáo như vậy, thật sự sẽ có người mua sao? Không ngờ hôm nay lại gặp được một vị. Tỷ tỷ, nhìn bề ngoài của tỷ đúng là nhìn không ra mà!! Ha hạ, ta cười đau bụng quá.”

Cô gái nhỏ cười đến mức chảy cả nước mắt, còn không ngừng lắc lắc tay áo Cơ Hạo hỏi: “Hạo ca ca, huynh xem có buồn cười không này. Ngay cả cái thứ bảo bảo này cũng có người muốn mua, chắc chỉ có mấy tu sĩ nghèo kiệt muốn tiết kiệm mấy khối linh thạch mới mua đúng không?”

“Đừng hỗn!”

Lần này ngay cả Cơ Hạo cũng có chút không vui vẻ tay cô gái ra, thay nàng xin lỗi Tiêu Dao: “Ngay từ nhỏ Chân Chân đã lớn lên trong cung, Hoàng thượng vô cùng sủng ái cung chiêu cho nên nàng ấy chưa bao giờ tiếp xúc với giới tu tiên bên ngoài, mong Tiêu đạo hữu thứ lỗi.”

Ngoại trừ cô gái bị hất tay ra, đáng thương nhìn chằm chằm Hạo ca ca nhà mình, ba người khác cùng nín thở nhìn phản ứng của Tiêu Dao.

Trong giới tu tiên không nói bối cảnh, tu sĩ cảnh giới ngang nhau có thể vì một câu nói mà người sống ta chết, về phần tu sĩ cảnh giới thấp cười nhạo tu sĩ cảnh giới cao thì chỉ cần có một chút đầu óc cũng không ai dám làm chuyện “tự sát” như vậy. Cường giả vì tôn là nguyên tắc của giới tu tiên, bất luận bối cảnh gia tộc có mạnh đến đâu thì tu sĩ cấp thấp trong gia tộc cũng sẽ không tùy tiện mạo phạm tu sĩ cấp cao của gia tộc nhỏ khác, thậm chí là tán tu. Còn chưa nói đến chuyện bối cảnh của cô gái này chẳng qua chỉ là công chúa thế tục, có chút quan hệ chủ tớ với Cơ gia mà thôi.

Tiêu Dao tạm thời không nhúc nhích, phải nói là nàng đã bị câu nói của cô nương này làm kinh hãi đến nhảy dựng, thầm lau mồ hôi lạnh: Cô nương ơi là cô nương, cô thật sự không phải cố ý đẩy chứ? Tâm tính như vậy mà vẫn sống được trong giới tu tiên đến giờ, quả đúng là một đóa hoa lạ.

Mặc dù nàng vẫn tiếp tục giả tình tình, nhưng bản thân “Thùng rửa chân” bên mép váy nàng không cách nào bình tĩnh nổi. Đúng như Tiêu Dao đã từng nghĩ, cái “Thùng rửa chân” này quả thật là một cái thùng trông mặt mà bắt hình dong. Bị một cô nương trẻ tuổi xinh đẹp ghét bỏ, thân là một pháp bảo có linh tính, hiển nhiên nó không chịu nổi, thân hình tròn vo xê đến xê đi bên chân Tiêu Dao, không ngừng cọ cọ lăn váy nàng, muốn được chủ nhân an ủi.

Trước cảnh này, ngoại trừ cô gái, ba người còn lại đều sáng ngời ánh mắt: Không ngờ pháp bảo này lại có linh tính như con người, điều này đúng là hiếm có trong giới tu tiên. Chẳng trách Tiêu Dao lại chịu sử dụng, phải biết rằng pháp bảo càng có linh tính thì càng hòa hợp với chủ nhân, thậm chí có thể phát huy ra năng lực vượt cấp, là thứ mà không biết bao nhiêu tu sĩ khao khát.

Mặt khác, trong giới tu tiên, trông mặt mà bắt hình dong là tối kỵ, nhìn nhầm nhất thời có khả năng khiến mình mất luôn mạng nhỏ, nhưng đây không phải thứ cô gái trước mặt có thể lý giải, nàng chỉ hoang mang nhìn Cơ Hạo hỏi: “Hạo ca ca, Chân Chân làm sai chuyện gì? Sao ca ca phải xin lỗi?”

“Không sao, Cơ đạo hữu không cần lo lắng, Chân Chân cô nương chỉ nói ra suy nghĩ thật của mình thôi, cũng không có ác ý.” Tiêu Dao cười nhẹ nhàng sờ thân hình tròn vo của “Thùng rửa chân”, trấn an: “Mấy thứ như pháp bảo chính là nhân giả kiến nhân, trí giả kiến trí*, tùy theo nhu cầu mỗi người mà thôi. Nếu Cơ đạo hữu đã đi chót thì tại hạ đi trước nhé.”

* nhân giả kiến nhân, trí giả kiến trí: Cùng một vấn đề, mỗi người có cách nhìn nhận đánh giá khác nhau

Tiêu Dao ngồi vào trong chiếc “Thùng rửa chân” rộng lớn, ngay cả nắp thùng cũng đóng lại, bay về phía hai người đằng trước.

“Ôi, Tiêu đạo hữu đúng là dễ tính mà, nếu đổi lại là ta, ta đã vả nát miệng kẻ nào đó từ lâu rồi.”

Sau đó Liễu Mị Nương là người đầu tiên mở miệng, nói xong còn không quên liếc cô gái một cái.

“Cô nói cái gì?!” Cô gái nghe xong lập tức trừng mắt tức giận nói: “Thứ..”

Bốn chữ “đàn bà lẳng lơ” còn chưa nói ra miệng đã bị Cơ Hạo vung tay áo đưa vào trong thuyền rồng, sau đó hắn nhìn Liễu Mị Nương cười nhạt: “Thỉnh Liễu đạo hữu nể mặt tại hạ vài phần, đừng so đo với loại người không kiến thức như nàng ta, tại hạ cam đoan, nếu có lần sau ta tuyệt đối không nhúng tay vào, tùy đạo hữu xử trí.”

Lại nhìn Liễu Mị Nương, mày liễu cùng mắt hạnh vẫn kiều mỵ động lòng người như cũ nhưng tay phải đặt bên người lại đang nắm chặt mấy thanh ngân châm lóe sáng.

“Vây nề tình quan hệ tốt đẹp giữa ta và thiếu chủ, bỏ qua cho nàng ta một lần vậy, nhưng mà” Thân hình mềm mại không xương cốt ý vô tình áp sát Cơ Hạo “...không có lần sau đâu nhé. Hơn nữa ta cũng khuyên thiếu chủ một câu, xem tính tình nàng ta thì cho dù thiếu chủ có thể bảo vệ nàng ta một lúc nhưng cũng không cách nào bảo vệ nàng ta cả đời.”

Cơ Hạo tươi cười không đổi: “Đa tạ Liễu đạo hữu nhắc nhở, tại hạ đều có chừng mực. Giờ không thể chậm trễ thêm nữa, mời Liễu đạo hữu lên pháp bảo.”

Bạn đang đọc truyện *Chậm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Đại hoang

Ở giới Thái cực, ngoại trừ bốn đại lực nơi phạm nhân và tu sĩ cùng nhau chung sống là Thái Cổ, Thái Thanh, Thái Nhất và Thái Hư thì còn ba địa vực khác mà nhân loại rất ít khi đặt chân tới đó là: Đại hoang, Hắc Thủy và Nam Vực. Ba địa vực này môi trường sống ác liệt, thiếu thốn tài nguyên chỉ có những thứ trời sinh đã ở nơi đây mới có thể sống sót lâu dài.

Ví dụ như Hắc Thủy, nơi này âm khí vô cùng nặng, lâu lâu lại có hắc thủy triều, quanh năm không thấy ánh mặt trời, bên trong tràn đầy hàn vật cực âm, cho nên thu hút rất nhiều quỷ tu và cương thi đến đây tu luyện, nếu như muốn từ Thái Thanh tới Thái Hư thì cách nhanh nhất và tiện nhất là đi xuyên qua Hắc Thủy.

Mà Nam Cực từ xưa tới nay vốn là vùng khí ho cò gầy, nơi này có hơn trăm dị tộc sinh hoạt, dân phong vạm vỡ, lấy thôn xóm và bộ lạc làm đơn vị, lâu lâu lại xảy ra tình trạng thôn xóm hoặc bộ lạc tranh đấu vì tài nguyên. Ngoài ra bên trong Nam Cực có vô số đầm lầy và rừng rậm u ám, nếu không có người bản xứ dẫn đường rất dễ bị lạc, đây là vùng đất nằm ở cực Nam của đại lục Thái Nhất.

Cuối cùng là Đại Hoang, nơi này nổi tiếng với trăm ngàn yêu tu sinh sống, nghe đồn chỉ cần có núi thì đều có đại vương hoặc mạnh hoặc yếu chiếm lĩnh, lấy núi làm cột mốc phân chia địa bàn. Kỳ thật so với hai nơi còn lại, tài nguyên Đại Hoang có thể nói là vô cùng phong phú, đã từng có một môn phái nhân tu thực lực mạnh mẽ đánh chủ ý lên Đại Hoang, nhưng trăm vạn năm qua đi mà vẫn không thành công. Nguyên nhân chính là vì địa vực bên trong quá rộng lớn, ngọa hồ tàng long, có nhất nhiều yêu thú và yêu tu cường đại, hơn nữa điều khiến người ta kinh sợ đó là nơi đây từng xuất hiện thần thú cường đại từ thượng giới xuống. Lâu ngày nơi này trở thành miền đất hứa của các yêu thú và yêu tu, nhân tu cũng không dám có ý định gì với nơi này nữa.

Đặc biệt gần vạn năm nay yêu tu và nhân tu chưa từng xung đột quá lớn, dường như nhóm yêu tu đã thu lại thú tính tập kích phạm nhân, yên ổn ở lại Đại hoang tu luyện đạo hạnh của mình. Cho nên, hiện nay đột nhiên có yêu tu đánh lên tiêu thành nơi biên giới Thái Cổ, quả thật khiến nhân tu trong đại lục Thái Cổ không thể không cảnh giác.

Trong một động phủ trên núi Vân Trạch thuộc Đại hoang, giờ phút này bên trong tràn ngập rượu tri thệ lâm, vô số tiểu yêu đang cùng tụ tập ăn mừng, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt, ngoài đám tiểu yêu không đáng nhắc tới, trong đó còn có bốn tên yêu tu trước kì biến hóa đang nâng cốc trao đổi gì đó.

Trong đó, ngồi trên ghế chủ vị là một yêu tu chuột đầu người thân yêu, hắn giơ lên chén rượu nói với hai người bên cạnh: “Đến đây đến đây, hôm nay hiếm khi ba vị cùng nhau tụ tập tại động phủ của Nhĩ Thử ta, không vì cái gì khác chỉ riêng duyên phận lần này cũng đủ để chúng ta cạn một ly.”

Bên phải hắn có hai người đang ngồi, một người đầu chim thân người, một người đầu thú thân người đuôi dài, đúng là Tắt Phưong và Bạch Trạch muốn cướp đoạt Phưong Hòa trong Khê Gian Cốc năm đó.

Hai người đều vô cùng nể mặt Nhĩ Thử, giơ chén rượu lên nhưng mỹ nữ mặt người thân sói bên trái, hai bên có một đám yêu tu đứng hầu thì hừ lạnh một tiếng quát lên: “Duyên phận cái gì? Nếu không phải lão quỷ người triệu tập thì ta mà thêm ngồi trong cái động vừa tới vừa bản này chắc? Có gì mau nói, nói xong ta còn phải về động phủ thanh tu.”

Nghe vậy, Nhĩ Thử xấu hổ cười cười, dùng móng vuốt gãi lỗ tai nói: “Hóa Xà đạo hữu vẫn nóng tính như xưa, lão phu chỉ là muốn khuấy động không khí một chút thôi mà, trên đời này được cùng tri kỷ uống rượu, đàm chuyện nhân sinh không phải là một chuyện rất may mắn sao?”

Tắt Phưong cũng có chút chướng mắt, bèn theo: “Mụ rắn già kia, Nhĩ Thử mời ngươi là nể mặt ngươi lắm rồi, nếu là ta thì còn lâu, sau khi bàn xong mọi chuyện liền phái người báo ngươi một tiếng là được, đỡ phải để ngươi đến đây khiến mọi người mất hứng.”

“Ngươi tưởng ta muốn đến chắc?” Hóa Xà cười lạnh, “Cùng ăn cơm với loại phế vật ngay cả Hòa Linh cũng không bắt được, đúng là tự hạ thấp thân

phận, nếu hai bên đều không vừa mắt đối phương thì rượu này không cần uống nữa, Nhĩ Thử, ta đi trước, có gì các ngươi cứ bàn rồi truyền âm cho ta, cáo từ.”

Dứt lời nàng đứng dậy dùng cánh chim bao lấy toàn thân, nháy mắt đã biến thành một vũng nước, nhanh chóng biến mất trên mặt đất.

“Hừ, đi càng tốt. Con mụ rắn già này, nếu không phải vì ngươi có thể cõng bỏ một phần cấm chế trong Thần Long cung thì có quỷ mới tìm ngươi.”

Bị người chọc phải chỗ đau, Tất Phưong cầm chén rượu trong tay uống cạn một ngụm sau đó hung hăng ném cái chén về phía nàng ta vừa biến mất, xả giận một phen.

So với tâm trạng kích động của hắn thì Bạch Trạch ngồi một bên bình tĩnh hơn nhiều, khuyên giải: “Bỏ đi, Tất Phưong hiền đệ, so đo với nữ nhân thì có gì anh hùng, chúng ta nghe xem Nhĩ Thử huynh nói gì đã.”

Nhìn dáng vẻ khó chịu của Tất Phưong, Nhĩ Thử cũng thoáng tò mò: “Nghe nói lần này hai vị vì lấy hóa linh mà tiêu phí hơn hai mươi năm, trước khi đi đã nói vô cùng chắc chắn, không biết trên đường rốt cuộc xảy ra chuyện gì bất ngờ mà hai vị lại tay không mà về?”

Bạch trạch lắc đầu nói: “Việc này chỉ có thể nói là trời không toại lòng người, Nhĩ Thử huynh, chúng ta vẫn nên thảo luận chuyện trước mắt đã.”

Thấy nó không muốn nhắc tới, Nhĩ Thử cũng thức thời nói: “Lần này kêu các vị tới là muốn nói cho các vị, đại trận phá giải Thần Long cung – Thập Vạn Nhân Tiên Huyết đã chuẩn bị xong, chỉ cần hơn ngàn người nữa là có thể phá trận, nhưng theo thám tử báo lại gần đây thì hình như bên nhân tu đã phát hiện dị trạng, gần đây trong vài tiểu thành xuất hiện không ít tu sĩ tứ phái tam gia, không biết hai vị cảm thấy chuyện này thế nào?”

Nói đến nhân sư, Tất Phưong lại đỏ mặt nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Sao chẳng gì nữa? Đương nhiên là giết sạch toàn bộ, không phải còn thiếu hơn ngàn người đó sao? Vừa vặn góp đủ số!”

Nhĩ Thử nhận thấy Tất Phưong hơi kích động, không đáp lời nó mà nhìn về phía Bạch Trạch.

“Bạch trạch huynh thấy sao?”

Trước tiên Bạch Trạch thoáng suy tư một phen, mới hỏi: “Trong đám tu sĩ xuất hiện ở thành trấn có Nguyên Anh kỳ không?”

“Không có, phần lớn là tu sĩ Trúc Cơ kì cùng Kim Đan Kỳ.”

“Theo ta thấy, chúng ta phải hành động nhanh hơn, xem tình huống trước mắt hẳn là tứ phái tam gia vẫn chưa thực sự hiểu hết ngọn nguồn nơi này, nếu không nhất định không chỉ phái tu sĩ Trúc Cơ kỳ và Kim Đan kỳ, những tu sĩ này đến đây hẳn chỉ để điều tra vì sao nhiều tu sĩ tình báo mất tích như vậy. Chúng ta cần âm thầm làm việc, không cần đánh rầm động cỏ, dù sao bảo tàng trong Thần Long cũng không phải là bảo tàng bình thường ở nhân giới, tốt nhất không nên để lộ quá nhiều tin tức, miễn cho một vài lão quái vật ẩn sâu trong Đại Hoang biết được, nếu không chúng ta ngay cả cơ hội được chia một bát canh cũng không có.”

Nhĩ Thử vừa nghe vừa gật đầu: “Bạch trạch huynh nói đúng thâm ý của lão phu, lão phu cũng cảm thấy như thế. Chúng ta vẫn cứ phân công nhau làm việc, từ năm thành trấn khác nhau bắt hơn hai trăm người về đây, tốc độ phải nhanh lên, muộn nhất không tới một tháng nhất định phải mở ra đại môn Thần Long cung.”

“Còn Hóa Xà thì phiền Nhĩ Thử huynh báo cho nàng ta, ta và Tất Phưong hiền đệ sẽ không chậm trễ hơn nữa, lập tức xuất phát đi bắt đám phạm nhân này đến, chờ lấy được bảo tàng rồi chúng ta mới chân chính ăn mừng một phen.”

Bạch trạch cũng đồng ý với đề nghị của Nhĩ Thử, mang theo Tất Phưong vẫn còn buồn bực chuẩn bị cáo từ.

Nhĩ Thử chấp tay tiễn hai người nói: “Được, làm phiền nhị vị huynh đệ. Vây ta cũng đi lo liệu một vài chuyện khác, không thể tiễn xa, có chuyện gì thì dùng châu truyền âm liên lạc.”

Hai người này vừa đi, động phủ núi Vân Trạch lại khôi phục khung cảnh như xưa, mà ở cách đó hàng tỉ lý, đám người Tiêu Dao tới điều tra còn đang không nhanh không chậm phi hành.

Đi đầu đội ngũ là một vò hồ lô khổng lồ, bên trên là Triệu Hiến đang chuyên tâm tĩnh tọa, mà sau hắn một chút là quái trượng của Lữ Phưong, dáng vẻ của lão buồn chán muốn chết, đang nằm nghiêng trên quái trượng ngáp ngáp dài.

Cách hai người một khoảng là một cái thùng lớn, trên thùng có nắp đậy kín, mà thân thùng có lục văn hộ thể khiến người ta không thể tra xét rốt cuộc trong đó có huyền cơ gì.

Trong Hư không bên trong thùng, Tiêu Dao không ngừng phun nạp tinh tọa vận hành chu thiên, đem tiên khí khó khăn lắm mới thu được tập trung ở đan điền, không ngừng tắm bổ nuôi lớn kim đan. Tuy rằng mỗi lần phun nạp, tiên khí thu được chỉ như muối bỏ biển, nhưng nàng tin rằng chỉ cần kiên trì không ngừng thì luôn có một ngày nàng sẽ hóa kén thành bướm, đạt thành giấc mộng đại đạo của mình, biển lớn trời cao từ nay mặc nàng bay lượn, không còn gì có thể níu bước chân nàng!

Cách chiếc “Thùng rửa chân” của nàng mấy chục thước, là một chiếc thuyền rồng to lớn hoa mỹ, vô cùng khí thế phá không mà đi.

Cơ Hạo ngồi trong chủ thất của thuyền, nhìn cái thùng lớn cách đó không xa, nói với Tả Cảnh: “Trong thùng hẳn có huyền cơ, pháp thuật độc môn Thiên

Nhân của người có nhìn được không?”

“Thiên Nhân chỉ có tác dụng khi thần thức của tu sĩ kia yếu hơn thuộc hạ, còn quanh thân pháp bảo của nàng ta tản ra thần niệm nhân nhật nhưng mạnh mẽ hơn thuộc hạ nhiều, thuộc hạ không cách nào điều tra.”

Tà Cảnh lắc đầu, thành thật trả lời.

“Xem ra nàng ta quả thật có chút bản lĩnh, chẳng trách có thể sống sót trong vòng hồng quang.” Cơ Hạo trầm giọng, nhưng nhìn ra được hấn có vài phần hứng thú với chiếc thùng phía trước “Không biết nàng ta ở bên trong làm gì, nhìn qua thật sự thần bí. Nếu không phải lần này ta có nhiệm vụ trong người, không thể phân tâm chú ý nàng ta thì ta thật muốn tự mình thử một chút xem nàng ta hư thực thế nào, cho nên, đợi đến Đại Hoang rồi người nhất định phải theo dõi nàng ta thật chặt.”

“Vâng, thuộc hạ tuân mệnh, chỉ là Chu Chân Chân kia phải làm sao bây giờ? Nếu như để mặc nàng ta lén càn ở Đại Hoang”

Tà Cảnh có chút khó xử nhìn chủ tử nhà mình, hiển nhiên hai người đều biết cô công chúa thẳng như ruột ngựa kia là một phiền toái vô cùng khiến người ta đau đầu.

“Chân Chân?”

Cơ Hạo hơi nhíu mắt, giống như hạ quyết tâm nói:

“Người chỉ cần phụ trách giám thị Tiêu Dao là được, ta có một dự cảm, nàng này không đơn giản như mặt báo nói. Về phần Chu Chân Chân, nếu như có gì sơ suất thì để tự nàng ta giải quyết, như Liễu Mị Nương đã nói, nếu như nàng ta không học được cách sinh tồn trong thế giới tàn khốc tràn ngập giết chóc này thì không ai có thể bảo vệ cô ta cả đời được. Chẳng qua cũng chỉ là một lỗ đinh thuộc tính mộc vạn năm khó gặp, không có thì thôi, dù sao thái độ cũng chỉ là thuật bàng môn, căn cơ cùng tu vi của bản thân mới là quan trọng.”

Nhưng vào lúc này, bên ngoài truyền đến hai giọng nữ, cùng kêu to

“Cơ đạo hữu..”

“Hạo ca ca..”

Tà Cảnh không khỏi nhíu mày nói:“Thiếu chủ, hai người này từ lúc lên thuyền đã không ngừng cãi cọ, suốt ngày chí chóc, có cần thuộc hạ thay thiếu chủ đuổi người không?”

“Không sao, mở cửa cho các nàng vào đi.” Cơ Hạo lười biếng cười cười “Nữ tử là phải nũng nịu bám người, vì tình cảm mà sinh khát vọng, như vậy mới có thể khiến người ta yêu thích. Cô nhân nói rất đúng, thiên hạ là của nam nhân, nữ nhân chỉ cần ngoan ngoãn nằm trên giường chờ nam nhân chinh phục thiên hạ là được. Ghét nhất là đám nữ tử luôn muốn cùng người tranh cao thấp, vừa không thể thu làm sủng vật, vừa khiến người ta động sát niệm.”

Dứt lời mắt phượng híp lại, ánh mắt hướng về chiếc thùng đang yên lặng phi hành ở phía trước, khóe môi giương lên ý cười khát máu.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Mê tung

Đích đến lần này của bọn họ là trấn Nham, một trấn nhỏ phía cực Đông của đại lục Thái Cổ, cách Đại Hoang khoảng hơn hai trăm dặm, do thành Đông Lâm chịu trách nhiệm quản lý. Theo tư liệu, nơi này nằm trên một tảng nham thạch rộng lớn, cây xanh vô cùng thưa thớt, hằng năm đều thiếu nước, là một thị trấn nhỏ cần cỗi lạc hậu. Tuy rằng nó rất gần Đại Hoang nhưng mấy trăm năm nay cũng coi như thái bình, bởi vì các đại phái sẽ thay phiên cử tu sĩ đến giám sát dị động của yêu tu Đại Hoang, cho nên nhiều năm qua chuyện yêu tu hoặc yêu thú tới tiểu trấn vô người không tính là quá nhiều.

Nhưng một hai tháng trở lại đây lại có gì đó không đúng, đầu tiên là tu sĩ đóng ở Nham huyện bị mất tích, sau đó liên tiếp xảy ra sự kiện dân chúng biến mất, nếu là yêu tu yêu thú vô người như trước thì ít nhất còn để lại hài cốt, nhưng lần này đừng nói là hài cốt mà ngay cả một vệt máu cũng không thấy, giống như đột nhiên bốc hơi vậy.

Hiện nay người trong huyện Nham đã mất tích hơn nửa, cũng có không ít dân chúng mang theo gia quyến chuyển khỏi trấn này, đi đến một vài trấn nhỏ khác quanh thành Đông Lâm.

Cho nên khi đám người Tiêu Dao tới trấn Nham chỉ nhìn thấy một bức tranh tiêu điều, phòng ốc hai bên đường sập đổ, phần lớn đã không còn người ở, rất nhiều cửa hàng trên phố đã ngừng kinh doanh, chỉ còn một vài nhà vẫn cố gắng cầm cự, trên đường người đi lại ít tới đáng thương, mà đa số đều là khát cái hoặc người cao tuổi.

Sự xuất hiện của mấy người bọn họ đẩy lên một trận xôn xao trong trấn nhỏ. Vừa thấy bốn người Cơ Hạo, Chu Chân Chân, Liễu Mị Nương và Tà Cảnh

quần áo ngăn nắp xuất hiện trong thành, đám khất cái đều ủa lên, vây chặt bốn người họ, miệng hô: “Các vị công tử tiểu thư, xin hãy thương xót thương cho chúng tiểu nhân chút gì ăn đi-”

Không ngờ vừa đến đã gây ra một trận náo loạn như vậy, bốn người đều ngây ra, đặc biệt Chu Chân Chân còn vô cùng ghét bỏ vội vàng dùng linh khí hộ thể, đem đám khất cái này cách ly ra một khoảng.

Mặt khác ba người Tiêu Dao, Lữ Phụng, Triệu Hiến chỉ mặc đạo bào bình thường, so với bốn người kia thì bình yên vô sự, không bị bao vây.

Thấy cảnh này, Triệu Hiến cười lạnh một tiếng, dùng thần thức truyền âm mà chỉ bọn họ mới nghe được nói: “Cư đạo hữu, theo ta thấy cả đội cùng nhau tra xét thì không khôn ngoan, chúng ta vẫn nên chia ra làm việc đi, cái trấn rách này cũng chẳng lớn, chỉ cần dùng thần thức bao trùm một chút là đều rõ như lòng bàn tay, nếu có tình huống nào đặc biệt thì dùng phù truyền âm liên lạc là được, giờ tại hạ đi trước một bước.”

Hắn nhanh chóng sai bước rời khỏi chỗ thị phi này, Lữ Phụng cũng vui sướng khi người gặp họa liếc bốn người kia một cái, lập tức cười với Tiêu Dao: “Triệu đạo hữu đi về phía Nam, vậy ta đi phía Tây, không biết Tiêu đạo hữu chọn hướng nào?”

“Vậy tại hạ chọn phía Đông” Tiêu Dao nhìn mấy người đang bị bao quanh kia, nói.

Trong nhiệm vụ lần này có quy định không được làm hại phạm nhân, xem ra nếu bọn họ muốn thoát thân cũng cần chút thời gian, bản thân nàng cũng không định đồng hành cùng nhiều người như vậy, tách ra càng tốt.

Nói xong, hai người chia ra hai hướng nhanh chóng rời đi, Cư Hạo đang bị đám khất cái vây ở bên trong trăm mắt, truyền âm với Tà Cảnh: “Đuổi theo Tiêu Dao.”

Tà cảnh đã từng luyện võ công thế tục, hơn nữa so với ba người còn lại hắn không bị nhiều người vây quanh cho lắm, nên rất nhanh sau đó hắn đã vận khinh công đuổi theo Tiêu Dao.

Tiêu Dao vừa xuyên qua hai căn ngõ nhỏ, đang định tìm một hộ nào đó hỏi thăm tình hình thì nghe phía sau có người truyền âm gọi nàng.

“Tiêu đạo hữu, xin chờ chút.”

Tiêu Dao hơi nhíu mày không thể nhận ra, lúc xoay người đã thay bằng nụ cười không đổi, nói: “Tà Cảnh đạo hữu, có chuyện gì vậy? Không phải đã nói có việc thì dùng phù truyền âm sao?”

“Nơi này rất nhỏ nên thiếu chủ nói tốt nhất là chia ra hai người một tổ cùng nhau hành động, những người khác đã đi hỗ trợ Lữ đạo hữu và Triệu đạo hữu, còn phía Đông này sẽ do tại hạ và Tiêu đạo hữu cùng nhau phụ trách.”

Trong lòng Tà Cảnh suy nghĩ chọn từ cười đáp, hắn biết thần thức của Tiêu Dao mạnh hơn mình, nên nếu âm thầm theo dõi sẽ không phải thượng sách, chẳng bằng tìm cơ quang minh chính đại đi theo.

Bản thân Tiêu Dao vốn đa nghi, lại thêm quan hệ tế nhị giữa nàng và Cư Hạo đương nhiên sẽ không tin hắn đi theo mình chỉ vì lý do đơn giản như vậy. Nhưng nói thế nào thì Cư Hạo cũng là đội trưởng dẫn đầu năm người bọn họ, nàng tạm thời không tìm được cơ từ chối, hơn nữa tiên khí đã hủy, Phụng Hỏa trong cơ thể nàng cũng sẽ không tùy tiện ra ngoài, không sợ bọn họ phát hiện điều gì, nàng liền cười nói: “Cư đạo hữu quả nhiên suy tính chu toàn, cũng đúng, hai người cùng nhau hành động ngộ xảy ra chuyện gì cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau.”

Thấy đối phương mày cũng không nhăn một cái đã đồng ý, Tà Cảnh hơi kinh ngạc, Tiêu Dao vốn bản tính đa nghi, cho nên hắn không tin nàng ta sẽ tin mấy lời đơn thuần này, hay là vì nàng ta tự thấy trong lòng không có gì khuất tất nên không sợ giám thị?

Tà Cảnh thấy Tiêu Dao thật sự là một người kỳ quái, rõ ràng là nữ tử mà mở miệng nói chuyện lại luôn xưng “tại hạ” như nam tử, đối đãi với người khác mặc dù ôn hòa, tươi cười đầy mặt nhưng lại như chẳng bao giờ đặt chuyện gì vào trong lòng. Nhìn mặt này quả thật có chút giống với thiếu chủ, nhưng không có sự thô bạo ngầm, kiêu ngạo bề ngoài chứng sinh như thiếu chủ, nàng ta là rỗng hay giun vẫn còn khó nói.

“Không biết kế tiếp Tiêu đạo hữu có kế hoạch gì không?”

Nếu đối phương đã đồng ý kết nhóm, hắn đương nhiên phải biểu lộ sự quan tâm tới nhiệm vụ.

“Giờ chúng ta rất thiếu tin tình báo, hay là trước thu thập chút tin tức trong thị trấn đã, ý Tà Cảnh đạo hữu thế nào?”

Tà Cảnh gật đầu nói: “Tiêu đạo hữu và tại hạ không mưu mà hợp, quả thật môn phái hoặc gia tộc chỉ biết rất nhiều dân chúng mật tích là có liên quan tới yêu tu, nhưng lại không biết là mật tích khi nào, ở đâu và vì sao, những điều này nhất định phải tìm hiểu một phen.”

“Nếu Tà Cảnh đạo hữu cũng nghĩ như vậy thì nhờ đạo hữu đổi một bộ quần áo khác, nếu không...”

Tiêu Dao dùng ánh mắt hàm xúc đảo qua một thân cẩm bào của hắn, nửa câu sau không nói.

Tà Cảnh sừng sốt, lập tức có chút lúng túng nói: “Là do tại hạ sơ sót.”

Đội hắn đổi quần áo xong, hai người liền hỏi thăm một vài người trên đường, sau đó chấp vá lại thành một câu chuyện hoàn chỉnh.

Đại khái là khoảng hai ba tháng trước đã bắt đầu lục tục có người mất tích, trước hết là nhóm thợ mỏ khai thác quặng bạc cho Hoàng thượng trong trấn đột nhiên mất tích cả đám, có đến mấy ngàn người chứ chẳng ít, bao gồm cả đốc công, nói biến mất liền biến mất, ngay cả một chút báo động cũng không có, sau đó đám dân ông ra ngoài làm việc bắt đầu không về nhà, rồi ngay cả phụ nữ trẻ con cùng người già chỉ ở trong nhà thôi cũng không thấy, cuối cùng chính là mỗi ngày người dân trong trấn thức dậy đi tìm khắp hang cùng ngõ hẻm mới phát hiện ra trong trấn có rất nhiều người mất tích.

Nay không khí trong trấn vô cùng khủng hoảng, người rời đi thì rời đi, người mất tích thì vẫn mất tích, còn lại chỉ là những người già yếu bệnh tật hoặc những người nghèo tới mức không thể đi đâu khác, gần như tất cả bọn họ đều có chung một nét mặt: ngây dại, chờ chết hoặc là mất tích.

Lượn thêm vài vòng hai người cũng chỉ thu được những tin tức tương tự, không thám thính được thêm gì khác, không ai từng nhìn thấy kẻ bắt cóc, cho dù là đối tượng tình nghi cũng không có, một tháng trước cũng không có người lạ vào trấn hoặc rời trấn.

Tiếp tục hỏi cũng chưa chắc đã hỏi ra điều gì, Tả Cảnh thấy Tiêu Dao đang nhíu mày suy nghĩ liền mở miệng hỏi: “Tiêu đạo hữu, nhìn cô có vẻ đâm chiêu, đang nghĩ gì vậy?”

Tiêu Dao lắc đầu.

“Tạm thời chưa rõ lắm, nhưng có thể thấy rằng chuyện này không phải phạm nhân gây lên, khiến rất nhiều phạm nhân biến mất không tiếng động điều này chỉ có người tu đạo mới làm được, nhân tu bên này có tứ phái tam gia trông giữ, cũng không có quá nhiều khả năng, cho nên chỉ có thể là yêu tu. Tin tức này môn phái cùng các gia tộc đã biết từ trước, nhưng mục đích của bọn chúng là gì thì vẫn chưa rõ, nơi này quá mức heo lánh, tu sĩ lại ít, muốn hỏi ra điều gì hữu ích là rất khó, trước mắt chúng ta chỉ có thể ôm cây đợi thỏ.”

“Ý Tiêu đạo hữu là chờ chúng nó ra tay lần nữa rồi bắt tại trận tra hỏi một phen?”

Tả Cảnh nghi vấn, thoáng có chút không đồng ý.

“Chúng ta cũng không biết bọn chúng có tiếp tục ra tay hay không, ngộ nhỡ kế hoạch của bọn chúng đã hoàn thành, đang chuẩn bị bước tiếp theo nên không tới bắt phạm nhân nữa thì làm sao bây giờ? Hay là chúng ta thử tiến vào Đại hoang xem sao?”

“Nếu như tiến vào Đại hoang, chỉ với hai tu sĩ Kim Đan kỳ như ta và đạo hữu thì không khác gì tự tìm đường chết, ít nhất cũng phải năm người cùng nhau đồng hành mới đủ an toàn.”

Không ngờ Tả Cảnh suy nghĩ một chút rồi giành trước mở miệng nói: “Hay là như vậy, hai người chúng ta tạm thời ở lại nơi này quan sát vài ngày, mấy ngày sau sẽ cùng trao đổi tình báo với vài người khác, xem các vị đạo hữu khác có tiến triển gì không. Nếu thật sự không được thì chúng ta sẽ lên vào Đại hoang, được không?”

Không thể giành nói trước chính là mất đi tiên cơ, tuy rằng Tiêu Dao thầm bực nhưng vẫn nghiêm túc suy nghĩ. Ý kiến này của hắn cũng rất chuẩn, quả thực không tệ, tóm lại nhiệm vụ vẫn phải hoàn thành, tạm thời mình cứ để hắn đi theo là được, hơn nữa năng tin tưởng yêu tu này tuyệt đối sẽ không đơn giản mà dừng tay, hơn nữa phân nửa là sẽ đợi đêm xuống hành động.

“Được rồi, cứ làm như đạo hữu nói đi, trước chúng ta cứ thủ ở đây vài ngày xem tình huống thế nào.”

Đêm đầu tiên, huyện Nham vẫn chưa xuất hiện điều gì dị thường, rồi sau đó là đêm thứ hai, thứ ba... Đồng thời, thị trấn bình yên nhiều ngày như vậy quả thực khiến người ta không ngờ tới.

Ngay khi Tả Cảnh không còn kiên nhẫn, định giục Tiêu Dao từ bỏ thì đêm đó trong trấn xuất hiện dị động.

Một mùi thơm lạ lùng cùng với mây mù trắng xóa không biết từ nơi nào bay tới, cả huyện đều được bao phủ bởi lớp sương mù cùng mùi hương.

Tả Cảnh thoáng cau mày nói: “Mùi này giống như do động vật tản ra, có tác dụng mê hồn phạm nhân, nhưng không có tác dụng đối với tu sĩ, chỉ sợ bị đạo hữu đoán trúng rồi, bọn chúng đã bắt đầu hành động.”

Tiêu Dao chỉ “Ừ” một tiếng mà không đáp lời, nàng đứng trên không tập trung dùng thần thức bao trùm toàn trấn, chặt chẽ chú ý tình huống trong màn sương.

Một lát sau, thân hình nàng chợt động, dùng thần thức truyền âm với Tả Cảnh, nói: “Trăm mét phía trước có động tĩnh của yêu tu.”

Thấy thân ảnh Tiêu Dao bay đi như tên, Tả Cảnh kinh hãi, dùng thần thức điều tra phương hướng nàng vừa chỉ nhưng ngay cả một chút dị trạng cũng không cảm giác được.

Sắc mặt hắn trầm xuống, thiếu chủ nói không sai, nàng này quả nhiên không đơn giản!

Trong bóng đêm, một tiểu yêu lục giai* đang đứng trước một nhà dân, dùng sức thổi khói hương vào trong phòng, bên miệng râm rì: “Cuối cùng cũng chỉ còn hai mươi người nữa, xong lần này là ta có thể về nhà ôm mỹ nương từ tiêu dao rồi! Đúng là không hiểu nổi đại vương dùng xong đám phạm nhân này thì định xử lý thì thế nào, phải mười vạn cơ đấy, có ăn cũng không ăn hết!”

*lục giai: cấp sáu

Khi nó còn đang lăm nhăm, một bóng đen từ trên trời giáng xuống, hai thanh phi đao chém thẳng về phía nó. Vì bản tính động vật vốn tương đối cảnh

giác nên tuy rằng nó lấp bắp kinh hãi, nhưng vẫn nhanh chóng lắc mình tránh khỏi một thanh phi đao, nhưng thanh thứ hai thì nó né không kịp, đao sắc hung hăng trăm lần đuôi nó khiến nó đau đến há mồm, nó vội cắn về phía bóng đen nhưng lại bị bóng đen tránh thoát.

Một người một thú nhanh chóng tách ra đánh giá đối phương.

Tiêu Dao nhìn tiểu yêu trước mặt, nó là một con yêu thú thần lẫn màu xanh lục giai, vừa rồi miệng còn lảm rảm gì đó, hình như đã mở linh trí có thể nói tiếng người.

Lúc này, một thanh phi đao của nàng đang cắm trên đuôi nó, sâu chưa tới một tấc, có thể thấy rằng da nó dày cơ nào.

Tiểu yêu thần sắc bất định không ngừng nhìn Tiêu Dao từ trên xuống dưới, trong lòng âm thầm giật mình, trên người nó được bao trùm bởi thần niệm của Nhĩ Thử đại vương, nếu tu vi không đến trước kì biến hóa hoặc Nguyên Anh kỳ thì căn bản không ai có thể tìm được chỗ nó đứng trong đêm đen tràn ngập sương trắng này, càng đừng nói là kẻ này ngay cả tu vi Kim Đan kỳ đại viên mãn cũng chưa tới, mà mới chỉ là Kim Đan sơ kỳ.

Nó cắn chặt răng, nghĩ dù sao tu vi người này cũng không chênh nó là bao, luận sức mạnh, yêu tu so với nhân tu mạnh hơn một chút, tuy rằng chuyện nàng có thể đánh xuyên người nó có chút quý dị, nhưng tu vi Kim Đan sơ kỳ vẫn đặt ở đó, chấn hấn nàng ta cũng chẳng làm gì được nó.

Khi nó đang định nghênh chiến, đột nhiên lại thêm một gã nhân tu xuất hiện. Tổng cộng có hai tu sĩ Kim Đan kỳ, hiện giờ chỉ sợ nó đã rơi vào tình cảnh nguy hiểm!

Bạn đang đọc truyện *Chạm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Thần Long cung

Tà Cảnh nhãn mày nhìn con thần lẫn yêu trước mặt, một thanh trường kiếm sắc xanh hiện ra trong tay hắn. Lần này quả thật bọn họ đã ôm cây đợi được “thỏ”.

Hắn và Tiêu Dao liếc nhau một cái, trong mắt hai người cùng viết: Bất sống!

Đề phòng ngừa tiểu yêu trốn mất, hai người ăn ý tách ra, chặn lại đường trốn của nó.

Thần lẫn yêu cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, nó lên toàn bộ tinh thần đề phòng hai người. Lúc này không khí giữa hai người một yêu vô cùng căng thẳng, nửa ngày sau Tiêu Dao mới mở miệng nói:

“Ta biết mày có thể nói chuyện! Chẳng lẽ mày không định giải thích một chút, đêm khuya thanh vắng đến đây “trộm người” làm gì sao?”

“Phi!” Thần lẫn yêu phun một bãi nước miếng “Từ xưa tới nay yêu tu và nhân tu vốn không đội trời chung! Tao cần gì phải giải thích với mày? Đại vương đã nói, gặp phải nhân tu thì chỉ một chữ thôi: “Giết!”

Nói xong nó vung đuôi lên, phi đao bay ngược về phía Tiêu Dao, đồng thời đuôi nó quét ngang khiến Tiêu Dao khó lòng phòng bị.

Phải nói là vũ khí lớn nhất của thần lẫn xanh chính là cái đuôi vừa mạnh vừa cứng của nó. Đuôi nó không chỉ cứng như đao khí mà bên trên còn cắm đầy gai vừa dài vừa nhọn, cho dù là tu sĩ Kim Đan hậu kỳ bị đập phải thì nhẹ cũng gãy xương nặng thì vỡ hết nội tạng.

Tiêu Dao neho mắt, cổ tay thoáng chuyển, hai ngón tay kẹp lấy phi đao vừa bị nó quăng trở lại, sau đó nhảy lên không một cái, đập về phía cái đuôi của nó.

Con thần lẫn yêu này đã cấp sáu, đương nhiên không phải thứ ăn không ngồi rồi, nó thoáng dùng sức, dùng tốc độ nhanh hơn thu đuôi lại, khiến cho Tiêu Dao đập phải khoảng không.

Sau đó nó vung đuôi công kích Tà Cảnh, tuy rằng con tiểu yêu này suy nghĩ tương đối đơn giản, bị người khiêu khích máu nóng xông hết lên não, nhưng đừng xem nhẹ trực giác chiến đấu trời sinh của yêu thú, lấy hai đầu một, nó bị vây ở thế yếu, đương nhiên không định tìm cách giết chết cả hai người mà chỉ muốn mở ra một con đường máu thoát thân.

Tuy rằng tốc độ của thần lẫn yêu cực nhanh nhưng Tà Cảnh đã sớm phòng bị từ trước, hắn rút kiếm đỡ lại. Khi thanh kiếm va chạm với đuôi thần lẫn, tia lửa tóe ra khắp nơi, công kích của cái đuôi cuối cùng cũng bị thanh kiếm cản lại.

Tà Cảnh cười lạnh: “Tuy rằng ở cảnh giới ngang nhau thì yêu tu so với nhân tu mạnh mẽ hơn một chút, nhưng lấy trình độ này của mày thì cũng quá coi thường hai người chúng ta rồi!”

Thần lẫn yêu tuy không tỏ vẻ gì nhưng trong lòng cũng cười lạnh: Tao chính là muốn thử hiệu quả này đây! Đối đầu trực tiếp tao không bằng chúng mày, nhưng mà tao cũng biết dùng trí đó!

Đột nhiên đuôi nó cuốn chặt lấy trường kiếm của Tà Cảnh, hiển nhiên độ dẻo dai của cái đuôi ngoài dự kiến của Tà Cảnh, ngay khi hắn ngã người, thần lẫn yêu phun một ngụm khói trắng vào mặt Tà Cảnh.

Mọi chuyện xảy ra chỉ trong chớp mắt, tuy rằng Tà Cảnh dùng tốc độ nhanh nhất che lại miệng mũi nhưng vẫn xui xẻo hít vào một chút khí thể ngai ngái này. Lập tức mặt hắn hoa lên, buồng lồng trường kiếm trong tay, không cách nào dùng lực.

Đối với thần lẫn yêu mà nói thì đây chính là thời cơ tốt nhất, nó lại vung đuôi đập mạnh lên nền đất, vô số bụi đất cùng đá vụn bay lên, định nhân cơ hội này che giấu tầm mắt Tiêu Dao chạy biến.

Ai ngờ Tiêu Dao không bị mê muội, nàng vỗ túi trữ vật một cái, một cây trường bông dài màu tím mang theo lôi điện nồng đậm mà thô bạo rơi vào tay, nàng đập một gậy về phía con thần lẫn yêu!

Linh lực hệ Lôi tuân ra khiến không khí khê dao động, dòng khí làm không gian xung quanh hơi vặn vẹo khiến thần lẫn yêu kinh hãi, thứ này nhìn qua quá nguy hiểm, chỉ sợ nó da dày thịt béo cũng không chống đỡ nổi, chỉ đành nhanh chóng lui về phía sau.

May mà nam tu bên cạnh tạm thời không cách nào uy hiếp được nó, chỉ cần chuyên tâm đối phó nữ tu trước mặt là được, nó rít gào một tiếng, dùng toàn bộ sức lực đánh một kích về phía trường bông.

Ai ngờ, ngay khi đuôi sắp đụng tới trường bông, nó khẽ cong đuôi, xảo trá tránh khỏi trường bông, trực tiếp công kích về phía bắp chân nàng, định dùng một kích đánh nát.

Lại dùng chiêu này nữa sao? Tiêu Dao thầm buồn cười, nhưng cũng không dùng bông đi chắn mà trực tiếp dùng tay bắt lấy cái đuôi đang đánh úp về phía mình.

Thần lẫn yêu thấy vậy, lập tức vui vẻ muốn reo lên: Mụ ngốc này thế mà lại dùng tay túm đuôi mình? Kiểu này tay mụ không tàn thì cũng phế nhé!

Nó đắc ý chờ đợi tiếng kêu thảm thiết của Tiêu Dao, không ngờ thứ nó chờ được lại chính là cảm giác đau đớn vô cùng truyền tới từ cái đuôi của mình.

Cảnh tượng trước mặt thật sự khiến nó không cách nào tiếp thu nổi, nữ tu này thật sự dùng tay đỡ cái đuôi cứng như đao khí của nó, hơn nữa còn bóp gãy xương đuôi của nó! Rốt cuộc nàng ta mạnh khủng bố cỡ nào!

Thấy thần lẫn yêu giật mình ngây dại, Tiêu Dao cười cười với nó: “Thần lẫn xanh?”

Một câu nghi vấn, âm cuối hơi giơ lên, khiến trái tim thần lẫn yêu đột nhiên thất lại, đập nhanh một nhịp.

“Nhược điểm của hầu hết các loại yêu thú bò sát đều nằm ở bụng, hẳn mày cũng không ngoại lệ đâu nhỉ?”

Lần này thần lẫn yêu còn chưa kịp sợ hãi, đã thấy trời đất biến đổi, cũng không biết nàng này làm thế nào mà nó liền bị lật người lại, bụng hướng lên trời.

Trong nháy mắt, một đoàn đao màu tím hung hăng đâm vào tác thứ ba dưới bụng nó, trực tiếp xuyên qua ba phần thân xác.

Thần lẫn yêu phun ra một ngụm tiên huyết, trong đầu chỉ kịp hiện lên hai chữ “trâu bò” sau đó liền ngất đi.

Tiêu Dao cười tủm tỉm dùng găm Băng Oánh Cẩm Tú trói nó lại rồi quăng qua một bên, sau đó mới tiến lên thăm dò tình huống của Tà Cảnh.

Chỉ thấy Tà Cảnh quỳ một gối trên mặt đất, tay phải dùng trường kiếm tận sức chống đỡ thân hình đang run rẩy, không biết đang nhẫn nhịn điều gì, trong miệng lâm bâm gì đó mơ hồ không rõ.

“Tà Cảnh đạo hữu?”

Nàng dò xét gọi hắn một tiếng, nhưng động tác của đối phương không đổi, giống như không nghe thấy, trong miệng còn đang thì thào.

Nàng khó hiểu vênh tai cẩn thận nghe xem hắn đang nói gì, thì chỉ nghe được một vài từ mơ hồ như “Cút”, “Dừng lại”, “Dừng mà”.

Nàng nghĩ giờ có hỏi cũng không hỏi được gì, bản thân nàng lại không thể ăn đan dược, cho nên kiến thức về đan dược của nàng rất ít, trước mắt biện pháp tốt nhất chính là

Tiêu Dao đi đến trước mặt thần lẫn yêu đang bị trói thành bánh chưng, đập một cước lên bụng nó, khiến nó tiếp tục ói ra máu tươi, bị đau mà tỉnh lại.

“Mày phun gì vào hắn ta? Giao thuốc giải ra đây!..”

Thần lẫn yêu bị đau đến nổi đom đóm mắt, giọng nói mang theo tiếng nức nở nói: “Bà cô của tôi ơi, thứ này không có thuốc giải! Cũng không cần thuốc giải!”

“Là sao?” Tiêu Dao tăng thêm lực dưới chân.

“Tôi nói.. Tôi nói..” Nó đau đến mức vặn vẹo thân thể, trả lời đứt quãng: “Đây là.. sản khí mị hồn mà Hồ ly tinh cho ta, ta vốn định cho.. tiểu nương tử

của ta dùng, nghe nói sau khi hít vào...cả người mệt mỏi, sau đó sinh ra xuân sắcảo giác, lúc đó...có thể tận hưởng. ôi! Ban này tình thế cấp bách cho nên tôi mới dùng để chạy trốn, vị đại ca này cũng không hít vào bao nhiêu, qua một lúc là tốt thôi! Bà cô ơi, bà cô đừng đập nữa! Đau chết mất!”

Câu kế tiếp, nó giống như bệnh nhân tâm thần hồ ẩm lên, lúc này Tiêu Dao mới tha cho nó, lại đi đến bên cạnh Tà Cảnh xác nhận xem lời nó nói có đúng không.

Ánh mắt của nàng chuyển từ trên mặt xuống giữa hai chân hắn, sau đó dừng lại.

“Ừ.” Giống như xác nhận hoặc là tự lầm bầm, vẻ mặt nàng có chút quái dị, sau đó gật đầu ho khan hai tiếng nói: “Cho tiền mày cũng không dám nói dối!”

Thần lẫn yêu đau đến mức nói không lên lời, chỉ có thể liều mạng gật đầu, trong mắt viết: Bà cô trâu bò như vậy, ai dám lừa gạt bà cô chứ!

“Chắc! Nhìn kĩ vậy, không sợ đau mắt hột hả?”

Là Báo Nanh Kiếm lên tiếng, nó thật sự nhìn không nổi, ánh mắt cô nàng này vẫn dính chặt tại nửa người dưới của người nào đó.

Nàng khẽ lắc đầu, không đồng ý với lời nó.

“Thân là người tu đạo, có gì mà không thể nhìn? Hơn nữa mỗi một chi tiết đều phải nhìn thật kĩ, tránh cho có biến.”

Báo Nanh Kiếm khinh bỉ xem thường “Thế cô nói cho lão tử xem “biến” này là biến nào?”

Tiêu Dao muốn nói lại thôi, do dự mãi mới nói: “Ta sợ hắn trướng quá mà chết!”

Báo Nanh Kiếm“..”

Qua khoảng một khắc, sương trắng và cổ mùi ngọt tản đi, Tà Cảnh cũng khôi phục lại như thường, hắn giống như vừa chịu áp lực rất lớn, trên mặt toàn là mồ hôi, vạt áo cũng hơi lơi lỏng.

Hắn vừa khôi phục tinh thần lại nhìn thấy đôi mắt cười híp của Tiêu Dao, mặt đỏ lên một cách mất tự nhiên.

Tiêu Dao mở miệng trước, nói: “Nếu Tà Cảnh đạo hữu đã không sao thì chúng ta truyền âm báo cho mấy người khác đã.”

Mặc dù còn chút xấu hổ, nhưng Tà Cảnh vẫn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, lấy từ túi trữ vật ra một tấm phù truyền âm, gửi ra ngoài. Trong chốc lát, mấy người khác đều tới.

Đặc biệt, khi Lữ Phụng nhìn thấy con tiểu yêu đang bị trói, lão giật mình nói: “Tiêu đạo hữu, không ngờ cô lại bắt được một con, đúng là trâu bò! Cô biết không, tối nay ta và Triệu đạo hữu cũng phát hiện nơi này khả nghi, nhưng sương trắng lập lòe, tầm nhìn lẫn thần thức đều bị ngăn cản, chờ đến khi bọn ta phát hiện có bóng người khả nghi mà đuổi theo thì nó đã chạy thoát rồi.”

“Chẳng qua là may mắn thôi! Không biết Cơ đạo hữu có tìm hiểu được tin gì không?” Tiêu Dao chỉ cười cười, sau đó nhìn về phía ba người Cơ Hạo.

“Chúng tôi đi một chuyến tới biên cảnh Đại Hoang, nhưng tất cả đều bình thường, không điều tra ra được gì.” Cơ Hạo lời ít mà ý nhiều.

“Bắt được một con cũng coi như là thu hoạch lớn rồi, trước cứ thăm vấn nó đã.”

Tiêu Dao thu hồi găm Băng Ánh Cẩm Tú và Tử đao của mình. Ở đây có bảy người, trong đó sáu người đều là tu sĩ Kim Đan kỳ, cho dù con thần lẫn yêu này muốn chạy cũng không có năng lực đó, nó chỉ đành nằm trên đất sợ hãi nhìn mấy người.

“Đám yêu tu chúng mày bắt nhiều phạm nhân như vậy, rốt cuộc có mục đích gì?”

Cơ Hạo từ trên cao nhìn xuống vị “ngoại tộc” vẫn đang chảy máu ồ ồ, giọng nói không mang theo chút tình cảm.

Thần lẫn yêu cảm thấy một cỗ uy áp vô hình bao phủ quanh thân, nó run run, nhưng nghĩ đến sự kinh khủng của Đại vương nhà mình, cũng chỉ đành cắn răng gắng gượng nói: “Các vị, tôi thật sự không biết mà! Một tiểu yêu như tôi sao biết được Đại vương định làm gì? Ngài chỉ lệnh cho tôi đi bắt người, chuyện khác không cần quản, tôi đương nhiên không dám hỏi nhiều!”

“Ồ?” Cơ Hạo nhún mày “Vậy chúng mày đã bắt bao nhiêu người rồi? Tổng cộng phái ra bao nhiêu tiểu yêu?”

“Đại vương lệnh cho chúng tôi bắt đủ mười vạn người, phân nhóm chia ra hành động, ngoài tôi ra còn hai tiểu yêu khác, tổng cộng có ba người.”

Thần lẫn yêu cũng không giấu diếm, ăn ngay nói thật. Dù sao thì khi dựng chuyện, nửa thật nửa giả mới khiến người ta tin.

“À, thật ra mày cũng thông minh đấy, cũng biết thế nào là nửa thật nửa giả.” Cơ Hạo cười lạnh, sâu trong đáy mắt là sát ý thô bạo: “Câu trước thì do do dự dự, câu sau thì gọn gàng trật tự, nếu còn không nói thật, ta sẽ trừu hồn luyện phách, lấy thi thể của mày chế thành hộ giáp!”

Khí thế của tên này thật đáng sợ! Thần lẫn yêu run rẩy, nhưng mà nó đâu thể nói đâu, Đại vương nhà nó còn đáng sợ hơn, với lại vợ con nó đều đang ở

Đại Hoang, nó có chết thì chết thôi, chung quy cũng không liên huy tới vợ con, chứ khai hết rồi trở về không khéo còn chết thảm hơn!

“Đại nhân, tôi thật sự không nói dối đâu! Quả thật tôi không biết mà!”

Nó run rẩy nói, cổ hết sức diễn cho thật một chút.

“Cơ đạo hữu”

Triệu Hiến bên cạnh dường như hơi mất kiên nhẫn, lên tiếng.

“Đừng nói mấy lời vô nghĩa với nó nữa. Để tại hạ thi triển đại pháp suu hồn, suu trí nhớ của nó một chút là biết thật giả liền!”

Cơ Hạo nhìn anh ta rồi lại nhìn con tiểu yêu, hơi vuốt cằm lui qua một bên.

“Vậy làm phiền Triệu đạo hữu.”

Thần lẫn yêu khủng hoảng, trong lòng lạnh lẽo. Suu hồn thì nó biết, thứ này vốn là thuật bàng môn, chuyên trừu hồn phách của kẻ địch để xem trí nhớ. Bởi vì nó quá tà môn nên nhân tu cũng ít người luyện, người bị suu hồn cũng không khá hơn bị trừu hồn luyện phách là bao, nó hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Chẳng lẽ hôm nay nó thật sự phải chết tại đây sao?

“Đại nhân! Thượng tiên! Đừng mà!” Nó đau khổ cầu xin, nhưng Triệu Hiến chẳng thèm để ý, vẻ mặt không kiên nhẫn, bàn tay to lớn phủ lên sọ não của nó.

Sau đó, một tia sáng trắng bao phủ trên đầu thần lẫn yêu, vẻ mặt nó lập tức đại ra, cũng không mở miệng cầu xin nữa. Tia trắng càng ngày càng chói mắt, một dải sáng vàng nho nhỏ bay ra từ đỉnh đầu nó.

“Chúng mày rốt cuộc có mục đích gì?!” Triệu Hiến hỏi dài sáng vàng.

“Đại vương cần máu tươi của mười vạn người để mở ra đại trận Thần Long cung.”

“Thần Long cung là gì? Đại vương của chúng mày là ai? Tu vi thế nào?”

“Đại vương của chúng tôi là động chủ trên núi Vân Trạch Đại Hoang – Nhị Thử Đại vương, ngài có đạo hạnh ngàn năm, là yêu tu trước kì biến hóa. Nghe Đại vương nói, Thần Long cung là cung điện mà Long thần của Thượng giới tu tạo tại Nhân giới, bên trong có rất nhiều bảo vật Thượng giới.”

Nghe nó nói thế, vẻ mặt của mấy người đều thay đổi, ai cũng thêm muốn Thần Long cung, ngay cả Tiểu Dao cũng không nhịn được kích động, nói không chừng sẽ có tiền khí trong đó.

Đồ của Thượng giới – món dự hoặc quá lớn, hai mắt Triệu Hiến lộ ra vẻ tham lam, tiếp tục hỏi:

“Chắc chắn trăm phần trăm nơi này có Thần Long cung của Thượng giới sao? Ở đâu? Đại vương nhà mày đã thu thập đủ mười vạn người chưa? Chuẩn bị khi nào phá trận?”

“Mười phần chắc chắn, nếu không Đại vương sẽ không mạo hiểm, cho dù bị nhân tu phát hiện cũng phải bắt đủ mười vạn người. Thần Long cung được xây tại nơi giáp danh giữa Đại Hoang và đại lục Thái Cổ, cách nơi này khoảng năm trăm lý về phía Đông Nam. Theo kế hoạch tối nay sẽ thu thập đủ mười vạn người, không chỉ nơi này mà thành trấn khác cũng có đồng loại của tôi đi bắt người, phá trận cũng là chuyện trong nay mai.”

Nghe thấy tin tức bảo tàng, Triệu Hiến chẳng còn tâm trạng nào mà hỏi thêm nữa, chỉ nói: “Các vị còn muốn hỏi gì không?”

Nếu đã biết mục đích của đám yêu tu thì nhiệm vụ lần này của bọn họ coi như hoàn thành, hiển nhiên đây không hề là khúc nhạc dạo trước khi yêu tu tấn công đại lục Thái Cổ như các phái các gia lo lắng.

Mọi người cùng lắc đầu, tiểu lâu la như nó hẳn không biết nhiều tin tức lắm, nhiều đây cũng tính là đủ.

“Một khi đã vậy..”

Vẻ mặt Triệu Hiến đột nhiên thay đổi, tay hơi dùng sức, thân hình thần lẫn yêu bị ném trên mặt đất như một chiếc rìu lau, lập tức chết tươi.

“Tuy rằng đã chết hơn mười vạn người, nhưng đại lục Thái Cổ dân cư đông đúc, nhiều đây cũng chẳng là gì. Nếu không phải yêu tu tấn công thì ta chỉ cần dùng phù truyền âm cự ly xa truyền tin về là được.”

Cơ Hạo lạnh lùng lên tiếng, giống như mười vạn người cũng không khác mười vạn con kiến là bao, không có nửa điểm thương hại. Không biết những người khác thế nào nhưng Tiểu Dao thì thấy trong lòng rất không thoải mái.

“Đến lúc này, mọi người có thể giải tán tự đi về, nhưng mà”

Hắn chuyển giọng, ánh mắt đảo qua sáu người.

“Không biết các vị thấy Thần Long cung này thế nào? Tại hạ xin nói trước: Ta nhất định sẽ nghĩ cách trà trộn vào Thần Long cung, dù sao thì đối với tu sĩ cơ duyên là quan trọng nhất. Cơ duyên lần này lớn cỡ nào các vị hẳn rõ ràng, đương nhiên cơ duyên càng lớn thì càng nguy hiểm, Đại Hoang vốn là nơi của yêu tu, nguy hiểm thế nào không cần tại hạ nói thêm, mặc dù tại hạ cảm thấy tốt nhất là chúng ta nên liên thủ lại nhưng chuyện này ta cũng không ép. Vị nào có ý định tiến vào Đại Hoang xông xáo một phen cho thỏa nguyện thì thỉnh lên tiếng.”

Ngoại trừ Tả Cảnh và Chu Chân Chân vẫn đi theo Cơ Hạo, năm người còn lại đều tự mình cân nhắc.

“Tại hạ đồng ý đi cùng Cơ đạo hữu.” Triệu Hiến là người đầu tiên tỏ thái độ.

Liễu Mị Nương đánh mắt quẹo nhìn Cơ Hạo, cười khanh khách nói: “Ta cũng đồng ý theo Cơ đạo hữu xông vào một lần.”

Thấy hai người đã tỏ thái độ, Lữ Phụng chân chừ nói: “Tại hạ cũng có ý này, nhưng ngộ nhờ tin tức con tiểu yêu này có được là giả thì chẳng phải ta tự lao đầu vào lưới hay sao?”

Triệu Hiến nhìn lão, hừ lạnh một tiếng

“Hừ, người tu đạo sao có thể sợ hãi rụt rè? Nay cơ duyên đã bày ra trước mắt, không nắm lấy thì còn cầu đại đạo cái gì? Lại nói, ngộ nhờ tin tức này là giả thì nhiệm vụ môn phái giao cũng không tính là hoàn thành, thế thì chúng ta lại càng phải đi vào thăm dò hư thực!”

Bị người ta nói là nhát gan, Lữ Phụng có chút xấu hổ, nghĩ nghĩ rồi cắn răng nói: “Được rồi, đi thì đi, dù sao cũng chỉ còn mỗi bộ xương giả, có gì mà sợ!”

Cuối cùng chỉ còn Tiêu Dao chưa tỏ thái độ, mọi người cùng nhìn về phía nàng.

“Đi.”

Chỉ đơn giản một chữ, nhưng thần sắc nàng vô cùng kiên định.

Người có đại cơ duyên mới có thể đại thành! Lần này phải xem vận may của mọi người!

Bạn đang đọc truyện *Chạm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Yêu tu

“Như vậy không ai chọn rồi đi. Giờ chúng ta còn khoảng mấy ngày, việc này cần bàn bạc kĩ hơn, nhưng chỗ này không tiện nói chuyện, đổi chỗ trước rồi nói.”

Thấy không ai lùi bước, Cơ Hạo vừa lòng gật đầu, đưa ra cái nhìn của mình.

Liễu Mị Nương cũng đồng ý nói: “Cơ đạo hữu nói không sai, lần hành động này vô cùng nguy hiểm, đặc biệt có thể còn có yêu tu trước kì biến hóa ngang ngửa Nguyên Anh vô cực, chúng ta nhất định phải lên kế hoạch kĩ lưỡng một phen. Nhưng trước mắt nên xử lý con tiểu yêu này thế nào?”

Nàng nói xong mọi người đều hướng tầm mắt về thi thể thần lân yêu bên cạnh, cùng suy ngẫm.

Từ xưa tới nay quan hệ giữa yêu tu và nhân tu không chỉ đơn thuần là thiên địch mà còn có mối liên hệ lợi ích vi diệu trong đó. Yêu tu coi nhân tu là đồ ăn đại bổ, còn nhân tu xem yêu tu như nguyên liệu để chế tác bùa chú, đan dược hay pháp bảo.

Trong giới yêu tu, bất luận yêu tu hay tiểu yêu về bản chất đều là yêu thú, những yêu thú này vừa sinh ra đã phân chia cấp bậc, từ yếu tới mạnh, tổng cộng có mười một giai. Từ Nhất giai tới Ngũ giai tương đương với Luyện Khí kỳ và Trúc Cơ kỳ của nhân tu, Lục giai đến Cửu giai tương đương Kim Đan kỳ mà Thập giai tới Thập nhất giai tương đương với vô cực Nguyên Anh kỳ của nhân loại. Đây cũng được gọi là giai đoạn trước Hóa Thân; đến cảnh giới này, yêu tu có thể biến hóa thành nửa người, đồng thời che dấu bản thể. Bất luận là yêu tu mấy giai thì đều phải thông qua tu luyện mới có thể tiến tới Thập nhất giai, mà trên Thập nhất giai chính là kì biến hóa, lúc này yêu tu có thể hoàn toàn rũ bỏ thân thú, biến thành hình người, phi thăng Linh giới.

Mà trong đám yêu thú lại phân ra ba loại. Loại cao cấp nhất chính là dị thú, dị thú trời sinh đã được thiên địa ưu ái, nhưng bởi vì nghịch thiên nên số lượng thưa thớt. Phần lớn bọn chúng đều có dị năng trời sinh, vừa ra đời đã là yêu thú Cửu giai, có thể tu đạo và nói tiếng người. Trong dị thú, lại dựa theo dị năng thiên phú mà phân chia cấp bậc. Trước đó đã từng có một bộ sách tên là [Son Hải kinh] tiến hành phân loại các loại dị thú thần thú này. Ngoài ra, còn một loại yêu thú khác chính là yêu thú tự sinh ra trong thiên địa, vừa sinh ra đã là Ngũ giai. Mà loại cuối cùng chính là yêu thú bình thường nhưng có dị biến, chỉ cần tu đến Ngũ giai là có thể nói tiếng người, thường được gọi là tiểu yêu.

Trong Đại Hoang, phân nửa dị thú đều chiếm núi xưng vương, gọi là Đại vương, dưới trướng Đại vương là vô số tiểu yêu, cuối cùng mới là đủ các thể loại yêu thú, chất đầy Đại Hoang.

Tương tự, phương thức tu luyện của yêu tu và nhân tu trong Nhân giới cũng khác nhau. Nhân tu thông qua luyện khí mà thành đan, đan lại thành anh, đồng thời không quá chú trọng tới độ mạnh yếu của thân thể, thậm chí nếu tu đến Nguyên Anh kỳ còn có thể xuất ra Nguyên Anh, đoạt xá thân thể người khác. Mà yêu tu từ nhỏ đã cứng cỏi rắn chắc, bọn chúng thông qua luyện khí mà tạo thành yêu đan, đối với yêu tu thân thể và yêu đan quan trọng như nhau. Tuy rằng yêu đan có thể rời khỏi bản thể trong thời gian ngắn nhưng một khi rời đi trong thời gian dài cũng sẽ chết, hơn nữa không thể đoạt xá yêu tu khác. Nhưng nghe nói, đến Thượng giới, chẳng quản yêu tu hay nhân tu đều trăm sông đổ về một biển, không có gì khác nhau, có điều tin này là thật hay giả thì không ai biết.

Thần lần yêu là một yêu thú Lục giai, xương của nó có thể dùng để luyện khí, lớp da cứng rắn bên ngoài có thể chế pháp bảo thuộc tính phòng ngự, còn nội đan và máu đều là tài liệu để luyện đan hay chế bùa. Đặc biệt, khi Tiêu Dao bắt nó vẫn chưa hề phá hỏng lớp da bên ngoài, cho nên dù nàng không dùng thì cũng có thể mang ra thị phương bán với mức giá không tệ.

Có thể nói, toàn thân con tiểu yêu này đều là bảo vật, phân phối như thế nào mới khó, những người khác thì không sao nhưng Triệu Hiến thì không hề che giấu lòng tham đối với xác con tiểu yêu này.

Đang lúc mọi người trầm suy tính, Tà Cảnh vẫn trầm mặc đột nhiên mở miệng đề nghị: “Ta đề nghị con tiểu yêu này thuộc về Tiêu đạo hữu.”

Mọi người hơi ngây ra, có chút khó hiểu. Quả thật theo luật của giới tu tiên, ai tìm được trước thì bảo vật thuộc về người đó, nếu như tổ đội thì sẽ chia đều. Theo lý, năm người còn lại không có tư cách được chia phần, nhưng Tà Cảnh và Tiêu Dao vốn cùng một tổ, hẳn là hai người cùng nhau bắt được, vì sao hẳn lại hào phóng nhường cho Tiêu Dao?

“Thật ra con tiểu yêu này vốn do một mình Tiêu đạo hữu bắt được. Nếu không nhờ Tiêu đạo hữu, chỉ sợ tại hạ đã bị con yêu này mê hoặc, chứ đừng nói là còn cơ hội đứng đây nói chuyện cùng chư vị. Con tiểu yêu này quả thật nên thuộc về Tiêu đạo hữu.”

Thấy mọi người nghi hoặc, Tà Cảnh bình tĩnh giải thích.

“Nếu Tà Cảnh đã nói vậy, tại hạ cũng đồng ý những thứ này nên thuộc về một mình Tiêu đạo hữu.” Nhìn hộ vệ nhà mình, Cơ Hạo cười mà như không nói: “Quả nhiên Tiêu đạo hữu rất có bản lĩnh.”

“Ta cũng không có ý kiến gì.”

Tiêu Dao làm việc lễ độ, tính tình rất tốt, Liễu Mị Nương cảm thấy nàng ấy không tệ, hai người cũng không có xung đột gì, nếu ả theo quy củ mà làm thì nàng cũng không bắt mất gì.

Tương tự, Lữ Phụng cũng tỏ vẻ đồng ý, cuối cùng chỉ còn lại một mình Triệu Hiến.

Hắn tham lam nhìn thì thấy tiểu yêu, ánh mắt âm tình bất định, nửa ngày mới hừ lạnh một tiếng: “Tùy các ngươi.”

Nhưng vào lúc này, Chu Chân Chân đứng một bên đột nhiên xen mồm nói: “Đợi chút, còn ta nữa mà, ta cảm thấy..”

Tiêu Dao căn bản không chờ nàng ta nói hết, cười tủm tỉm chen lời: “Nếu các vị đạo hữu đã ưu ái, thì tại hạ cũng không khách khí nữa.”

Sau đó, lấy tốc độ nhanh nhất đem thi thể thần lần yêu thu vào túi trữ vật. Tiêu Dao nàng vốn là quỷ nghèo, nào có chuyện nhường linh thạch cho người khác.

Mấy người đều thấy rõ thái độ của Tiêu Dao, Lữ Phụng có chút mất tự nhiên ho khan hai tiếng, chỉ có Chu Chân Chân cong miệng định nói gì đó nhưng bị Cơ Hạo dùng ánh mắt ngăn lại.

Giải quyết xong thi thể thần lần yêu, mọi người nhanh chóng rời khỏi trấn Nham, tìm một mỏm núi cách Đại Hoang không xa thiết lập cấm chế che dấu tiếng động và thần thức, lúc này bảy người mới tụ lại một chỗ.

Triệu Hiến mở miệng trước: “Ta đã dùng thần thức điều tra nơi này, không phát hiện điều gì dị thường. Nhưng miệng nói thì dễ hơn làm, tuy rằng chúng ta đều đồng ý xông vào Đại Hoang, nhưng làm thế nào mới là khó. Chưa nói đến chuyện Đại Hoang có vô số yêu thú, mà nguy hiểm nhất chính là đám yêu tu trước kì biến hóa có tu vi ngang ngửa Nguyên Anh vô cực kia, nếu như gặp phải thì bọn họ chỉ cần một ngón tay thôi cũng đủ để lấy mạng chúng ta rồi. Muốn cướp mối của hồ cũng phải có thực lực mới được. Việc này là do Cơ đạo hữu khởi xướng, không biết Cơ đạo hữu có diệu kế gì không?”

“Quả thật lần này tiến vào Thần Long cung, trở ngại lớn nhất chính là đám yêu tu trước kì biến hóa này, nhưng mà...” Cơ Hạo lười biếng cười cười “Ai nói chúng ta sẽ trực tiếp liều mạng với bọn họ? Đương nhiên là lặng lẽ lên vào rồi tìm cơ hội xâm nhập.”

“Nhưng yêu tu trước kì biến hóa có thể so với tu sĩ Nguyên Anh kỳ, thần thức vô cùng cường đại, chỉ sợ mấy người chúng ta vừa tiến vào Đại Hoang đã bị phát hiện.”

Lần này mở miệng là Lữ Phụng, lão cũng hiểu muốn lên vào Đại Hoang là một chuyện vô cùng gian nan.

Cơ Hạo gật đầu nói: “Lữ đạo hữu nói đúng, cho nên trước khi đại trận bị phá, chúng ta tuyệt đối không thể tới gần Đại Hoang.”

“Nhưng nếu không tiến vào Đại Hoang thì sao chúng ta biết được khi nào đại trận Thần Long cung bị phá?” Liễu Mị Nương nhướn đôi mày thanh tú.

“Dùng thứ này..” Cơ Hạo vỗ túi linh thú bên hông, một tiểu thú có vẻ ngoài giống sói nhảy ra.

“Thông Thiên sói.”

“Đây là một loại sói do linh thú sư của Cơ gia ta nuôi dưỡng, chuyên dùng để thám tính tin tức, loại sói này vừa sinh ra đã được chủ nhân đưa vào cơ thể một tia thần thức, sau đó chậm rãi lớn lên. Khoảng trăm năm sau trên người nó sẽ dần dần che lại thần thức của chủ nhân, cho dù là Nguyên Anh vô cực cũng không thể phát hiện, chỉ cần Thông Thiên sói không chết, nó có thể qua đời mất truyền về hình ảnh cho chủ nhân.”

“Cho dù con Thông thiên sói này có thể cho chúng ta biết khi nào đại trận bị phá thì tại hạ vẫn không cảm thấy chúng ta có thể thuận lợi tiến vào Thần Long cung.” Triệu Hiến cười lạnh một tiếng, cảm thấy cách này có chút ngu xuẩn: “Cơ đạo hữu tin chỉ có một vị yêu tu trước kì biến hóa thôi sao? Chẳng lẽ vị yêu tu này không phải tiểu yêu gác ngoài lối vào Thần Long cung? Hơn nữa, cho dù chúng ta thật sự vào được bên trong, chẳng lẽ lại không bị vị yêu tu vô cực này phát hiện?”

Nghe hắn nói vậy, Cơ Hạo vẫn giữ dáng vẻ tươi cười biếng nhác như cũ, còn Lữ Phụng và Liễu Mị Nương đều thấy lời Triệu Hiến khá là có lý.

“Chỉ cần đứng ngoài Đại Hoang mà vẫn biết tình hình đại trận Thần Long cung là đủ rồi.” Người mở miệng là Tiêu Dao, nàng nhìn sáu người xung quanh một vòng, cuối cùng ánh mắt rơi xuống trên mặt Cơ Hạo: “Ý của Cơ đạo hữu chính là, chúng ta còn có viện quân, cho nên cơ hội lên vào Thần Long cung vẫn rất lớn, chỉ cần nắm chắc tình hình đại trận là được.”

Cơ Hạo vốn còn biếng nhác, giờ đây ánh mắt đột nhiên trầm xuống, trầm nghĩ trong lòng: Hay cho một nữ tử lợi hại!

Lữ Phụng không nhịn được nói: “Tiêu đạo hữu, năm người chúng ta vốn là một tổ, cộng thêm Tả đạo hữu và con nhóc này cũng chỉ mới có bảy người, viện quân đâu ra?”

“Rất đơn giản, đó là Nguyên Anh vô cực của tứ phái tam gia.” Tiêu Dao cười nói “Hiện giờ có lẽ chưa tới, nhưng nói không chừng lúc này họ đang trên đường rồi. Có lẽ còn tu sĩ Trúc Cơ kỳ hoặc Kim Đan kỳ khác cũng tra được tin tức, hẳn là sắp có một trận hỗn chiến.”

Năm người khác nghe vậy đều sửng sốt, lúc này mới giật mình: Đúng vậy, nơi này chính là bảo tàng thượng giới, đừng nói là tu sĩ Kim Đan Kỳ như bọn họ mà ngay cả vô cực Nguyên Anh kỳ cũng bị mê hoặc! Hơn nữa, tứ phái tam gia phái ra nhiều tu sĩ Trúc Cơ kỳ và Kim Đan kỳ như vậy, bọn họ sao có thể cam đoan rằng những người khác đều không tra được tin tức tương tự?

Suy bụng ta ra bụng người, cơ duyên lần này lớn như vậy, chỉ cần là người có đầu óc thì không một ai là không động lòng.

“Nói như vậy, chẳng lẽ chúng ta chỉ có thể đi sau đám vô cực, kiếm chút cơm thừa rượi cận sao?”

Sắc mặt Triệu Hiến có chút khó coi, vốn tưởng lần này đụng phải đại cơ duyên, ai ngờ lại phải theo mông người khác.

“Triệu đạo hữu đùa à? Chẳng lẽ đạo hữu cho rằng bằng vào mấy người chúng ta là có thể độc chiếm bảo vật trong Thần Long cung?!”

Cơ Hạo nhếch miệng hơi trào phúng.

“Có bao nhiêu năng lực thì làm bấy nhiêu việc, muốn độc chiếm bảo vật căn bản chính là mơ mộng hão huyền. Về phần có cơm thừa rượi cận hay không thì phải xem cơ duyên của mỗi người. Nếu may mắn thì có thể lấy được không chỉ một món bảo vật thượng giới, nhưng nếu như xui xẻo, nói không chừng còn chưa tiến vào Thần Long cung đã bỏ mạng cũng nên. Triệu đạo hữu nghĩ thế nào thì tùy. Ta sẽ thả Thông Thiên sói ra, còn đi hay ở là chuyện của đạo hữu.”

Trong giới tu tiên, bảo vật vĩnh viễn là thứ khiến tu sĩ cuồng nhiệt, tu sĩ bỏ mạng vì quá tham lam không nhìn rõ tình hình chỗ nào cũng có, hiểu được lấy hay bỏ cũng chính là khảo nghiệm lớn nhất đối với tu sĩ.

Hôm nay mấy người bọn họ chỉ có thể yên lặng ở lại nơi này chờ đợi cơ hội, nếu thế cục càng loạn thì cơ hội bọn họ lên vào Thần Long cung càng cao!

Đúng như Tiêu Dao dự đoán, cách Đại Hoang khoảng mười vạn dặm, bảy vệt sáng đều đang hướng về Đại Hoang, trên mỗi dải sáng là một vị vô cực Nguyên Anh kỳ, bọn họ tản ra từng trận uy áp khiến tu sĩ cấp thấp gần đó vội vàng né tránh nhường đường.

Mà cách đám người Tiêu Dao mấy trăm dặm cũng có hai đội nhân mã đang lẳng lặng chờ đợi, đều ôm mục đích nhắm về Đại Hoang.

Bạn đang đọc truyện *Chậm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Long môn

Giáp danh giữa Đại Hoang và Thái Cổ là một khu loạn thạch, nơi này không một ngọn cỏ, cũng không có khoáng sản gì, nhưng do gần với biên giới Thái Cổ nên hầu như không có yêu tu yêu thú, biến nơi này thành một bãi đất hoang không có tiểu yêu.

Theo lý, nơi này đừng nói là yêu thú mà ngay cả động vật cũng rất ít, nhưng nay lại xuất hiện một đám tiểu yêu, không biết đang bận rộn vận chuyển cái gì, mà đứng trên mỏm đá lớn bên cạnh là bốn vị yêu tu vô cực trước kì biến hóa đang căng thẳng chăm chú theo dõi tình hình.

“Ta nói này lão quý!” Hóa Xà nhìn bốn phía xung quanh, hơi không vui nhú mào “Không phải lão lừa ta đấy chứ? Nơi này cần cỗi đến nỗi ngay cả linh khí cũng yếu ớt gần như không cảm nhận được sao có thể là thần cung của vô cực thượng giới?!”

Nhĩ Thử vẩy vẩy tai, cười hắc hắc: “Hóa Xà đạo hữu đừng nóng, nếu không phải lúc trước vô tình lấy được một tấm bản đồ thì lão phu cũng hoàn toàn không ngờ tới nơi đất cần đá sỏi như vậy lại chôn giấu đại bảo tàng. Nếu không phải nó ẩn mình nơi hoang vắng thì sợ đã bị mấy lão quái trong Đại Hoang làm thịt từ lâu rồi, sao tới lượt mấy người chúng ta?”

“Hóa Xà đạo hữu, xin để tại hạ nói vài lời công bằng...” Lần này người mở miệng là Bạch Trạch “Trong Đại Hoang, Nhĩ Thử huynh vốn nổi danh đạo nghĩa, chẳng lẽ đạo hữu đã quên chuyện quả Vạn Diệp hai trăm năm trước, thử hỏi lần đó Nhĩ Thử huynh có lừa người không? Lui vạn bước mà nói, cho dù lần này là giả, nơi này không có Thần Long cung thì Hóa Xà đạo hữu cũng đâu tổn thất gì?”

Hóa Xà chán ghét liếc nó, hừ lạnh: “Tốt nhất là như thế, nếu xảy ra sự cố gì thì ta tuyệt đối không để người yên đâu.”

Thấy nó chẳng chịu phân rõ phải trái, Bạch Trạch hơi nhú mào, sau đó không thêm để ý nữa. Còn Nhĩ Thử thì lại cười hòa giải: “Mọi người đều là bạn bè trong Đại Hoang, hôm nay có dịp tụ tập tại đây đều vì thủ bảo*, có gì thì bình tĩnh nói.”

*thủ bảo = lấy bảo vật

Nhưng dường như không ai thêm nề mặt nó, Tất Phưong còn cười lạnh khiêu khích Hóa Xà: “Con mụ đánh đá!”

Hóa Xà đang định nổi bão nhưng lại nghĩ, bảo vật còn chưa tới tay mà đã xung đột thì không hay cho lắm. Nó đành dùng ánh mắt lạnh lẽo liếc Tất Phưong một cái rồi lập tức lạnh lùng quay đầu đi. Nhất thời, không khí giữa ba con yêu vô cùng vi diệu, không một ai lên tiếng.

Thấy ba người không được tự nhiên, Nhĩ Thử xấu hổ ho khan hai tiếng, mở miệng phá vỡ cục diện bế tắc trước mắt.

“Chư vị, có vài tin tức không tốt phải nói trước cho các vị. Hai ngày trước, một gã tiểu yêu dưới trướng lão phu đã mất tích khi đi bắt người tại trấn Nham, chỉ sợ bên nhân tu đã phát hiện ra, e rằng lần này chúng ta sẽ gặp phải nhân tu Nguyên Anh kỳ.”

“Ừ, tại hạ cũng có dự cảm này. Trấn Thanh Khê do ta và hiền đệ Tất Phưong phụ trách hình như cũng bị lộ tin tức, hơn nữa bảo tàng lại là bảo vật thượng giới, mấy lão quỷ nhân tu này không thể không động lòng. Chỉ là không biết sẽ có bao nhiêu người tới, nếu chỉ bốn năm người thì không uy hiếp được chúng ta, nhưng nếu có sáu bảy người mà ta lại không thể nhờ viện thủ từ Đại Hoang thì tình huống sẽ có chút không ổn.”

Hai yêu nói chuyện khiến Tất Phưong và Hóa Xà đều tập trung tinh thần lại, Bạch Trạch tuy lo lắng nhưng thấy Nhĩ Thử vẫn từ từ cười liền biết trong đầu nó đã có mưu tính sẵn.

“Dáng vẻ Nhĩ thử huynh thế này không đúng lắm. Miệng thì nói tình hình rất nghiêm trọng nhưng mặt lại rất bình tĩnh. Có kẻ sách gì hay thì nói luôn đi, chớ có thừa nước đục thả câu.”

“Ha ha, vốn định nghe xem mọi người có ý gì hay không, nào ngờ vẫn không gạt được Bạch Trạch huynh.”

Nhĩ Thử đắc ý, vuốt vuốt mấy cọng râu bên miệng, cười đáp.

“Nếu may mắn thì sau khi phá bỏ đại trận mấy lão quái nhân tu đó vẫn chưa kịp đuổi tới, chúng ta chỉ cần tiến vào Thần Long cung rồi thiết lập chút mai phục là được. Nhưng theo khoảng cách từ mấy đại phái tu chân trong Thái Cổ đến biên cảnh Đại Hoang thì bọn họ sẽ nhanh chóng tới thôi, mà chúng ta muốn hoàn thành đại trận Huyết Hồn nhanh nhất cũng mất hai ngày. Trừ phi ông trời trợ giúp, nếu không tám chín phần mười là đụng phải lúc phá trận. Đến lúc đó, chúng ta sẽ dùng thủ này để đối phó bọn họ...”

Nhĩ Thử thần thần bí bí lấy từ trong lòng ra một hạt châu màu tím nho nhỏ cỡ quả nho. Tam yêu vừa thấy, liền sợ hãi hô lên:

“Bát Quái Kinh Lôi châu!!!”

“Nhĩ thử huynh! Nhĩ thử huynh! Bảo vật nghịch thiên cỡ này mà huynh cũng có, đúng là che dấu sâu quá đấy! Huynh mà nói từ trước thì bọn ta cần gì phải lo lắng?” Tất Phưong trừng mắt nhìn chăm chăm hạt châu màu tím kia, cảm thán.

Bát Quái Kinh Lôi châu này là một loại pháp bảo hệ âm khí có tính sát thương cực lớn. Loại pháp bảo này không thể sử dụng lâu dài như pháp bảo bình thường mà thuộc loại vật phẩm tiêu hao, uy lực của nó có thể sánh với lôi thiên kiếp, một khi nó nổ, trọng phạm vi mấy chục thước cho dù là tu sĩ Nguyên Anh kỳ cũng bị tạc tan tành mây khói, ngay cả Nguyên Anh cũng không chạy thoát, hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Nhưng tài liệu chế tác hạt châu này gần như không có ở Nhân gian, quá trình chế tạo cực kỳ phức tạp, xác suất thành công lại thấp, cho nên trong Nhân giới khan hiếm tài liệu như hiện nay thì gần như không thể chế ra. Hơn nữa, trong giới nhân tu, giá hạt châu này đã lên tới mười vạn khối linh thạch thượng phẩm.

“Vật này là do lão phu phát hiện trong động huyết của một yêu tu thượng cổ tít tận sâu trong Đại Hoang, chỉ cần không kinh động tới nhóm quái vật trong này thì mấy tên Nguyên Anh vô cực không đủ để ta phải sợ.”

“Nhĩ Thử huynh, Bạch Trạch ta tâm phục khẩu phục.” Bạch Trạch thu hồi ánh mắt, chấp tay bái phục “Ngay cả bảo vật cỡ này cũng nở dùng, có thể thấy đối với Thần Long cung, Nhĩ Thử huynh đã hạ cả vốn gốc. Lần này nếu tìm được bảo vật, ta đồng ý để Nhĩ Thử chọn trước, đồng thời nếu chia bảo vật còn dư thì món đó sẽ thuộc về Nhĩ Thử huynh, hai vị đạo hữu thấy thế nào?”

Câu cuối này là nói với Tất Phưong và Hóa Xà. Tất Phưong và Bạch Trạch là anh em tốt, đương nhiên không phản đối, lập tức nói: “Ta đương nhiên cũng kính cách làm người của Nhĩ Thử huynh, vô cùng đồng ý với đề nghị của Bạch Trạch huynh. Không biết mụ rắn già thấy thế nào?”

Nó khinh bỉ nhìn Hóa Xà, trong lòng cười lạnh.

“Ta chỉ lấy phần thuộc về mình, chỉ cần không phân phối quá bất công thì tùy các ngươi xử lý.”

Ba đầu một, cho dù Hóa Xà không thích bọn chúng cũng phải cân nhắc phân lượng bản thân một chút, bất luận là quyền chọn trước hay lấy hơn một món pháp bảo, chỉ cần thu hoạch của nàng kha khá thì đều không vấn đề.

Sau khi bàn xong chuyện chia chác, mấy người không nói thêm nữa mà chuyên tâm theo dõi tiến độ phá trận.

Nhoáng cái đã hai ngày, ngoại trừ đám tiểu yêu vội vàng vận chuyển phạm nhân thì không có điều gì dị thường, cho dù là Đại Hoang hay biên giới Thái Cổ đều sóng yên bể lặng.

“Lúc này Đại Hoang so với ngày thường còn yên tĩnh hơn.” Bạch Trạch trào phúng nhìn về chân trời cách đó không xa, hẳn biết đám nhân tu nhất định đang ở một nơi bí mật nào đó lặng lẽ chờ đợi.

Nhĩ Thử cười híp đôi mắt hạt đậu, vỗ vỗ vai nó nói: “Cấm chế mê huyền nơi này sao có thể giấu được đám lão quái đó? Nền đến thì sẽ đến, bọn họ sớm muộn gì cũng phải hối hận vì ngấp nghé bảo vật không thuộc về mình. Bạch Trạch huynh đừng nóng, công tác trước khi phá trận đều đã ổn thỏa, chúng ta cũng chuẩn bị phá trận thôi.”

Trên bãi loạn thạch trống vắng đầy mùi vụn phạm nhân, ánh mắt bọn họ đều đại ra, chật chội chen cùng một chỗ, bị đám tiểu yêu đứng thành một vòng vây quanh, khung cảnh vô cùng đồ sộ.

Đám người Tiêu Dao ở biên giới Thái Cổ thông qua Thông Thiên sỏi thành công trà trộn vào, bên trong có động tĩnh gì bọn họ đều nắm rõ như lòng bàn tay.

Mười vạn dân chúng sắp bị huyết tề, phần lương tri trong lòng Tiêu Dao lâm râm khó chịu, chính nàng đã từng là một tên phạm phu tặc tử nơi nhân gian, cho nên sau khi thành tu sĩ, nàng càng sâu sắc hiểu được phạm nhân so với người tu đạo yếu ớt cỡ nào.

Nàng không thấy đám yêu tu làm vậy có gì sai, bởi đối với yêu tu tu đạo mà nói, phạm nhân chẳng khác nào gia súc, mỗi quyết định của bọn chúng đều chỉ hướng về lợi ích. Mà trong cộng đồng nhân tu, dù có quy định cấm sát hại dân chúng người phạm, kẻ nào phạm phải nhất định nghiêm trị không tha, nhưng trước tình cảnh nhiều phạm nhân sắp bị giết, liệu có tu sĩ nào ra mặt cứu bọn họ? Đáp án là không ai cả. Nàng biết Nguyên Anh vô cực của tứ phái tam gia hẳn đã ở ngay gần đó, bọn họ đều đang chờ đợi giây phút đại trận bị phá kia, mà nếu những phạm nhân này không chết thì đại trận sẽ không thể phá giải.

Nhưng điều khiến nàng khó chịu đó là: Bọn họ đều là những kẻ gián tiếp giết người, mà trong đó, bao gồm cả chính nàng..

Mặc dù lý trí nhắc nhở mình tuyệt đối không thể mạo hiểm đi cứu, nhưng trong lòng vẫn có chút khó chịu, không phải đau lòng, cũng không phải phần nỡ, chỉ là hơi khổ sở.

Nàng nhớ người ấy đã từng thề: Kẻ tu đạo vốn vô tình máu lạnh, Tiêu Dao, đời này ta tuyệt đối không bước trên cái gọi là đại đạo.

...Trừ nàng ra, nàng không như vậy.

Không, nàng khế siết nắm đầm, nàng cũng như bọn họ, nàng không thể ngừng lại, cũng không muốn ngừng lại. Bến bờ đại đạo chính là thứ nàng khát khao, là giấc mộng bấy lâu của nàng, còn chưa tới được bến bờ đối diện, nàng tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp.

“Yêu tu bắt đầu phá trận.”

Cơ Hạo trầm tiếng gọi lại những suy tư của Tiêu Dao, không ai nhận ra ban nãy nàng suýt chút rơi vào tâm ma.

Trước loạn thạch Đại Hoang, Nhĩ Thử cầm một tấm da thú trong tay, miệng lầm bầm, trên bãi ghềnh đầy loạn thạch bỗng nổi lên một cơn gió lớn, gió càng lúc càng mạnh, đột nhiên Nhĩ Thử hét lớn một tiếng.

“Giết!”

Trong chốc lát, đám tiểu yêu ra tay, đầu hơn mười vạn người rơi xuống đất.

Vô vàn máu tươi phun ra, trên trời, dưới đất, trong gió, không chỗ nào không phải máu tươi, máu tươi đỏ rực tanh nồng ùn ùn phun ra. Mười vạn thi thể không đầu ngã xuống ngổn ngang đầy đất.

Gió lớn cuốn đi máu tươi, tạo thành con lốc máu giữa không trung, sau đó gió mang theo máu chìm xuống mặt đất, mặt đất đột nhiên sụp xuống, một hắc động to lớn hiện ra nhanh chóng cắn nuốt thi thể cùng máu tươi của mười vạn người.

Khi tất cả thi thể đều bị cắn nuốt sạch sẽ, hắc động dần khép lại, sau đó một cánh cổng lớn màu vàng khắc hình rồng chậm rãi trôi lên.

“Kéo kẹt” một tiếng, đại môn rộng mở, bên trong là hỗn độn vô cùng vô tận, bất cứ ai cũng không nhìn rõ điều gì.

Đại trận đã giải, Long môn thông tới Thần Long cung hiện thế, Nhĩ Thử cùng tam yêu vẫn chưa tỏ vẻ vui mừng mà khoanh tay nhìn về phương Bắc, cười lạnh nói: “Bọn họ đến rồi!”

Bảy vết sáng nhấp nháy bay tới trước mặt tứ yêu, đám tiểu yêu bên dưới hốt hoảng chạy thực mạng.

Mà Cơ Hạo thông qua Thông Thiên sỏi biết trận pháp đã phá, liền nói với sáu người còn lại: “Thời cơ đã đến! Chúng ta đi!”

Bảy người đều gọi ra pháp bảo phi hành của mình, bay nhanh về phía đông nam Đại Hoang.

Không lâu sau bọn họ đã đuổi tới phụ cận Thần Long cung, quả nhiên, không chỉ mình bọn họ tra được tin tức mà trong phạm vi mười lý quanh đó cũng có hai đội nhân mã đang ẩn náu.

Đương nhiên, tu sĩ Nguyên Anh tứ phái tam gia và bốn gã yêu tu đã sớm phát hiện đám tôm tép bọn họ từ lâu. Tôm tép dù sao cũng chỉ là tôm tép, không lên nổi mặt bàn, trong mắt đám vô cực chỉ có đối phương, căn bản không thèm liếc “tôm tép” lấy một cái.

“Là Viên sư thúc, lần này người đến đúng là Viên sư thúc!” Khi đám người Tiêu Dao đứng xa xa quan sát tình thế, Lữ Phụng đột nhiên hưng phấn kinh hô.

Lời còn chưa dứt, lão đã khổng chế quái trọng của mình bay về phía bảy vị Nguyên Anh vô cực.

Sau đó, trong hai đội ngũ cách đó không xa cũng có ba người bay về phía bảy vị vô cực, dù sao thì địch so với ta ít hơn phân nửa, hẳn là có người cảm thấy tu sĩ Kim Đan kỳ thua kém tu sĩ Nguyên Anh kỳ quá xa, nếu có sư thúc nhà mình che chở chắc sẽ an toàn hơn chút.

Tiêu Dao nhũn mảy, nhưng chớp mắt Lữ Phụng đã bay đến hành lễ với vị Nguyên Anh vô cực đó, muốn gọi cũng không kịp.

Triệu Hiến lại cười khẩy nói: “Ngây thơ! Đuôi Nguyên anh vô cực há lại dễ ôm thế?!”

Bảy vị Nguyên Anh vô cực lại cộng thêm bốn gã tu sĩ Kim Đan kỳ đứng sau không xa, tất cả mọi người đều đang đợi, không một ai lên tiếng, chỉ có cánh cổng Long môn màu vàng quý dị đứng sừng sững trên mặt đất, rốt cuộc, một vị Nguyên Anh vô cực trong tứ phái tam gia mở miệng: “Từ xưa tới nay, bảo vật đều dựa vào bản lĩnh của mình mà tranh đoạt, lần này chúng ta đến muốn chia một ly canh, các vị đạo hữu yêu tu hẳn là không ngại đâu nhỉ?”

Tứ yêu cùng cười lạnh.

“Các người muốn chia bảo vật?”

Miệng Nhĩ Thử vẽ lên một độ cong kỳ quái, nháy mắt về mặt hắc tàn khốc, trực tiếp đánh lên, mặt khác, tam yêu cũng tấn công về phía bảy người.

“Để xem các người còn mạng lấy không đã!”

Chốc lát, vô cực nhân tu và yêu tu nổi lên xung đột, pháp bảo pháp thuật thi triển đầy trời, tiếng vang, tia sáng lóe lên không ngừng. Ngay cả bốn gã tu sĩ Kim Đan kỳ đi theo cũng vội vàng lùi lại một khoảng xa, xen lẫn với đám người Tiêu Dao chăm chú nhìn nhóm vô cực đánh nhau.

Nhóm vô cực ra chiêu khiến người ta hoa cả mắt, pháp thuật hoa lệ, uy lực khủng khiếp khiến thiên địa đều bị chấn động, giống như thiên tai bùng xuống vậy. Tuy rằng đám tu sĩ Kim Đan kỳ đứng xa xa đều vô cùng chăm chú theo dõi, nhưng căn bản không ai dám tiến vào vòng chiến đấu.

Đột nhiên, một tiếng nổ như muốn xé rách màng nhĩ vang lên! Một cỗ lực lớn tràn ra từ vòng chiến đấu, phô thiên cái địa bùng nổ ra bên ngoài, đám tu sĩ Kim Đan kỳ như Tiêu Dao còn miễn cưỡng chịu đựng được, nhưng Chu Chân Chân thì miệng mũi đều bị chấn đến đỏ máu.

Sau đó, lấy Long môn làm trung tâm, trong phạm vi hai dặm quanh đó khói bụi mịt mù, không nhìn thấy bất cứ thứ gì. Tiêu Dao neho mắt, không chút do dự gọi ra “Thùng rửa chân” bay thẳng về phía màn khói!

Cơ hội tới!

Bạn đang đọc truyện *Chậm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Long tộc

Khói tím mịt mù, người can đảm thừa cơ hỗn loạn đánh cược một phen không chỉ có mình Tiêu Dao, nàng cảm giác được xung quanh có người chen lên nhắm về nơi duy nhất có thể nhìn rõ trong màn khói - long môn lóng lánh kim quang.

Lúc này, bất luận yêu tu hay nhân tu đều giống nhau, không một ai chủ động công kích, bởi lẽ chớp lấy tiên cơ tiến vào Thần Long cung mới là chính sự.

Nhờ sương khói che giấu, Tiêu Dao nhanh chóng xông vào hỗn độn Long môn. Không gian vặn vẹo trong giây lát, nàng phát hiện mình đã rơi xuống một tòa đại điện lộng lẫy nguy nga, sau đó sử dụng thần thức tra xét một vòng nhưng chưa thấy điều gì dị thường. Nàng nhớ, có vài người tiến vào trước mình, nhưng nơi này không hề thấy một tia nhân khí, chỉ sợ Long môn kia không chỉ thông về một hướng mà truyền tống ngẫu nhiên.

Nơi này bất luận là nền đá cẩm thạch dưới chân hay là đỉnh điện cùng kim trụ đều điêu khắc hình rồng, đủ các loại hình dáng, vui, giận, sân, si, trông rất sống động.

“Phi!” Trong chớp mắt, Báo Nanh Kiếm đột nhiên chui ra, vừa nhú mảy vừa khịt mũi nói: “Lão tử đã bảo rồi mà, trên đời nào có chuyện trùng hợp như vậy, đây quả nhiên là chỗ lão thất phu kia ở! Con rồng này thối chết lão tử rồi!”

Nghe vậy, Tiêu Dao nheo mắt, nghĩ thì cũng chẳng có gì lạ, nó đến từ thượng giới giờ vừa vận dụng phải người quen cũng không có gì ngạc nhiên.

“Người quen chủ nhân Thần Long cung này? Bằng hữu sao?”

Báo Nanh Kiếm nhe răng: “Quen! Sao lại không quen cho được? Nhưng mà bằng hữu thì miễn đi, trong đám tiểu nhân vậy công lão tử lúc trước cũng có lão thất phu này, không ngờ bị lão tử đã thương liền trốn tới đây.”

“Nếu đã quen thì chủ nhân Thần Long cung này rốt cuộc là tu sĩ như thế nào?” Tiêu Dao hơi tò mò hỏi.

“Tu sĩ?” Nó đảo cặp mắt trắng dã “Không thấy đồ đằng hình long chính ỳnh ra đấy à? Nó không phải nhân tu, nó là một con lòi long sống hàng vạn năm từ thời thái cổ.”

Chủ nhân nơi này là long? Trong [Sơn Hải Kinh] có mô tả về long, phượng, đây vốn là hai loại thần thú cao giai nhất trong các loại thần thú, vốn không hề xuất hiện tại nhân giới, nhưng theo lời Báo Nanh Kiếm thì hẳn là Chân Tiên giới có không ít?

Trong lòng Tiêu Dao bỗng dâng lên cảm giác quái lạ, nhưng hỏi thẳng nó thì không được tốt cho lắm, vì thế dụ từng bước: “Nghe người nói thì hẳn là hai người có thù?”

“Có thù cái long ỉ!” Đường như những lời này châm lên lửa giận của Báo Nanh Kiếm: “Cũng chỉ là mấy chuyện nhỏ như hạt thóc! Cơ bản là lão thất phu này vốn chẳng ra làm sao, lòng dạ hẹp hòi! Lão tử cũng chỉ dùng nó kéo xe vài lần, có thể thôi mà cũng ghi hận lão tử? Lại còn tiểu nhân bỉ ổi đâm sau lưng lão tử một đao! Ồ, cô nhìn ta kiểu long gì thế?”

Nó quay đầu lại, thấy nàng nheo mắt nhìn mình, vẻ mặt quỷ dị, ánh mắt này khiến nó sợ hãi trong lòng.

“Ta đang nghĩ..” Nàng đột nhiên cười đến rục rờ “ sao lão không đâm chết người luôn đi, có gì để người sống rồi gây họa cho thiếu nữ yếu đuối là ta?”

“Đương nhiên rồi.” Nó giương cằm báo: “Cũng không nhìn xem năng lực lão tử cỡ nào? Nó mà giết được ta sao?”

Bị châm chọc mà còn tưởng được khen à? Lòi long này cũng thật xui xẻo, đường đường là thần thú mà phải nín nhịn tới nước này, cuối cùng không ngờ còn bị nó đồ cho là lòng dạ hẹp hòi? Nếu đổi lại là mình, mình đã sớm rút gân lột da, lấy đầu nó làm cầu đá từ lâu rồi!

Tiêu Dao dường như hơi hiểu hiểu vì sao lúc trước nó bị người ta vây công rồi, đúng là ứng với câu danh ngôn tự làm bậy thì không thể sống đây mà.

“Ta bảo này, nếu đây là cung điện của lão thất phu đó thì người cũng đừng mong nơi này có tiên khí.”

Vừa bước hai bước trên nền cẩm thạch, Báo Nanh Kiếm lại miễn cưỡng mở miệng nói.

Tiêu Dao khó hiểu: “Vì sao?”

“Thật ra thần thú với dị thú cũng không khác nhau là mấy, chúng nó có thiên phú thần thông, lại có thân hình cường hãn, lớp vảy cứng rắn, cùng với nanh vuốt sắc bén, cho nên chúng nó cần bản không cần dùng đến ngoại vật mà vẫn có thể đấu pháp, vì vậy đối với chúng nó, pháp bảo chỉ là thứ vướng tay vướng chân.”

Ồi, số mình kiểu gì thế này? Nàng hơi buồn bực nói: “Nói vậy thì lần này ta nhất định tay không mà về sao?”

Sau đó, lại chưa từ bỏ ý định, hỏi lại:

“Chẳng lẽ nó không có bảo vật nào khác?”

Báo Nanh Kiếm ngồi trên đầu vai nàng, phe phẩy cái đuôi khoe khoang nói: “Cô đúng là ngu ngốc, không biết rồng có thói quen thu thập vàng bạc châu

báu à? Bụng chúng nó trời sinh là túi trữ vật, không gian bên trong chứa mấy tòa núi vàng cũng được, còn có vô số thiên tài địa bảo mà người ta tha thiết ước ao. Hơn nữa, nếu có người giết rồng thì hơn phần nửa là nhắm vào máu rồng, da rồng cùng cốt rồng.”

Tiêu Dao hơi suy nghĩ rồi nói: “Ý của ngươi là, chỉ khi tìm được xác rồng thì mới có thể lấy được bảo tàng của nó?”

Báo Nanh Kiếm tỏ vẻ “trẻ nhỏ dễ dạy”, vỗ vỗ đỉnh đầu nàng.

“Đầu óc cô vẫn dùng được đấy, nói chút liên thông, chỉ là đôi khi quá cố chấp. Bình thường chỉ khi thấy tuổi thọ của mình sắp hết thì rồng mới tạo ra tòa Long cung của riêng mình, xem ra lão thất phu này đã không còn trên đời. Lão tử nhớ hình như nó có một thứ đồ chơi khá là hữu dụng với cô, tên là Lại có người tới!”

Lời còn chưa dứt, Tiêu Dao và Báo Nanh Kiếm đã thấy nội khí trong điện biến đổi, lập tức cảnh giác trốn sau một cột long trụ, nín thở ắp.

Báo Nanh Kiếm dùng thần thức điều tra, có hai người tiến vào, một trước một sau, dựa theo mùi thì có vẻ là một nhân tu một yêu tu, hơn nữa mùi trên người nhân tu này còn vô cùng quen.

“Aaa!!! Yêu quái! Đừng đụng vào ta,.. Hu hu hu, đau quá! Hạo ca ca mau tới cứu ta, hu hu..”

Giọng nói này là!?

Báo Nanh Kiếm cùng Tiêu Dao đều run rẩy một cái, liếc nhau: Chu Chân Chân!

Theo lời nàng ta vừa nói, không khó để nhận ra một người khác quả thật là yêu tu.

Tiêu Dao không dám lơ lửng, ngay cả thần thức cũng không thả ra, duy chỉ có thể dựa vào Báo Nanh Kiếm tìm hiểu tình hình. Theo tiếng chân càng ngày càng gần, một người một yêu đi tới giữa đại điện.

“Tiêu Dao, hồng rồi.” Về mặt Báo Nanh Kiếm nghiêm trọng, truyền âm với nàng “Không ngờ lại là nó! Chính là tên yêu tu lòng đỏ muốn đoạt Phượng Hòa lần trước!”

Không gian trong Thần Long cung phân bố vô cùng kỳ lạ, trong nơi này các không gian nhỏ giăng khắp nơi nhưng tồn tại độc lập, không có cửa vào mà cũng không có cửa ra, thậm chí bên ngoài cũng không có tiếp điểm. Vừa vào từ Long môn sẽ bị phân phối ngẫu nhiên tới những không gian này.

Giờ phút này Bạch Trạch và Nhĩ Thử đang đứng trong một tòa thủy lao, chứng cảnh giác quan sát không gian được tạo bằng lồng sắt trước mặt, bên dưới chính là thủy vực.

“Bạch Trạch huynh, huynh có nhìn ra nơi này có huyền cơ gì không?” Nhĩ Thử vừa cảnh giác nhìn bốn phía vừa hỏi Bạch Trạch, ngoại trừ trong phạm vi không gian, thần thức của chúng nó không cách nào tra xét bên ngoài lồng giam.

“Tại hạ cũng không biết.” Bạch Trạch lắc đầu “Nơi này thật quý dị, bốn người chúng ta gần như là đồng thời tiến vào Thần Long cung, ấy thế mà không thấy bóng dáng Tắt Phượng hiền đệ và Hóa Xà đạo hữu đâu, xem ra bọn họ bị phân đến nơi khác. Tuy rằng nơi này chưa phát sinh chuyện gì nguy hiểm, nhưng cũng không biết nên bước tiếp thế nào, chúng ta chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi, tại hạ cảm thấy kẻ tiếp chắt chẫn sẽ xảy ra chuyện gì đó!”

Mà phía trên cách hai yêu không xa có một không gian độc lập khác, bên trong là một biển hoa, trời xanh mây trắng, chim hót hoa thơm. Một yêu tu mỹ lệ đầu người thân sói nằm giữa biển hoa, trên mặt nở nụ cười quý dị, lên giọng nói với nam tử nhân tu cách đó không xa: “Tiểu bối lại đây, đám bốp cho phu nhân ta.”

Gương mặt tuấn mỹ của nam tử vừa bình thản vừa biếng nhác, ánh mắt lại lạnh như băng, hần đi đến bên cạnh Hóa Xà, đè lại nỗi chán ghét trong lòng, bắt đầu xoa bóp cho nàng ta.

Hóa Xà vừa lòng nhìn hần, cười khanh khách: “So với ba lão yêu bản thủ kia thì nam tử nhân tu trẻ tuổi vẫn khiến người ta yêu thích hơn hần. Chờ ra khỏi Thần Long cung này, ngươi hãy theo phu nhân ta về động phủ thôi, phu nhân ta cam đoan nhất định sẽ không bạc đãi ngươi.”

Dứt lời, ả còn lấy đuôi nhẹ nhàng gẩy vạt áo nam tử, lộ ra lồng ngực tròn bóng của hần. Nếu không phải nơi này không an toàn thì Hóa Xà đã không nhìn được mà nhào lên một ngụm “ăn” sạch hần rồi.

Nam tử nhếch môi không nói một lời, cũng không nhìn Hóa Xà, khiến cho trái tim Hóa Xà nhộn nhạo một trận.

“Được, được, tình lang mặt lạnh cũng hay. Phu nhân ta thích nhất là xương cứng, như vậy chinh phục mới có cảm giác thành tựu, ha ha...”

Tiếng cười khiến người ta cảm thấy u ám, nam tử vẫn chẳng thêm để ý tới nàng. Thật không thú vị, Hóa Xà thấy nơi này cũng không thích hợp để dạy dỗ hần một trận nên nàng đành nhớ kỹ món nợ này trước đã, rồi lập tức nhắm mắt thoải mái hưởng thụ cảm giác tuyệt vời khi được xoa bóp.

Thấy ả ta thả lỏng thân thể, lúc này nam tử mới ngẩng đầu, trong mắt ánh lên tia sáng lạnh lẽo.

Lão yêu phụ, đừng đắc ý quá sớm! Tiệc nghi của Cơ Hạo ta há lại dễ chiếm như vậy? Đến lúc đó, nhất định phải khiến ngươi trả lại gấp bội!

Mà ở một nơi khác, trong một không gian cấu tạo giống không gian nơi Tiêu Dao đang đứng, có bốn vị nhân tu rơi xuống nơi này. Trong đó có hai người

là tu sĩ Nguyên Anh kỳ, bên hông một người chảy máu liên tục, dường như bị thương nặng. Mà hai người còn lại đều là tu sĩ Kim Đan kỳ, chính là Tả Cảnh và Liễu Mị Nương bị thất lạc với đám người Tiêu Dao.

Trong hai vị Nguyên Anh vô cực, một người ngồi xuống điều tức khôi phục thể lực, người còn lại thì làm nhiệm vụ hộ pháp. Bọn họ coi hai người Tả Cảnh và Liễu Mị Nương như không khí, lúc vào thấy hai người đã ở đây từ trước thì chỉ lạnh lùng bỏ lại một câu: Cút xa một chút!

Tả Cảnh và Liễu Mị Nương đương nhiên không dám tới gần bọn họ, hai người đứng một bên bàn bạc làm thế nào thoát khỏi nơi này, nhưng nửa ngày cũng không có kết quả, cuối cùng Tả Cảnh chỉ đành thở dài một tiếng: “Ồi, chỉ mong thiếu chủ bình yên vô sự.”

Lại cách đó mấy không gian là một không gian trống rỗng, trong này chỉ có sương trắng nồng đậm không nhìn thấy bất cứ thứ gì, Triệu Hiến cắn răng bước đi không mục đích, không thấy điểm đầu cũng không thấy điểm cuối.

Mà trong không gian độc lập còn lại, có hai đạo nhân mã đang bị vây khốn, đều là tu sĩ Kim Đan kỳ.

Đang lúc tất cả mọi người đều hồ đồ vì sự quý dị của không gian nơi đây, đột nhiên toàn bộ các không gian trong Thần Long cung đều rung lắc kịch liệt, người bị nhốt bên trong đều nghiêm mặt nhưng không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Chỉ có năm vị Nguyên Anh vô cực bị thương nặng vẫn còn ở lại Đại Hoang mới thấy rõ: Kim Long môn đang từ từ đóng lại, tuy rằng bọn họ muốn tiến vào nhưng cũng bất lực. Dưới uy lực của Bát Quái Kinh Lôi Châu mà có thể giữ được tính mạng là đã may mắn lắm rồi, bảo tàng cũng phải có mạng mới lấy được, chỉ có thể nói là cơ duyên lần này không thuộc về bọn họ.

Cách năm người đó không xa là bốn thi thể không trọn vẹn nằm ngổn ngang trên loạn thạch, trong đó Lữ Phụng trọn vẹn đôi mắt, vươn tay giống như muốn tóm lấy thứ gì đó, mà các bộ phận từ lồng ngực trở xuống của lão đã không cánh mà bay, chết vô cùng thảm.

Thần Long cung chấn động một lúc mới ngừng lại, mọi người bên trong đều cảm thấy sẽ xảy ra chuyện gì đó. Mà trước đó, không hiểu sao đại điện chỗ Tiêu Dao lại chấn động vô cùng mạnh, thậm chí ngay cả cột đá cũng lệch khỏi vị trí.

Nếu là người khác thì có lẽ không sao, nhưng lại khiến thân hình Tiêu Dao lộ ra một nửa.

Tuy rằng tạm thời Tất Phụng không nhìn thấy, nhưng từ góc độ của Chu Chân Chân thì vừa đúng. Nàng ta trừng lớn đôi mắt, không hề chớp lấy một cái. Tiêu Dao vội vàng ra dấu dừng lên tiếng với nàng ta, dùng khẩu hình không tiếng động nói: “Dừng lên tiếng, tại hạ sẽ nghĩ cách cứu ngươi.”

Ai ngờ Chu Chân Chân kia lại lộ vẻ nóng vòng quanh dùng sức gật đầu, đáp lại vô cùng rõ ràng: “Hu hu... Chân Chân nhất định sẽ ngoan ngoãn chờ tỷ tỷ tới cứu!”

Tiêu Dao:“..”

Báo Nanh Kiếm“..”

Nàng ta nói chuyện?? Không phải nghĩ trong đầu mà thực sự là nói ra miệng?!

Lập tức, một cảm giác vô cùng nguy hiểm tràn ngập cõi lòng nàng, lòng bàn tay Tiêu Dao đều là mồ hôi lạnh! Cô nương à, thật sự là bị cô hại thảm rồi! Cô thật sự không cố ý đấy chứ? Thật sự không phải sao? Có thật không?

Bạn đang đọc truyện *Chạm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Trò chơi

Chờ tới khi Chu Chân Chân nhận ra mình vừa làm một chuyện hết sức ngu xuẩn, vội vàng che miệng lại thì tất cả đã quá muộn. Đương nhiên Tất Phụng đã nhận thấy điều bất thường.

“Ài?”

Tiêu Dao tức ói ra máu, thật muốn mắng một câu “tía nó chứ”, nàng nhanh chóng tỉnh táo lại truyền âm với Báo Nanh Kiếm: “Mau! Mờ ra Hư không!”

“Không được! Nơi này nằm trong quy tắc không gian của lão thất phu kia, hiện giờ lão tử không thể đối cứng cường chế mở ra Hư không! Mau nghĩ cách khác đi!” Báo Nanh Kiếm cũng phát cáu lên rồi, tức đến mức nó muốn nhào lên cắn một phát chết nữ nhân ngu xuẩn kia luôn!

“Không cần nữa rồi..”

Con người Tiêu Dao lập tức lạnh xuống, nhìn chòng chọc về phía trước, lòng bàn tay ươn ướt, không biết từ khi nào mà Tất Phụng đã đứng trước mặt nàng.

“Không ngờ lại là ngươi!” Trong mắt Tất Phụng hiện lên một tia âm ngoan*, sau đó lập tức cười ha ha: “Ha ha ha ha! Đúng là ông trời có mắt, giờ ta sẽ

lập tức trừu hồn luyện phách nguoi, sau đó đem xương của nguoi nghiền thành tro, để nguoi trọn đời không thể siêu sinh!!!”

* âm ngoan: âm hiểm + ngoan độc

Dứt lời nó hung hăng vuron vuốt chụp lấy cổ Tiêu Dao, cho dù thân thể nàng mạnh mẽ đi chăng nữa cũng không cách nào chống được một kích của yêu tu trước kì biến hóa.

Một sự tồn tại ngang với Nguyên Anh vô cực như nó không phải là thứ tu sĩ Kim Đan kỳ như nàng có thể kháng lại được, nàng còn chưa kịp phản ứng trước tốc độ nhanh khủng khiếp của nó thì cả người đã bị nhắc bổng đập mạnh lên long trụ, chân cách mặt đất ba thước, cổ bị vuốt nhọn cào rách, máu chảy loang lổ.

Thấy nàng vẫn còn hô hấp, Tất Phương hơi giật mình, dưới con thịnh nộ một chương này của nó vốn dùng toàn lực, ấy thế mà cổ người này vẫn chưa gãy?

“Hừ, không nhìn ra nguoi cũng có vài phần bản lĩnh đấy, khó trách có thể trốn khỏi Hư không! Cũng tốt thôi, nếu chết dễ dàng thế thì cũng chẳng thú vị, ta muốn nguoi chịu mọi hành hạ rồi đau đớn mà chết!!!”

Chết? Nàng tuyệt đối không muốn chết ở nơi này! Nàng dùng toàn bộ sức lực cố gắng mở miệng thở gấp nói: “Người nếu giết ta, thì vĩnh viễn không biết tung tích Phượng Hỏa!”

Ánh mắt Tất Phương sáng ngời, tay hơi buông lỏng, đợi Tiêu Dao thở gấp một hơi, nó lại bắt ngờ siết chặt, hung ác nói: “Nguoi tưởng có thể lừa ta buông tha cho nguoi sao? Không dễ thế đâu! Tu sĩ Kim Đan kỳ nhỏ nhỏ như nguoi mà bắt được Phượng Hỏa? Còn không nói thật, ta sẽ lập tức bẻ gãy cổ nguoi!”

Tiêu Dao cười lạnh nói: “Ai nói ta bắt được Phượng Hỏa? Nó và ta đều bị khe rách không gian cắn nuốt rồi quẳng ra ngoài, nhưng ta biết tung tích nó!”

Trông mắt Tất Phương hơi chuyển, lớn tiếng quát tháo: “Được, cho nguoi một cơ hội! Nói, Phượng Hỏa ở đâu?”

Tâm tư của nó sao Tiêu Dao lại không đoán ra? Tưởng nàng bị dọa đến ngu hả? Đây vốn là lợi thế cứu mạng duy nhất của nàng.

“Chỉ cần tiền bối đồng ý không giết ta, ta sẽ nói cho tiền bối!”

Tất Phương lại siết một cái, yết hầu Tiêu Dao lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

“Không nói lão tử liền bóp chết nguoi! Nói mau!”

“Cho dù bóp chết ta, ta cũng sẽ không nói!” Tiêu Dao híp nửa con mắt, giằng co cùng nó “Nói cũng chết, không nói cũng chết! Đã thế, cứ để tin tức này chết trong bụng ta luôn đi, về phần Phượng Hỏa..cả đời này nguoi cũng đừng mong tìm được!”

Nàng đang đánh cược tính mạng một phen, nàng đang cược tầm quan trọng của Phượng Hỏa trong lòng yêu tu này.

Quả nhiên, tuy rằng Tất Phương chưa buông tay, nhưng hiển nhiên có chút buông lỏng, nó đang cân nhắc mà Tiêu Dao cũng đang thăm tìm đối sách.

“Tiêu Dao, giết nó!”

Báo Nanh Kiếm ở trong cơ thể truyền âm cùng nàng. Ồi giờ, giờ còn nói mấy lời vô nghĩa này làm gì? Nếu nàng có năng lực giết được tên yêu tu này thì ngay ở Khê Gian Cốc đã tiễn nó về Tây Thiên lâu rồi! Tội gì chờ đến tận bây giờ?

“Lão tử không đùa với cô đâu! Cô có thể giết tu sĩ cao giai, cho dù là tu sĩ Linh giới thì cô cũng có thể giết được! Đem tiên khí độ vào trong cơ thể nó! Lấy tu vi cùng thân thể hiện nay của nó thì tuyệt đối không chịu nổi!”

Tiêu Dao cân nhắc lời Báo Nanh Kiếm nói, cuối cùng hạ quyết tâm cược một lần vậy!

Nhưng ngay tại thời khắc vi diệu này, Tất Phương đột nhiên buông lỏng tay, sau đó cắn rách đầu ngón tay dùng máu vẽ lên một kí hiệu kỳ quái đánh vào đầu vai Tiêu Dao.

“Ba” một tiếng, Tiêu Dao ngã xuống từ trên long trụ, nàng có chút không thể tin nhìn Tất Phương đang từ trên cao nhìn nàng.

“Tạm thời thả cho nguoi một con ngựa! Nhưng mà nguoi đừng mơ chạy trốn! Ngay vừa rồi ta đã hạ cấm chế trong cơ thể nguoi, trừ phi ta chủ động giúp nguoi giải trừ bằng không trước khi ta chết, nguoi đừng mơ chạy được, chỉ cần trong đầu ta có một ý niệm là đủ để lấy mạng nguoi!”

Chậc! Tiêu Dao thấm bực! Không ngờ bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để giết nó!

Cho dù theo lời Báo Nanh Kiếm tiên khí trong cơ thể nàng đủ để giết nó, nhưng phương pháp này chỉ có tác dụng nếu có tiếp xúc thân thể. Bất kể là tu sĩ hay yêu tu, dưới tình huống cấp bậc chênh lệch lớn sẽ không ai lựa chọn đấu pháp cận chiến, chứ càng đừng nói là đụng chạm tứ chi.

Nàng là tu sĩ Kim Đan Kỳ, nó là yêu tu có thể sánh với Nguyên Anh vô cực, chỉ cần một phép của nó cũng đủ giết nàng trắng cả, nàng lấy đầu ra cơ hội chạm vào nó bây giờ?

Cơ hội tốt nhất ban này đã qua thì không thể có lại, trước mắt chỉ đành chấp nhận sự thật.

Cũng phải nói là Tất Phưong khá may mắn, ngay tại giây phút Tiêu Dao động sát niệm, nó liền nghĩ thông suốt: Hiện nay chuyện khẩn cấp nhất không phải là Phưong Hỏa mà là Thần Long cung cổ quái này, hơn nữa mình lại đang lạc mất Bạch Trạch, cho nên tìm được huynh đệ cùng bảo tàng mới là chính sự. Về phần nhân tu nho nhỏ này, chỉ cần dùng cấm chế là có thể khiến nàng ta ngoan ngoan lại, chờ đến khi trở lại động phủ thì thương lượng với Bạch Trạch huynh sư u hồn nàng ta, đến lúc đó muốn biết gì chả được, giờ tội gì bị nàng ta khích tướng mà mất đi lý trí?

Lại thấy Tiêu Dao vẫn còn ngồi dưới đất, Tất Phưong không vui hô:

“Ngươi ở bên đó lè mà lè mề cái gì? Còn không mau qua đây?”

Tiêu Dao đứng dậy sửa sang lại quần áo trên người cùng vết máu trên cổ, bình tĩnh đi đến bên cạnh nó. Bên kia nước mắt Chu Chân Chân xoành xoạch rơi xuống, nhỏ giọng xin lỗi nài: “Tỷ tỷ, thành thật xin lỗi, ta quả thật không cố ý đâu, chỉ là cảm thấy mình được cứu rồi nên nhất thời kích động, chân tay luống cuống huhu...thành thật xin lỗi mà, tỷ tỷ, giờ chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Chuyện đã đến nước này, Tiêu Dao cũng chẳng thêm hòa nhã với nàng ta. Trên cổ còn lưu lại cảm giác đau đớn nóng cháy, ngay cả nói cũng lười. Sau đó nàng xem xét trong cơ thể mình, quả nhiên có một vòng lại một vòng cấm chế huyết chú, Tiêu Dao không dám tùy tiện chạm vào, sợ Tất Phưong phát hiện cho nên chỉ đành chặt chẽ theo dõi nhất cử nhất động của Tất Phưong.

Tất Phưong ném hai người qua một bên, tự mình tìm xem có cánh cửa nào thông tới nơi khác không. Chu Chân Chân thấy Tiêu Dao không thêm đề ý tới mình thì tội nghiệp đi sang một bên đau lòng khóc lóc.

Khi tất cả mọi người trong các không gian vội vàng tìm cửa ra, đột nhiên phía trên vang lên một tiếng “Đông”, một giọng nói mơ hồ truyền vào đầu mọi người.

“Ha ha ha, không ngờ có một ngày Long cung của lão phu lại náo nhiệt như vậy, ha ha ha ha ha..”

Mọi người đều cả kinh trong lòng, sau đó không khỏi hoảng hốt: Vị tu sĩ thượng giới này vẫn còn sống sao?!!

Đối với loại bảo khố đã bị lãng quên cả ngàn năm, thậm chí vạn năm này thì theo lý thuyết chủ nhân đã sớm không còn mới phải, nếu không thì sao bản đồ lại lưu truyền tới nay? Chẳng lẽ đây là một cái bẫy?!

Tiêu Dao cũng nhíu mày, nếu lão long kia còn sống thì đừng mơ lấy được bảo tàng gì cả, đối phương chính là Long thần của Chân Tiên giới, chớp mắt một cái cũng có thể hủy thiên diệt địa, đối phó với đám kiến hôi bọn họ phóng chừng cũng chỉ là chuyện nhỏ như cái hất xì.

Thấy nàng nhăn mày, Báo Nanh Kiểm nhận ra nàng đang lo âu điều gì, liền truyền âm nói: “Yên tâm, lão thất phu này hẳn là chết lâu rồi, chẳng qua để lại nguyên thần tác oai tác quái.”

“Sao? Sợ hả? Thắc mắc tại sao lão phu vẫn còn ở đây? Có cảm giác bảo vật ngay trước mắt mà không làm gì được, đúng chứ? Ha ha ha ha..”

Mọi người nghe vậy đều muốn học máu, vị đại năng thượng giới này ở đâu ra đây? Phẩm hạnh chỉ có thể hình dung bằng một chữ “tồi”. Đang lúc buồn bực thì giọng nói kia lại vang lên.

“Lão phu là một thành viên của Long tộc Chân Tiên giới, nơi này là Long cung tại Nhân giới do lão phu vận dụng pháp tắc tạo nên, bên trong bảo vật gì cũng có. Nhưng các ngươi không cần lo lắng, lão phu sẽ không ngăn cản các ngươi lấy đi bảo vật, mà ngược lại ta còn cực kì cổ vũ các ngươi tới lấy.”

Tuy rằng nghe thế nhưng không ai lộ ra vẻ vui sướng, có thể vào trong này hơn phân nửa đều là nhân tinh trong giới tu tiên, đương nhiên hiểu trên đời này lấy đâu ra chuyện tốt thế? Sợ là vị tiên bối này còn có điều chưa nói.

“Nhưng mà..”

Quả nhiên, giờ mới là trọng điểm!

“Nếu cứ đơn giản như vậy mà lấy được bảo vật thì hình như cũng không kích thích lắm, cho nên lão phu đưa ra vài trò chơi thú vị, nếu các ngươi có thể thông qua thì bảo vật tùy các ngươi chọn, nếu không thể thông qua thì mời các ngươi vĩnh viễn ở lại nơi này canh giữ Long cung của lão phu đi!!!”

Dứt lời không gian của một vài người bắt đầu biến đổi, ngay cả Tiêu Dao cũng thấy không gian nơi nàng đứng phát sinh biến hóa, cung điện tràn đầy đồ đồ đẳng hình long đảo mắt đã biến thành một căn phòng rộng lớn trống trải, trong phòng tổng cộng có mười hai cánh cổng vòm đóng chặt, trên cửa có khắc hình đồ song long hí châu, cánh cửa đầu tiên ghi một chữ “Tư”, sau đó là lần lượt các chữ: Sứ, Dàn, Mão, Thìn, Tị, Ngọ, Mùi, Thân, Dậu, Tuất và cuối cùng là Hợi.

Chờ toàn bộ không gian biến đổi xong, giọng nói kia lại vang lên: “Thấy biến hóa trước mắt các ngươi rồi chứ? Đây chính là quy tắc trò chơi, mỗi không gian có một quy tắc khác nhau, có đơn giản, cũng có phức tạp. Nếu may mắn thì chẳng cần làm gì cũng có thể thông qua, nhưng nếu xui xẻo thì gặp phải yêu thú Chân Tiên giới mà lão phu nuôi cũng không chừng. Lão phu cũng chỉ điểm đến đây thôi, còn lại phải xem số mệnh các ngươi thế nào, kể tiếp lão phu sẽ không gợi ý hay nhắc nhở gì thêm cho đến tận khi trong số các ngươi có người đạt tới không gian cuối cùng.”

“Thượng tiên đợi chút!”

Không biết là ai đột nhiên kêu lên một tiếng, không ngờ ngay cả Tiêu Dao cũng có thể nghe được. Nàng nghi hoặc liếc mắt nhìn Chu Chân Chân và Tất Phưong, theo biểu cảm trên mặt của bọn họ thì có lẽ cũng nghe thấy giọng nói không thuộc về lão long này, nhưng cũng không phải tiếng nói của bất cứ ai trong ba người bọn họ.

“Lão phu quên không nói, từ giờ trở đi, các ngươi không thể nghe thấy tiếng nói truyền ra từ các không gian nữa, nhưng sẽ có một vài trường hợp đặc biệt, đợi lát nữa các ngươi khác biết. Với lại, đừng tưởng rằng xông qua một không gian là kết thúc, trong long cung của ta có hàng nghìn không gian độc lập, vẫn là câu nói kia, may mắn thì có lẽ chỉ cần qua một cửa, nhưng nếu xui xẻo thì phải phá đến vạn cửa cũng không chừng. Ha ha ha ha, lão phu nói đến đây thôi, kể tiếp liền xem số mệnh của mọi người!”

Tiếng nói ngừng lại, sau đó toàn bộ Thần Long cung không còn thanh âm nào khác, tất cả mọi người đều ở trong không gian của mình nín thở cùng chờ đợi.

Chỉ có Báo Nanh Kiếm khinh bỉ nhỏ giọng nói thầm: “Không ngờ lão thất phu lúc nào cũng trưng ra cái bản mặt người chết này lại vô vị như vậy, làm cái trò gì không biết!”

Tiêu Dao không để ý tới nó, chỉ lẳng lặng chờ đợi đồng thời quan sát mười hai cổng vòm trước mắt thật kỹ, không biết bên trong có huyền cơ gì.

Tất cả đều vô cùng im lặng, một lúc lâu sau có người không kiên nhẫn nổi nói: “Cứ đứng đây mãi cũng không phải là cách! Mở một cửa nhìn xem thế nào đã, hai người các ngươi đi sau ta!”

Dứt lời, liền bước về một cánh cổng vòm viết chữ “Thần”, tay vừa đụng phải, đã thấy một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên.

“A!!!!!”

Sau đó, một loạt tiếng động hỗn loạn truyền đến, có tiếng thét chói tai, có tiếng gào thét của quái vật, tiếng lợi khí đánh nhau, lại có người giống như bị điện, gào thét:

“Đừng mà!!! Cứu mạng! Sư thúc cứu ta với!”

“Quá khủng khiếp! Quá khủng khiếp!”

“A!!!..”

Cuối cùng một tiếng “A” thê lương nhanh chóng truyền đến, sau đó mọi thứ yên tĩnh trở lại, chỉ còn tiếng “rôm rốp” “rôm rốp” khe khẽ như có thứ gì đó đang không ngừng gặm cắn xương cốt.

Động tác trên tay Tất Phưong hơi ngừng lại, tiếng động khủng bố này truyền tới từ một không gian khác, hẳn là tình huống đặc biệt mà vị thượng tiên thần bí kia vừa nói có thể nghe thấy những thanh âm cuối cùng trước khi chết.

Ngay cả nó cũng đổ mồ hôi lạnh đầy tay, khi còn đang do dự có nên mở cánh cửa này ra không thì trong phòng đột nhiên “Ting” một tiếng, trên không gian hiện lên một dòng chữ thể cổ phát sáng nổi bật. Dòng đầu tiên khá nhiều chữ, tổng cộng có mười bảy chữ:

“Trò chơi vấn đáp trả lời ba trong mười hai câu. Khó! Rất khó! Vô cùng khó!”

Bạn đang đọc truyện *Chạm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Hỏi

Sau lời tựa khiến người ta cảm nín là một đoạn thuyết minh quy tắc trò chơi:

Cửa này có thể nói là khó, có thể nói là không khó, qua cửa, một người đắc đạo, gà chó thăng thiên, không qua cửa, vĩnh viễn không được siêu sinh, rơi vào địa ngục A Tì. Hỏi: dễ cỡ nào? Dễ nhất trong Long cung! Hỏi: khó cỡ nào? Khó nhất trong Long cung!

Các ngươi chọn ra một người tiến vào Long môn, trả lời câu hỏi bên trong, chỉ cần một người trả lời đúng là có thể thông qua, trả lời lúc nào cũng được.

Sai! Sai! Sai! Một bước đi sai thua cả bàn cờ! Oán! Oán! Oán! Cả đời oán nuốt hận nơi cửu tuyền!

Cả đoạn văn tự mà chỉ có mỗi một câu hữu dụng, trong mắt Tiêu Dao mấy câu khác hoàn toàn là lời vô nghĩa. Trò chơi này nói trắng ra là dựa vào may mắn, không có bất cứ quy định nào hết, thiên địa to lớn, chuyện lạ vô số, ai dám vỗ ngực cam đoan thông tường mọi sự, huống hồ trong vũ trụ bao la rộng lớn này có vô số giới vị, Nhân giới, Tiên Linh giới, Chân Tiên giới, thậm chí còn một vài giới vị thần bí khác, phạm vi câu hỏi quá mức rộng lớn, cho dù có hỏi ông trời thì chưa chắc đã có thể đưa ra đáp án chính xác.

Hiện giờ Tiêu Dao bị người quản chế, đương nhiên sẽ không là người đầu tiên hành động, nàng nhìn về phía Tất Phuong đang thăm tự hỏi, xem nó tính toán thế nào.

Hiển nhiên Tất Phuong bị tiếng kêu thảm thiết vừa rồi ảnh hưởng, mày nhăn mặt nhủ, do dự không biết nên chọn cửa nào mới là cửa đơn giản nhất. Thời gian dần trôi qua, nó gần như đã dạo qua tất cả các cửa một vòng, nhưng cũng không phát hiện những cánh cửa này có gì khác nhau, điều này so với đụng phải đối thủ cường đại còn đáng lo hơn, nỗi sợ không biết tên mới là dày vò lớn nhất.

Ngay khi nó vẫn không cách nào đưa ra quyết định đột nhiên nghe thấy có tiếng nói yếu ớt vang lên sau lưng mình.

“Nếu tiền bối không biết chọn thế nào thì để ta đi trước thử xem. Trước kia ở thư phòng của phụ hoàng, Chân Chân cũng từng đọc rất nhiều điển tịch, hẳn là sẽ có ích.”

Chu Chân Chân đột nhiên lên tiếng, khiến Tiêu Dao và Tất Phuong đều kinh ngạc.

“Thật sao?”

Tất Phuong hơi nghi ngờ nhìn cô gái co rúm vì bất an, mặt đầy nước mắt này một cái, ban nãy hẳn không định giết nàng ta vì nghĩ nhờ lát nữa gặp phải nguy hiểm gì thì có thể lấy nàng ta làm đệm lưng. Giờ mình còn chưa ra lệnh, nàng ta đã anh dũng xung phong trước. Cũng được, dù sao trong ba người chỉ cần có một người đáp đúng là được, cho dù nàng ta đáp sai mà mình bù lại thì cũng xong. Nó chủ yếu là không yên lòng con nhóc giáo hoạt như hồ kia, nàng ta lắm mưu nhiều kế nhiều, tạm thời để lại quan sát mới yên tâm.

“Được, cho người vào trước.”

Thấy Tất Phuong đồng ý, Tiêu Dao run rẩy một trận, yếu tu này sợ là chưa thấy chỗ lợi hại của bà cô này đi? Bản chất cô nương này thế nào, bản thân nàng đã nhìn thấu triệt. Cảnh này khiến nàng cảm thấy yết hầu như mắc phải xương, phun không được mà nuốt cũng không xong. Vừa muốn nhắc nhở Tất Phuong một chút, đừng có không cẩn thận gieo vạ vào thân nhưng lại nghĩ Chu Chân Chân tốt xấu gì cũng cùng phe với mình, nói như vậy liệu có thiếu đạo đức quá không, có lẽ sẽ không tệ như mình nghĩ nhỉ? Nội tâm nàng vô cùng phức tạp, nhìn Chu Chân Chân vô cùng tự tin đi về phía cửa “Dần”.

Cô nương này chẳng hề băn khoăn trực tiếp vặn khóa cửa, ngay khi tay nàng chạm phải cánh cửa, Tiêu Dao và Tất Phuong đều nín thở. Thấy nàng ta bình yên vô sự đẩy cửa ra, bên trong là một mảnh tối đen, sau khi tiến vào cửa tự động khép lại, hai người mới nhẹ nhàng thở ra. Thậm chí trên mặt Tất Phuong còn nổi lên vẻ hối hận. Chỉ là giờ muốn đổi ý thì đã muộn.

Hai người cứ thế lẳng lặng chờ đợi, căn phòng trống trải im ắng tựa như một nhà giam rộng lớn, áp lực vô cùng, ngay cả không khí cũng vạn phần ngột ngạt.

Thời gian một nén nhang qua đi, cánh cửa chữ “Dần” mà Chu Chân Chân tiến vào vẫn không có động tĩnh gì. Lại thêm nửa canh giờ rồi một canh giờ nữa trôi qua... Sau ba canh giờ, ngay cả một chút động tĩnh cũng không có, Tất Phuong nôn nóng đi qua đi lại trong phòng, ngay cả Tiêu Dao luôn thích giả vờ giả vịt cũng có chút khó hiểu.

“Mặc kệ!” Tất Phuong hét lớn một tiếng, lấy tay chỉ vào Tiêu Dao “Người! Chọn một cửa đi vào!”

Tiêu Dao nhủ mày, nó đã không còn kiên nhẫn. Nàng ngoài cười nhưng trong không cười, tùy tiện chọn một cánh cửa, thay vì cẩn thận suy tính chẳng bằng chọn bừa một cái, dù sao kết quả cũng như nhau.

Nhưng lần này, nàng còn chưa đi tới trước cánh cửa chữ “Tứ” thì đã thấy căn phòng bắt đầu rung lắc nho nhỏ, sau đó rung lắc càng ngày càng mạnh, kế tiếp trong nháy mắt, sáu cánh cổng Long môn đột nhiên sụp xuống, bao gồm cả cánh cổng chữ “Tứ” mà nàng đang muốn tiến vào.

Sáu cánh Long môn vỡ vụn đầy đất cùng sáu cánh cổng trợ trợ còn lại tạo thành một bức tranh đối lập, mà tại cánh cổng chữ “Dần” Chu Chân Chân tiến vào, chữ “Dần” đã biến mất và thay bằng chữ “Phong”.

“Thế này là sao?”

Tất Phuong hoảng sợ, có chút không rõ tình huống hiện nay. Tiêu Dao tạm thời cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, lui ra phía sau đứng cùng một chỗ với Tất Phuong.

Lúc này trong phòng lại hiện lên một đoạn văn tự:

Bổ sung thêm, nếu như có người đáp sai, một nửa số Long môn sẽ sụp xuống, nếu như toàn bộ Long môn đều đã sụp mà vẫn chưa có người đáp đúng thì coi như thua cuộc. GM đề nghị tốt nhất là đồng thời tiến vào, nếu có người trả lời sai sẽ không có cơ hội chọn lại, nhớ lấy, nhớ lấy!

Vẫn tự biến mất, Tiêu Dao nhìn sắc mặt đen kịt của Tất Phuong, thờ dài trong lòng: Chẳng lẽ Chân Tiên giới là nơi chuyên sản sinh những đóa kỳ hoa? Chứ nếu không sao hai con người này đều hành sự quái dị như vậy chứ?

“Còn lại năm cánh long môn là Mùi, Thân, Dậu, Tuất, Hợi. Người chọn cánh nào?”

Tất Phuong lạnh lùng hỏi Tiêu Dao, rõ ràng nó đang cố gắng kiểm chế không nổi điên. Lúc này, ai không có mắt đi trên chọc nó, chỉ sợ kết cục vô cùng

thăm.

Tiêu Dao tùy ý nhìn một vòng nói:“Cửa chữ “Hội” đi.”

“Được, ta chọn chữ “Thân”, ta muốn nhìn người đi vào trước.”

Nhìn thì làm được gì, nơi này ngay cả nó cũng trốn không thoát, huống chi là mình? Nàng thờ ơ sải bước đi tới trước cánh cửa “Hội”, có Chu Chân Chân đi trước, nàng biết mở cửa cũng không có gì nguy hiểm nên nhẹ nhàng đẩy cửa, bên trong là một mảnh tối đen không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Đến tận khi màn đêm nhấn chìm thân ảnh nàng, cánh cửa tự động đóng lại, lúc này Tất Phương mới đi về phía cửa chữ “Thân”.

Về phần Tiêu Dao, nàng đứng giữa màn đêm, thần thức không thể tra xét được bất cứ thứ gì. Đến khi Long môn phía sau đóng lại, màn đêm đột nhiên tiêu tán, lúc này nàng mới nhìn thấy mọi thứ xung quanh.

Nơi này không có bất cứ thứ gì, không có trời, không có đất, chỉ có một mảnh không gian màu trắng vô biên vô hạn, giống như bị vứt bỏ, chỉ có một mình nàng ở nơi này.

Tiếng nói của lão long đột nhiên vang lên giữa phiến không gian trống trải:

“Lão phu là Ngao Đình, cả đời này giết địch vô số, uy danh hiển hách khắp Chân Tiên giới, khiến chúng tiên nghe danh mà kinh hồn táng đảm. Nhưng lão phu có một kẻ thù, cừu hận to lớn khiến lão phu thà hồn phi phách tán cũng muốn tự tay đâm chết nó, nhà ngươi có biết nó là ai không? Nếu nói được tên, thì cho nhà ngươi qua cửa!”

Đây là câu hỏi trong cửa chữ “Hội” sao? Suy nghĩ trong đầu Tiêu Dao phút chốc hơi chậm lại, cảm giác “con rồng này thật thâm” dần dần dâng lên trong lòng.

Ai ngờ chưa đợi Tiêu Dao cân nhắc nên mở miệng thế nào, Báo Nanh Kiếm đã nhảy từ trong cở thể nàng ra, ồ ào nói: “Tiêu Dao! Cơ hội tới rồi! Câu này để lão tử trả lời cho! Nghe nói lão thất phu này có xích mích với lão quy Đông Tiên Hải, lão quy kia tên”

Chữ tên còn chưa nói xong, nó đã bị người nào đó bịt chặt miệng, Tiêu Dao hí mắt phun ra hai chữ: “Hong Mông.”

Báo Nanh Kiếm nhất thời giận dữ, truyền âm quát:“Cái cô này! Rõ ràng lão tử biết đáp án mà lại bị cô phá hỏng cơ hội, không dung cô gọi tên lão tử làm gì?”

Mặc nó khóc lóc om sòm, nàng trực tiếp xách nó lên, lúc này trong không gian trắng xóa vô tận đột nhiên hiện ra vô số vết rách, sau đó bong ra từng mảng, vỡ vụn, trong không trung truyền tới tiếng ngâm khê:

“Sai! Sai! Sai! Một bước sai thua cả bàn cờ. Oán! Oán! Oán! Cả đời oán, nuốt hận nơi cừu tuyền. Ôi, chắc nó cũng không còn trên đời này nữa! Cho các người qua cửa.”

Tại một không gian chứa đầy hải cốt nhân tu cùng yêu thú, Cơ Hạo quần áo rách nát, vai phải lộ ra ngoài đầm đìa. máu tươi Hấn cười mà như không cười, nhìn Hóa Xà nằm trên mặt đất, trên ngực có một cái lỗ, gần như chỉ còn lại một hơi thở, lười biếng nói: “Hóa Xà phu nhân, xem ra tại hạ không thể cùng phu nhân về động phủ rồi, vói lại, yêu đan của phu nhân, tại hạ xin nhận.”

Trên gương mặt mỹ lệ của Hóa Xà tràn đầy vẻ tuyệt vọng cùng oán hận, miệng hơi hé nhưng tốn hết sức mà không nói lên lời.

Cơ Hạo cười lạnh, cây sáo bạch ngọc trong tay hơi dùng sức đánh về phía đầu mày của nàng ta, đảo mắt, xác sói té trên mặt đất không còn sinh khí.

“Đúng là đáng tiếc.” Cơ Hạo thu thi thể nó vào túi trữ vật, thở dài: “Tắm bồn của thúc thúc uy lực quá lớn, không ngờ lại tạo ra một cái lỗ lớn như vậy trên người mụ ta, xem ra giá tấm da sói này phải giảm không ít.”

Cuối cùng, hấn nhìn cánh cửa mở ra trên đồng hải cốt, gương khỏa môi.

“Nên ra ngoài thôi, không biết cửa tiếp theo sẽ có cái gì?”

Mà cách xa Đại Hoang, nơi biên giới giáp ranh giữa Thái Cổ và Thái Hư là một phiến thảo nguyên, không ít dân du mục đang chăn dê thả bò ở nơi này, đột nhiên một tia sáng chói vụt lên, bốn người đột nhiên xuất hiện.

Đám dân du mục thấy thế, sợ tới mức vội vã quỳ xuống, đột nhiên xuất hiện giữa bầu trời không phải tiên nhân thì là gì? Vì thế, thành kính quỳ xuống dập đầu về phía bốn người bọn họ.

Mà bốn người đột nhiên xuất hiện vẫn còn có chút mờ mịt, căn bản không rõ nơi này rốt cuộc là Thần Long cung hay là Đại Hoang.”

Một người trong số đó dùng thần thức điều tra một phen, về mặt phiến muộn nói với người bên cạnh: “Nơi này không phải Thần Long cung, cũng không phải Đại Hoang, hình như chúng ta bị truyền tống trợn kia truyền tống đến đây, nơi này có lẽ là thảo nguyên chắn chắn chỗ biên giới giữa Thái Cổ và Thái Hư.”

Người bên cạnh hình như có thương tích trên người, bên hông vẫn chảy máu loang lổ, hấn hơi suy tư rồi trầm ngâm nói: “Nếu đã bị truyền tống ra ngoài

thì gần như không có cách nào trở lại, tuy rằng không lấy được bảo vật nhưng cũng may là không nguy hiểm tới tính mạng. Tiền huynh, xem ra chúng ta đành trở về môn phái thôi.”

“Cũng được, Tồn huynh, huynh vốn bị trọng thương, không nên mạo hiểm nữa, chỉ có thể nói hai người chúng ta vô duyên với cơ duyên lần này, trở về báo cáo sư môn thôi.”

Hai người có cùng ý kiến, đảo mắt đã biến mất giữa không trung, mà hai người còn lại thì nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Liễu Mị Nương hét hồn vô vô lồng ngực: “Lần này nếu không phải may mắn theo sau hai vị Nguyên Anh vô cực thì chỉ sợ hai người chúng ta đã bỏ mạng tại không gian sa mạc kia rồi. Không biết kế tiếp Tả Cảnh đạo hữu có tính toán gì không?”

Tả cảnh trầm mặc một hồi mới nói: “Tại hạ phải về Đại Hoang xem tình hình thiếu chủ thế nào, không biết ngài đã ra khỏi Thần Long cung chưa!”

“Mới nhất lại cái mạng mà đạo hữu còn định trở lại nơi đó?” Liễu Mị Nương có chút không thể tin nhìn hắn “Mỗi người mỗi mệnh, cho dù Tả Cảnh đạo hữu có trở lại Đại Hoang thì chưa chắc đã tìm thấy thiếu chủ nhà ngươi.”

“Bất luận kết quả thế nào thì tại hạ cũng phải trở về.” Hắn nhìn về phía Đại Hoang trầm giọng nói.

Liễu Mị Nương hơi nhếch môi, thờ ơ nói: “Đây là quyền của đạo hữu, ta đương nhiên không can thiệp, chúng ta từ biệt tại đây đi. Ta sẽ không bao giờ quay lại chỗ chết tiết kia nữa, đạo hữu hãy bảo trọng.”

Dứt lời, nàng gọi ra pháp bảo của mình, hóa thành dải sáng đi về phía Yên Thủy Các. Tả Cảnh thở dài gọi ra pháp bảo của mình bay về phía Đại Hoang. Chỉ còn lại thảo nguyên mênh mông cùng đám dân du mục gầy yếu không rõ chân tướng liên tục bái trời.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Hạt châu

Sau khi không gian tan vỡ, Tiêu Dao bị một cỗ lực truyền tống tới một không gian khác. Nơi này cũng là một căn phòng, ước chừng rộng hơn ngàn thước, trong phòng không có bất cứ thứ gì ngoài bốn chiếc đèn trường minh để sen dùng để chiếu sáng, còn lại đều trống không. Mà phía trước nơi nàng đứng là một cánh cổng vàng kim cao hơn mười thước, trên cửa khắc hình rồng oai phong, dáng vẻ hoa mỹ, vây tím bao thân, mắt lộ ngạo khí, bay lượn giữa vân vụ, vượt bên trái còn quắp một hạt châu to cỡ nắm đấm. Bức họa này được điêu khắc sống động như thật, nếu chỉ nhìn lướt qua thậm chí sẽ cảm thấy con rồng này như vẫn còn sống.

“Cô đem bốn cái đèn kia lại đây.”

Tiêu Dao đang cẩn thận đánh giá căn phòng này thì Báo Nanh Kiếm đột nhiên mở miệng sai bảo nàng.

“Đề đèn này là bảo vật gì? Vì sao phải lấy?” Tiêu Dao có chút kinh ngạc, mấy cái đèn này nhìn qua rất bình thường, tuy rằng không biết làm từ vật liệu gì nhưng nhìn cũng không giống thiên tài địa bảo gì cho lắm.

“Lão tử bảo lấy thì cứ lấy, chớ có nói nhảm!”

Thấy giọng nó có vẻ không kiên nhẫn, Tiêu Dao hiểu ra, không biết vì có gì mà vị này lại bắt đầu giận dữ. Nàng tính vội nhanh nhẹn dập tắt đèn trường minh sau đó thu toàn bộ bốn đèn vào túi trữ vật. Sau khi làm xong hết thấy, căn phòng liền rơi vào bóng đêm, chỉ còn cánh cổng vàng kim khắc hình rồng tỏa sáng lóng lánh.

Thu đèn vào túi trữ vật không được bao lâu lại có thêm hai người khác bị truyền tống đến đây, Tiêu Dao hơi nhíu mày, người tới đứng là Chu Chân Chân và Tất Phương kia. Đúng như quy tắc đã nói, chỉ cần một người đáp đúng, những người khác đều được qua cửa.

Cô nàng Chu Chân Chân thấy Tiêu Dao, gương mặt vốn còn vẻ hoảng hốt lập tức biến thành vui sướng, vui vẻ tiến lên giữ chặt ống tay áo Tiêu Dao nói: “Tỷ tỷ, xem ra chúng ta qua cửa rồi! Quả nhiên là Chân Chân trả lời đúng!”

Nghe nàng ta nói thế, Tất Phương và Tiêu Dao đều không nhịn được run lên, vẻ mặt rối rắm. Cô nương à, rốt cuộc tự tin của cô từ đâu ra thế?

Tiêu Dao cố nén cảm giác vô lực trong lòng, hỏi: “Chân Chân cô nương gặp phải câu nào?”

“Là một câu hỏi rất kỳ quái.” Chu Chân Chân hơi suy nghĩ, chun mũi cười khê: “Nó hỏi ta có biết người nó ghét nhất là ai không, hại Chân Chân mãi mới nghĩ ra.”

“Vậy cô đáp thế nào?” Mắt Tiêu Dao vô thức giật giật, long thần toàn hỏi mấy câu kiểu gì không biết?

Lúc này về mặt Chu Chân Chân bỗng âm thầm, nàng hơi khỏ sở nói: “Tuy Chân Chân đáp đúng, nhưng có chút đầu lòng. Khi nó vừa hỏi câu này, quả thật Chân Chân rất mờ mịt, sau đó nghĩ lại mới nhớ ra ban nãy trước khi tiến vào nơi này nó từng nói mình thuộc long tộc, cho nên Chân Chân nghĩ người nó ghét nhất hẳn là phụ hoàng ta rồi.Chân Chân vừa nghĩ đến việc nó ghét phụ hoàng thì cảm thấy rất là buồn.”

Khụ, cô nương ơi, cô suy nghĩ quá nhiều rồi, không hiểu phải tài ba cỡ nào mới có thể liên hệ hai người này với nhau? Không nói Tiêu Dao mà ngay cả Tất Phưong cũng cảm nín, biểu tình quái dị. Tiêu Dao thậm chí còn nghĩ xa hơn: Cái quy tắc mỗi lần đáp sai một nửa long môn sẽ sụp hẳn là mới được thêm vào, có lẽ ban nãy long môn sụp xuống là do lão long bị cô nương này làm cho run rẩy một trận.

Thấy Tiêu Dao không phản ứng, Chu Chân Chân lại tự nói tiếp: “Ồ Thái Cổ, mọi người đều nói phụ hoàng là chân long thiên tử, nhưng phụ hoàng cũng không phải là long tử thực sự, bị nó ghét cũng là đúng thôi...”

Tiêu Dao không biết nên nói gì, đành phải dời tầm mắt, hỏi Tất Phưong: “Không biết tiền bối...”

“Nó hỏi ta người nó hận nhất là ai.” Tất Phưong vừa đánh giá căn phòng vừa nói.

Ghét nhất, hận nhất, kẻ thù đem những thứ này liên hệ lại với nhau, Tiêu Dao cảm thấy cái vị trong cơ thể mình càng thêm trầm mặc, rốt cuộc phải oán hận tới cỡ nào mới nghĩ ra mấy câu ác như vậy để trút giận? Không phải là mười hai cánh cửa đều chung một đáp án đấy chứ?

Bảo Nanh Kiếm, rốt cuộc ngươi đã làm gì con lồi long này hả? Chết rồi mà oán niệm vẫn không tan kia kìa.

“Thú tộc vốn hận nhất là nhân tu, nhưng sau khi ta trả lời, nó chỉ để ta chờ mà không nói chuyện qua cửa.”

Tất Phưong sâu kín nhìn nàng, hiển nhiên nó đã đoán được người trả lời được câu hỏi này chỉ có thể là Tiêu Dao.

“Ta chọn phải câu: kẻ thù của nó là ai?” Tiêu Dao chẳng hề chột dạ, nhìn thẳng Tất Phưong

“Vậy ngươi trả lời thế nào?”

“-- Phưong hoàng” Tiêu Dao nói dối không chớp mắt: “Cổ ngữ nói: Long phưong trình tường kỳ thực chỉ là che giấu, ta từng nghe đồn hai tộc này vốn là túc địch.”

“Hừ!” Tất Phưong hừ mạnh một tiếng, trong mắt lạnh như băng “Ngươi cứ ở đó mà xỏ lá. Ta khuyên ngươi nên thành thật một chút, nếu không...”

Nó hơi động thần niệm, Tiêu Dao lập tức cảm thấy toàn thân quặn đau, đau đến mức nàng gần như không đứng thẳng nổi.

Thấy mặt nàng không chút máu, Tất Phưong vừa lòng tiêu sái đi tới trước cảnh cổng vàng kim bắt đầu nghiên cứu. Tiêu Dao hung hăng siết chặt nắm đấm, ép bản thân đứng thẳng lại, híp mắt nhìn chăm chăm Tất Phưong ở xa, huyết chủ này đối với nàng quá nguy hiểm, nàng càng hạ quyết tâm giết nó trừ hậu họa, chỉ là nhất định phải nghĩ cách tiếp cận nó mới được.

Tất phưong thử thăm dò, dùng tay sờ soạng cánh cổng, kết quả phát hiện cánh cổng này được bảo vệ bởi một cấm chế vô cùng mạnh, khi tay hắn vừa chạm phải cấm chế, chỗ tiếp xúc giữa tay và mặt cổng đột nhiên phụt ra tia lửa chói mắt.

“Quả nhiên, nơi này có huyền cơ.” Nó tự nói, sau đó ngồi xuống bên cạnh cánh cổng. Đã có một lần kinh nghiệm, nó sớm khôn ra, mọi thứ của thượng giới giống như một tòa núi không lồ, cho dù bọn họ có thể hô phong hoán vũ ở Nhân giới nhưng so với thượng giới thì chẳng khác nào con kiến. Nếu vị tiền bối này muốn đưa giốn đám chúng sinh bọn họ thì bọn họ cũng chỉ đành chấp nhận số phận. Hiện tại chỉ có thể chờ đợi tiếng nói kia vang lên lần nữa, đưa ra đề mục tiếp theo.

Tiêu Dao cũng tùy ý tìm một chỗ giả vờ giả vịt ngồi xuống, trong lòng thầm tính toán phải thoát thân như thế nào. Chu Chân Chân ngoan ngoãn như thỏ, im lặng ngồi cách nàng không xa bắt đầu ngày người.

Ai ngờ ba người chờ đến hai ngày hai đêm cũng không thấy lão long kia cất tiếng, nhưng thật ra ngày thứ nhất vẫn nghe thấy tiếng gào thét thảm thiết trước khi chết của ai đó truyền đến, còn lại đều là yên lặng như tờ.

Đến tận ngày thứ ba, trong không khí đột nhiên có dị động, đây là dấu hiệu có người bị truyền tống tới nơi này, ba người cùng cảnh giác nhìn chăm chú vào chỗ phát ra dao động.

Chỉ thấy có tia sáng chớp lên giữa bóng đêm, trong phòng nhiều thêm ra hai người, lúc này Tất Phưong không che giấu được nổi kích động trong lòng, đi đến đón: “Bạch Trạch huynh, Nhĩ Thử huynh, ta biết các người nhất định sẽ đến mà!”

Người tới đúng là Bạch Trạch cùng Nhĩ Thử, trên người hai yêu cũng có chút thương tích, nhưng không đáng ngại, chỉ là thần sắc có hơi mệt mỏi, nhưng vẫn không giấu được ngạc nhiên trong mắt.

Bạch Trạch cười nói: “Tất Phưong hiền đệ, lúc trước hai người bọn ta còn nhắc tới đệ cùng Hóa Xà đạo hữu đấy. Ngay từ đầu bốn người chúng ta đã bị phân tán, an nguy khó liệu, vì huynh cũng rất lo lắng cho đệ, nay thấy đệ không sao thì đại ca cũng yên tâm rồi.”

“Ha ha ha, chúng tở ba người chúng ta vô cùng có duyên.” Nhĩ Thử thấy đồng bọn bình yên vô sự thì mặt mày cũng vui vẻ ra: “Đúng rồi, sao Tất Phưong hiền đệ lại tới đây? Xem ra vẫn chưa trải qua chiến đấu gì, lông tóc không tổn nhé!”

“Chuyện này nói ra thì dài lắm”

Tất Phuong tốn chút thời gian, cứ thế cứ thế kể lại cho hai người những chuyện xảy ra sau khi bọn họ tách ra.

Sau khi nghe xong, Bạch Trạch cùng Nhĩ Thử đều nhìn về phía Tiêu Dao đang ngồi trong phòng. Nhất là Bạch Trạch, ánh mắt vô cùng thâm trầm, giống như hai mũi đao muốn khoét cả người nàng vậy. Cuối cùng, nó ý vị thâm trường* nói:

* ý vị thâm trường: sâu xa, mang nhiều hàm ý

“Tất Phuong hiền đệ đừng vội, việc này chờ đệ và ta rời khỏi nơi này rồi bàn, cho dù nàng ta có bản lĩnh đến mấy thì cũng không thể nào thoát khỏi lòng bàn tay ta.”

Trên mặt Tiêu Dao chẳng tỏ vẻ gì, làm bộ không nghe thấy, nhưng trong lòng lại lạnh như băng, tay không khỏi có chút run rẩy, sợ rằng tình hình hiện nay vô cùng bất ổn, không ngờ lại có tới ba vị yêu tu vô cực tới đây! Thế này thì nàng còn cơ hội giết Tất Phuong sao?

Nàng an vị ngồi đó thêm một ngày một đêm nữa nhưng mãi cũng không nghĩ ra cách nào hay. Chỉ có thể mắt nhìn bốn phương tai nghe tám hướng, chặt chẽ chú ý nhất cử nhất động trong phòng.

Lại mấy ngày nữa qua đi, năm người giống như bị lãng quên, ngồi ngây người hơn mười ngày, rốt cuộc Tất Phuong ngồi không nổi nữa, đề nghị với Bạch Trạch: “Bạch trạch huynh, tuy vài lần trước đều là tiền bối lên tiếng rồi mới bắt đầu xông vào, nhưng giờ đã hơn mười ngày rồi mà vẫn không có động tĩnh. Liệu có phải vị tiền bối thượng giới này cố ý khảo nghiệm chúng ta không? Ngài ấy để chúng ta tập hợp trong căn phòng này kỳ thật là muốn chúng ta phá vỡ cấm chế nơi này?”

Về mặt Bạch Trạch cũng nghiêm trọng lên, suy nghĩ rồi nói: “Cách nghĩ của tiền bối thượng giới không phải thứ tiểu bối chúng ta có thể phỏng đoán, Tất Phuong hiền đệ vẫn đừng nên hành động thiếu suy nghĩ thì hơn.”

“Ôi, Bạch Trạch huynh, thật ra thì lời Tất Phuong lão đệ nói cũng không toàn hoàn vô lý.” Thấy Bạch Trạch không đồng ý, Nhĩ Thử lại nói ra ý kiến của mình “Giờ mặc dù tiền bối không có chỉ thị gì, nhưng cũng không nói là không cho chúng ta phá cấm chế mà? Dù sao thì đợi mãi cũng không phải cách, không bằng tiến lên thử xem, nếu may mắn không chừng có thể phá bỏ cấm chế thật.”

Bạch Trạch nhìn Tất Phuong rồi lại nhìn Nhĩ Thử, trong lòng cũng có chút dao động. Liếc mắt nhìn cánh cổng vàng kim một cái, nó càng nhìn càng thấy có hi vọng, đúng như Nhĩ Thử nói, thử một lần cũng không mất gì, chung quy cũng tốt hơn ngồi đợi.

“Được, chúng ta thử xem thế nào.”

Tam yêu đi tới trước cánh cổng, Tất Phuong là người đầu tiên nóng lòng muốn thử: “Đề ta dùng pháp thuật thăm dò một chút.”

Dứt lời, nó tụ khí linh khí khiến bản thân biến thành một con phượng hoàng lửa thiêu đốt, đánh thẳng về phía chính giữa cánh cổng.

Phượng hoàng lửa vô cùng khí thế, dũng mãnh phi tới, nhưng sau khi đụng phải cấm chế thì phượng minh bén nhọn hoàn toàn bị tầng cấm chế hấp thu, ngay cả một mồi lửa cũng không chừa.

Tất phuong thấy pháp thuật của mình bị hút không còn một mảnh thì rất chi là buồn bực, nhưng không còn cách nào khác, chỉ đành giương mắt nhìn cánh cổng.

Bạch Trạch đứng bên nhứ này nói: “Tất Phuong hiền đệ, đề vi huynh thử xem”

Tất Phuong lui qua một bên, nhìn Bạch Trạch vận khí linh khí, nháy mắt bên cạnh nó xuất hiện năm con hỏa hổ hung mãnh, chỉ nghe thấy hân “A” một tiếng:

“Mãnh hổ vồ mồi!”

Năm con hổ đánh về năm phương hướng khác nhau của cánh cổng, “rầm rầm rầm” sau năm tiếng vang, mấy con hổ đều bị cấp chế hấp thu hoàn toàn, mà cấm chế thì ngay cả văn tí* cũng không đổi.

* văn tí: đường văn

Cuối cùng Nhĩ Thử chen vào nói: “Có lẽ công kích trực tiếp không hiệu quả, đề lão phu đánh từ nền đất lên thử xem.”

Nó niệm khẩu quyết, một con thổ long đột nhiên xuất hiện, chui đầu xuống lòng đất, bắt đầu đánh vào cánh cổng từ bên dưới. Lúc đầu còn nghe được tiếng rỗng ngấm, nhưng không ngờ sau đó nền đất trước cổng cũng không thấy động tĩnh gì.

Lúc này ba người hai mặt nhìn nhau, chưa chịu từ bỏ mà dùng thử các loại pháp thuật khác.

Lại nói, dù thế nào đi nữa thì ba người cũng đều là yêu tu trước kì biến hóa, tùy tiện dùng một pháp thuật cũng đủ để hủy thành diệt tri ở Nhân giới. Nhưng tại nơi này, trước một cấm chế nho nhỏ lại không khác nào nít ranh quấy khóc, chẳng có một chút tác dụng, tia sáng đỏ, vàng đầy trời cùng tiếng động âm ỉ khiến Chu Chân Chân sợ tới mức lần ra thật xa.

Tiêu Dao tuy rằng ngồi im không nhích, nhưng mắt không hề chớp nhìn chăm chăm tam yêu cùng cánh cổng, có lẽ nàng nhìn từ xa nên thấy được toàn cục. Không biết vì sao mỗi lần cánh cổng bị công kích, hạt châu khắc trên phù điêu đều hơi biến sắc, mỗi lần đều như thế, cho dù mình có hoa mắt thì cũng không lý nào lại hoa mắt nhiều lần như vậy, hạt châu này tuyệt đối có huyền cơ!

Nhưng nàng lại vờ như không biết, chỉ âm thầm ghi nhớ trong lòng.

Ngay khi tất cả pháp thuật đều đã tung ra, tam yêu bắt đầu ưỡ ỏi, giọng nói của lão long đột nhiên vang lên.

“Ha ha, các ngươi định cứ thế mà lấy bảo vật của Ngao mỗ à?”

Tiếng nói chờ đợi đã lâu cuối cùng cũng vang lên, nhưng lại khiến tam yêu hơi lúng túng, hai mặt nhìn nhau. Cuối cùng, Nhĩ Thử cung kính hành lễ về phía cánh cổng, nói: “Xin tiên bối chỉ cho một con đường sáng.”

“Đường sáng? Được thôi, đường sáng chính là lão phu đột nhiên không muốn cho các ngươi bảo vật nữa, giờ tính sao?”

Bạn đang đọc truyện *Chạm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Diệt sát

Lời này vừa nói ra, nhiệt độ trong phòng bỗng thay đổi, trực tiếp giảm xuống.

Tiêu Dao thầm nghĩ đám thần tiên Chân Tiên giới này quả nhiên không thể dùng lễ thường để phỏng đoán, đây mà là nói giỡn ư? Nếu thế thì không khỏi quá lạnh rồi nhỉ.

Quả nhiên ba yêu vốn bình tĩnh cũng có chút không nhịn nổi, trong đó Nhĩ Thử là kẻ giỏi quan sát sắc mặt người khác nhất, cố tìm từ giảng hòa: “Tiền bối đang đùa chúng tiểu bối sao? Ban nãy không phải tiền bối đã nói hoan nghênh chúng tôi tới lấy bảo vật ư?”

“Nãy là nãy, giờ là giờ, các ngươi khẳng định ban nãy lão phu không nói đùa? Giờ lão phu vô cùng nghiêm túc nói cho các ngươi: Bảo vật này lão phu không muốn cho!”

Giọng nói kia mang theo vài phần cao ngạo, vài phần chế giễu, tam yêu nghe thì thấy vô cùng chói tai. Ấy lại nói, yêu tu trước kì biến hóa ở Nhân giới đều là bậc đại năng nhất đẳng, làm sao chịu nổi bốn cọt như thế? Cho dù đối phương là tiền bối đến từ thượng giới đi chăng nữa thì cũng không khỏi hơi quá đáng!

Trong ba yêu thì Tất Phương là người nhẫn nhục kém nhất, hần lập tức bất mãn chất vấn: “Không phải tiền bối từ đầu tới cuối vẫn luôn đùa bốn mấy người chúng tôi đấy chứ?”

Không thể nói là Tất Phương gan lớn mà chủ yếu là do thượng giới cách nhân giới quá xa, truyền thuyết nói tu sĩ thượng giới mạnh mẽ vô cùng, nhưng truyền thuyết cũng chỉ là truyền thuyết, nếu chưa thực sự trải qua thì có nói cũng chẳng mấy thuyết phục. Huống hồ, từ lúc bước vào Thần Long cung, vị đại năng thượng giới này căn bản chưa từng sử dụng bất cứ pháp thuật nào khiến người ta kính sợ. Cho dù cấu trúc Thần Long cung vô cùng huyền diệu thì cũng không khiến mấy người này cảm thấy vị đại năng thượng giới này mạnh đáng sợ.

“Đùa bốn các ngươi thì sao?” Trong lời lão long lộ ra vẻ ngông cuồng cùng khinh thị: “Vốn vẫn còn hai con cá nhỏ nữa, lão phu định chờ các ngươi tụ tập đủ cả mới bắt đầu chơi đùa cùng các ngươi, nhưng giờ ta cũng chẳng hứng thú nữa. Cho các ngươi hai con đường: hoặc là lập tức rời khỏi Thần Long cung, hoặc là để mạng lại đây, làm vong linh hộ vệ cho lão phu!”

Lời này quả thực khiến ba yêu vô cùng bất mãn, chúng nó vốn biết bao tâm huyết cùng yêu lực mà chỉ đổi lại kết cục trắng tay ra về, thế này bảo ba yêu làm sao mà nhịn được?

Hơn nữa, lúc này Bạch Trạch cùng Nhĩ Thử đã bắt đầu hoài nghi: Theo lý thuyết, chủ nhân của địa cung này sớm đã không còn từ lâu, nếu thật sự vẫn còn sống thì bằng vào năng lực của đại năng thượng giới sao có thể thả cho bọn họ tiến vào lấy bảo? Nếu là vì muốn đùa bốn đám tiểu bối chúng nó thì vị đại năng này cũng không khỏi quá trẻ con rồi. Hơn nữa, ở Nhân giới mới nghe đến Tiên Linh giới chứ Chân Tiên giới là thứ khi gì? Mà nếu như lão thật sự là đại năng thượng giới thì chỉ cần một ngón tay thôi cũng đủ để giết cả đám tiểu bối bọn họ, vậy vì sao lại thả cho một con đường sống?

Quá nhiều điểm đáng ngờ, Bạch Trạch cùng Nhĩ Thử liếc mắt trao đổi một cái, Bạch Trạch bất ngờ tự khởi linh khí muốn công kích một nơi khác trong phòng, nhưng đột nhiên cảm chế trên công bắt ngờ rung rung, tất cả pháp thuật của ba yêu bị cảm chế hấp thu ban nãy bắt đầu tràn ra, như cuồng phong sóng lớn đánh về phía ba yêu.

Giờ thì hay rồi! Pháp thuật của mình thế nào bản thân mình rõ nhất, nếu bị đánh trúng thì không phải đùa đâu!

Ba yêu chặt vật chống đỡ cùng trốn tránh. Pháp thuật bên này phát ra tiếng vang thật lớn cùng ánh sáng chói mắt khiến Chu Chân Chân và Tiêu Dao cách đó không xa không thể không lùi vào trong góc, mở ra pháp thuật phòng ngự tự bảo vệ mình.

Thật vất vả mới chống đỡ tới khi thể công dừng lại, ba yêu đều bị một chút thương tích, mặt mày hoảng hốt nhìn về phía cánh cổng kia.

“Tiền bối bớt giận!” Người đầu tiên phản ứng lại là Nhĩ Thử, nó vội vàng nhận lỗi với cánh cổng vàng kim.

“Hừ! Đừng hòng giờ trò với ta!” Lão long hừ lạnh “Nếu lão phu không thể hiện chút năng lực, e là ngươi sẽ nghĩ lão phu chỉ là hư ảo, đúng chứ? Giờ thì phục chưa?”

Suy tính trong lòng bị nhìn thấu, sắc mặt ba yêu trắng bệch, không dám hó hé một tiếng.

Tiêu Dao đứng trong góc nhìn, trong lòng cũng vạch ra kế hoạch của mình. Ba yêu bị hù dọa, nhưng nàng thì không. Đây cũng chẳng phải lần đầu nàng tiếp xúc với cái gọi là “thượng tiên” Chân Tiên giới, trong lòng nàng những thượng tiên này cũng không quá thần bí như lời đồn. Lão long đột nhiên thay đổi thái độ, ban đầu vốn chỉ là đùa bỡn họ, nay lại tìm mọi cách xua đuổi, điều này hẳn là có liên quan tới việc mấy yêu tu công kích cánh cổng ban này, có lẽ đã uy hiếp đến sự an toàn của lão cho nên mới giống như khai ân đuổi bọn họ đi. Có lẽ Báo Nanh Kiểm nói đúng, con rồng này hẳn là chỉ còn lại một chút nguyên thần nhàn nhạt, nhiều nhất cũng chỉ có thể khống chế trận pháp cùng cấm chế trong Thần Long cung chứ không thể nào giết chết những yêu tu này.

Ngay khi nàng còn cân nhắc, trong phòng đột nhiên xuất hiện một cột sáng màu trắng, lão long tiếp tục nói: “Cột sáng này chính là truyền tống trận đưa các ngươi ra thế giới bên ngoài, lão phu cho các ngươi thời gian nửa nén hương để suy nghĩ. Đi hay là ở lại, chết ở nơi này?”

Lão long vừa dứt lời, mọi người còn chưa nghiệm chứng xem truyền tống trận này đáng tin bao nhiêu thì một bóng người lấy tốc độ nhanh kinh hồn đã nhảy vào cột sáng.

Ba yêu và Tiêu Dao đều ngớ ra, nhìn cô gái đang dần biến mất trong cột sáng không biết nên nói gì. Cô nương ới là cô nương, cô không nghĩ xem truyền tống trận này thật giả thế nào mà đã vội vàng đi vậy sao? Ngộ nhớ nó không thông với thế giới bên ngoài mà là một nơi càng nguy hiểm hơn thì biết làm sao bây giờ?

“Tỷ tỷ, hu hu.., Chân Chân đi trước một bước nhé. Ta trở lại Phượng Dương sẽ bảo phụ hoàng nghĩ cách giúp tỷ tỷ thoát thân.”

Cuối cùng Chu Chân Chân dường như vô cùng bi thống ra sức phát tay với Tiêu Dao, hai mắt đầm lệ biến mất giữa chùm sáng.

Đối với ba yêu mà nói, sống chết của tiểu nhân vật như nàng ta chẳng đáng để quan tâm, thấy đáng về nàng ta thì hẳn cột sáng này không có vấn đề, đi hay ở vẫn phải suy nghĩ một chút.

Mà Tiêu Dao thì càng muốn vỗ tay bật thốt một câu “Hay!”, rốt cuộc cũng tiến bước được cô nàng loli chuyên hành hạ người ta, mình không cần lo bị cô nàng làm cho á khẩu không nói lên lời nữa. Giờ chỉ cần nghĩ xem nên phá giải huyết cấm trên người thế nào là xong.

Đang ngẫm nghĩ, đột nhiên có người truyền âm cho nàng.

“Nếu ngươi đã đến được cửa này thì lão phu có thể gặp ngươi một lần. Nhưng phải xem gia chủ ngươi coi trọng ngươi đến đâu!”

Trong lòng Tiêu Dao hơi động, nhưng mặt ngoài vẫn bình tĩnh như trước, lần này lão long truyền âm, chỉ mình nàng nghe được. Tuy rằng không biết gia chủ mà nó nói rốt cuộc ám chỉ ai nhưng trước mắt điều này cũng chứng minh những gì nàng suy đoán là đúng. Lại nhìn về hình rồng khắc trên cánh cổng cùng hạt châu dưới vuốt nó, nàng hơi hít một hơi.

“Con nhóc! Ngươi theo chúng ta ra ngoài!”

Tất Phương đột nhiên lên tiếng, đánh gãy dòng suy nghĩ của Tiêu Dao, khiến nàng âm thầm kêu một tiếng “Hồng бет!”, ba con yêu này sau khi bàn bạc vẫn quyết định rời đi. Kết quả này đối với nàng mà nói là vô cùng tệ.

Nên làm gì bây giờ?!

Tuy đi về phía ba yêu nhưng nàng vẫn bước thong thả, tình hình hiện nay vô cùng gay go, nếu cùng ba yêu ra ngoài thì nàng chỉ còn con đường chết!

“Tiền bối, bảo vật đặt ngay trước mặt mà không lấy thì không phải bản sắc tu sĩ ta!”

Tiêu Dao đi tới, đứng cách Tất Phương hai ba bước thì đột nhiên dừng lại, nghiêm nghị nói:

Ba yêu sừng sốt, nhìn không ra con nhóc nhân tu này lại can đảm hơn người. Trông mắt Nhĩ Thử đảo vòng, lại chuyển cười nói: “Con nhóc kia, các lão gia đây đương nhiên biết bảo vật đã ở ngay trước mắt nhưng mà cũng phải có bản lĩnh thì mới lấy được, đúng chứ? Ngươi nói như vậy, chẳng lẽ là có cách phá giải cấm chế này?”

Thấy ánh mắt hai yêu còn lại cũng sáng lên, Tiêu Dao cười thầm trong lòng: Cho dù có biết thật thì cũng không thể nói cho đám yêu tu cáo già các ngươi. Bên ngoài lại giả bộ kinh ngạc nói: “Tiền bối chỉ là một nhân tu Kim Đan kỳ nho nhỏ, sao có thể so được với chư vị tiền bối, chỉ là tiền bối cảm thấy chư vị tiền bối vẫn chưa dốc toàn lực, giờ nói từ bỏ thì không khỏi quá sớm!”

Bạch Trạch và Nhĩ Thử bình tĩnh quan sát, cố gắng tìm ra chút manh mối từ trên mặt Tiêu Dao, thấy ánh mắt nàng bình thản không hề chột dạ né tránh thì nhất thời cũng chưa phán đoán được thật giả thế nào.

Lúc này Tất Phương tiến lên lạnh lẽo hừ một tiếng.

“Hai vị yêu huynh nhất định đừng bị con nhóc này lừa, nó vô cùng狡 hoạt! Ban nãy cấm chế phản phệ lại pháp thuật, hẳn là nó thấy rõ rành rành. Nó vốn trúng huyết chú của ta, nếu ta cứ tiếp tục công kích cấm chế thêm vài lần rồi bị chính pháp thuật của mình hại chết thì nó mới thoát thân được!”

Nghe Tất Phương nói thế, Bạch Trạch cùng Nhĩ Thử cảm thấy khá là có lý, dù sao cũng bị trúng huyết chú rồi, sớm muộn gì cũng chết, khó trách nàng ta bình tĩnh đến thế.

“Con nhóc khá lắm, tâm tư ác độc, để xem lão phu giáo huấn ngươi thế nào!”

Nhĩ Thử cười lạnh định ra tay giáo huấn Tiêu Dao, nhưng lại bị Tất Phương ngăn lại: “Nhĩ Thử huynh, vẫn là để ta làm cho. Thời gian một nén hương sắp hết, thỉnh Nhĩ Thử cùng Bạch Trạch huynh vào truyền tống trận trước.”

Nhĩ Thử nghĩ nghĩ, chỉ là một tiểu tu sĩ Kim Đan Kỳ thôi mà phải cần tới ba yêu tu trước kì biến hóa áp giải thì đúng là chuyện cười, liền thu tay cùng Bạch Trạch đứng vào cột sáng.

“Được, Tất Phương hiền đệ cũng nhanh lên, đừng lỡ mất cơ hội ra ngoài.”

“Ngươi đi hay là không?!”

Tất Phương động thần niệm, lạnh lùng ra lệnh.

Lập tức cả người Tiêu Dao đau đớn như bị vạn xà gặm cắn. Con đau đánh tới hết lớp này tới lớp khác, đau đến chết đi sống lại, thậm chí mất mũi miệng cũng xuất huyết, nhưng lúc này cũng chính là cơ hội cuối cùng của nàng!

Nàng cắn răng cố nén đau nhức, hai tay giấu sau lưng, ngẩng đầu trào phúng cười Tất Phương.

“Thật ra ta biết cách phá giải cấm chế...”

“Cái gì?” Lời này tựa như sấm sét oanh tạc, Tất Phương kinh ngạc, mắt trừng lớn như chuông đồng, ngay cả Bạch Trạch cùng Nhĩ Thử đang dần biến mất trong cột sáng cũng lộ ra ánh mắt tham lam muốn thoát khỏi truyền tống trận, nhưng khôn nổi truyền tống đã bị cường chế khởi động, bọn họ không cách nào thoát thân.

“Nhưng cho dù ta có chết, cũng sẽ không nói cho yêu tu các ngươi.”

Nụ cười của nàng vô cùng khiêu khích, cánh tay giấu sau lưng lại càng khiến người ta hoài nghi, Tất Phương phần nộ kéo cánh tay trái đang giấu sau lưng nàng.

Tiêu Dao nở nụ cười chân thành, nàng vốn chờ một kích tất sát này đây!

Tuy tay trái bị kéo tới gãy xương, nhưng cũng không ảnh hưởng tới việc một lượng lớn tiên khí trong cơ thể nàng bị độ ra rồi tiến vào thân thể nó!”

Sau đó, cảnh tượng khiến người ta kinh hãi xảy ra, Tất Phương chẳng kịp kêu một tiếng, mắt trợn trừng trừng, thân thể không chịu nổi chậm rãi trượt xuống. Cho dù ngã xuống tay phải của nó vẫn túm chặt lấy tay trái Tiêu Dao, biểu tình quỷ dị.

Tất Phương chết, hai yêu đứng giữa cột sáng chỉ còn lại đầu là chưa biến mất cũng thấy quá trình này một cách rõ ràng. Nhưng bọn họ lại không hề biết rốt cuộc nàng đã làm thế nào mà giết được huynh đệ của bọn họ.

Không hề sử dụng pháp bảo, cũng không dùng pháp thuật, chỉ có đáng vẻ Tiêu Dao hí mắt cùng nụ cười rạng rỡ treo trên khóe môi kích thích đầu dây thần kinh của hai yêu.

Tất cả giống như cô gái này chỉ cười nhìn Tất Phương một cái, Tất Phương liền ngã xuống rồi chết, nếu đúng là như vậy thì sức mạnh này khủng bố cỡ nào!

Chuyện xảy ra sau đó, sợ là chúng nó sẽ không bao giờ biết được, cột sáng đã hoàn toàn truyền tống hai người chúng nó rồi đi, nhưng việc một tu sĩ Kim Đan kỳ giết sát một yêu tu trước kì biến hóa đã hoàn toàn khắc sâu vào đầu chúng nó, cho đến rất nhiều năm sau này, hai yêu vẫn chưa từng nghĩ ra câu trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Chậm Rãi Tiên Đô* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Cột rồng

Giữa khoảng trời tuyết lớn, một nam tử chậm rãi bước đi trong màn tuyết. Hắn cô độc lẻ loi, hoa phục tà toát, trên người vô số vết thương, đặc biệt trên vai phải có một vết máu đỏ au đã khô lại vô cùng chói mắt.

Lại nhìn mới thấy nam tử này có gương mặt rất tuấn mỹ, phong thái phóng khoáng khiến người ta cảm thấy hắn chẳng hề để ý tới tình trạng chật vật của bản thân. Nhìn tiểu thế giới toàn một màu trắng xóa trước mặt, hắn hơi nhíu mày tự hỏi: “Cũng đã qua mấy cửa rồi, rốt cuộc đầu mới là kết thúc?”

Đi hồi lâu mà vẫn không ra khỏi nơi này, cuối cùng hắn dứt khoát ngồi xuống xếp bằng trên nền tuyết, cẩn thận ngẫm nghĩ. Thay vì mù quáng xông loạn, chi bằng ngồi xuống cân nhắc mọi chuyện từ đầu tới cuối một lần.

Sau khi qua mấy cửa, hắn càng hiểu rõ thêm về Thần Long cung này. Đầu tiên, nơi này dường như do rất nhiều không gian khác nhau tạo thành, hơn nữa mỗi không gian đều có một cửa ải nhất định, phải phá được ải trước mặt mới có thể mở ra cánh cổng truyền tống tới không gian tiếp theo, sau đó cứ lặp lại như vậy, về phần truyền tống đến nơi nào thì hoàn toàn là ngẫu nhiên.

Như vậy một vấn đề nảy sinh đó là rốt cuộc nơi này tổng cộng tồn tại bao nhiêu không gian? Nếu chỉ có mười mấy cái thì không sao, cho dù phải phá giải toàn bộ ải thì cũng không tốn bao nhiêu thời gian, nhưng nếu là hơn trăm, hơn ngàn, thậm chí là hơn vạn không gian thì sao? Chỉ sợ đến tận khi hao hết nguyên thọ cũng không phá hết! Tuy nhiên, bất luận tầng bảo khổ nào cũng có một điểm chung đó là: đường bí mật! Không chỉ để phòng ngừa kẻ địch mà cũng thuận tiện cho chính mình, nơi này nhất định là có đường tắt truyền tống tới chỗ đặt bảo vật, hắn nhất định phải nghĩ cách tìm ra con đường này.

Điểm đáng ngờ tiếp theo đó là tiếng nói xuất hiện lúc đầu kia. Chân Tiên giới? Long tộc? Khóe môi hắn hơi nhếch, cười châm chọc. Hắn là nói dối! Mọi người đều biết giới vị trên Nhân giới chính là Tiên Linh giới, hay còn được gọi là Linh giới, nhưng chưa bao giờ có ai nghe thấy cái gọi là Chân Tiên giới gì đó. Như vậy, nơi này chưa chắc đã là cung điện của đại năng thượng giới mà hắn là một giới vị khác Nhân giới do đại năng tạo nên. Dù sao thì Nhân giới cũng chỉ là tên gọi chung chung mà không phải là duy nhất, ví dụ như giới vị của bọn họ là Nhân giới – Thái Cực, như thế đương nhiên cũng sẽ có giới vị Nhân giới khác.

Mà người vẫn luôn xưng là chủ nhân của Long cung có lẽ cũng không phải chủ nhân chân chính, hơn phân nửa là người trông coi mà chủ nhân Long cung để lại. Như thế mới có thể giải thích tại sao nó không đuổi đám người xâm nhập như bọn họ ra ngoài. Về phần nó nói hoan nghênh tới lấy bảo vật, hắn không tin nửa chữ. Bảo vật do chính mình đoạt được lý nào lại chấp tay dâng cho người khác, cách giải thích duy nhất chính là hiện tại nó vô cùng suy yếu, ngay cả trục xuất bọn họ nó cũng không làm được.

Sau khi xem xét lại mọi chuyện, nam tử càng cảm thấy sáng tỏ thông suốt, hắn nhìn màn tuyết cười dài ba tiếng: “Ha ha ha, khốn cực này há có thể làm khó Cơ Hạo ta? Nếu như ngươi thực sự là rỗng thì ta chính là kẻ giết rỗng cuối cùng!”

Hắn vỗ túi trữ vật, lấy ra một tấm bùa màu vàng, nắm chặt trong tay, bùa này là bùa cứu mạng mà lão gia tử Cơ gia cho đám con cháu chữ “Thiên” bọn họ, bên trong phong ấn một pháp thuật độc môn mạnh nhất Cơ gia – “Diệt Không Quyết”. Bùa này uy lực vô cùng lớn, cho dù là tu sĩ Nguyên Anh dưới tình huống không phòng bị cũng sẽ bị pháp thuật trên bùa công kích mà chết.

Ban này, nhân lúc Hóa Xà phân tâm, hắn dùng tấm bùa này đánh lên mới giết được mục ta. Giờ trong bùa chỉ có lại một chút uy lực, có lẽ có thể trở thành một kích cuối cùng phá giải không gian ảo diệu này.

Cơ Hạo mỉm cười nhìn tấm bùa trong tay, vô cùng tự tin, thậm chí nói: “Vẫn nên tìm ra tiếp điểm không gian ở nơi này trước đã, nếu không bùa này cho dù uy lực lớn cũng chỉ là uống nước.”

Tuyết càng lúc càng lớn, không gian nơi này nghiêm nhiên biến thành một trận cuồng phong bạo tuyết.

“Bắt đầu rồi sao?”

Hắn chỉ cười, bình tĩnh đi về phía sâu nhất trong cơn bão tuyết. Đến tận khi gió to tuyết lớn bao phủ lấy thân hình hắn, khoảnh khắc tuyết vực này mới lại rơi vào yên tĩnh.

Tại không gian có cánh cổng vàng kim, cột sáng truyền tống dần âm đạm và cuối cùng biến mất không chút dấu vết, toàn bộ căn phòng lại rơi vào bóng tối.

Tuy rằng Tiêu Dao gãy tay trái nhưng lại bảo vệ được tính mạng. Đối với tu sĩ vết thương như gãy xương căn bản không đáng nhắc tới, chỉ cần dùng linh khí trong cơ thể dưỡng nửa canh giờ là có thể khôi phục, hơn nữa nếu dùng tiên khí dưỡng xương như Tiêu Dao thì tốc độ lành càng nhanh hơn một chút. Cho nên nàng không sốt ruột đi xử lý cánh tay trái của mình mà cân nhắc nên xử lý thi thể Tất Phưong chết vẫn nắm chặt tay mình như thế nào. Thi thể của nó không còn ở dạng nửa người nửa yêu mà đã hoàn toàn lộ ra nguyên hình: một con chim lông đỏ mỏ trắng không lồ. Nàng dùng tay phải gỡ vuốt thú của nó ra rồi nhìn xác nó một cái.

Sau đó nàng vỗ túi trữ vật lấy ra Tử đao bắt đầu mổ bụng Tất Phưong. Đáng tiếc, nội tạng và xương cốt bên trong đều bị tiên khí đánh nát nát như hồ dán, không còn bán được linh thạch. May mà yêu đan của nó vẫn chưa bị đánh vụn, cố lắm mới bảo vệ được không tổn hao gì.

Ngoại trừ xương cốt và nội tạng, tấm da bên ngoài của nó tương đối toàn vẹn, yêu đan cùng da thú của một yêu tu trước khi biến hóa đối với một tu sĩ Kim Đan Sơ kỳ nhỏ như Tiêu Dao mà nói hoàn toàn là một món tiền lớn, cho nên dù có liều tới tử chi đều gãy thì nàng vẫn cảm thấy đáng giá!

Tiêu Dao cảm thấy mỹ mãn thu yêu đan và da thú vào túi trữ vật, đặc biệt là tấm da, nếu như bảo quản không tốt thì sẽ dễ bị hư thối, đến lúc đó thì không đáng bao tiền nữa. Sau khi làm xong tất cả, nàng mới thông thả đi đến trước cánh cửa vàng kim, hơi nheo mắt cẩn thận đánh giá hạt châu tròn trịa được điêu khắc trên đó.

Nửa ngày sau nàng tự khỏi một cỗ tiên khí trong cơ thể về tay phải, cười tự nói: “Nhìn không thôi cũng chẳng hiểu được duyên cớ vì sao, đúng hay là sai, thử một lần khác biết.”

Nàng đặt tay phải trùm lên cấm chế chỗ điều khắc hạt châu, tiên khí cuộn cuộn không ngừng đổ vào đó. Quả nhiên, cấm chế không hề kháng cự lại, tất cả tiên khí thấm vào đều bị hạt châu hấp thụ, nhất thời hạt châu bắt đầu chuyển dần từ màu vàng kim sang màu tím đậm, đến khi ánh sáng tím chói lóa nhất trên cấm chế bắt đầu xuất hiện một vài vòng gợn nước khuấy động hai cái sau đó cấm chế biến mất.

Tiêu Dao dùng tay phải đẩy nhẹ, cánh cổng vàng kim liền mở ra, “két” một tiếng, một khe hở cỡ một người đi vừa mở ra.

“Ngươi vào đây.”

Tiêu Dao bước vào nội môn, giọng nói của lão long liền theo đó truyền đến. Nàng đưa mắt nhìn, căn khôn trong này thật khiến người ta rung động: Không gian nơi này giống như một phiên bản khác của Hư không, từ tinh thần đến tinh vân đều giống nhau không ít. Khác biệt duy nhất đó chính là trước mắt có thêm một bức rèm do hàng triệu hạt thủy tinh tạo thành, rủ từ trên cao xuống, xuyên qua bức rèm dày đặc có thể mơ hồ nhìn thấy bóng dáng một con rồng phía sau.

Đây chính là thần thú trong truyền thuyết – rồng đó sao?! Tiêu Dao không kiềm được xúc động trong lòng: Con rồng này dài phải hơn cây số, xem kích thước thì hẳn là bản thể, từ rèm nhìn ra có thể thấy sừng rồng cao chót vót, hàm răng bén nhọn, là biểu tượng cho mọi cường quyền cùng uy nghiêm. Nếu không phải nàng biết trước con rồng này đã chết thì nói không chừng sẽ bị uy nghi thần thú của nó áp đảo mà tháo chạy.

“Đúng là lão phu không nhìn lầm, ngay cả tinh thạch của tiên giới là tiên tinh mà ngươi cũng có, quả nhiên có liên quan tới “Thần Cừu”. Nói đi, gia chủ ngươi là Thần mấy?”

Ngay khi Tiêu Dao sa vào khung cảnh trước mắt, giọng nói kia lại truyền đến. Lần này, nàng nghe rõ giọng nói đó phát ra từ thân rồng sau rèm, đi cùng với đó là từng trận tiên khí uy áp. Chỉ tiếc uy áp này phát ra từ tàn thân, có thể miễn cưỡng ngăn cản tu sĩ nhân giới, nhưng nếu muốn áp chế Tiêu Dao vốn luôn hấp thụ tiên khí thì chỉ là trò cười.

Nghe nó nói vậy, Tiêu Dao cũng thấy kỳ quái: Vừa rồi lúc mình giết Tất Phương, rồi cả lúc phá cấm chế đều không dùng bất gì ngoại vật gì, không phải nó có thể cảm giác được tình hình trong Thần Long cung sao? Vì sao lại nói mấy lời mờ mịt này, hơn nữa “Thần Cừu” là ám chỉ điều gì?

Không rõ ngọn nguồn nên nàng cũng không dám tùy tiện trả lời, giả vờ bị tiên khí áp bách, run rẩy quỳ xuống nói: “Tiên bối có ý gì? Tiểu bối thực sự không rõ, xin nhờ tiên bối chỉ cho tiểu bối một con đường sáng!”

“Hừ, dưới uy áp thượng giới mà vẫn còn mạnh miệng, kẻ ra thì ngươi cũng là một con chó trung thành đấy, sợ lộ ra sẽ bị chủ nhân trách phạt ư? Ngươi yên tâm, xưa nay giao tình giữa lão phu và “Thần Cừu” không tệ, ngươi không cần phải có tình giả ngu.”

Cho dù nó nói như vậy, Tiêu Dao vẫn không mở miệng, giả bộ sợ hãi, mắt lại dò xét xung quanh. Sau đó, lão long lại tiếp tục nói:

“Nghĩ mới thấy đây chính là thiên ý, lúc trước lão phu lập ra ải này là muốn tìm người có liên hệ với Chân Tiên giới, mặc dù hy vọng xa vời nhưng vẫn xem như là có hi vọng, không ngờ trời cao đối xử với lão phu không tệ, thực sự có người trả lời được. Ngươi đừng có giả vờ, ngoại trừ người Chân Tiên giới, không ai biết được kẻ thù của lão phu là ai! Cũng chỉ cỡ “Thần Cừu” mới có người tiếp ứng ở nhân giới. Nếu không phải lão phu cố ý giúp ngươi thì ngươi tưởng có thể cứ đơn giản thế mà phá được cấm chế nơi này sao? Không bắt ngươi phá thêm vài không gian mà đã thành người đầu tiên lấy được bốn chiếc đế đèn đã là ân huệ cực lớn rồi! Ngươi còn không biết thỏa mãn?!”

Lại thêm một đợt uy áp, Tiêu Dao nhủ chặt chân mày, nàng càng thêm hồ đồ: Lão long này phát hiện nàng lấy đi bốn chiếc đế đèn, nhưng lại không biết rằng nàng không phải dùng tiên tinh phá cấm chế, thế là thế nào?

Nghĩ vậy, nàng dò xét nói: “Nhưng mà tiên bối, vừa nãy tiểu bối bị ba gã yêu tu kia bắt nạt, suýt nữa thì chết...”

“Ngươi dám to gan chất vấn lão phu?!” Không gian đột nhiên chấn động, hiển nhiên lão long bắt đầu tức giận “Cũng không giấu lại thân phận của ngươi đi! Vì sao lão phu phải cứu ngươi? Nếu ngay cả chút năng lực đó mà ngươi cũng không có thì lấy tư cách gì gặp lão phu, chớ có quên, ba yêu kia là lão phu tiễn bước, ngươi dám vong ân phụ nghĩa?!”

“Tiểu bối không dám, mong tiên bối bớt giận.”

Tiêu Dao cúi thấp đầu, trong đầu lại ngẫm nghĩ lời nó nói, có thể nhìn ra một điểm quan trọng: Con rồng này không biết Tất Phương đã chết, nếu không sao lại nói ba yêu đã rồi đi?!

Biết đế đèn đã bị lấy đi nhưng lại không biết Tất Phương đã chết, như vậy rõ ràng là khi nãy nàng giết Tất Phương rồi phá giải cấm chế cũng chính là lúc nó không theo dõi tình hình trong phòng mà chuyển sự chú ý tới nơi khác.

Lão long giáo hoạt! Rõ ràng đã chết chỉ còn dư tàn thân không có tính uy hiếp gì mà lại đùa bỡn tu sĩ nhân giới bọn họ quay vòng vòng. Chỉ sợ thần thức của nó không cách nào đồng thời giám thị toàn bộ Thần Long cung, cho nên mới lo lắng nếu ba yêu liên hợp công kích hạt châu trên cấm chế thì cấm chế sẽ nhanh chóng bị phá, nên mới lợi dụng cấm chế cường chế đuổi ba yêu rồi đi. Giờ lại định dùng kế lừa mình để mình hiển lực giúp nó ư? Nghĩ gì hay thế!

Mà trên thực tế, Tiêu Dao có thể nói là đã đoán trúng hơn phân nửa: Năm đó lão long bị thương nặng rồi rơi xuống Nhân giới – Thái Cực này, biết mạng

mình không còn bao lâu đồng thời vì điều kiện Nhân giới hạn chế nên không cách nào trở lại Chân Tiên giới. Dựa theo tập tục của Long tộc, nó đương nhiên phải tạo ra long lăng của riêng mình, nhưng khổ nỗi vật tư tại nhân gian quá thiếu thốn, nó hao hết thiên tài địa bảo của mình cùng với một ít tài liệu ở Nhân giới mới có thể tạo ra tòa long cung này.

Nếu xây dựng theo tiêu chuẩn ở Chân Tiên giới thì Thần Long cung này ngay cả tiên nhân Chân Tiên giới cũng có thể ngăn cản. Nhưng đến nơi này, tài liệu thiếu thốn nghiêm trọng, lại không có tiên khí hỗ trợ nên miễn cưỡng mới có thể ngăn cản tu sĩ Nguyên Anh trong Nhân giới. Nhưng đột nhiên chết tha hương khiến cho lão long không cam lòng, cho nên mới lấy số nguyên thạch còn lại làm dẫn, để lại một đạo tàn thần, hi vọng có thể tìm được người liên hệ giữa Nhân giới và Chân Tiên giới để di thể mình có thể trở về cố hương. May thay cơ duyên xảo hợp lại gặp đúng Tiêu Dao trả lời được câu hỏi, sau đó là một màn vừa rồi.

Tiêu Dao đương nhiên không biết chân tướng chuyện xưa của lão long, nhưng giờ phút này nàng đã đoán được tám phần mục đích của nó, kế tiếp việc nàng cần làm là làm thế nào để cướp đi bảo vật trong xác rồng. Nàng không dám lấy cứng đối cứng, chỉ sợ nơi này còn cơ quan khác, ngộ nhờ lão long phát cuồng, muốn đồng quy vu tận với nàng thì đúng là mất nhiều hơn được. Vậy, mình phải nói dối thế nào mới lừa được nó đây?

“Thần Tử” - Ngạo Khí chân quân.”

Nàng đang lúc khốn khó thì Báo Nanh Kiếm vốn rất lâu chưa từng lên tiếng đột nhiên truyền âm. Mặc dù không biết người này là ai nhưng nàng vẫn theo đó theo một huyệt đạo.

“Không dám giấu tiền bối, tiểu bối chính là thù hạ của ‘Thần Tử’ - Ngạo Khí chân quân.”

Lão long vừa nghe, không chút hoài nghi, vui vẻ mừng rỡ: “Hóa ra là Ngạo Khí chân quân, ha ha ha, xem ra lão phu khá may mắn. Người đứng lên đi, lại nói Ngạo Khí chân quân – gia chủ của người đứng là một trong những bạn thân của ta, nếu là hấn thì dễ rồi. Nơi này có một tấm bùa, người giúp lão phu giao cho người tiếp ứng của người tại thượng giới, báo ra tước danh của ta là được. Bốn chiếc đèn ban này cứ coi như là thù lao người giúp ta truyền tin đi.”

Chẳng mấy chốc một tấm bùa màu vàng bay đến trước mặt Tiêu Dao.

“Cầm lấy đi, lão phu sẽ giúp người mở ra truyền tống trận.”

Lão long keo kiệt này, có mỗi bốn chiếc đèn đèn thôi mà đã định đuổi nàng đi rồi, cũng chẳng chịu cho thêm vài món bảo vật. Nếu như không biết lão long này đã chết thì không lấy được bảo vật cũng thôi, nhưng vấn đề là tàn thần lão long lưu lại cũng chẳng được bao lâu, những bảo vật này có thể xem như là vô chủ, bảo nàng từ bỏ bảo vật đã gần trong gang tấc ư, đúng là rất khó đấy!

Nhưng vào lúc này, Báo Nanh Kiếm bỗng truyền âm nói tiếp: “Tiêu Dao, cô biết rồi đấy, rèn pháp bảo bản mạng phải có hai tài liệu chính, thứ nhất là phù tài kim loại, thứ hai là xương cốt yêu thú. Kim loại thuộc tính càng cứng thì pháp bảo bản mạng càng kiên cố, tương tự xương cốt yêu thú cấp bậc càng cao thì uy lực pháp bảo bản mạng càng mạnh. Thần thú và yêu thú về bản chất không có gì khác biệt, hơn nữa nó còn là một con rồng thuộc tính Lôi...”

Tiêu Dao hít một hơi, cảm giác hưng phấn trong máu ào ạt truyền tới, khát vọng biến cường cùng cảm giác kích thích khi đối mặt với nỗi sợ không tên khiến nàng nhao nhao muốn thử.

Báo Nanh Kiếm người này tuyệt đối là một tai họa! Nếu nó không nhắc tới, mình chỉ có hai phần cân nhắc đối với chuyện đoạt bảo, nhưng giờ phút này nàng đã hoàn toàn tuân theo dục vọng bản thân. Trong quá trình tu tiên đằng đẳng, liên tục sống trong tình huống rèn luyện đánh cược sinh tử, không ngừng khiêu chiến bản thân đã trở thành thú vui tiêu khiển duy nhất cho bớt đi nỗi trống vắng của nàng, nó đã khắc sâu vào trong xương tủy nàng, mà đây cũng là một phần trong đạo tâm của nàng: Khiêu chiến chỉ đạo!

Chỉ có người trải qua lễ rửa tội của vô số kỳ ngộ cùng hiểm nguy mà vẫn sống sót mới có thể xưng là cường giả.

Bạn đang đọc truyện *Chậm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Tiệc nuôi

Truyền tống trận đã mở ra một lúc, nhưng Tiêu Dao vẫn tìm kiếm chưa hề có ý định rời đi, lão long không khỏi nghi ngờ, lên tiếng: “Truyền tống trận đã mở ra cho người, vì sao còn không mau mau rời đi?”

Tiêu Dao cung kính hành lễ, trong lòng lại nghĩ có xin ở lại.

“Không phải tiểu bối không muốn đi mà là tiểu bối còn một tâm nguyện nho nhỏ, cả gan xin tiền bối thành toàn.”

Lão long vốn xảo quyệt, nghe thấy nàng còn yêu cầu, lập tức không vui nói: “Ngay cả bốn chiếc đèn đèn lão phu cũng đưa người rồi, người cũng biết bốn chiếc đèn này giá trị cỡ nào, vì sao còn nói nhảm nhiều vậy? Đúng là lòng tham không đáy, rắn đòi nuốt voi! Khuyên người chớ nên quá tham lam, nếu

không cuối cùng lại chẳng còn gì trong tay!”

“Tiền bối hiểu lầm tiểu bối rồi.” Tiêu Dao mượn cơ hội tiến lên từng bước, cho tới khi chỉ còn cách bức rèm thủy tinh một sai ngắn: “Nghe nói tiền bối đến từ bộ tộc cao quý nhất trong giới thần thú thượng cổ là long tộc, tiểu bối luôn ở Nhân giới, đừng nói là rồng mà ngay cả kỳ lân cũng chưa gặp bao giờ, cho nên tiểu bối muốn xin tiền bối cho được chiêm ngưỡng tôn dung của ngài một lần. Sinh thời được nhìn thấy chân tiên thì cũng coi như đời này tiểu bối sống không uổng.”

Tiêu Dao vờ nịnh nọt khiến người trong rèm rơi vào trầm mặc, hiển nhiên lão long đang thăm cân nhắc chuyện này. Mà Tiêu Dao đứng bên ngoài lòng cũng không yên, nếu như lão long từ chối, chỉ sợ sẽ phải dùng sức mạnh mới cướp được.

Không lâu sau, lão long rút cuộc mở miệng: “Nể mặt Ngao Khí Chân Quân, lão phu đồng ý cho ngươi nhìn một cái. Sau khi nhìn xong nếu còn không rời đi thì chớ trách lão phu không nể mặt gia chủ ngươi mà thẳng tay trừng phạt!”

“Đa tạ tiền bối thành toàn! Tiểu bối cam đoan sau khi nhìn xong sẽ lập tức rời đi!”

Tiêu Dao khom người vái sâu, chỉ là khi cúi đầu khoe miệng không nhận được hơi gió lên, truyền âm nói: “Báo Nanh Kiếm, chuẩn bị một chút.”

Đội nàng ngẩng đầu lên, bức rèm thủy tinh kia đã từ từ tự động mở ra hai bên, long thân to lớn uẩn lược phủ vẩy từ kim hoàn toàn hiện ra trước mặt nàng. Sừng rồng cao chót vót, vẩy rồng màu từ kim, râu dài vuốt nhọn không khác gì long đồ đằng trên cánh công ban này. Khí phách vương giả hiển lộ một cách tự nhiên, đồ đằng ban này không cách nào so sánh được. Trên đời này không ngờ lại có giống loài mỹ lệ khí phách đến vậy, Tiêu Dao vô cùng cảm thán trước sự huyền diệu của tạo vật thể gian.

“Được rồi, lão phu đã thỏa mãn nguyện vọng của ngươi, còn không mau rời đi!”

Đột nhiên mắt rồng như mắt trống đồng chợt mở, lộ ra vẻ hung ác, một cỗ uy áp vô hình bao phủ Tiêu Dao giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bật lên công kích nàng vậy.

Loại uy nghi trời sinh này khiến trái tim Tiêu Dao kinh hoàng, nhưng là hưng phấn hay sợ hãi thì ngay cả bản thân nàng cũng không thể nói rõ.

“Lão thất phu, còn nhớ lão tử không?!”

Nhưng Tiêu Dao hơi thất thần không có nghĩa là Báo Nanh Kiếm cũng như vậy, nó lao ra khỏi cơ thể Tiêu Dao, hai tay chống nạnh khẩu khí kiêu ngạo. Nhìn kỹ mới thấy, nó không nói về phía đầu rồng mà khiêu khích nhìn về chằm sáng phát ra hơi thở mỏng manh bên cạnh đầu rồng.

Chuyện xảy ra quá đột ngột, chằm sáng hơi ngẩn ra, không ngờ rằng mình sẽ bị người ta phát hiện, càng đáng sợ hơn là trên người con báo này còn phát ra hơi thở đáng ghét mà nó vô cùng quen thuộc.

“Grào Grào Grào!! Cái đồ đáng chém ngàn đao nhà ngươi sao còn chưa chết?!”

Cái mũi ghê tởm này cho dù nó có hóa thành tro cũng không bao giờ quên! Tàn hồn còn lại của lão long chớp mắt đã bị khơi lên lửa giận!

“Hong Mông! Ngươi dám còn sống? Lão phu thề nhất định phải cùng ngươi đồng quy vu tận!”

Sau khi gầm rú, thấy Báo Nanh Kiếm vẫn cười nhạo nhìn nó thì chợt cảm thấy không ổn, dường như mình đã quên mất thứ gì đó. Đôi khi nó nhớ ra vẫn còn một người là Tiêu Dao thì đã muộn.

Con nhỏ tiểu bối Kim Đan kỳ kia không biết từ lúc nào đã đi vào trong rèm túm lấy đuôi nó, híp mắt cười thân thiện với nó, rồi sau đó dùng sức kéo một cái. Giống như màn ảo thuật, thân long dài mấy ngàn thước trong chớp mắt đã bị nhét vào túi trữ vật của nàng ta.

“Báo Nanh Kiếm! Rút!” Sau khi đoạt được xác rồng, Tiêu Dao quyết định rất nhanh, hô to một tiếng, lập tức chạy về phía cột sáng truyền tống.

“Hừ, giờ lão tử không rảnh chơi cùng ngươi.” Báo Nanh Kiếm hừ lạnh một tiếng với chằm sáng, sau đó vội vàng quay đầu đuổi theo Tiêu Dao.

Lúc này lão long mới bừng tỉnh, không chút hồ đồ khởi động cấm chế hủy diệt của Thần Long cung đồng thời muốn đóng cửa truyền tống trận!

“Lão phu muốn cùng hai tên nhãi các ngươi đồng quy vu tận!!! Cho dù phải lên trời hay xuống hoàng tuyền lão phu thề nhất định sẽ quán chặt các ngươi không đời nào quên!”

Trong tiếng gào thét của lão long, cột sáng truyền tống dần ảm đạm có vẻ sắp biến mất. Tiêu Dao dùng hết sức bú sữa, hận mình sao không mọc thêm hai cái đùi, như vậy chớp mắt một cái là có thể tới nơi rồi.

“Àm!” Một tiếng nổ lớn vang lên.

Có thể nói là mệnh Tiêu Dao vẫn chưa tới lúc tuyệt, trong giờ khắc nguy nan không biết từ không gian nào truyền tới tiếng nổ phân tán sự chú ý của lão long.

“Á! Tiểu tặc, ngươi dám động vào bảo vật của lão phu?!”

Đương nhiên, câu này không phải nói với Tiêu Dao mà hướng về phía không gian nơi xảy ra tiếng nổ ngoài ý muốn. Nhờ một giây tạm dừng này mà Tiêu Dao tranh thủ được đường sống, trước khi cột sáng truyền tống biến mất, cuối cùng nàng cũng lao qua.

Theo cột sáng nhạt dần, thân hình Tiêu Dao sắp biến mất, Báo Nanh Kiếm thò đầu bừa bãi làm mặt quỷ về phía lão long, nói: “Lão thất phu! Cho người ở lại đây một mình! Cho dù long tộc nhà người chết hết thì lão tử đây sẽ vẫn sống nhăn răng! Chờ lão tử trở lại Chân Tiên giới, nhất định sẽ chăm sóc đồ tử đồ tôn nhà người thật tốt, để chúng nó xứng với cái tên bộ tộc xa phu!”

Truyền tống trận sắp biến mất, lão long chẳng còn sức xoay chuyển tình thế, chỉ có thể hồn hên gào thét cho bớt giận: “Hong Mông! Lão phu nguyên rủa người vĩnh không được siêu sinh, chết không từ tế!”

Mặt khác, nó đã khởi động cấm chế hủy diệt, không bao lâu sau Thần Long cung sẽ hóa thành một tòa phế tích vĩnh viễn bị chôn vùi tại nơi này.

“Á! Còn tên tiểu tặc! Bảo vật của lão phu!!!!”

Trong bóng tối, ngoài tiếng ầm ầm do không gian sụp đổ tạo thành thì không còn ai lên tiếng đáp lời nó, hò hét nửa ngày, nó suy sụp nức nở: “Hic...Thần thể của ta, hicbảo tàng của ta. Hong Mông! Hong Môngggg! Hong Mônggggggg!”

Lúc gào thét ba tiếng kia, nó ức đến cắn nát hàm răng. Thần Long cung sắp tan thành mảnh nhỏ, tàn hồn của nó dường như cũng sắp biến mất. Rơi xuống tình cảnh ngày hôm nay ngoại trừ hận Hong Mông, nó cũng oán hận chính mình. Có lẽ, lúc trước không nên theo phe “Thần Cứu” đi bao vây tiêu trừ tên yêu nghiệt này. Đáng tiếc, cho dù là tu sĩ hay chân tiên nghịch thiên đến mấy cũng chẳng thể nào vi phạm quy tắc của thiên địa: Trên đời này vốn không có thuốc hồi hận, đã là mệnh thì không thể nghịch!”

“Có ai ở đây không?! Tại hạ là Triệu Hiến của Ma Môn Tông, ban nãy vị đạo hữu nào lên tiếng vậy?”

Cách đó không xa đột nhiên truyền đến tiếng nói khiến lão long kinh ngạc, không ngờ nơi này vẫn còn lại một tên tiểu quỷ xui xẻo, xem ra là do Thần Long cung sụp xuống mà ngoài ý muốn vào được nơi này.

Cũng tốt, ít nhất vẫn còn một tên chết chung. Chẳng phải có câu đường xuống hoàng tuyền không cô đơn đó sao, nó cười lạnh tới gần nơi phát ra tiếng nói

Ánh sáng trắng chợt lóe, không gian chuyển hóa, thế giới u tối chứa đầy tinh vân đột nhiên chuyển thành thanh sơn nước biếc, mây trắng trời xanh. Tiêu Dao nhắm mắt, hai mắt đột nhiên gặp ánh sáng có chút không quen, sau đó lại tự nhéo mình một cái, quả nhiên không phải mình đang nằm mơ, Tiêu Dao nằng lại một lần nữa trở lại đại lục Thái Cổ!

Nhìn trái nhìn phải một vòng, phát hiện nơi này nằm ở phía Tây đại lục Thái Cổ, cách Tiên Vũ Môn không quá xa, quanh đó cũng không phát hiện tu sĩ nào khác. Lúc này Tiêu Dao mới thả lỏng tinh thần, đuổi thất lung một cái cảm thán: Cảm giác còn sống thật là tốt! Một lát sau, nàng cũng không lễ mễ thêm nữa.

Nàng hăng hái*, gọi ra “Thùng rửa chân” bay nhanh về phía động phủ nhà mình ở Tiên Vũ Môn. Mấy thứ trong túi trữ vật đều phải nhanh chóng sửa sang lại, giờ mau chóng chạy về động phủ mới là chính sự.

** gốc là 一鼓作气 - nhất cổ tác khí: Ở hồi trống đầu tiên, sĩ khí là cao nhất. Trong “Tả Truyện” Tào Quệ có nói: “Phu chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tài nhi suy, tam nhi kiệt”. Tức là, khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn.*

Trở lại Tiên Vũ Môn, Tiêu Dao cố ý tránh đi tai mắt của môn phái, cũng không tới chỗ sư phụ báo bình an trước mà âm thầm chui vào động phủ của mình. Cũng chẳng thèm nghỉ ngơi hồi sức, nàng vội gọi Báo Nanh Kiếm“Mở ra Hư không!”

Thấy vẻ mặt vội vàng của nàng, Báo Nanh Kiếm khinh bỉ trợn nàng một cái rồi mới chậm chạp về một đường cong giữa không trung.

Bước vào Hư không, Tiêu Dao vỗ túi trữ vật, nghiêm chỉnh đem xác rồng đặt giữa không gian rộng lớn đen kịt này, bắt đầu nheo mắt thương thức. Nàng sờ trái nhìn phải, miệng thỉnh thoảng còn tắc tắc cảm thán, chỉ thiếu chưa chảy nước miếng.

Tổn gần nửa ngày cũng không thấy nàng định làm gì khác. Báo Nanh Kiếm nhìn không vừa mắt, khoanh tay nhếch miệng nói: “Cô bảo ta mở ra Hư không chỉ để làm chuyện này thôi à? Tay trái có gãy, cô cũng không quản?”

“Đương nhiên không phải.” Tiêu Dao cười tủm tỉm, tay phải nhẹ nhàng vuốt ve sừng rồng, câu được câu không đáp lại: “Xác rồng quá lớn mà không gian trong túi trữ vật lại quá nhỏ. Ta chuẩn bị dùng một chiếc túi trữ vật khác để đựng. Đứng rồi, theo lời người thì bảo tàng ở chỗ nào trong xác rồng? Phải làm thế nào mới lấy ra được? Nói trước nhé, nếu muốn lấy bảo vật mà phải phá hỏng khối xác này thì ta thà không lấy.”

Báo Nanh Kiếm bùng nổ, vươn móng vuốt hung hăng chỉ thẳng vào mặt nàng:“Không được phép phá hỏng? Vậy thì cô đừng có mà rèn pháp bảo bán mạng, rèn pháp bảo thì phải lấy toàn bộ xương rồng ra dung luyện. Đừng có nói với lão tử, tài liệu khó khăn lắm mới lấy được lại bị cô phí hoài ở đây nhé!”

Tiêu Dao gạt phăng móng vuốt nó ra: “Rèn pháp bảo bán mạng và phá xác lấy bảo là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Cái trước thuộc về ngưng luyện, là thăng hoa, nhưng cái sau thì đích thị là phá hoại. Ta chỉ hỏi người, rốt cuộc có biết cách nào để lấy bảo vật không thôi?”

“Chỉ biết khua môi múa mép!” Báo Nanh Kiếm trừng nàng một cái “Lão tử khinh không thèm đấu võ mồm với nữ nhân, cô ngoan ngoãn ngồi đây chờ,

lão tử vào bụng nó rồi mang bảo ra.”

Dứt lời, Báo Nanh Kiếm đẩy miệng rộng ra, bay vào trong xác rồng. Tiêu Dao cũng không sót ruột, tiếp tục thưởng thức chiến lợi phẩm trước mắt.

Một nén nhang sau, Báo Nanh Kiếm đi ra từ xác rồng, vẻ mặt có chút nghiêm trọng: “Tiêu Dao, trong bụng rồng trống không.”

Tiêu Dao vốn chìm đắm trong thỏa mãn cùng vui sướng hơi biến sắc, nheo mắt nói: “Trống không? Là vì lão long này ngay cả bảo vật áp đáy hòm cũng không có hay là vì nguyên nhân nào khác?”

“Lão thất phu này vốn giàu nứt đổ đổ vách, hơn nữa lại keo kiệt, là một tên vắt cổ chà ra nước. Nhớ lúc trước lão tử có lấy mấy món đồ rách của nó, ấy thế mà mấy vạn năm sau nó vẫn không chịu hòa nhã với ta.”

Tiêu Dao nhủ mảy, không phủ nhận. Tuy rằng có được bảo vật đúng là chuyện mừng, nhưng về mặt đạo đức, nàng vẫn vô cùng thông cảm với lão long, đánh phải tên lưu manh như Báo Nanh Kiếm thì đúng là xui tám đời, trước khi chết chịu nhục thì không nói, nhưng giờ chết rồi mà vẫn còn bị nó cướp xác.

Đương nhiên nàng cũng không tin lão long này không có chút bảo vật nào. Bỗng nhiên nhớ lại lời lão long nói lúc chạy khỏi Long cung, cảm thấy phỏng đoán được vài phần.

“Người có nhớ trước khi hai ta tiến vào truyền tống trận, lão long kia có nói một câu ‘Tiểu tặc, người dám động vào bảo vật của lão phu’ không? Câu này hình như không phải là nói với hai người chúng ta!”

“Hình như có chuyện này thật.” Báo Nanh Kiếm cũng nhớ mưng máng “Nhưng tình hình lúc ấy nguy cấp nên ta cũng không nghĩ nhiều, ý cô là có người ở nơi khác tìm được bảo tàng?”

“Chuyện này vô cùng có khả năng, có lẽ lão long vốn cố ý, biết mọi người đều nghe truyền xác rồng vốn là túi trữ vật nên cố ý tách bảo tàng và thân thể ra cắt riêng.”

Nghe xong Báo Nanh Kiếm vô cùng khó chịu nhe răng: “Lão thất phu này quả nhiên giảo hoạt! Chúng ta liều cả tính mạng cuối cùng lại vẫn kém một chút!”

Bảo tàng không lấy được, trong lòng Tiêu Dao cũng hơi mất mát, nhưng rất nhanh nàng đã quăng cái suy nghĩ này ra sau đầu: Thế gian này nào có chuyện mọi sự đều viên mãn? Đặc biệt hai chữ “cơ duyên” lại càng thêm huyền diệu. Lấy được bảo vật thì có thể nói là vận thịnh, nhưng nhân sinh có một chút tiếc nuối thì mới gọi là nhân sinh.

Nàng vỗ đầu Báo Nanh Kiếm nói: “Thôi, đây cũng là thời vận của hai ta, hơn nữa lấy được xác rồng cũng là may mắn nghịch thiên rồi, cho dù là ở Chân Tiên giới thì cũng không mấy người lấy được đúng không? Không lấy được bảo tàng chỉ là chuyện nhỏ, quan trọng là người lấy được bảo tàng của lão long rốt cuộc là ai?”

Báo Nanh Kiếm không kiên nhẫn tránh khỏi bàn tay đang xoa đầu nó: “Cô có ý gì? Ai lấy được mà chả như nhau, dù sao cũng chẳng vào túi mình.”

Tiêu Dao bắt đầu dĩ cười cười, cũng không giải thích gì nhiều. Nó vốn suy nghĩ đơn giản, rất khó để nói rõ bản khoản của nàng với nó. Có nhiều chuyện vì tình hình lúc đó không cho phép mà không thể cân nhắc nhiều hơn, nhưng sau này nghĩ lại mới thấy lúc đó bản thân đã lưu lại một mối phiền toái lớn. Mong rằng nàng chỉ lo lắng vô có, mong rằng người lấy được bảo tàng đừng là người đó.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Rãi Tiên Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Bại lộ

“À mà bốn chiếc đèn đèn ngời bảo ta thu rốt cuộc là thứ bảo vật gì?”

Tiêu Dao bỗng nhớ trong túi trữ vật của mình còn bốn chiếc đèn đèn, liền lấy ra, chỉnh tề đặt giữa Hư không. Nàng không biết thứ này, nhưng nhìn phản ứng của Báo Nanh Kiếm và lão long thì hẳn là bảo vật không tệ.

“À, cái này gọi là ‘Huyền thiên kim cương’, là phiôi tài* vô cùng tốt để rèn pháp bảo. Lúc ở Thần Long cung, bảo vật mà lão tử nói thích hợp cho cô dùng chính là nó. Lại đây, lấy phi đao ra cho lão tử.”

*phiôi tài: tài liệu dùng để đúc phiôi

Dứt lời Kiếm Xi tiện tay cầm một chiếc đèn đèn lên, đồng thời tiếp lấy phi đao Tiêu Dao ném tới rồi chém một đao lên đèn đèn, chỉ nghe “Choang” một tiếng, phi đao gãy thành hai đoạn mà đèn đèn lại chẳng hề hấn gì.

“Nhìn thấy chưa, thứ này vô cùng cứng rắn, dưới nhân giới hầu như không có thứ gì có thể phá hỏng nó. Trừ phi dùng lõi thiên kiếp giết liên tục hoặc là dùng nghiệp hỏa thiên kiếp thiêu bốn mươi chín ngày mới có thể chém đứt hoặc nấu chảy. Hơn nữa thứ này chỉ tồn tại ở Chân Tiên giới, sau khi được quy tắc thiên địa nuôi dưỡng hàng tỉ năm mới kết thành một đoạn nhỏ như ngón tay út, như thế cũng đủ hiểu nó quý thế nào. Phóng mắt nhìn khắp Chân Tiên giới, cho dù là con cái của Thần Cửu cũng chưa chắc có tư cách sở hữu một món pháp bảo rèn từ một đoạn “Huyền thiên kim cương” chứ đừng nói là xa xỉ tới mức rèn cả pháp bảo bản mạng.”

“Lúc trước lão thất phu này ngẫu nhiên lấy được một khối lớn từng oanh động cả Chân Tiên giới. Vô số thượng tiên, thậm chí là người trong “Thần Cửu” đều muốn dùng thiên tài địa bảo khác để trao đổi. Khốn nỗi lão thất phu này vừa keo kiệt vừa tham lam, mình không dùng được cũng nhất quyết không đổi với người khác. Lão tốn rất nhiều công sức mới chia được “Huyền thiên kim cương” ra làm bốn phần, làm thành bốn chiếc để đèn, định bụng sau này nếu cần sẽ mang ra đổi lấy lợi ích lớn hơn. Đáng tiếc, người tính không bằng trời tính, giữ chặt trong lòng đến mấy thì lúc chết vẫn không thuộc về mình, nhỉ? Thứ này cũng có thể coi là một trong những bảo vật quý giá nhất của lão thất phu rồi ừ, lão tử đang phổ cập kiến thức cho cô mà cô nhìn lão tử kiểu lông gù thế?”

Sau khi bắn tăng tăng một đoạn, nó đột nhiên phát hiện Tiêu Dao chỉ hít mất quý dị nhìn mình cười cười, trên người không khỏi sợ hãi.

“Nói xong chưa?” Tiêu Dao nhẹ giọng, không tỏ vẻ gì.

Báo Nanh Kiểm Nuốt nuốt nước miếng, gật đầu: “Cơ bản là thế thôi. ...A, đau!”

Không chờ nó nói xong, Tiêu Dao liền nhanh như chớp kí đầu nó một cái, trong ngực tức anh ách mà không biết nói sao: “Người nói thì nói, không dùng pháp phi đao của ta làm gì?”

Báo Nanh Kiểm nín hơi không nói lên lời, con tức vì bị đánh cũng tan thành mây khói. Hông rồi, nó nhất thời sơ suất làm hỏng món đồ “rác” của bà cô tham tiền này! Nhưng miệng nó vẫn cãi bướng:

“Chẳng qua chỉ là một món đạo khí hạ phẩm rác rưởi, không thấy lão tử tìm về cho cô biết bao trân bảo quý hiếm à? Với cả sau này chính là thời kì của pháp bảo bản mạng, có pháp bảo bản mạng trâu bò rồi thì ai còn thèm mấy thứ rách nát này! Cô cứ bỏ đi!”

À, thế ra đây là lý do đi phá của? Pháp bảo bản mạng mà lại dễ luyện thế à? Trước khi rèn được chẳng phải vẫn nhờ mấy món đạo khí hạ phẩm này để đầu pháp sao? Tiêu Dao lòng đau khôn xiết, nếu không phải vẫn còn chuyện chưa hỏi nó, nàng đã sớm lòi kim cô bổng đánh cái tên không biết lo này một trận!

Đề lại oán hận, nàng tiếp tục hỏi: “Mấy thứ này đều là đồ tốt nhưng khoáng thạch cứng như vậy nếu ta muốn rèn pháp bảo bản mạng thì biết đi đâu tìm khuôn đúc? Hơn nữa xác rồng phải xử lý thế nào?”

Về mặt Báo Nanh Kiểm như nói “nhà cô có mà biết!” đặc ý nói: “Tìm nghiệp hỏa thiên kiếp rồi thiêu bảy bảy bốn mươi chín ngày là luyện được, xác rồng cũng dùng phương pháp tương tự để xử lý.”

Tiêu Dao nghe vậy, cô hết sức nén lại lửa giận trong ngực, ngoài cười nhưng trong không cười: “Chân Tiên đại nhân, ngài đã từng nghĩ chưa, nghiệp hỏa thiên kiếp này chúng ta biết đi đâu tìm? Đại nhân ngài có mà biết, ở nhân giới thứ như nghiệp hỏa thiên kiếp này chỉ khi phi thăng Linh giới mới có thể xuất hiện!”

“..”

Báo Nanh Kiểm quần 𠄎, nó chỉ nghĩ đến chuyện dùng tài liệu tốt nhất mà chưa bao giờ nghĩ tới tiêu chuẩn rèn pháp bảo tại nhân giới có hạn, dưới tình trạng thiếu thốn tài nguyên căn bản không cách nào rèn được!

Tiêu Dao rất muốn bóp nó chết thẳng căng, nhưng nghĩ lại, cho dù bóp chết rồi cũng không giải quyết được vấn đề.

“Chẳng lẽ không thể sử dụng hỏa diễm khác thay thế sao? Ví dụ như bạch hỏa, yêu hỏa, âm hỏa, thậm chí cho dù là Nam Minh Ly Hỏa thì ít nhất ta vẫn có thể tìm mọi cách đi đoạt.”

Thật ra Báo Nanh Kiểm cũng rất buồn bực. Có thể nói đối với chuyện tu hành của Tiêu Dao, nó quan tâm không kém bản thân Tiêu Dao; thậm chí còn thường xuyên xuất hiện tình trạng hoảng để không vội thái giám vội. Không còn cách nào khác, ai bảo hai người bọn họ chung xác chung mạng.

“.. Còn một cách.” Nó suy tư rồi lại mở miệng nói: “Chỉ là cách này có chút thiên môn, hơn nữa xác xuất rèn thành thấp hơn hai phần so với dùng nghiệp hỏa thiên kiếp. Hơn nữa thành phẩm tạo ra có khả năng sẽ xuất hiện một vài dị biến, tốt xấu khó nói.”

Tiêu Dao tà mắt liếc nó: “Chúng ta còn lựa chọn khác sao? Nếu đã lấy được bảo tài nghịch thiên, không lý gì lại không rèn ra một món pháp bảo nghịch thiên, cho dù mạo hiểm cũng đáng! Trước nói cho ta nghe một chút về cách này đã, chớ có nói ra mấy chuyện không tưởng đấy!”

“Cách này vốn yêu cầu rất cao, nhưng có lẽ là ý trời bảo cô nên đi con đường này, bởi cô đã có một vật phẩm trong số đó: Cách này cần dùng hỏa linh làm lô hỏa luyện khí, mà lô luyện khí cũng phải chú ý. Cô biết rồi đấy, luyện khí và luyện đan đều cần đến lô luyện, mà lô luyện tốt hay dở cũng ảnh hưởng tới xác suất thành công và phẩm chất của pháp bảo. Mà lô luyện cũng có thuộc tính, bình thường chia theo Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Băng, Phong, Lôi, thuộc tính của lô cũng ảnh hưởng tới thuộc tính của pháp bảo rèn ra. Nếu như cô muốn rèn một pháp bảo thuộc tính Kim nhưng không có hài cốt yêu thú hệ Kim thì có thể dùng lô luyện hệ Kim để rèn, có phần nửa xác xuất là rèn ra pháp bảo hệ Kim. Nhưng còn một tình huống đặc biệt nữa, cũng chính là điểm then chốt của phương pháp này.”

Nó nâng giọng, tiếp tục nói: “Thế gian này có một loại lô luyện đặc biệt, tên là lô luyện vô thuộc tính, nghe tên đã biết nó không thuộc trong ngũ hành. Loại lô luyện này vô cùng hiếm có, vì không ảnh hưởng tới thuộc tính của tài liệu nên mới có thể rèn ra pháp bảo tính thuần nhất, cho nên thứ này được vô số đại sư luyện khí ao ước. Hóa linh thượng đẳng cộng với lô luyện vô thuộc tính cấp thiên chính là cách khác để thay thế nghiệp hòa thiên kiếp.”

Nói xong nó nhìn về Tiêu Dao, không biết nàng định làm gì.

Tiêu Dao hít mắt sờ sờ cằm, dường như đang nhớ lại, nói: “Lô luyện vô thuộc tính? Ta nhớ hình như đã từng nhìn thấy trong ngọc giản tại tầng thư các của môn phái, nếu đã được giới thiệu tại nhân giới thì hẳn là có thể tìm được. Về phần hóa linh thượng đẳng mà nói, Phượng Hóa chính là lô hỏa tốt nhất không thể nghi ngờ, không cần tìm nữa. Như vậy chuyện rèn pháp bảo bản mạng trâu bò vẫn rất có hi vọng. Xem ra, cần đẩy nhanh nhất trình học thuật luyện khí.”

Báo Nanh Kiểm gật đầu tỏ vẻ đồng ý với cách nghĩ của nàng: “Cô làm việc cũng đáng tin ra phết, giờ bắt đầu tìm từ đâu trước?”

Tiêu Dao chỉ vào tay trái bị gãy của mình, nói: “Nếu đã từng thấy trong tầng thư các của môn phái thì bắt đầu tìm lại từ đó đi, nhân thể tìm một vài ngọc giản nói về nguyên lý luyện khí tham khảo chút. Nhưng đợi ta tu dưỡng một ngày đã, chờ vết thương tốt rồi mới bắt đầu làm việc.”

Ngày hôm sau, Tiêu Dao dưỡng no tinh thần, lấp đầy tiên khí trong cơ thể mới bắt đầu chuẩn bị đi tìm lô luyện. Trên đường đi tới tầng thư các, nàng tạt qua Yêu Nguyệt Phong báo bình an cho sư phụ nhà mình, thuận tiện kể lại những gì gặp phải, đương nhiên giấu biến màn đoạt bảo cùng với cuộc gặp mặt với lão long.

Lữ Bất Quần sau khi nghe xong không hề tỏ ra kinh ngạc hay quở trách, giống như đã sớm biết huyền cơ trong đó. Ông chỉ nói “con đã vất vả rồi”, sau đó hỏi thăm thêm vài câu rồi bảo nàng đến nhận phần thưởng cho nhiệm vụ lần này tại điện công đức.

Sau khi chào tạm biệt sư phụ, Tiêu Dao đến điện công đức nhận phần thưởng là năm mươi khối linh thạch trung phẩm. Xem ra tin tức yêu tu không định tấn công đại lục Thái Cổ cũng không đáng bao nhiêu tiền. Sau đó, nàng không lãng phí thêm thời gian nữa mà bay thẳng về phía tầng thư các, sau khi nộp linh thạch để xem ngọc giản trong ngày, nàng dựa theo trí nhớ bắt đầu tìm kiếm ngọc giản trong tầng thư các.

Đến tận lúc hoàng hôn, ông trời không phụ lòng người, cuối cùng nàng đã tìm được ghi chép trong một ngọc giản tên [Tọa Ủng Bảo Lục]. Ngọc giản này là sách tranh chuyên ghi lại những chỉ bảo đã được phát hiện trên đại lục Thái Cổ. Trong đó, quả thật có ghi lại thông tin về một chiếc lô luyện cấp thiên - Khí Lô Tam Thanh.

Mà, khiến Tiêu Dao bất ngờ là: Lô luyện này ắt thế mà không phải là bảo vật trấn phái của Khí Luyện tông – đại pháp luyện khí tại Thái Cổ, mà thuộc quyền sở hữu của chương môn Tú Sơn phái - Chí Thượng Đạo Nhân Vương Thanh.

Lúc này Tiêu Dao cảm thấy hơi khó giải quyết, nàng vốn hy vọng lô luyện này đặt tại Khí Luyện Tông, bởi nàng định báo danh tham gia thi tuyển đệ tử danh nghĩa của Khí Luyện Tông, như vậy sau khi học xong có lẽ sẽ có cơ hội mượn đồ. Kết quả không ngờ lại là Tú Sơn phái, không phải bảo nàng lên Tú Sơn phái tộm đồ đây chứ? Nhìn thế nào cũng không thấy tính đóng góp gì. Suy nghĩ nửa ngày mà không nắm được điểm mấu chốt, nàng chỉ đành ghi nhớ tin tức này, đợi sau khi mình học luyện khí có thành tựu thì lúc đó lại nghĩ cách khác.

Cuối cùng, nàng sao chép lại vài ngọc giản dạy nguyên lý luyện khí rồi mới rời khỏi tầng thư các. Mà đường trở lại động phủ vừa khéo ngang qua Huyền Kỳ Điện, nàng do dự không biết có nên tiến vào mua chút tin tức xảy ra sau khi nhiệm vụ lần này kết thúc không. Đường dây tin tức của Tiên Vũ Môn khá linh thông, không thể không khen một tiếng, lần này tình huống một tổ mấy người bọn họ đều được ghi lại trong hồ sơ, ngay cả Chu Chân Chân và Tà Cảnh không phải tổ viên cũng có nhắc tới.

Bốn người Cơ Hạo, Tà Cảnh, Chu Chân Chân, Liễu Mị Nương đều đã bình an trở lại gia tộc cùng môn phái của mình, mà Lữ Phụng lại bỏ mạng tại Đại Hoang trong khi Triệu Hiến không rõ tung tích.

Sau khi xem xong, Tiêu Dao lập tức thiêu hủy ngọc giản này, hai mắt khê nhủ, không ngờ dự cảm bất hảo của mình lại thành sự thật. Một khi Cơ Hạo từ chỗ Chu Chân Chân biết được chuyện Phượng Hóa, thì bất kể mục tiêu lúc trước của hắn là Phượng Hóa hay tiên khí, dựa theo tính tình cẩn trọng của hắn thì không thể không nghi ngờ. Đến lúc đó, hắn và nàng

Thấy sau này mình lại nhiều thêm một kình địch, Tiêu Dao có chút bất lực cười khổ. Nhưng chuyện đã rồi, có hối hận cũng vô dụng, về sau gặp lại tên Cơ Hạo này nhất định phải cẩn thận đề phòng mới được. Ngoài cách này ra thì phương pháp giải quyết tốt nhất chính là cố gắng tăng lên thực lực bản thân, xem ra chuyện rèn pháp bảo bản mạng đã lừa xém lông mày*!

*lừa xém lông mày = gặp rắc rối!

Tất cả đúng như Tiêu Dao sở liệu. Phía bên Cơ gia, vị công chúa điện hạ ngây thơ rạng rỡ vừa về tới Cơ gia lập tức cuốn lấy Hạo ca ca của nàng, kể sạch chuyện xảy ra tại Thần Long cung, cuối cùng còn chớp lệ nói: “Hạo ca ca, huynh nhất định phải cứu tỷ tỷ nhé, nếu không tỷ tỷ sẽ bị ba yêu tu kia giết mất! Thật đáng thương.”

Trên mặt Cơ Hạo đầy ý cười, hắn trêu mếu sờ đầu nàng: “Chuyện này ta sẽ có tính toán, thời gian này Chân Chân bị kinh sợ không ít, đúng là làm khó cô gái như muội rồi. Vẫn là ngoan ngoãn hồi cung nghỉ ngơi trước đi, nhớ phải nghe lời ca ca, chớ lại bướng bỉnh chạy loạn, đợi ca ca rảnh rồi sẽ tới hoàng cung thăm muội.”

“Hi hi, yên tâm đi, sau lần này Chân Chân không bao giờ dám tùy hứng chạy lung tung nữa. Chờ một ngày kia Chân Chân mạnh lên rồi, lúc đó sẽ cùng Hạo ca ca ra ngoài lịch lãm.”

Được nam tử trong tìm đối xử dịu dàng, em gái nhỏ Chu Chân Chân nín khóc mỉm cười, trước khi rời đi còn không quên làm mặt quỷ với Cơ Hạo: “Hạo ca phải nhớ đến thăm Chân Chân nhé, không được nuốt lời! Ai nuốt lời thì người đó là cún con!”

Nhìn bóng lưng xinh đẹp rời đi, Cơ Hạo lười biếng nằm ngửa trên giường, phun ra hai chữ: “Phiền phức!”

Sau đó hần nhấp một ngụm trà, nhìn ra ngoài cửa sổ không biết đang suy nghĩ điều gì, nhưng có thể nhận thấy tâm tình không tệ.

Tà Cảnh ở bên cạnh do dự hồi lâu rồi cuộc hạ quyết tâm cung kính tiến lên tự xưng phong: “Thiếu chủ, liệu có cần thuộc hạ đi giám thị Tiêu Dao này?”

Cơ Hạo thoáng nhăn mày cười nhìn hắn: “Giám thị thế nào? Đến trước cửa Tiên Vũ Môn ôm cây đợi thỏ sao?”

Tà Cảnh cũng không biết phải đáp lại thế nào, bản thân hắn đã tận mắt nhìn thấy thần thức Tiêu Dao mạnh cỡ nào, sợ là ngay cả thiếu chủ cũng không bì nổi. Huống hồ nàng ta còn có bản lĩnh nghịch thiên, không ngờ có thể đào thoát khỏi tay ba vị đại yêu trước kì biến hóa, giờ ngoại trừ ôm cây đợi thỏ đúng là không còn cách nào khác.

“Tà Cảnh, tin tức Tiêu Dao đã trở lại Tiên Vũ Môn có chính xác không?”

“Thuộc hạ không dám báo cáo láo! Đây là tin tức truyền lại từ Tiên Vũ Môn, tuyệt đối không giả.” Không biết vì sao thiếu chủ lại hỏi vậy, nhưng hắn vẫn nói ra tình hình thực tế.

“Vậy thì tốt, việc này trước cứ gác qua một bên, kế tiếp ta còn chuyện khác muốn ngươi đi xử lý.”

Giọng điệu Cơ Hạo tùy ý, thản nhiên tự đắc dường như không đặt chuyện này trong lòng.

Tà Cảnh nào đâu biết rằng lần này lượng bảo vật thiếu chủ nhà hắn kiếm được từ Thần Long cung hoàn toàn đủ để xóa đi tiếc nuối lần thất thủ pháp bảo thượng giới tại Khê Giản Cốc năm đó.

Cơ Hạo đem vàng bạc châu báu vô dụng trong bảo tàng cho hoàng thất phàm nhân, số còn lại đều là linh thảo và quặng tài chưa bao giờ nhìn thấy tại nhân giới. Trong đó có một gốc linh quả kỳ lạ vô cùng quý giá, trong sách hắn đọc có nói thứ này có thể giúp đột phá cảnh giới, như vậy chuyện Kết Anh đã trong nay mai. Về phần cô gái tên Tiêu Dao này, cứ cho nàng ta tiêu dao một hồi, đợi mình Kết Anh rồi nhất định sẽ đòi nàng ta cả vốn lẫn lời.

Lại thấy Tà Cảnh dường như vẫn không hiểu, trong lòng không khỏi cười thầm: Tà Cảnh trung thành thì trung thành, nhưng đôi khi đầu óc lại không dùng được. Thôi thì mọi sự tùy duyên, hắn cũng không nói rõ huyền cơ trong đó, hai mắt hơi lóe, có cảm giác như mọi sự đều nắm trong lòng bàn tay.

“Không cần nghĩ nhiều, tạm thời chúng ta chỉ cần nhớ kỹ có một cô gái như vậy là được.”

Bạn đang đọc truyện *Chạm Rãi Tiên Đô* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.